DOUGLAS PRESTON

CANIONUL TIRANOZAURULUI

Traducere din limba engleză GRAALSOFT

Editura RAO

Bucureşti, 2012

Descrierea CIP a bibliotecii Naţionale a României PRESTON, DOUGLAS

Canionul Tiranozaurului

DOUGLAS PRESTON

Tyrannosaur Canyon

Copyright e Splendide Mendax, Inc., 2005

ISBN 978 – 606 – 609 – 402 – 3

Pentru fiul meu, Isaac

PROLOG

Decembrie 1972 Valea Taurus-Littrow Marea Serenităţii Luna

La 11 decembrie 1972, ultima misiune Apollo cu echipaj uman a atins suprafaţa Lunii în regiunea Taurus-Littrow, o vale spectaculoasă, împrejmuită de munţi, situată la marginea Mării Serenităţii. Locul era promiţător, o minune geologică ce cuprindea dealuri, munţi, cratere, câmpuri cu grohotiş şi zone cu alunecări de teren. De un interes deosebit erau mai multe cratere ciudate, de impact, care perforaseră adânc fundul văii şi împrăştiaseră brecii şi sticlă de jur-împrejur. Misiunea îşi propunea să revină pe Terra cu o comoară compusă din mostre lunare.

Eugene Cernan era comandantul Modulului Lunar, iar Harrison, „Jack" Schmitt pilotul acestuia. Amândoi formau alegerea ideală pentru misiunea Apollo 17. Cernan era un veteran experimentat, care mai fusese în două misiuni, Gemini D şi Apollo 10, în timp ce Schmitt era un geolog strălucit, cu diplomă de doctorat de la Harvard, care participase la pregătirea precedentelor misiuni Apollo. Timp de trei zile, Cernan şi Schmitt explorară Taurus-Littrow cu ajutorul Roverului lunar, în prima lor aventură de-a lungul peisajului selenar, îşi dădură cu toţii seama că trăseseră lozul cel mare, din punct de vedere geologic. Una dintre

cele mai emoţionante reuşite ale misiunii şi cea care dusese în mod indirect la descoperirea misterioasă din craterul Van Serg se petrecuse în cea de-a doua zi, în preajma unui crater micuţ, cunoscut sub numele Shorty. După ce Schmitt coborî din Rover ca să exploreze marginea craterului, constată cu uimire că după ce se desprindeau de suprafaţa selenară cizmele sale scoteau la iveală un strat de sol portocaliu strălucitor aflat dedesubt. Cernan fu atât de surprins, încât îşi ridică viziera portocalie de protecţie ca să se asigure că nu avea de-a face cu o iluzie optică. Schmitt făcu la repezeală un mic şanţ şi îşi dădu seama că solul portocaliu devenea treptat roşu aprins.

Emoţionaţi, cei din „Camera din spate” de la Houston începură să facă presupuneri cu privire la sursa şi semnificaţia solului de culoare ciudată şi le cerură celor doi să preleveze un eşantion dublu, pe care să-l aducă pe Pământ. După ce Schmitt făcu asta, cei doi urcară pe marginea lui Shorty unde observară că aparatul cu care se prelevaseră eşantioane din sol scosese la iveală acelaşi strat portocaliu, care era vizibil pe margini.

Cei de la Houston aveau nevoie de mostre de sol portocaliu şi din alt loc. De aceea induseseră în itinerariul misiunii de explorare un crater mic, fără nume, din apropierea lui Shorty, care urma să fie cercetat în cea de-a treia zi. Sperau că şi acesta va prezenta acelaşi strat portocaliu. Schmitt îl botează Craterul Van Serg, după numele unui profesor de geologie pe care îl cunoscuse la

Harvard şi care scria piese comice sub pseudonimul „Profesor Van Serg”.

A treia zi fu lungă şi epuizantă. Praful le murdări echipamentul şi le îngreună munca. Dimineaţă, Cernan şi Schmitt conduseseră Roverul lunar la baza lanţului muntos care înconjura Taurus-Littrow ca să examineze un bolovan gigantic, spart în două, botezat Piatra lui Tracy, care se rostogolise de pe munţi cu eoni înainte şi lăsase o urmă pe sol. De acolo, cei doi bărbaţi porniră în explorarea unei zone numite Dealurile Sculptate, dar nu găsiră nimic important. Cu mare dificultate, Cernan şi Schmitt urcară parţial pe unul dintre dealuri pentru a inspecta un bolovan cu aspect ciudat, însă îşi dădură seama că era doar o banalitate din punct de vedere ştiinţific, nimic mai mult decât „o bucată desprinsă din bătrâna crustă lunară”, care fusese proiectată pe versant în urma unui străvechi impact.

Cei doi astronauţi coborâră coasta abruptă şi prăfuită sărind precum cangurii. Schmitt scotea diverse sunete în timp ce se lăsa când pe o parte, când pe cealaltă şi se prefăcea că este un schior, glumind:

— Nu pot să-mi ţin echilibrul. Şşşuum! Şşşuum! E cam greu să te roteşti din şold[1].

Cernan făcu o tumbă spectaculoasă în atmosferă cu gravitaţie scăzută şi căzu, fără să păţească nimic, în solul prăfuit. Când ajunseră la Craterul Van Serg amândoi erau

1 Toate conversaţiile citate mai sus fac parte din transcrierile originale ale misiunii Apollo ***17, Jurnalul Apollo Suprafaţa Lunară,*** Eric M.Jones, 1995 – 1995, Eric M. Jones (n.a.).

deja epuizaţi. În timp ce Cernan şi Schmitt se apropiau de acesta, fură nevoiţi să conducă Roverul lunar printr-o zonă cu pietre de mărimea unei mingi de fotbal, care fuseseră aruncate afară din crater în urma impactului cu un corp ceresc, un meteorit poate. Lui Schmitt, geologul, i se păru că pietrele arătau ciudat.

— Încă nu sunt sigur ce s-a petrecut aici, zise el.

Totul era acoperit cu un strat gros de praf. Nu era nicio urmă din solul portocaliu pe care-l căutau. Parcară Roverul şi se îndreptară pe câmpul cu resturi spre margine. Schmitt ajunse primul şi descrise pentru specialiştii de la Houston:

— Este cel puţin un crater mare, cu marginea solidă. Dar şi acesta are un strat de praf care acoperă buza şi îngroapă parţial pietrele. E şi acolo, pe fundul craterului, din câte îmi dau seama, şi pe pereţi. Craterul are în mijloc un bloc de roci care au probabil cincizeci de metri în diametru... asta e puţin cam mult... treizeci de metri în diametru.

Cernan ajunse şi el.

— Uau! exclamă acesta când privi în craterul cu aspect uimitor.

Schmitt continuă:

— Pietrele sunt intens sfărâmate în zona aceea, la fel ca şi cele de pe versanţi.

Dar când se uită în jur după solul portocaliu, nu-l văzu nicăieri; erau doar o mulţime de pietre selenare, gri, mare parte dintre ele aflate în conuri sfărâmate produse de forţa impactului. Părea să fie un crater obişnuit, nu mai vechi de

şaizeci sau şaptezeci de milioane de ani. Cei de la conducerea misiunii fură dezamăgiţi.

Totuşi, Schmitt şi Cernan începură să adune eşantioane şi să le pună în pungi speciale, numerotate.

— Acestea sunt nişte roci intens fracturate, zise Schmitt şi întinse o mostră. Şi se desfac uşor, în bucăţi mici. Hai s-o luăm pe asta pentru că va fi cea mai potrivită pentru cercetare. În plus, ce-ar fi s-o iei şi pe aceea de lângă tine?

Cernan luă un eşantion, iar Schmitt alese încă o rocă.

— Ai o pungă?

— Punga 568.

— Acolo e un colţ, cred, al blocului despre care s-a documentat Gene aici.

Schmitt întinse o altă pungă goală.

— O să luăm încă un eşantion din blocul acela.

— Pot ajunge uşor cu cleştele, răspunse Cernan.

Schmitt se uită în jur şi observă altă mostră pe care ar fi vrut-o – o piatră cu aspect ciudat, de circa douăzeci şi cinci de centimetri lungime, de forma unei tablete.

— Ar trebui s-o luăm pe aceea aşa cum e, îi spuse lui Cernan, chiar dacă era puţin cam mare pentru o singură pungă de colectat mostre.

O ridicară cu ajutorul cleştelui.

— Lasă-mă s-o apuc eu de la capătul ăsta, zise Cernan în timp ce încercau să introducă eşantionul în pungă. Stai că o să-l ţin eu, iar tu trage punga.

Apoi se opri şi se uită cu atenţie.

— Vezi aia? Vezi fragmentele albe de acolo? întrebă el şi arătă spre mai multe fragmente albe din rocă.

— Mda, răspunse Schmitt care examina deja locul cu atenţie. Ştii, s-ar putea ca astea să fie nişte bucăţi din proiectil. Nu ştiu. Pentru că nu arată ca... un substrat. Bine. Împinge-o în jos.

După ce piatra fu împachetată în siguranţă, Schmitt întrebă:

— Ce număr are?

— 480, răspunse Cernan citind cifrele imprimate pe laterală.

Între timp, cei de la Houston deveniră nerăbdători din cauza timpului pierdut la Van Serg după ce aflaseră că în acel loc nu era nicio urmă din solul portocaliu. Îi cerură lui Cernan să plece din zona craterului şi să facă nişte fotografii de 500 mm la Masivul de Nord în timp ce Schmitt făcea o „cercetare radială” a păturii de ejecţii ce înconjura Craterul Van Serg.

Schmitt şi Cernan explorau zona de cinci ore. Schmitt lucra încet, iar în timpul cercetării instrumentul de excavare i se strică din nou din cauza prafului. Cei de la Houston îi spuseră să lase baltă cercetarea radială şi să se pregătească de plecare. Ajunşi înapoi la Rover, făcură o ultimă prospecţiune gravimetrică şi mai luară o mostră de sol, apoi strânseră şi se întoarseră la Modulul Lunar.

A doua zi, Cernan şi Schmitt decolară din Valea Taurus-Littrow şi deveniră astfel ultimii oameni (cel puţin până

acum) care au păşit pe Lună. Apollo 17 se întoarse pe Pământ, prin amerizare, la 19 decembrie 1972.

Eşantionul 480 se alătură celor 382 de kilograme de pietre selenare strânse în misiunile Apollo din Laboratorul de Primiri de pe Lună de la Centrul Spaţial Johnson din Houston, Texas. Opt luni mai târziu, la finele programului Apollo, Laboratorul de Primiri de pe Lună fu închis, iar întreg conţinutul acestuia fu transferat într-o clădire nouă, supertehnologizată de la Centrul Spaţial Johnson, numită Laboratorul de Depozitare şi Procesare a Mostrelor, LDPM, pe scurt.

Cândva, în timpul celor opt luni de dinaintea transferului pietrelor lunare în noul LDPM, roca botezată Mostra Lunară 480 a dispărut. Cam în aceeaşi perioadă, toate datele legate de descoperirea sa au dispărut şi ele din catalogul din computer şi de pe dischete. Astăzi, dacă vă duceţi la LDPM şi căutaţi în Baza de Date a Mostrelor Lunare „EL480”, veţi primi următorul mesaj de eroare:

„CĂUTARE: EL480

? NUMĂR ILEGAL / NUMĂR INEXISTENT VERIFICAŢI NUMĂRUL MOSTREI LUNARE ŞI ÎNCERCAŢI DIN NOU”.

PARTEA ÎNTÂI

LABIRINTUL

Capitolul 1

Stem Weathers se chinui să ajungă pe vârful Mesa de los Viejos, legă măgăruşul de un ienupăr uscat şi se aşeză pe un bolovan prăfuit. După ce îşi recăpătă suflul îşi şterse sudoarea de pe gât cu un batic. Vântul care bătea constant de-a lungul platoului i se încurca în barbă şi îl răcorea după aerul fierbinte, mortal, din canion.

Îşi suflă nasul şi îndesă baticul înapoi în buzunar. În timp ce studia peisajul familiar, rosti încet numele:

— Canionul Daggett, Pietrele Soare-Apune, Buza Navajo, Platoul Orfan, Platoul del Yeso, Canionul Ochiul Mort, Pământ Albastru, La Cuchilla, Ecoul Pământurilor Rele, Locul Alb, Locul Roşu şi Canionul Tiranozaurului.

Artistul din el zări un tărâm fantastic, pictat în auriu, roz şi mov; dar geologul văzu o scenă formată din platouri de horsturi, înclinate, sparte, dezgolite şi scorojite de trecerea timpului, ca şi cum infinitul ar fi devastat Pământul şi ar fi lăsat în urmă o epavă cu pietre ţipătoare.

Weathers scoase un pachet de Bull Durham din buzunarul unsuros al vestei şi îşi rulă o ţigară cu degetele noduroase, înnegrite de mizerie, cu unghiile crăpate şi galbene. Trecu un chibrit pe cracul pantalonului şi aprinse sulul, apoi trase adânc în piept. În ultimele două săptămâni îşi restricţionase raţia de tutun, dar nu mai era cazul. Toată viaţa sa fusese un prolog al acelei săptămâni emoţionante.

Acum avea să se schimbe într-o clipită. Se va împăca cu fata lui, Robbie, o va aduce în acel loc şi îi va arăta descoperirea. Ea îi va ierta obsesiile, viaţa agitată pe care o dusese şi absenţele lungi. Descoperirea îl va mântui.

Nu fusese niciodată în stare să-i asigure lui Robbie lucrurile pe care alţi taţi le ofereau fiicelor lor – bani pentru facultate, o maşină sau ajutor pentru chirie. Acum avea ocazia să o elibereze de calvarul de a servi la mesele din Homarul Roşu şi îi va putea finanţa studioul de artă şi galeria la care ea visa.

Weathers se uită chiorâş la soare. Mai erau două ore până avea să ajungă la orizont. Dacă nu se mişca mai repede, nu avea să ajungă la râul Chama înainte de lăsarea întunericului. Salt, măgarul lui, nu băuse nimic de dimineaţă, iar Weathers nu voia ca acesta să moară.

Se uită la patrupedul care moţăia la umbră; avea urechile date pe spate, iar buzele i se mişcau în timp ce visa ceva urât. Weathers aproape că simţi afecţiune pentru bătrânul animal nărăvaş.

Weathers stinse ţigara sub talpă şi strecură chiştocul în buzunar. Luă o duşcă din gamelă, turnă puţină apă pe batic şi îşi şterse faţa şi gâtul cu apa rece. Atârnă la loc gamela pe umăr, dezlegă măgarul şi îl conduse spre est, de-a lungul platoului sterp de gresie. La circa un kilometru distanţă, deschiderea vertiginoasă a Canionului Joaquín formase o ravină spectaculoasă în Platoul de los Viejos – Platoul Anticilor. Se pierdea într-o reţea complexă de

canioane cunoscută sub numele Labirintul şi ajungea până la râul Chama.

Weathers se uită în jos. Fundul canionului era cufundat în umbre albastre ca şi cum ar fi fost acoperit cu apă. În locul în care canionul făcea un ocol şi o lua spre vest – cu Platoul Orfan de-o parte şi Platoul Câinelui, de cealaltă – observă, la circa opt kilometri distanţă, deschiderea largă a Labirintului. Soarele tocmai începea să atingă vârfurile înclinate şi piramidele din pământ şi îşi făcea astfel intrarea în peisaj.

El scrută marginea până când găsi poteca firavă, abruptă, care ducea spre partea de jos a canionului. Era o coborâre periculoasă pentru că terenul se erodase în mai multe locuri şi îl forţa pe călător să se abată mai multe sute de metri. Singura rută de la râul Chama spre ţinutul platoului înalt din est îi descuraja pe toţi, cu excepţia celor mai curajoase fiinţe. Weathers era recunoscător pentru asta.

Porni pe jos, cu grijă atât pentru el, cât şi pentru măgăruş, şi se simţi uşurat când se apropiară de solul arid de pe fundul canionului. Joaquín Wash avea să-l conducă dincolo de intrarea în Labirint şi de acolo spre râul Chama. La Cotul Chama era un loc bun pentru campat, acolo unde râul făcea o cotitură bruscă şi se formase o limbă de nisip lângă care se putea înota.

O baie... era o idee bună. Până a doua zi după-amiaza avea să ajungă în Abiquiu. Primul lucru pe care-l va face era

să-l sune pe Harry Dearborn (bateria telefonului prin satelit murise cu câteva zile în urmă) ca să-l anunţe... Weathers simţi furnicături numai la gândul că va da vestea.

Poteca ajunse în cele din urmă la capăt. Weathers se uită în sus. Peretele canionului era întunecat, dar soarele de după-amiază târzie strălucea pe stânci. Îi îngheţă sângele în vine. La câteva sute de metri mai sus, un bărbat a cărui siluetă se evidenţia pe margine, se uita în jos la el.

Înjură printre dinţi. Era acelaşi bărbat care-l urmărise din Santa Fé în rezervaţia naturală Chama în urmă cu două săptămâni. Astfel de oameni cunoşteau talentul unic al lui Weathers; erau prea leneşi sau prea proşti ca să facă propriile prospecţiuni şi sperau să pună mâna pe prada lui. Îşi aminti înfăţişarea bărbatului: un tip slăbănog pe un Harley, care se voia a fi motociclist. Îi luase urma prin Española, pe lângă Abiquiu şi Ferma Fantomă şi rămăsese la două sute de metri în urma lui fără a face vreun efort să se ascundă. Îl observase pe idiot şi când începuse să urce în rezervaţie. Purta în continuare baticul de motociclist şi se ţinu după el, pe jos, până la Joaquín Wash de pe râul Chama. Weathers îl pierduse pe urmăritor în Labirint şi ajunse sus, pe Platoul Anticilor, înainte ca motociclistul să găsească drumul.

Două săptămâni mai târziu, apăru din nou – un nenorocit insistent.

Stem Weathers cercetă mai întâi unduirile leneşe ale lui Joaquín Wash, apoi vârfurile stâncilor care înconjurau gura

Labirintului. Putea să scape din nou de el în Labirint. Şi poate că de data asta ticălosul nu va mai apărea.

Continuă să se opintească în coborârea spre fundul canionului şi privea mereu în urmă, pe potecă. Însă, în loc să-l urmărească, bărbatul dispăruse. Poate îşi închipuise că va găsi o cale mai rapidă de a ajunge jos.

Weathers zâmbi. Nu exista o altă cale. După o oră de coborâre pe Joaquín Wash simţi că senzaţiile de furie şi de nelinişte se estompaseră. Omul era un amator. Nu era prima oară când un prost îl urmărea în pustietate ca mai apoi să se rătăcească. Toţi voiau să fie ca Stem, dar nu puteau. Toată viaţa făcuse acest lucru şi avea un al şaselea simţ – era greu de explicat. Nu-l învăţase dintr-un manual, nu-l studiase la universitate şi nici nu-l obţinuse de la vreunul dintre acei doctori cu diplomele lor, cu hărţile geologice şi cu sondajele lor prin radar cu diafragmă sintetică în bandă C. El reuşise unde ei eşuaseră, deşi nu folosea nimic mai mult decât un măgar şi un radar improvizat pentru prospecţiunea solului, construit pe platforma unui bătrân IBM 286. Nu era de mirare că-l urau.

Entuziasmul lui Weathers reveni. Ticălosul acela nu-i va strica cea mai frumoasă săptămână din viaţa lui. Măgăruşul refuză să mai meargă, iar Weathers se opri, turnă apă în pălărie şi îi dădu animalului să bea. Îl conduse apoi mai departe. Labirintul se deschidea înainte, iar el mai avea puţin şi intra în el. În adâncurile acelui ţinut, aproape de Două Pietre, se afla o sursă rară de apă – o lespede

stâncoasă acoperită cu ferigi din Părul Maicii Domnului, de pe care picura apă într-un bazin vechi săpat în gresie de indienii preistorici. Weathers decise să campeze acolo, şi nu la Conul Chama, unde ar fi fost o ţintă sigură. Mai bine în siguranţă decât să regrete mai apoi.

Dădu ocol coloanei stâncoase care străjuia intrarea. Pereţii de gresie, înalţi de sute de metri, se ridicau pe lângă el şi alcătuiau Formaţiunea Entrada, rămăşiţele compacte ale unui deşert din Jurasic. Canionul avea un efect răcoritor, liniştitor, precum interiorul unei catedrale gotice. Respiră adânc aerul înmiresmat, parfumat de tufişurile de cătină roşie. Deasupra, lumina de pe piramidele din pământ se transformase din gălbuie în aurie odată cu soarele care se scufunda la orizont.

Continuă să înainteze în labirintul de canioane şi se apropie de Canionul Spânzurat lipit de Canionul Mexican – primul din numeroasele lanţuri asemănătoare. Nicio hartă nu era utilă în Labirint. Iar marea adâncime a canioanelor făcea ca GPS-ul şi telefoanele prin satelit să fie complet nefolositoare.

Prima rundă de lovituri îl atinse pe Weathers în umăr, din spate, însă semănă mai degrabă cu un pumn puternic decât cu un glonţ. Ateriză pe genunchi şi palme, mut de uimire. Abia când se auziră detunătura şi ecoul acesteia în canioane îşi dădu seama că fusese împuşcat. Încă nu simţea durere, doar o amorţeală sâcâitoare, însă vedea că osul sfărâmat îi ieşise prin cămaşa sfâşiată, iar sângele i se

scurgea pe nisip.

Doamne, Dumnezeule!

Se ridică în picioare clătinându-se, în vreme ce al doilea glonţ se izbi de nisipul de lângă el. Gloanţele veneau de pe muchia de deasupra lui, din partea dreaptă. Trebuia să se întoarcă în canionul aflat la două sute de metri distanţă – la adăpostul stâncii. Era singura lui acoperire. Alergă cât îl ţinură picioarele.

Al treilea glonţ se opri în nisipul din faţa lui. Weathers continua să alerge, văzând că încă avea o şansă. Atacatorul îl prinsese în ambuscadă de pe muchia de deasupra şi i-ar fi luat câteva ore bune să coboare. Dacă Weathers ar ajunge la stâncă, ar putea să scape. Ar putea chiar să trăiască. Alerga în zigzag, în timp ce plămânii îi urlau de durere. Cincizeci de metri, patruzeci, treizeci...

Auzi împuşcătura doar după ce simţi cum glonţul i se înfige în spate şi îşi văzu maţele pe nisipul din faţa lui, inerţia culcându-l cu faţa la pământ. Încercă să se ridice, suspinând şi zgâriind, furios că cineva îi va fura descoperirea. Se crispă urlând, strângându-şi agenda în buzunar, sperând să o arunce, să o piardă, să o distrugă, să o ferească de ucigaşul său; însă nu avea unde să o ascundă. Apoi, ca într-un vis, nu mai putu să gândească, nu mai putu să se mişte...

Capitolul 2

Tom Broadbent îşi ţinu calul în frâu. Patru gloanţe îl doborâseră pe Joaquín Wash din măreţele canioane stâncoase de la est de râu. Se întrebă ce însemnau toate astea. Nu era sezon de vânătoare şi nimeni în toate minţile n-ar fi umblat prin canioane să tragă la ţintă.

Se uită la ceas. Era ora opt. Soarele tocmai apusese dincolo de linia orizontului. Ecourile păreau să fi venit dinspre pâlcul de stânci rău-prevestitoare de la gura Labirintului. Ar fi fost un drum călare de maximum cincisprezece minute. Trebuia să ocolească rapid. Luna plină avea să răsară curând, iar soţia lui, Sally, oricum nu-l aştepta înainte de miezul nopţii.

Întoarse calul. Îi dădu pinteni spre gura canionului, pe urmele proaspete ale unui bărbat. După o curbă completă, o umbră neagră se ivi în faţa lui: un bărbat cu faţa la pământ.

Merse până acolo, descălecă şi îngenunche, cu inima bătându-i puternic. Bărbatul, împuşcat în spate şi umăr, încă sângera în nisip. Îi pipăi carotida: nimic. Îl întoarse cu faţa în sus, iar maţele bărbatului se revărsară pe pământ.

Îi şterse rapid nisipul din gură şi îi făcu respiraţie gură la gură. Se aplecă deasupra lui, îi făcu masaj cardiac, apăsându-i cutia toracică, aproape rupându-i coastele, o dată, de două ori, apoi încă o respiraţie. Aerul ieşea în bule

din rană. Tom continuă cu resuscitarea, apoi îi verifică pulsul.

Printr-o minune, inima începuse să-i bată din nou.

Bărbatul deschise brusc ochii, dând la iveală o pereche de ochi albaştri care îl ţintuiră pe Tom dintr-un chip prăfuit şi ars de soare. Respiră scurt, iar aerul îi şuieră în gât. Îşi deschise buzele.

— Nu... ticălosule... Deschise ochii larg, iar buzele îi erau pătate de sânge.

— Aşteaptă, spuse Tom. Nu eu sunt cel care te-a împuşcat.

Ochii lui îl fixară atent, iar spaima începu să dispară, lăsând loc altui sentiment. Speranţa. Bărbatul îşi îndreptă privirea spre mână, ca şi când ar fi vrut să arate ceva.

Tom îl urmări cu privirea şi văzu că strângea o agendă micuţă, legată în piele.

— Ia-o... şuieră bărbatul.

— Nu încerca să vorbeşti.

— *Ia-o...*

Tom luă agenda. Coperta era lipicioasă de la sânge.

— E pentru Robbie... murmură bărbatul, cu buzele contorsionate de la efortul cu care rostise acele cuvinte. Fiica mea... Promite-mi că i-o dai... Ea va şti cum să o găsească...

— Să o găsească?

—... comoara...

— Nu te gândi acum la asta. O să te scot de aici.

Încearcă să reziști...

Bărbatul apucă violent cămaşa lui Tom, cu o mână tremurândă.

— E pentru ea... Robbie... Pentru nimeni altcineva... Pentru numele lui Dumnezeu, nu te duce la poliţie... Trebuie... să îmi promiţi asta. Mâna lui răsuci cămaşa cu o forţă uimitoare, ultimul spasm de putere al unui muribund.

— Îţi promit.

— Spune-i lui Robbie... că... o... iubesc...

Ochii lui îşi pierdură concentrarea. Mâna i se relaxă şi alunecă. Iar Tom îşi dădu seama că nu mai respira.

Tom începu din nou resuscitarea. În zadar. După zece minute inutile dezlegă bandana bărbatului şi i-o puse pe faţă.

Atunci îi trecu prin cap un gând. „Ucigaşul bărbatului trebuie să fie încă prin preajmă”. Ochii lui scrutară muchia stâncii şi grohotişul din jur. Liniştea era atât de adâncă, încât părea că stâncile însele stau la priveghi. „Unde e ucigaşul?” Nu se mai vedeau alte urme, doar cele ale vânătorului de comori şi ale măgarului său. La vreo sută de metri depărtare se afla măgarul, încă împovărat, dormind în picioare. Ucigaşul avea puşcă şi se afla mai sus. Poate că Broadbent se afla chiar atunci în vizorul lui.

„Pleacă de aici acum!” Se ridică, prinse frâiele, încălecă şi îi dădu pinteni. Calul porni la galop prin canion, spre ieşirea din Labirint. Doar când se îndepărtase suficient de mult de Joaquín Wash îşi încetini Tom calul. O lună mare şi

untoasă răsărea dinspre est, luminând aluviunea nisipoasă.

Dacă îşi forţa calul, ar fi putut ajunge la Abiquiu în două ore.

Capitolul 3

Jimson Maddox zis şi Iarbă urca prin canion fluierând ***Saturday Night Fever,*** simţindu-se regele lumii. Arma lui 223 AR-15 fusese dezasamblată, ştearsă şi ascunsă cu grijă într-o crăpătură astupată cu pietre.

Canionul pustiu făcea o curbă, apoi alta. Weathers, încercând acelaşi truc de două ori, încercase să scape în Labirint. Ticălosul cel bătrân reuşise să-l păcălească pe Jimson A. Maddox o dată. Însă nu de două ori.

Mergea prin aluviune, cât îl ţineau picioarele lungi şi subţiri. Chiar şi cu hartă şi GPS, petrecuse o bună parte din săptămână bâjbâind şi rătăcit prin Labirint. Însă nu fusese chiar o pierdere de timp: acum cunoştea Labirintul şi chiar o parte din terasa stâncoasă de dincolo de acesta. Avusese suficient timp să pună la cale ambuscada lui Weathers şi o dusese la capăt perfect.

Trase în piept aerul uşor parfumat al canionului. Nu era prea diferit de Irak, unde fusese sergent de artilerie în timpul Furtunii în Deşert. Dacă exista un loc complet opus închisorii, atunci acela era – nimeni cu care să te înghesui, nimeni în coasta ta, fără idioţi, fără spioni sau negri care să-ţi tulbure pacea. Uscat, pustiu şi tăcut.

Coti pe după coloana de piatră de la intrarea în Labirint. Bărbatul pe care îl împuşcase zăcea la pământ, o umbră neagră la crepuscul.

Se opri. Văzu urme proaspete de copite în nisip dinspre şi înspre cadavru.

O luă la goană.

Cadavrul zăcea pe spate, cu braţele în lateral şi bandana aşezată cu grijă pe faţă. Cineva fusese acolo. Poate chiar fusese martor la ce se întâmplase. Era călare şi se va duce direct la poliţişti.

Maddox se strădui să se liniştească. Chiar şi călare, era nevoie de câteva ore bune să se întoarcă la Abiquiu şi cel puţin de încă vreo câteva ore bune să aducă poliţia acolo. Şi dacă ar fi chemat un elicopter, acesta ar fi trebuit să zboare de la Santa Fé, 120 de kilometri spre sud. Avea cel puţin trei ore la dispoziţie să ia agenda, să ascundă cadavrul şi să plece naibii de acolo.

Maddox percheziţionă cadavrul, întorcându-i buzunarele şi scotocind în rucsac. Pumnul i se strânse în jurul unei pietre din buzunarul bărbatului, pe care o scoase şi o cercetă la lumina lanternei. Era, cu siguranţă, o mostră, pe care Corvus i-o ceruse în mod explicit.

Acum agenda. Fără să ţină seama de sânge şi măruntaie, căută din nou cadavrul, îl răsuci, îl căută pe cealaltă parte şi îl lovi furios cu piciorul. Privi în jur. Măgarul bărbatului se afla la vreo o sută de metri depărtare, încărcat încă, moţăind.

Maddox desfăcu priponul şi scoase şaua. Aruncă găluştele umplute şi goli în nisip coşurile de pânză. Totul căzu: o bucată improvizată de echipament electronic,

ciocane, dălţi, hărţi U.S.G.S., o unitate GPS portabilă, un ibric de cafea, o tigaie, pungi de mâncare goale, o pereche de pripoane, chiloţi murdari, baterii vechi şi o bucată de pergament împachetată.

Maddox înşfăcă pergamentul. Era o hartă întocmită de un amator pe care se puteau distinge vârfuri, râuri, stânci, linii punctate, vechi inscripţii spaniole desenate stângaci, iar acolo, în mijloc, era scris cu cerneală un X.

Era o hartă perfectă a unei comori.

Ciudat era faptul că Corvus nu pomenise nimic de asta.

Împachetă din nou pergamentul murdar şi îl îndesă în buzunarul cămăşii, apoi reluă căutarea agendei. Scormoni în jur în patru labe, pipăi prin echipamentul şi proviziile vărsate pe jos şi găsi tot ceea ce era necesar pentru un căutător de comori – mai puţin agenda.

Studie din nou dispozitivul electronic. O porcărie făcută manual, o cutie de metal cu dinţi îmbinaţi care conţinea butoane, discuri şi un ecran mic cu LED. Corvus nu pomenise nimic nici de asta, dar părea important. Ar face bine să ia şi asta.

Căută din nou prin lucruri, deschise sacii de pânză, scuturã din ei făină şi fasole uscată, căută compartimente secrete în coşuri, sfâşie căptuşeala de lână a şeii. Nici urmă de agendă. Revenit la cadavru, Maddox căută a treia oară prin hainele îmbibate de sânge, după o proeminenţă dreptunghiulară. Însă tot ce găsi fu un capăt murdar de stilou în buzunarul drept al bărbatului.

Se dădu înapoi, cu tâmpla pulsând. Oare bărbatul călare luase agenda? Oare era o simplă coincidenţă că apăruse acel bărbat sau era altceva? Un gând îngrozitor îi trecu prin minte: călăreţul acela era un rival. Făcea exact ceea ce făcuse şi Maddox, luându-i urma lui Weathers şi sperând să se îmbogăţească de pe urma descoperirii. Poate el pusese mâna pe agendă.

Ei bine, Maddox găsise harta. Şi i se părea că acea hartă era la fel de importantă ca agenda, dacă nu chiar mai importantă.

Maddox privi în jur la cadavru, sânge, măgar şi toată dezordinea aceea. Veneau poliţiştii. Cu un mare efort de voinţă, Maddox îşi controlă respiraţia şi bătăile inimii, folosi toate tehnicile de meditaţie pe care le învăţase în închisoare. Expiră, inspiră, reducându-şi bătăile din piept la normal. Treptat se calmă. Încă avea destul timp. Scoase mostra de rocă din buzunar şi o cercetă în lumina lunii, apoi scoase harta. Avea acele lucruri şi maşinăria, iar asta ar trebui să-l satisfacă pe Corvus. Între timp avea un cadavru de îngropat.

Capitolul 4

Detectivul locotenent Jimmie Willer stătea în spatele elicopterului de poliţie, mort de oboseală, simţind în fiecare oscior bufniturile rotoarelor. Privi în jos la peisajul nocturn sumbru care aluneca pe sub ei. Pilotul elicopterului urmărea cursul râului Chama, fiecare cotitură strălucind precum lama unui iatagan. Trecură peste satele mici înşirate de-a lungul bancurilor, ce păreau mici aglomerări luminoase – San Juan Pueblo, Medanales, Abiquiu. Ici, colo o maşină singuratică se târa pe Highway 84, aruncând o rază mică şi galbenă în întuneric. La nord de Abiquiu toate luminile se sfârşeau; dincolo de acesta se întindeau munţii şi canioanele din rezervaţia Chama şi terasa stâncoasă vastă, nelocuită până la graniţa cu Colorado.

Willer scutură din cap. Era un loc al naibii de nasol să fii ucis.

Pipăi pachetul de Marlboro în buzunarul cămăşii. Era nervos că fusese ridicat din pat la miezul nopţii, pentru că trebuia să pornească elicopterul poliţiei din Santa Fé, că nu îl găsiseră pe medicul legist, că adjunctul lui era plecat la cazinoul Cities of Gold, cheltuindu-şi salariul infim la mesele de joc, cu telefonul mobil închis. Mai mult, costul zborului cu elicopterul era de şase sute de dolari pe oră, o cheltuială pe care trebuia s-o acopere din bugetul lui. Iar asta nu era decât prima călătorie. Avea să mai urmeze una cu medicul

legist şi echipa de inspecţie a locului crimei înainte să poată să mute cadavrul şi să strângă dovezi. Apoi publicitatea... Poate că, spera Willer, nu era decât altă crimă legată de droguri şi nu va avea parte decât de un articol în The *New Mexican.*

Da, o să fie o crimă legată de droguri!

— Acolo. Joaquín Wash. Ia-o spre est, îi spuse Broadbent pilotului. Willer aruncă o privire spre bărbatul care îi stricase seara. Era înalt, zvelt, purta o pereche de cizme tocite de cowboy, una legată cu bandă adezivă.

Elicopterul se îndepărtă de râu.

— Poţi zbura mai jos?

Elicopterul coborî, reducând viteza, iar Willer putu vedea muchiile canionului scăldate în lumina nopţii, adâncimile lor părând fisuri fără fund în pământ. Un ţinut al naibii de sinistru.

— Labirintul e chiar acolo, spuse Broadbent. Cadavrul era chiar la gura în care Labirintul se îmbină cu Canionul Joaquín.

Elicopterul încetini şi mai mult şi făcu un rotocol. Luna era chiar deasupra capului lor, luminând aproape tot fundul canionului. Willer nu vedea nimic în afară de nisip argintiu.

— Aterizează în zona aceea deschisă!

— Sigur.

Pilotul plană şi începu să coboare, elicopterul lăsând în urmă un vârtej de praf din aluviunea uscată, apoi ateriză. Imediat se opriră, norii de praf se îndepărtară, iar şuieratul

rotoarelor încetă.

— Eu rămân la elicopter, spuse pilotul. Voi duceţi-vă la treabă!

— Mulţumesc, Freddy.

Broadbent ieşi, iar Willer îl urmă, rămânând aplecat, cu ochii acoperiţi ca să se protejeze de praful din jur, alergând până dincolo de elicopter. Apoi se opri, se ridică, scoase pachetul din buzunar şi îşi aprinse o ţigară.

Broadbent o luă înainte. Willer îşi deschise lanterna Maglite şi privi în jur.

— Nu călca pe vreo urmă, strigă el spre Broadbent. Nu vreau să se bage tipii de la judiciar în cazul meu.

Îndreptă lanterna spre gura canionului. Acolo nu era altceva decât un pat de nisip între doi pereţi de piatră.

— Ce e acolo?

— Acela e Labirintul, răspunse Broadbent.

— Unde duce?

— La o mulţime de alte canioane care dau în Mesa de los Viejos. E simplu să te pierzi acolo, domnule detectiv.

— Mda. Mişcă lanterna înjur. Nu văd nicio urmă.

— Nici eu. Însă trebuie să fie pe aici pe undeva.

— Ia-o înainte.

Îl urmă pe Broadbent, păşind cu grijă. Lanterna nu prea era necesară în lumina puternică a lunii, ba chiar îi încurca. O stinse.

— Tot nu văd vreo urmă.

Privi în faţă. Canionul era scăldat din perete în perete în

lumina lunii şi părea pustiu – nicio piatră sau tufiş, nicio urmă de paşi sau cadavru, cât vedeau cu ochii.

Broadbent ezită şi privi în jur.

Willer începea să aibă o presimţire rea.

— Cadavrul era chiar în zona asta. Iar urmele calului meu ar fi trebuit să fie cât se poate de vizibile aici...

Willer nu spuse nimic. Se aplecă, stinse ţigara în nisip şi puse chiştocul în buzunar.

— Cadavrul era în zona asta. Sunt sigur.

Willer aprinse lanterna şi lumină în jur. Nimic. O închise din nou şi scoase altă ţigară.

— Măgarul era acolo, continuă Broadbent, la vreo sută de metri distanţă.

Însă nu erau nici urme, nici cadavru, nici măgar, nimic altceva decât un canion pustiu în lumina lunii.

— Eşti sigur că ăsta e locul? întrebă Willer.

— Absolut.

Willer îşi agăţă degetul mare de la ambele mâini în curea şi îl urmări pe Broadbent care se plimba şi cerceta terenul. Era înalt, se mişca uşor. În oraş spuneau că era bogat precum Cresus, însă văzut de aproape nu părea prea înstărit cu cizmele alea vechi şi cămaşa de la armata salvării.

Willer scuipă. Acolo erau o mie de canioane şi era în toiul nopţii; Broadbent îi dusese la canionul greşit.

— Eşti sigur că ăsta e locul?

— Era chiar aici, la gura acestui canion.

— Poate e vorba de alt canion?

— În niciun caz.

Willer vedea cu propriii ochi că acel canion era complet pustiu. Lumina lunii era atât de strălucitoare, încât părea amiază.

— Ei bine, acum nu mai e nimic aici. Nici urme, nici cadavru, nici sânge; nimic.

— Domnule detectiv, a fost un cadavru aici.

— Cred că e timpul să încheiem, domnule Broadbent.

— Ai de gând să renunţi?

Willer trase adânc aer în piept.

— Spun doar că trebuie să ne întoarcem de dimineaţă, când locul o să pară mai familiar.

Nu avea de gând să-şi piardă răbdarea cu tipul acela.

— Vino aici, spuse Broadbent, pare că nisipul a fost bătătorit.

Willer îl privi. Cine naiba se credea de îndrăznea să-i spună ce să facă?

— Nu văd aici vreo dovadă de crimă. Elicopterul ăla o să coste departamentul şase sute de dolari pe oră. Ne vom întoarce mâine cu hărţi şi un GPS şi o să găsim canionul corect.

— Domnule detectiv, nu cred că m-ai înţeles. Nu mă duc nicăieri până nu rezolv această problemă.

— Faci ce vrei. Ştii drumul. Willer se întoarse la elicopter şi urcă în el. Plecăm.

Pilotul îşi scoase căştile din urechi.

— Şi el?

— El ştie drumul.

— Îţi face semn.

Willer înjură şi privi spre silueta întunecată aflată la câteva sute de metri distanţă. Flutura din mână şi îi făcea semn.

— Se pare că a găsit ceva, spuse pilotul.

— Hristoase!

Willer se aplecă şi coborî din elicopter, apoi se îndreptă spre el. Broadbent îndepărtase o porţiune de nisip uscat, dând la iveală un strat negru, ud şi lipicios de dedesubt.

Willer înghiţi, scoase lanterna şi o aprinse.

— Oh, Iisuse, spuse el, făcând un pas înapoi. Oh, Iisuse!

Capitolul 5

Maddox Iarbă îşi cumpără o cămaşă de mătase albastră, boxeri de mătase şi o pereche de pantaloni largi gri de la Seligman’s de pe Thirty-fourth Street, împreună cu un tricou alb, şosete de mătase şi pantofi italieneşti şi se îmbrăcă cu ele în cabina de probă. Plăti pentru ele cu propriul card American Express – primul lui card autentic, pe care era imprimat chiar acolo, pe faţă, Jimson A. Maddox, membru din 2005 – şi ieşi în stradă. Hainele îi mai alungaseră din nervozitatea pe care o simţise faţă de întâlnirea cu Corvus care se apropia. Era ciudat cum nişte haine noi te puteau face să te simţi alt om. Îşi flexă muşchii spatelui, simţi textura plăcută a materialului. Bine, mult mai bine.

Opri un taxi, dădu adresa şi se îndreptă spre centru.

Zece minute mai târziu era condus în biroul cu lambriuri al doctorului Iain Corvus. Era impresionant. Într-un colţ se afla un şemineu de decor din marmură roz, iar un rând de ferestre dădeau spre Central Park. Tânărul britanic stătea la masa de lucru, răsfoind nişte hârtii.

Maddox se opri în uşă, cu mâinile încleştate în faţă, aşteptând să fie primit. Corvus era tensionat ca de obicei, buzele lui foarte subţiri erau încleştate, bărbia îi ieşea în faţă ca prora unei bărci, iar părul lui negru era pieptănat pe spate, făcându-l pe Maddox să presupună că asta era

ultima modă la Londra. Purta un costum negru bine croit şi o cămaşă apretată Turnbull and Asser încheiată de sus până jos, la care adăugase o cravată roşie de mătase.

„Iată un tip căruia i-ar prinde bine meditaţia”, gândi Maddox.

Corvus se opri din sortat hârtii şi privi peste ochelari.

— Ca să vezi, iată-l pe Jimson Maddox întors de pe front.

Accentul său britanic părea mai moale ca niciodată. Corvus era cam de aceeaşi vârstă cu el, vreo treizeci şi cinci de ani, însă cei doi bărbaţi nici că puteau fi mai diferiţi; păreau chiar de pe planete diferite. Greu de crezut că un tatuaj îi făcuse să se întâlnească.

Corvus întinse mâna, iar Maddox i-o luă, simţind o strângere nici prea scurtă, nici prea lungă, nici moale, nici agresivă. Maddox îşi stăpâni un val de emoţie.

Acel bărbat îl scăpase din Pelican Bay.

Corvus îi prinse cotul lui Maddox şi îl conduse la un scaun din zona micuţă de primire din celălalt capăt al biroului, în faţa şemineului inutil. Corvus se duse la uşa biroului, îi spuse ceva secretarei, o încuie, apoi se aşeză în faţa lui, încrucişându-şi agitat picioarele până găsi o poziţie confortabilă. Se aplecă spre el, faţa lui tăind aerul ca o secure, cu ochii strălucind.

— Un trabuc?

— M-am lăsat.

— Băiat deştept. Îmi dai voie?

— Sigur că da.

Corvus scoase un trabuc din cutie, îi tăie capătul şi îl aprinse. Aşteptă până când vârful se aprinse complet, apoi îl coborî şi îl privi pe Maddox printr-un văl de fum.

— Îmi pare bine să te văd, Jim.

Lui Maddox îi plăcea că întotdeauna Corvus îi acorda atenţie completă, vorbindu-i ca de la egal la egal, ca un tip corect ce era. Corvus trecuse prin iad ca să-l scoată din închisoare şi cu un singur telefon îl putea trimite înapoi. Acele două lucruri stârneau în el sentimente intense, conflictuale, pe care Maddox încă nu le înţelegea.

— Deci, începu Corvus, rezemându-se şi scoţând un fir de fum.

Ceva în atitudinea lui Corvus îl neliniştea întotdeauna.

Scoase harta din buzunar şi i-o întinse.

— Am găsit asta în bagajul tipului.

Corvus o luă încruntat şi o deschise. Maddox aştepta felicitările. Însă chipul lui Corvus se înroşi. Cu o mişcare bruscă trânti harta pe masă. Maddox se aplecă să o ridice.

— Nu te deranja, veni răspunsul ascuţit. N-are nicio valoare. Unde e agenda?

Maddox nu răspunse direct.

— S-a întâmplat aşa... L-am urmărit pe Weathers prin terasele stâncoase, însă l-am pierdut. Am aşteptat două săptămâni să se întoarcă. Iar când s-a întors, l-am încolţit şi l-am omorât.

Se lăsă o tăcere electrizantă.

— L-ai *omorât?*

— Da. Voiai ca tipul să alerge la poliţie şi să spună tuturor că i-ai furat comoara, sau ce e aia? Ascultă-mă, ai încredere în mine, tipul trebuia ucis.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Şi agenda?

— Aici e problema. Nu am găsit nicio agendă. Doar harta. Şi asta. Scoase cutia de metal cu butoane şi ecran cu LED din geanta pe care o purta şi o lăsă pe masă.

Corvus nici măcar nu o privi.

— Nu ai găsit agenda?

Maddox înghiţi în sec.

— Nu. Nu am găsit-o.

— *Sigur* o avea la el.

— Nu o avea. L-am împuşcat de pe muchia canionului şi a trebuit să merg opt kilometri ca să ajung jos. Aproape două ore. Când am ajuns la el cineva venise deja acolo înaintea mea, alt căutător de comori sperând să pună mâna pe ea. Un tip călare, erau urme peste tot. Am cercetat şi cadavrul, şi măgarul, am întors totul pe dos. Nu era nicio agendă. Am luat tot ce era valoros, am curăţat locul şi l-am îngropat.

Corvus privi în altă parte.

— După ce l-am îngropat pe Weathers, am încercat să o iau pe urmele celuilalt tip, dar l-am pierdut. Din fericire, numele lui a apărut în ziare a doua zi. Locuieşte la o fermă la nord de Abiquiu, se pare că e doctor veterinar şi îl cheamă Broadbent. Se opri.

— Broadbent a luat agenda, spuse Corvus.

— Asta cred şi de aceea l-am cercetat. E căsătorit, petrece mult timp călărind prin fundături. Toţi îl cunosc. Se spune că e bogat, deşi n-ai zice dacă-l vezi.

Corvus îl sfredeli pe Maddox cu privirea.

— O să îţi fac rost agenda aia, doctore Corvus. Dar harta? Adică...

— Harta e o făcătură.

Din nou, linişte agonizantă.

— Şi cutia de metal? continuă Maddox, arătând spre obiectul pe care îl luase de pe măgarul lui Weathers. Mi se pare că are un computer în ea. Poate că pe hard disk...

— Aceea e unitatea centrală a radarului improvizat de Weathers pentru adâncime. Nu are niciun hard disk, datele sunt în *agendă.* De asta am vrut *agenda* – nu o hartă fără valoare.

Maddox îşi desprinse privirea de a lui Corvus, băgă mâna în buzunar şi scoase bucata de rocă, lăsând-o pe masa de sticlă.

— Weathers mai avea şi asta în buzunar.

Corvus o privi lung şi toată expresia i se schimbă. Întinse mâna subţire şi lungă şi o luă cu delicateţe de pe masă. Aduse o lupă de pe birou şi o examină mai îndeaproape. Trecu un minut lung, apoi altul. În sfârşit, ridică privirea. Maddox rămase surprins să vadă transformarea de pe chipul său. Încordarea din ochii scânteietori dispăruse. Expresia îi devenise aproape

umană.

— Asta e ceva... foa*rte bun*. Corvus se ridică, se îndreptă către biroul său, scoase o pungă sigilată dintr-un sertar şi puse roca în ea cu grijă, ca şi când ar fi fost o bijuterie.

— E o mostră, nu? întrebă Maddox.

Corvus se aplecă, descuie un sertar şi scoase un teanc gros de vreo doi centimetri de bancnote de o sută de dolari, legate cu benzi de cauciuc.

— Nu e nevoie, doctore Corvus. Încă mai am bani...

Bărbatul îşi ţuguie buzele subţiri.

— Pentru cheltuieli neprevăzute. Apăsă teancul în palma lui Maddox. Ştii ce ai de făcut.

Maddox băgă banii în haină.

— La revedere, domnule Maddox.

Maddox se întoarse şi se îndreptă spre uşa pe care Corvus o descuiase şi i-o ţinea deschisă. Maddox simţea o senzaţie de arsură în ceafă în timp ce trecu pe lângă el. O clipă mai târziu, Corvus îl ţintui cu o mână de umăr, o strânsoare un pic prea fermă ca să fie una de afecţiune. Îl simţi aplecându-se peste umărul său, şoptindu-i în ureche, accentuând fiecare silabă:

— Agenda.

Îi dădu drumul, iar Maddox auzi uşa închizându-se încet. Trecu prin biroul acum gol al secretarei şi ieşi pe coridoarele mari şi rezonante, apoi afară.

Broadbent. O să aibă grijă de ticălosul acela.

Capitolul 6

Tom stătea la masa din bucătărie, rezemat în scaun, aşteptând ca zaţul de cafea să se aşeze în ibricul de cositor de pe plită. Un vânt uşor de iunie mişca frunzele de afară, golind copacii de puf, care trecea pe deasupra în smocuri albe. În curte Tom putea vedea caii în ţarcuri, păscând iarba pe care le-o adusese Sally în acea dimineaţă.

Sally intră, încă în cămaşă de noapte. Trecu prin faţa uşilor glisante, luminate de soarele care răsărea. Erau căsătoriţi de mai puţin de un an şi totul era încă nou pentru ea. O urmări ridicând ibricul de cafea de pe plită, privind în el, strâmbându-se şi lăsându-l din nou.

— Nu îmi vine să cred că faci cafeaua aşa.

Tom o privi zâmbind.

— Arăţi minunat în dimineaţa asta.

Ea ridică privirea şi îşi îndepărtă părul auriu de pe faţă.

— Am decis să îl las pe Shane să aibă grijă de clinică astăzi, spuse Tom. Singurul lucru pe agendă este un cal cu colici în Española.

Îşi sprijini cizmele pe scaunul înalt şi o urmări pe Sally pregătindu-şi foarte elaborat cafeaua, făcând spumă de lapte, adăugând o linguriţă de miere, apoi presărând pe deasupra ciocolată neagră din shaker. Era ritualul ei de dimineaţă, iar Tom nu se sătura să-l privească.

— Shane o să înţeleagă. Am fost treaz aproape toată

noaptea cu... povestea din Labirint.

— Poliţia n-are nicio teorie?

— Nu. Nici cadavru, nici motiv, nici persoană dispărută – doar câteva găleţi de nisip plin de sânge.

Sally se strâmbă.

— Şi ce *vrei* să faci astăzi? întrebă ea.

El se aplecă în faţă şi îşi lăsă scaunul pe toate cele patru picioare cu o buşitură surdă, duse mâna la buzunar şi scoase agenda ponosită. O puse pe masă.

— O voi găsi pe Robbie, oriunde s-ar afla, apoi îi voi da asta.

Sally se încruntă.

— Tom, încă sunt de părere că ar fi trebuit s-o dai poliţiei.

— Am promis ceva.

— E lipsă de responsabilitate să ascunzi dovezi de poliţie.

— M-a făcut să-i promit că nu o voi da poliţiei.

— Probabil se ocupa de ceva ilegal.

— Poate, însă i-am făcut o promisiune unui muribund. În plus, nu am putut să i-o dau acelui detectiv, Willer. Nu mi s-a părut că era chiar cel mai tare din parcare.

— Ai fost constrâns să faci promisiunea aceea. N-ar trebui să se ia în considerare.

— Dacă ai fi văzut ce privire disperată avea acel om, ai fi înţeles.

— Şi cum o vei găsi pe fiica lui cea misterioasă? oftă

Sally.

— Mă gândeam să încep la Sunset Mart, să văd dacă s-a oprit să cumpere benzină sau alimente. Poate să explorez câteva drumuri prin pădure să-i caut maşina.

— La care e ataşată o remorcă pentru cai.

— Exact.

Pe neaşteptate, amintirea muribundului îi reveni în minte. Era o imagine pe care nu avea să o uite; îi amintea de moartea propriului său tată, de acel efort disperat de a se agăţa de viaţă în timpul acelor ultime secunde de durere şi de frică atunci când orice urmă de speranţă dispare. Unii oameni nu puteau să renunţe la viaţă.

— Aş mai putea să mă duc să îl văd pe Ben Peek, zise Tom. A petrecut ani de zile cercetând acele canioane. Poate are vreo idee cine era tipul şi ce comoară căuta.

— Asta e o idee bună. Nu e nimic în agenda aia?

— Nimic în afară de numere. Niciun nume sau adresă, doar şaizeci de pagini de numere, iar la sfârşit două semne uriaşe de exclamare.

— Chiar crezi că a găsit o comoară?

— Se vedea în ochii lui.

Rugămintea disperată a bărbatului încă îi răsuna în urechi, îl afectase profund, poate pentru că moartea tatălui său încă era proaspătă în memoria lui. Tatăl său, marele şi teribilul Maxwell Broadbent, fusese la rândul său un fel de căutător de comori – jefuitor de morminte, colecţionar şi dealer cu artefacte. Chiar dacă fusese un tată dificil,

moartea lui lăsase un gol imens în sufletul lui Tom. Căutătorul de comori muribund, cu barbă şi ochi albaştri pătrunzători, chiar îi amintise de tatăl său. Era o nebunie să facă o asemenea asociere, însă dintr-un motiv sau altul simţea că promisiunea pe care i-o făcuse necunoscutului nu putea fi încălcată.

— Tom?

Tom clipi.

— Ai din nou privirea aceea pierdută.

— Iartă-mă.

Sally îşi termină cafeaua, se ridică şi îşi clăti cana în chiuvetă.

— Îţi dai seama că am găsit locul acesta exact cu un an în urmă?

— Uitasem.

— Încă îţi place?

— E tot ce mi-am dorit vreodată.

Împreună, în ţinutul sălbatic Abiquiu, la poalele Piscului Pedernal, găsiseră viaţa la care visaseră: o fermă mică de cai, o grădină, un manej pentru copii şi un loc în care Tom să îşi practice meseria – o viaţă rurală departe de grijile oraşului, fără poluare sau aglomerări în trafic. Cariera lui de veterinar mergea bine. Chiar şi fermierii cei bătrâni începuseră să-l solicite. Munca lui se desfăşura mai mult în aer liber, oamenii erau minunaţi şi iubea caii.

Însă trebuia să recunoască, era puţin prea liniştit.

Îşi îndreptă din nou atenţia la vânătorul de comori. El şi

agenda lui erau lucruri mai interesante decât a băga pe gât jumătate de kilogram de ulei mineral unui recalcitrant tupeist cu ceafă groasă de la ferma Gilderhus’s Dude din Española, un bărbat renumit nu doar pentru urâţenia cailor lui, dar şi pentru temperamentul său. Unul dintre avantajele faptului de a fi şef era delegarea muncii către angajat. Nu o făcea însă prea des, aşa că nu prea se simţea vinovat. Sau poate doar puţin...

Cercetă din nou agenda. Era scrisă, evident, într-un fel de cod, care se întindea pe fiecare pagină în rânduri şi coloane, de către o mână foarte sigură. Nu erau ştersături sau rescrieri, nici greşeli, nici mâzgălituri – ca şi când ar fi fost copiată din alt loc, număr cu număr.

Sally se ridică şi îl îmbrăţişă. Părul îi cădea pe faţa lui, iar el îi inspiră parfumul, şamponul şi propriul ei miros cald de biscuiţi.

— Promite-mi ceva, spuse ea.

— Ce anume?

— Ai grijă. Oricare ar fi comoara găsită de acel bărbat, cineva a ucis pentru ea.

Capitolul 7

Melody Crookshank, asistent tehnic de gradul întâi, se lăsă pe spate şi deschise o cola. Sorbi din ea, privind gânditoare în jur, în laboratorul ei din subsol. Când plecase să studieze chimie geofizică la Columbia, îşi imaginase o carieră foarte diferită – plimbări prin pădurea tropicală de la Quintana Roo şi trasând pe hartă craterul de la Chicxulub; sau campând la legendarele Stânci în Flăcări din deşertul Gobi şi excavând cuiburi de dinozaur; sau susţinând o lucrare într-o franceză perfectă în faţa unui public vrăjit la Musée d'Histoire Naturelle din Paris. În schimb, se trezise în acel laborator fără ferestre, făcând cercetare plictisitoare de laborator pentru oameni de ştiinţă lipsiţi de inspiraţie, care nici măcar nu se deranjau să-i reţină numele, dintre care mulţi aveau un IQ pe jumătate cât al ei. Acceptase slujba în timp ce era încă la şcoala doctorală, spunându-şi că era doar ceva temporar până îşi termina dizertaţia şi găsea un post bun. Însă îşi luase doctoratul cu cinci ani în urmă, iar de atunci trimisese sute – mii – de CV-uri fără să primească vreo ofertă. Era o piaţă brutală, unde în fiecare an şaizeci de proaspeţi absolvenţi se băteau pe şase posturi, un joc ca o cutie muzicală în care, dacă muzica se oprea, majoritatea rămâneau blocaţi. Era o stare tristă de lucruri când se trezea citind coloana de necrologuri din *Mvneralogy Quarterly* şi simţea un licăr de speranţă când

afla că un profesor emerit, titular al vreunui post de renume, iubit de studenţi, deţinător de premii şi distincţii, un adevărat pionier în domeniul său, murise tragic înainte de vreme. *Tot înainte.*

Pe de altă parte, Melodie era o optimistă incorigibilă şi simţea, în adâncul sufletului ei, că îi era destinat să realizeze ceva măreţ, aşa că trimitea în continuare CV-uri cu sutele şi îşi depunea candidatura pentru toate posturile care apăreau. Între timp, prezentul era tolerabil: laboratorul era liniştit, ea era stăpână acolo şi tot ce avea de făcut ca să uite de insuccesele sale era să închidă ochii şi să păşească în viitor, în acel ţinut vast şi minunat în care putea să aibă parte de aventuri, să facă descoperiri uimitoare, să primească distincţii şi să aibă o funcţie importantă.

Melodie deschise ochii din nou în prezentul cenuşiu al laboratorului cu pereţi cenuşii, cu bâzâitul slab al neonului şi fâşâitul sistemului de aer condiţionat, cu rafturile încărcate de cărţi de referinţă dulapurile pline de mostre de roci. Chiar şi echipamentul de un milion de dolari care cândva o încântase îşi pierduse de mult farmecul. Ochii ei cercetară neliniştiţi microanalizatorul cu raze X JEOLJXA-733 Superprobe Electron Probe, Sistemul de analiză cu raze X Epsilon 5 cu geometrie tridimensională optică de polarizare, un tub cu raze X 600W Gd-anode şi un generator 100 kV, microscopul electronic cu transmisie Watson 55, un Power Mac G5 cu CPU-uri duale de 2, 5 gigaherţi răcite cu apă,

două microscoape de cercetare petrografică, un microscop Meiji de polarizare, camere digitale, o unitate completă de pregătire a mostrelor, inclusiv lame de împachetare cu diamant, unităţi cu roţi de şlefuit, polizoare automatice, maşini de glazurat de carbon...

La ce bun, dacă tot ce analizai erau porcării plictisitoare?

Melodie fu trezită din reverie de un bâzâit uşor, semn că cineva intrase în laboratorul ei gol. Sigur era alt asistent care-i cerea să cerceteze vreo rocă cenuşie pentru vreo lucrare de cercetare pe care nu o va citi nimeni. Aşteptă apariţia intrusului, cu picioarele pe birou şi cola în mână. Îndată auzi sunetul de paşi siguri pe linoleum şi un bărbat zvelt şi elegant îşi făcu apariţia, într-un costum albastru spilcuit... doctorul Iain Corvus.

Ea îşi dădu imediat jos picioarele de pe masă, iar scaunul ei reveni cu zgomot la normal. Îşi dădu părul de pe faţa îmbujorată. Curatorii nu veneau aproape niciodată în laborator, preferau să nu se înjosească asociindu-se cu cei de la tehnic, însă iată-l, în chip uimitor, pe Corvus în persoană, arătând atât de bine în costumele lui Savile Row şi pantofii Williams and Croft lucraţi manual – şi chipeş, în felul acela ciudat al lui Jeremy Irons.

— Melodie Crookshank?

Se miră că-i ştia numele. Îi privi chipul uscăţiv şi zâmbitor, cu dinţii frumoşi şi părul negru ca noaptea. Costumul lui foşnea uşor în timp ce se mişca.

— Exact, răspunse ea, încercând să-şi păstreze tonul firesc al vocii. Eu sunt Melodie Crookshank.

— Îmi pare bine să te găsesc, Melodie. Te deranjez?

— Nu, deloc. Stăteam. Încercă să îşi revină, căci roşise şi se simţea o idioată.

— Mă întrebam dacă aş putea să îţi întrerup programul ocupat cu o mostră care trebuie analizată. Avea în mână o pungă sigilată pe care o flutura zâmbind.

— Sigur.

— Am o mică... pro*vocare pen*tru tine. Te bagi?

— Bineînţeles. Corvus era renumit pentru răceala, chiar aroganţa lui, însă atunci părea aproape glumeţ.

— E ceva doar între noi.

Melodie se opri, apoi întrebă cu precauţie:

— Cum adică?

Îi întinse mostra, iar ea o privi. În pungă era o etichetă scrisă de mână, pe care citi: „New Mexico, proba 1”.

— Aş vrea să analizezi mostra aici fără noţiuni preconcepute în privinţa locului din care provine sau ce ar putea fi. O analiză completă, mineralogică, cristalografică, chimică şi structurală.

— Sigur.

— Dar mai e ceva. Aş vrea să rămână un secret. Nu scrii nimic şi nu păstrezi nimic pe vreun hard drive. Când faci teste, descarcă datele pe CD-uri şi şterge-le din sistem. Păstrează tot timpul CD-urile încuiate în dulapul tău cu probe. Nu spune nimănui ce faci şi nu discuta cu nimeni

despre ceea ce descoperi. Îmi raportezi direct mie. Îi oferi încă un zâmbet fermecător. Te bagi?

Crookshank simţi un fior de emoţie la gândul că Corvus o alesese pe ea ca persoană de încredere.

— Nu ştiu. De ce atâta secret?

Corvus se aplecă spre ea. Îi simţi mirosul vag de trabuc şi stofă.

— Dragă Melodie, vei afla asta *după* ce îţi vei fi terminat analiza. După cum am spus, nu vreau să îţi faci idei preconcepute.

Ideea o atrăgea, chiar o încânta. Corvus era unul dintre acei bărbaţi care radiau putere, care păreau că pot avea orice îşi doreau doar dacă pur şi simplu luau. În acelaşi timp era uşor temut şi nu tocmai simpatizat de mulţi dintre ceilalţi curatori de la muzeu, iar toată acea falsă atitudine prietenoasă îi confirma că era un fel de derbedeu – însă unul frumos şi fermecător.

Îi puse mâna pe umăr cu blândeţe.

— Deci ce spui, Melodie? *Conspirăm* împreună?

— Bine.

Şi până la urmă de ce naiba n-ar face-o? Măcar ştia în ce se bagă.

— Există vreun termen-limită pentru asta?

— Cât de repede se poate. Dar n-o lua pe scurtătură. Fă-o cum trebuie.

Ea aprobă din cap.

— Perfect. Nu pot să-ţi spun cât de important este. Îşi

ridică sprâncenele şi dădu din cap, apoi zâmbi din nou când o văzu privind specimenul. Ia-l. Uită-te mai cu atenţie.

Ea privi mai bine eşantionul, din ce în ce mai interesată. Era o bucată de rocă maro, de vreo trei sau patru sute de grame. Deja îşi dădea seama ce era, sau cel puţin la modul general. Avea o structură ciudată. Îşi simţi pulsul accelerându-i-se, bătăile inimii crescând. „New Mexico, proba 1”. Avea să fie distractiv.

Lăsă punga jos, iar privirea ei o întâlni pe a lui. El se uita la ea intens, cu ochii cenuşii aproape lipsiţi de culoare în strălucirea fluorescentă a laboratorului.

— E uimitor, spuse ea. Dacă nu mă înşel, asta e...

— Ah! îşi puse un deget cu blândeţe pe buzele ei şi îi făcu cu ochiul. E micul nostru secret. Îşi îndepărtă mâna, se ridică să plece, apoi se întoarse ca şi când şi-ar fi adus aminte de ceva. Duse mâna în buzunarul jachetei şi scoase o cutie lungă de catifea. I-o întinse. O mică atenţie.

Crookshank o luă. Pe faţă scria TIFFANY.

„Da, sigur”, gândi ea, luând cutia. O deschise şi rămase orbită de priveliştea pietrelor preţioase, stele albastre. Clipi, abia putea să vadă. Safire stelate. O brăţară de platină cu safire stelate. Se uită mai atent şi îşi dădu seama că erau veritabile, nu sintetice. Fiecare era diferit, fiecare avea o mică imperfecţiune, fiecare avea propria nuanţă de culoare şi personalitate. Întoarse cutia în lumină şi văzu stelele din fiecare piatră mişcându-se, lumina reflectându-le adâncimile. Înghiţi, simţind brusc un nod în gât. Nimeni nu

îi oferise vreodată aşa ceva. Niciodată. Simţi cum îi arde privirea şi încercă imediat să-şi revină, îngrozită de vulnerabilitatea ei.

— Frumoasă colecţie de oxid de aluminiu ai aici, spuse ea încercând să pară naturală.

— Speram să-ţi placă safirele stelate, Melodie.

Crookshank înghiţi în sec din nou, păstrându-şi privirea aţintită la brăţară, ca să nu-l lase să-i vadă ochii. Nu-i plăcuse niciodată ceva atât de mult ca acea brăţară. Safire stelate de Sri Lanka, preferatele ei, fiecare dintre ele unic, făurit în adâncimile pământului la o presiune şi căldură uriaşe – încarnarea mineralogiei. Ştia că era manipulată fără ruşine şi pe faţă, însă, în acelaşi timp, îşi spunea: „De ce nu? De ce să nu accepte? Nu aşa mergeau lucrurile în lume?”

Simţi mâna lui Corvus pe umărul ei, strângându-l uşor. Fu ca un şoc electric. Spre groaza ei, o lacrimă îi alunecă fierbinte pe obraz. Clipi rapid, fără să poată vorbi, mulţumită că el se afla în spatele ei şi nu o vedea. Cealaltă mână îi prinse celălalt umăr, iar ea simţea căldura trupului lui în ceafă. O trecu un fior erotic asemenea unui fulger, care o făcu să se aprindă şi să simtă furnicături în tot corpul.

— Melodie, îţi sunt foarte recunoscător pentru ajutor. Ştiu cât de bună eşti în ceea ce faci. De asta ţi-am încredinţat ţie – şi nimănui altcuiva – această mostră. De asta ţi-am oferit brăţara. Nu e doar o simplă mită – cu toate

că e puţin şi asta. Chicoti şi o bătu pe umăr. E o dovadă a încrederii pe care o am în tine, Melodie Crookshank.

Ea dădu aprobator din cap, fără să-l privească.

Mâinile îi strânseră şi mângâiară umerii.

— Mulţumesc, Melodie.

— În regulă, şopti ea.

Capitolul 8

Când tatăl lui Tom murise, iar el moştenise un munte de bani, singura extravaganţă fusese să îşi cumpere camioneta. Era un Chevy 3100 din 1957 cu caroserie turcoaz şi tavan alb, grilaj crom şi trei viteze. Cândva îi aparţinuse unui colecţionar de maşini clasice din Albuquerque, un adevărat fanatic care reconstruise cu dragoste motorul şi transmisia, fabricase piesele pe care nu le putuse găsi şi revopsise totul până la butoanele radioului. La sfârşit tapiţase din nou interiorul maşinii cu piele albă. Bietul om făcuse infarct înainte să se bucure de rezultatul muncii lui, iar Tom o cumpărase după ce văzuse un anunţ în ***Thrifty Mckel.*** Îi plătise văduvei o sumă pe care o merita din plin – cincizeci şi cinci de mii de dolari – şi tot simţea că fusese un chilipir. Era o adevărată operă de artă.

Era deja amiază. Tom străbătuse toată întinderea cu maşina, ceruse îndrumări în Sunset şi hoinărise pe multe dintre drumurile forestiere pe care le cunoştea în apropierea platourilor stâncoase, însă în zadar. Nu aflase decât că mergea pe aceleaşi urme pe care merseseră poliţiştii din Santa Fé, care la rândul lor încercaseră să afle dacă cineva îl întâlnise pe acel bărbat cât încă mai era în viaţă.

Se părea că bărbatul avusese grijă să-şi ascundă

urmele.

Tom se hotărâse să-l viziteze pe Ben Peek, care locuia în cătunul sărăcăcios Cerrillos din New Mexico. Fost oraş al mineritului de aur, care văzuse zile mai bune, Cerrillos se întindea într-o zonă înconjurată de plantaţii de bumbac dincolo de şoseaua principală, un mănunchi de clădiri vechi din chirpici şi lemn împrăştiate pe platoul uscat din Galisteo Creek. Minele fuseseră închise cu zeci de ani în urmă, însă Cerrillos scăpase de statutul de oraş-fantomă deoarece fusese readus la viaţă de hipioţi în anii şaizeci, după ce cumpăraseră căsuţele minerilor şi le transformaseră în ateliere de ceramică, magazine de pielărie şi făbricuţe de macrameuri. Acum era locuit de un amestec ciudat de vechi familii spaniole care lucraseră cândva în mine, dubioşi bătrâni şi excentrici curioşi.

Ben Peek făcea parte din ultima categorie, iar casa lui dovedea asta. Vechea lui casă din scânduri nu fusese vopsită de o generaţie. Curtea noroioasă, împrejmuită de un gard ce stătea să cadă, era plină de echipament de minerit ruginit. Într-un colţ se afla un morman de vată de sticlă izolatoare purpurie şi verde de la stâlpii de telefon. Pe o placă bătută în cuie pe un perete al casei scria

MAGAZINUL WHAZZIT TOTUL DE VÂNZARE ***inclusiv proprietarul*** nu se refuză ofertele rezonabile

Tom ieşi din maşină. Ben Peek fusese un prospector profesionist vreme de patruzeci de ani, până când un măgar îi rupsese şoldul. Se stabilise în Cerrillos cu o

colecţie de deşeuri şi multe poveşti dubioase. În ciuda aspectului său excentric, avea masterat în geologie la Şcoala de Minerit din Colorado. Îşi ştia bine meseria.

Tom trecu prin arcada strâmbă şi bătu la uşă. O clipă mai târziu, luminile se aprinseră şi, în întunericul dinainte, îşi făcu apariţia un chip deformat de geamul mat, apoi uşa se deschise în sunetul unui clopoţel.

— Tom Broadbent! Mâna aspră a lui Peek i-o prinse pe a lui Tom şi i-o strânse până îi trosni oasele. Peek avea doar un metru şaizeci şi doi, însă compensa prin vocea sa bubuitoare şi vigoare. Nu se mai bărbierise de cinci zile, avea cearcăne în jurul ochilor negri şi jucăuşi şi sprâncene atât de arcuite, încât părea în permanenţă surprins.

— Ce mai faci, Ben?

— Groaznic, pur şi simplu groaznic. Intră.

Îl conduse pe Tom prin magazinul său cu pereţii acoperiţi de rafturi care gemeau sub maldăre de roci vechi, unelte de lemn şi recipiente de sticlă. Totul era de vânzare, însă se părea că nu vându-se niciodată ceva. Etichetele cu preţuri erau ele însele antichităţi îngălbenite. Intrară într-o cameră laterală, care servea drept bucătărie şi cameră de zi. Câinii lui Peek dormeau pe podea, scheunând în vis. Bătrânul luă un ibric uzat de pe plită, scoase două căni şi şchiopătă spre o masă de lemn, aşezându-se pe o parte şi invitându-l pe Tom să se aşeze pe cealaltă.

— Zahăr? Lapte?

— Neagră.

Tom îl urmări pe bătrân care îşi turnă trei linguriţe de zahăr în cafea, apoi trei linguriţe de Cremora, amestecând totul într-un soi de mâzgă. Tom sorbi cu precauţie din cafea.

Era surprinzător de bună – fierbinte, tare, fiartă în stilul cowboy aşa cum îi plăcea lui.

— Cum se simte Sally?

— Minunat, ca întotdeauna.

Peek dădu din cap.

— Ţi-ai luat o femeie minunată, Tom.

— Ştiu prea bine.

Peek bătu pipa de marginea şemineului şi o umplu cu Borkum Riff.

— Ieri-dimineaţă am citit în *New Mexican* că ai găsit un bărbat ucis pe platourile stâncoase.

— Povestea e mai complicată decât ce e în ziar. Pot să contez că ţii pentru tine?

— Bineînţeles.

Tom îi povesti lui Peek totul, omiţând partea cu agenda.

— Ai vreo idee cine era vânătorul de comori? îl întrebă într-un final pe Peek.

Peek pufni.

— Căutătorii de comori sunt o gaşcă de tâmpiţi creduli. În toată istoria Vestului nimeni nu a găsit vreo comoară adevărată îngropată.

— Bărbatul acesta a găsit.

— O să cred când o să văd. Şi nu, nu am auzit nimic de

vreun căutător de comori pe acolo, însă asta nu înseamnă nimic; sunt foarte secretoşi.

— Ai idee despre ce comoară ar putea fi vorba? Presupunând că există.

— Am fost prospector, se încruntă Peek. Nu vânător de comori. E o mare diferenţă.

— Dar ai petrecut mult timp acolo.

— Douăzeci şi cinci de ani.

— Ai auzit poveşti.

Peek aprinse un chibrit şi îl duse la pipă.

— Cu siguranţă.

— Distrează-mă.

— Când încă era teritoriu spaniol, se spune că aici, la nord de Abiquiú, a existat o mină de aur care se numea El Capitán. Ştii povestea asta?

— N-am auzit-o niciodată.

— Se spune că au scos aproape trei sute de kilograme şi le-au turnat în lingouri marcate cu Leul şi castelul. Apaşii întorceau ţara pe dos, aşa că, în loc să le împacheteze şi să le ducă de acolo le-au ascuns într-o peşteră şi au aşteptat să se liniştească lucrurile. S-a întâmplat ca într-o zi apaşii să atace mina. I-au omorât pe toţi, mai puţin pe un anume Juan Cabrillo, care plecase în Abiquiú după provizii. Cabrillo s-a întors şi şi-a găsit camarazii morţi. A plecat la Santa Fé şi s-a întors cu un grup înarmat să ia aurul. Însă trecuseră vreo două săptămâni, plouase torenţial şi fuseseră inundaţii. Reperele se schimbaseră. Da, au găsit mina,

tabără şi scheletele prietenilor săi ucişi. Însă nu au mai putut găsi peştera aceea. Juan a petrecut ani de zile căutând-o, până când a dispărut fără urmă de pe platourile stâncoase. Sau cel puţin aşa spune povestea.

— Interesant.

— Nu e tot. În anii 1930, un anume Ernie Kilpatrick căuta un bivol prin canioanele de acolo. Avea tabăra lângă Stâncile engleze, la sud de Echo Badlands. Chiar când apunea soarele el a văzut o alunecare proaspătă de teren pe peretele unei stânci din apropiere – puţin mai sus de Canionul Tiranozaurului – care a dezvăluit ceva ce arăta a peşteră. S-a căţărat şi s-a târât înăuntru. Era un tunel scurt şi îngust, cu marcaje pe pereţi. A urmărit marcajele până a ajuns într-o încăpere. Aproape că a leşinat când a aprins lumânarea şi a văzut un perete întreg de lingouri de aur marcate cu Leul şi castelul. A băgat unul în buzunar şi s-a întors călare la Abiquiu. În noaptea aceea s-a îmbătat la saloon şi ca un prost le-a arătat tuturor lingoul de aur. Cineva l-a urmărit, l-a împuşcat şi l-a jefuit. Bineînţeles, secretul a murit odată cu el, iar lingoul de aur nu a mai fost găsit niciodată.

Scuipă o bucată de tutun de pe limbă.

— Toate poveştile astea cu comori sunt la fel.

— Nu ai crezut-o.

— Nici măcar un afurisit de cuvinţel. Peek se rezemă şi îşi aprinse din nou pipa. Pufăi de câteva ori, aşteptând un comentariu.

— Trebuie să-ţi spun, Ben, că am vorbit cu omul. A găsit ceva foarte important.

Peek ridică din umeri.

— E posibil să fi găsit şi altceva de valoare în afară de comoara El Capitán?

— Sigur. Sunt tot felul de posibilităţi când vine vorba de minerale şi metale preţioase. Dacă era prospector. Sau poate era vânător de comori şi dezgropa ruine indiene. Te-ai uitat ce echipament avea?

— Totul era împachetat pe măgar. Nu am văzut nimic ieşit din comun.

Peek se încruntă din nou.

— Dacă ar fi fost *prospector,* probabil găsise uraniu sau molibden. Uraniul se găseşte uneori în membrul superior al Formaţiunii Chinle, care dă în Canionul Tiranozaurului, Canionul Huckbay şi în tot Joaquinul Inferior. Am căutat uraniu la sfârşitul anilor cincizeci şi n-am găsit nici urmă. Însă eu nu aveam echipament corespunzător, contoare de scintilaţii şi de-astea.

— Ai pomenit de două ori de Canionul Tiranozaurului.

— Un canion al naibii de mare cu un milion de afluenţi, care traversează toată zona până la Echo Badlands şi sus pe platourile stâncoase. Era bun pentru uraniu şi molibden.

— Şi uraniul mai are acum vreo valoare?

— Nu dacă nu ai un cumpărător privat pe piaţa neagră. Banca naţională nu-ţi cumpără, are prea mult.

— Poate fi util pentru terorişti?

Peek scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Ai avea nevoie de un program de îmbogăţire de un miliard de dolari.

— Poate pentru vreo bombă murdară?

— Concentratul de uraniu, chiar şi uraniul pur, are radioactivitate aproape zero. Ideea că uraniul e periculos şi radioactiv este o preconcepţie populară.

— Ai pomenit de moli. Ce e aia?

— Molibden. Acolo sus, în partea cealaltă a Canionului Tiranozaurului, sunt câteva zăcăminte descopertate de trahiandezit de porfiriu din Oligocen, care a fost asociat cu molibdenul. Am găsit acolo nişte molibden, însă deja excavaseră depozitul şi ce am găsit făcea cât un rahat de-o zi dintr-o oală de noapte. Poate e mai mult – undeva întotdeauna e mai mult.

— De ce i se spune Canionul Tiranozaurului?

— Chiar la gura lui e o intruziune bazaltică uriaşă, sculptată de vreme în aşa fel încât în partea de sus seamănă cu un craniu de T. Rex. Apaşii nu urcă acolo, spun că e bântuit. Acolo m-a aruncat măgarul meu speriat. Mi-a rupt şoldul. M-au luat cu ambulanţa după trei zile. Deci, da, dacă nu e bântuit, ar trebui să fie. Nu m-am mai întors acolo.

— Şi aurul? Am înţeles că ai găsit ceva acolo.

Ben chicoti.

— Bineînţeles că am găsit. Aurul e un blestem pentru toţi cei care îl găsesc. În ’86 am găsit un bolovan de cuarţ

plin cu aur pe fundul Labirintului. I l-am vândut unui dealer de minerale pentru nouă mii de dolari, apoi am cheltuit de zece ori suma aia căutând locul din care provenea. Nenorocita de rocă trebuia să fi venit de undeva, însă nu am găsit niciodată sursa. Presupun că s-a rostogolit din Munţii Canjilon, unde se află câteva mine de aur închise şi vechi oraşe miniere. După cum am spus, aurul te duce la pierzanie. Nu m-am mai atins de el după aceea. Râse şi scoase alt nor de fum din pipă.

— Îţi mai vine în minte şi altceva?

— „Comoara” asta poate fi o ruină de-a indienilor. Sunt multe ruine anasazi acolo sus. Pe vremea când nu ştiam prea multe, obişnuiam să sap în jurul acelor locuri vechi, vindeam vârfuri de săgeţi şi oalele pe care le găseam. Astăzi, un castron Chaco alb cu negru mi-ar fi putut aduce între cinci şi zece mii. Merită să te stresezi pentru asta. Şi mai e şi Oraşul Pierdut al Părinţilor.

— Ce e asta?

— Tom, băiete, ţi-am mai spus povestea aceea.

— Nu, nu mi-ai spus-o.

Peek trase din pipă cu un gâlgâit.

— Pe la începutul secolului, un preot francez pe nume Eusebio Bernard s-a pierdut acolo sus pe undeva prin Mesa de los Viejos în drumul său de la Santa Fé la Chama. În timp ce încerca să găsească drumul, a zărit o aşezare anasazi uriaşă pe o terasă mare cât Mesa Verde, ascunsă într-un alcov în stânca de sub el. Avea patru turnuri, sute de

ansambluri de locuinţe, un adevărat oraş pierdut. Nimeni nu l-a găsit după aceea.

— E o poveste adevărată?

— Probabil că nu, zâmbi Peek.

— Dar petrol sau gaze naturale? Poate căuta aşa ceva?

— Mă îndoiesc. E adevărat că rezervaţia Chama se întinde chiar la marginea bazinului San Juan, una dintre zonele cele mai bogate în gaze naturale din sud-vest. Problema e că ai nevoie de o armată întreagă de oameni cu echipamente de măsurare. Un prospector individual nu are nicio şansă. Peek învârti cenuşa din pipă, o bătători şi o aprinse din nou. Dacă era în căutarea unor fantome, atunci pot să spun că acolo sunt destul de multe. Apaşii pretind că au auzit un răget de T. Rex.

— Ben, ne îndepărtăm de subiect.

— Ai spus că vrei poveşti.

Tom ridică mâna.

— Deja trag linie la fantomele de dinozauri.

— Presupun că e posibil ca acest prospector necunoscut al tău să fi găsit comoara El Capitán. Trei sute de kilograme de aur ar însemna... Peek se strâmbă... aproape patru milioane de dolari. Însă trebuie să iei în considerare valoarea numismat*ică a acelo*r lingouri vechi spaniole marcate cu Leul şi castelul. La naiba, ai obţine de cel puţin douăzeci sau treizeci de ori mai mult decât pe aur. Deja vorbim de bani aici... Oricum, întoarce-te şi spune-mi mai multe despre crima asta. Iar eu îţi voi spune de fantoma din

La Llorona, Femeia Jelitoare.

— S-a făcut.

Capitolul 9

În cabina de clasa întâi din Continental Bight 450 dinspre LaGuardia către Albuquerque, Maddox Iarbă se întinse. Îşi lăsă pe spate scaunul de piele, ridică capacul laptopului şi sorbi o gură de Pellegrino în timp ce aşteptă să se deschidă. Ciudat, se gândi el, cum semăna cu cei din jurul său, toţi îmbrăcaţi în costume scumpe şi lucrând la laptop. Ar fi tare, chiar tare, dacă vicepreşedintele executiv sau directorul de lângă el ar vedea la ce lucra el.

Maddox începu să sorteze teancul de scrisori scrise de mână – litere stângace înşirate elaborat pe hârtie ieftină cu linii, cu creion bont, multe cu pete de grăsime şi urme de degete. De fiecare scrisoare era prins o fotografie a ticălosului cel urât care o scrisese. Ce adunătură de fraieri!

Scoase prima scrisoare, o netezi pe masa pliantă lângă computer şi începu să citească.

Dragă domnule Madocks.

Sunt Londell Franklin James am 34 de ani şi sunt bărbat Alb Arian din Arundell, Ark. Instrumentul meu are 22 de cm în erecţie şi caut o doamnă blondă, nu o târfă grasă şi obraznică, ci o doamnă la care să-i placă 22 de cm până în plăsele şi în plus am un metru optzeci şi trei şi muşchi tari ca piatra cu un tatuaj cu cranii pe deltoidul drept şi un dragon pe piept Caut o doamnă slabă din Sud nu negrese sau curve din New York ci o Fată Albă Ariană sudistă de

modă veche care ştie să ofere plăcere unui bărbat şi să gătească pui şi cartofi prăjiţi Fac cinci până la cincisprezece pentru jaf armat procurorul a minţit în legătură cu apelul, însă am o audiere pentru eliberare condiţionată în doi ani şi 8 luni vreau o doamnă bună care să mă aştepte afară gata s-o ia până în plăsele.

Maddox rânji. Acum o mamă care avea să-şi petreacă restul vieţii în închisoare – eliberată sau nu pentru bună purtare. Unii oameni pur şi simplu se năşteau pentru asta. Începu să scrie la laptop:

Numele meu este Lonnie F. James şi sunt un bărbat caucazian de treizeci şi patru de ani din Arundell, Arkansas, fac de la cinci la cincisprezece ani pentru jaf armat, cu eliberare condiţionată aşteptată în mai puţin de trei ani. Am o condiţie fizică minunată, un metru nouăzeci înălţime, optzeci şi şase de kilograme şi fac exerciţii fizice intense. Doamnelor, sunt bine dotat. Sunt Capricorn. Am un tatuaj cu craniu pe braţul drept şi un tatuaj cu Sfântul Gheorghe omorând balaurul pe piept. Caut o blondă micuţă şi frumoasă din sud, cu ochi albaştri, de modă veche, pentru corespondenţă, amor şi relaţie. Trebuie să fii în formă, să ai douăzeci şi nouă de ani sau mai puţin, să fii dulce ca siropul de mentă însă în acelaşi timp, trebuie să fii o femeie care recunoaşte un bărbat adevărat când vede unul. Îmi plac muzica country, mâncarea tradiţională bună, fotbalul profesionist şi să mă plimb mână în mână pe drumurile de ţară în dimineţile ceţoase.

„Asta da inspiraţie”, îşi spuse Maddox, recitind. *Dulce ca siropul de mentă.* Citi din nou, şterse partea cu „dimineţile ceţoase”, o salvă în computer. Apoi privi fotografia care însoţea scrisoarea. Alt urât – ăsta avea un cap în formă de glonţ şi ochii atât de apropiaţi, încât păreau că fuseseră strânşi cu menghina. O va scana şi o va posta. Din experienţa lui, aspectul fizic nu conta. Ceea ce conta era că Londell Franklin James era acolo, nu aici. Aşa că oferea femeii potrivite relaţia perfectă. O femeie îi va scrie, vor schimba scrisori sexuale, îşi vor face promisiuni, îşi vor jura dragoste nepieritoare, vor vorbi despre copii şi căsătorie şi nimic nu va schimba faptul că el era acolo, iar ea aici. Ea deţinea controlul. Despre asta era vorba – control – plus fiorul erotic pe care îl simţeau unele femei când corespondau cu vreun tip închis pentru jaf armat, care pretindea că are un instrument de 22 de centimetri. Cine putea să-l contrazică?

Făcu clic pe o fereastră nouă şi trecu la următoarea scrisoare.

Dragă domnule Maddox.

Caut o femeie căreia să-i trimit lichidul meu prin poştă ca să-mi facă un copil...

Maddox se strâmbă şi mototoli scrisoarea, apoi o băgă în buzunarul scaunului din faţa lui. Hristoase, avea o agenţie matrimonială, nu o bancă de spermă. Deschisese Vremuri Grele în timp ce lucra la biblioteca închisorii, unde aveau un computer IBM 486 vechi, pe care îl foloseau drept

catalog online. Perioada pe care o petrecuse în armată ca sergent de artilerie îl învăţase tot ce trebuia să ştie despre computere. În ziua de azi nu puteai lansa un proiectil cu calibru mai mare de 50 fără computer. Maddox rămase surprins să afle că avea un talent aparte la computere. Spre deosebire de oameni, acestea erau curate, inodore, ascultătoare şi nu aveau o atitudine de rahat. Începuse prin a colecţiona câte zece dolari de la fiecare puşcăriaş pentru faptul că îşi publicau numele şi adresele pe site-ul web pe care îl crease el, solicitând corespondenţă cu femei din afară. Afacerea luase avânt. Maddox îşi dădu seama că putea să facă bani frumoşi nu de la puşcăriaşi, ci de la femei. Rămăsese uimit că femeile doreau să aibă o relaţie cu un bărbat din închisoare. Cerea douăzeci şi nouă de dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi pentru un abonament de o lună la Vremuri Grele, 199 de dolari pentru un an şi pentru acces nelimitat la datele personale – inclusiv la fotografii şi adrese – a peste patru sute de puşcăriaşi închişi pe perioade lungi pentru fapte ce variau de la crimă şi viol la răpire, jaf armat şi agresiune. Acum pentru fiecare puşcăriaş erau câte trei femei abonate, aproape o mie două sute de doamne, iar după ce scădea toate cheltuielile el rămânea cu o sumă frumuşică în fiecare săptămână.

Anunţul de „pregătire pentru aterizare” se auzi prin difuzor, iar o stewardesă veni şi le făcu semn, murmurând către toţi oamenii de afaceri să îşi închidă laptopurile. Maddox îl băgă pe al lui sub scaun şi trase paravanul de la

geam. Peisajul maroniu din New Mexico se derula pe măsură ce avionul se apropia dinspre est de Albuquerque, iar din pământ se ridicau pantele Munţilor Sandia, când întunecaţi de la copaci, când albi de la zăpadă. Avionul trecu de munţi şi ajunse deasupra oraşului, apropiindu-se de pământ. Maddox vedea totul, râul, autostrăzile, Big I, toate căsuţele care urcau până la poalele dealurilor. Îl deprima să vadă atâţia oameni inutili trăindu-şi vieţile atât de patetice în acele cutii de furnici. Era asemănător cu închisoarea.

Nu, retrase asta. Nimic nu se compara cu închisoarea.

Gândurile lui se îndreptară spre problema urgentă, şi imediat simţi că se înfurie. Broadbent. Probabil bărbatul aşteptase momentul cel mai propice acolo în Labirint. Nu făcuse decât să aştepte. Maddox făcuse toată treaba, îl doborâse pe tip, apoi se băgase Broadbent şi se servise cu agenda şi cu prada. Ticălosul stricase un final perfect.

Maddox trase adânc aer în piept, închise ochii, îşi rosti incantaţia de câteva ori în minte, încercând să mediteze. Nu avea rost să se enerveze. Problema era simplă. Dacă Broadbent păstra agenda în casă, Maddox o va găsi. Dacă nu, atunci Maddox va găsi o metodă să o scoată de la el. Bărbatul pur şi simplu nu ştia cu ce avea de-a face. Şi din moment ce, la rândul lui, Broadbent era băgat până în gât în asta era puţin probabil că va chema poliţia. Chestia asta avea să se rezolve între ei doi.

Îi datora asta lui Corvus; Iisuse, îi datora viaţa!

Se lăsă pe spate în timp ce avionul Boeing 747 ateriză, uşor şi plăcut, abia atingând pământul. Maddox văzu în asta un semn.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare, Tom îl găsi pe asistentul său, Shane McBride, la zona pentru plimbat caii, urmărind un roib care se târa în jurul ţarcului. Shane era un irlandez din South Boston care studiase la Yale, însă adoptase obiceiurile din Vest şi acum arăta chiar mai cowboy decât localnicii. Se plimba în cizme şi purta o mustaţă deasă, o pălărie Stetson cu boruri întoarse îndesată pe cap, o eşarfă neagră decolorată legată la gât, cu buza de jos plină de tutun. Se pricepea la cai, avea simţul umorului, era serios şi foarte loial. Tom îl considera partenerul perfect.

Shane se întoarse către Tom, îşi scoase pălăria, îşi şterse fruntea şi-şi miji ochii.

— Ce zici?

Tom urmări calul mişcându-se.

— De cât timp e acolo?

— De zece minute.

— Osteită la picior.

Shane lăsă privirea în jos.

— Nu. Aici te înşeli. Sesamoidită.

— Articulaţiile chişiţei nu sunt umflate. Iar rana e prea simetrică.

— E incipient, iar sesamoidita poate să fie şi ea simetrică.

Tom îşi miji din nou ochii şi urmări calul mişcându-se.

— Al cui e?

— Noble Nix, aparţine de O Bar O. Nu a mai avut probleme.

— E de competiţie western sau de sărituri?

— E de competiţie englezească.

Tom se încruntă.

— S-ar putea să ai dreptate.

— *S-ar putea?* Nu e niciun *s-ar putea.* Tocmai a revenit de la o competiţie din Amarillo, unde a câştigat o şa. Oboseala combinată cu drumul lung au dus la asta.

Tom îl opri pe cel care îl plimba, îngenunche şi pipăi chişiţele calului. Fierbinţi. Se ridică.

— Tot mai cred că e vorba de osteită la picior, însă o să iau în considerare că s-ar putea să fie osteită la osul sesamoid.

— Ar fi trebuit să te faci avocat.

— Oricum ar fi, tratamentul e acelaşi. Odihnă totală, spălări periodice cu apă rece, aplicare de DMSO, învelitori de piele pentru picioare.

— Spune-mi ceva nou.

Tom îl prinse pe Shane de umăr. Începi să te pricepi foarte bine la asta, nu-i aşa, Shane?

— Aşa e, şefule.

— Atunci n-o să te superi dacă te ocupi şi astăzi de clinică.

— Lucrurile merg mult mai bine când nu eşti tu aici – bere rece, mariachi, femei goale.

— Să nu dai foc pe-aici.

— Încă o mai cauţi pe fetişcana al cărui tată a fost ucis în Labirint?

— Nu am prea mare noroc. Poliţia nu găseşte cadavrul.

— Nu e nimic surprinzător că nu pot găsi cadavrul. E ditamai ţinutul.

Tom dădu aprobator din cap.

— Dacă aş putea să înţeleg ce e scris în jurnalul ăla al lui, probabil aş afla cine era.

— Da, probabil.

Tom îi spusese totul lui Shane. Aveau o relaţie foarte apropiată. Iar Shane, chiar dacă era vorbăreţ, era foarte discret.

— O ai la tine?

Tom scoase agenda din buzunar.

— Dă-mi să văd. O luă şi o răsfoi. Ce e? Un cod?

— Da.

Închise şi cercetă coperta.

— E sânge?

Tom dădu din cap.

— Iisuse! Bietul om! Shane îi întinse agenda. Dacă află poliţiştii că le-ai ascuns ceva, o să te bage la zdup.

— O să ţin minte asta.

Tom se duse în spatele clinicii să vadă caii din grajduri; îi bătu uşor pe fiecare, murmurând cuvinte de încurajare, verificându-le starea. Ajunse într-un final la biroul său şi răsfoi facturile, observând că unele aveau termenul

depăşit. Nu le plătise, însă nu din lipsă de bani, ci din delăsare; şi el, şi Shane urau munca de birou. Le aruncă din nou în cutie fără să deschidă vreuna. Chiar trebuia să angajeze un contabil să aibă grijă de toate acele hârtii, însă acea cheltuială în plus i-ar fi pus din nou pe roşu după un an de muncă susţinută ca să ajungă din nou la un nivel de rentabilitate. Faptul că avea o sută de milioane de dolari prin angajament scris nu conta. El nu era ca tatăl său. Trebuia să-şi scoată singur profitul.

Dădu hârtiile la o parte şi scoase agenda pe care o deschise şi o întinse pe masă. Numerele îl atrăgeau; era sigur că acolo se afla secretul identităţii bărbatului. Şi al comorii pe care o găsise.

Shane băgă capul în cameră.

— Cum e calul castrat de la O Bar O? întrebă Tom.

— Am avut grijă de el şi e în boxa lui. Shane rămase în uşă ezitând.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi aminteşti anul trecut când la mănăstirea de pe râul Chama era o oaie bolnavă?

Tom dădu afirmativ din cap.

— Când ne-am dus acolo, îţi aduci aminte că ne-am întâlnit cu un călugăr, fost spărgător de coduri pentru CIA, care a renunţat la tot ca să se călugărească?

— Da. Îmi aduc aminte.

— De ce nu-l rogi să-şi arunce o privire? Poate descifrează agenda.

Tom îl privi lung pe Shane.

— Asta e cea mai bună idee pe care ai avut-o săptămâna asta.

Capitolul 11

Melodie Crookshank regla unghiul de pe lama de secţionare cu diamant şi mări rpm-ul. Era o maşinărie minunată şi de înaltă precizie – se simţea asta în sunetul clar, ca de cântec, pe care îl scotea. Aşeză mostra pe patul de secţionare, o prinse, apoi activă fluxul de apă laminar. Un gâlgâit se auzi peste lamă în vreme ce apa spăla specimenul, scoţând la iveală nuanţele de culoare din el, galben, roşu, purpuriu. Făcu ultimele reglaje, setă viteza de ghidare automată şi îl lăsă să fie tăiat.

Când eşantionul întâlni lama de diamant, se auzi aproape ca o muzică. În clipa în care mostra fu tăiată în jumătate, comoara din interiorul său se oferi vederii. Cu dexteritatea dobândită în timp, spălă mostra şi o uscă, o întoarse, apoi prinse cealaltă parte în răşină de epoxi pe un manipulator de oţel.

În timp ce aştepta să se întărească răşina, îşi cercetă brăţara cu safire. Le spusese prietenelor ei că era o bijuterie ieftină, iar ele o crezuseră. De ce n-ar fi crezut-o? Cine s-ar fi gândit că ea, Melodie Crookshank, asistent tehnic de gradul unu, care câştiga douăzeci şi unu de mii de dolari pe an, care locuia într-un apartament într-o mansardă pe Amsterdam Avenue, fără iubit şi fără bani, purta la mână zece carate de safire stelate de Sri Lanka? Ştia prea bine că era folosită de Corvus – un bărbat ca el nu

ar fi putut să dezvolte un interes romantic serios faţă de ea. Pe de altă parte, nu era coincidenţă că îi încredinţase ei acea misiune. Era bună; al naibii de bună. Brăţara făcea parte dintr-o tranzacţie strict impersonală: o compensaţie pentru expertiza şi discreţia ei. Nimic dezonorant în asta.

Mostra se întărise. O puse iarăşi pe patul de secţionare şi o tăie din nou pe cealaltă parte. Obţinu imediat o felie subţire de piatră, cu o grosime de aproape un milimetru, tăiată perfect, fără nicio crăpătură sau ciobire. Dizolvă rapid răşina, eliberă felia şi o tăie în zeci de bucăţele mai mici, fiecare destinată altui tip de test. Luă una dintre bucăţi, o fixă în răşină pe alt manipulator şi utiliză roata şi polizorul ca să o şlefuiască şi mai mult, până căpătă o transparenţă frumoasă şi o grosime cam de două ori mai mare decât a firului de păr uman. O puse pe lamele şi o amplasă sub microscopul Meiji cu lumină polarizată, îl deschise şi îşi lipi ochii de binoclu.

După o reglare rapidă a focalizării, în faţa ochilor îi apăru un curcubeu de culori, o lume de frumuseţe cristalină. Splendoarea pură a luminii polarizate o făcea mereu să-şi ţină respiraţia. Chiar şi cea mai cenuşie dintre roci îşi scotea la iveală sufletul ascuns. Setă amplificarea la 30 x şi începu să treacă prin unghiul de polarizare cu câte treizeci de grade, fiecare modificare producând un nou fluviu de culoare în eşantion. Prima vedere era de obicei doar pentru estetică; era ca şi când ar fi privit într-un vitraliu mai frumos decât rozeta Catedralei din Chartres.

Pe măsură ce trecea prin cele 360 de grade de polarizare, Crookshank îşi simţea pulsul accelerându-i-se cu fiecare unghi nou. Era, într-adevăr, o mostră incredibilă. După o serie completă mări amplificarea la 120 x. Structura era atât de fină, era perfectă; uimitoare. Acum înţelegea de ce era secret. Dacă la faţa locului existau mai multe astfel de mostre – şi probabil existau –, era de o importanţă majoră să păstreze secretul. Ar fi o lovitură uluitoare, chiar şi pentru un bărbat atât de distins precum Corvus.

Se îndepărtă de binoclul microscopului, cu un gând nou în minte. Acela putea fi lucrul de care avea nevoie ca să îşi asigure un post bun, dacă îşi juca bine cartea.

Capitolul 12

Mănăstirea Hristos în Deşert se afla la douăzeci şi patru de kilometri în sus pe râul Chama, în adâncul rezervaţiei Chama şi chiar lângă Mesa de los Viejos, Platoul Bătrânilor, care marca începutul ţinutului de platouri stâncoase. Tom conduse spre mănăstire cu o încetineală îngrozitoare, urând să-şi supună preţiosul Chevy la chinuri pe unul dintre cele mai proaste drumuri din New Mexico. Şoseaua avea atât de multe gropi încât părea că suferise un bombardament şi, în plus, hârtoapele ameninţau să-i dezmembreze maşina şi să-l lase fără dinţi. Se spunea că aşa le plăcea călugărilor.

După ceea ce părea mai degrabă o călătorie la capătul lumii, Tom zări turnul din chirpici al bisericii înălţându-se peste tufele de ienupăr şi chamisa. Treptat apăru şi restul mănăstirii benedictine – un pâlc de clădiri din argilă maro împrăştiate de-a valma pe un petic de pământ deasupra luncii râului, chiar sub locul în care Rio Gallina se unea cu Rio Chama. Se spunea că era una dintre cele mai izolate mănăstiri creştine din lume.

Tom îşi lăsă camioneta în parcarea neasfaltată şi urmă cărarea spre magazinul mănăstirii. Se simţea ciudat, întrebându-se cum să îi ceară ajutorul călugărului. Auzea sunetul vag al unui cântec venind dinspre biserică, amestecându-se cu ţipetele răguşite ale unui stol de gaiţe.

Magazinul era gol, însă clopoţelul de la uşă scoase un

clinchet când Tom o deschise, iar un călugăr tânăr apăru din spate.

— Bună ziua, începu Tom.

— Bine ai venit.

Călugărul se aşeză pe un scaun înalt de lemn din spatele ghişeului. Tom rămase în picioare nehotărât, privind produsele umile ale mănăstirii: miere, flori uscate, cărţi poştale făcute manual, sculpturi în lemn.

— Sunt Tom Broadbent, spuse el, întinzând mâna.

Călugărul i-o strânse. Era scund şi slab şi purta ochelari cu ramă groasă.

— Îmi pare bine să te cunosc.

Tom îşi drese glasul. Era al naibii de ciudat.

— Sunt medic veterinar, iar anul trecut am îngrijit aici o oaie bolnavă.

Călugărul dădu aprobator din cap.

— În timp ce mă aflam aici, am auzit pomenindu-se de un călugăr care a fost în CIA.

Călugărul dădu din nou din cap.

— Ştii despre cine vorbesc?

— Fratele Ford.

— Exact. Mă întrebam dacă pot vorbi cu el.

Călugărul îşi aruncă o privire la ceas, un ceas mare sport cu butoane şi cadrane, care arăta ciudat la mâna unui monah; Tom nu ştia prea bine de ce. Chiar şi călugării aveau nevoie să ştie cât e ora.

— Slujba tocmai s-a terminat. Mă duc să îl chem.

Călugărul dispăru pe cărare. Cinci minute mai târziu, Tom rămase uimit să vadă o siluetă uriaşă venind spre el, cu picioarele enorme încălţate în sandale prăfuite, cu un toiag lung de lemn în mână şi roba neagră fluturând. O clipă mai târziu uşa se deschise, iar el intră cu paşi mari în magazin, apoi se duse direct la Tom şi îi prinse mâna într-o strânsoare uriaşă, însă surprinzător de blândă.

— Sunt fratele Wyman Ford, spuse el pe un ton surprinzător de lipsit de evlavie.

— Tom Broadbent.

Fratele Ford era de o urâţenie izbitoare, cu capul mare şi trăsături dure, un fel de combinaţie între Abraham Lincoln şi Herman Munster. Bărbatul nu părea prea pios, sau cel puţin nu la prima vedere, şi, cu siguranţă, nu arăta ca un călugăr obişnuit, cu trupul puternic, înalt de peste un metru nouăzeci şi cinci, cu barbă şi păr negru răvăşit care îi cădea peste urechi.

Se lăsă liniştea, iar Tom simţi din nou cât de jenant era motivul vizitei sale.

— Putem vorbi un moment?

— Teoretic, da, dacă suntem sub jurământ de tăcere, răspunse călugărul. Ne plimbăm puţin?

— De acord.

Călugărul porni în viteză pe cărarea ce şerpuia de la magazin spre râu şi-apoi de-a lungul malului, în timp ce Tom se chinuia să ţină pasul. Era o zi minunată de iunie, muchiile portocalii ale canionului se înălţau pe fondul

albastru al cerului într-un contrast strălucitor de culori, în timp ce deasupra norii pufoşi alunecau precum corăbiile pe o mare. Se plimbară preţ de zece minute fără să scoată o vorbă. Cărarea urca şi se termina în partea de sus a unei faleze. Fratele Wyman îşi ridică poalele hainei şi se aşeză pe trunchiul unui ienupăr uscat.

Tom se aşeză lângă călugăr şi scrută canionul în tăcere.

— Sper că nu te-am întrerupt de la ceva important, spuse el, fără să fie prea sigur de cum să înceapă.

— Lipsesc de la o întâlnire foarte importantă în Sala Disputelor. Unul dintre fraţi a înjurat la slujbă. Chicoti.

— Frate Ford...

— Te rog să-mi spui Wyman.

— Mă întrebam dacă ai auzit de crima care a avut loc în Labirint cu două zile în urmă.

— Am renunţat de mult timp să mai citesc ziarul.

— Ştii unde e Labirintul?

— Ştiu prea bine.

— În urmă cu două nopţi, un vânător de comori a fost ucis acolo. Tom îi spuse povestea bărbatului, a găsirii acestuia, a agendei şi dispariţiei.

Ford rămase o clipă pe gânduri, privind spre râu. Apoi întoarse capul şi întrebă:

— Şi... ce treabă am eu în toate astea?

Tom scoase agenda din buzunar.

— Nu ai predat-o la poliţie?

— Am promis ceva.

— Le-ai dat, cu siguranţă, o copie măcar.

— Nu.

— Asta n-a fost prea înţelept.

— Poliţistul care investiga cazul nu mi-a inspirat prea mare încredere. În plus, am *promis!*

Văzu ochii cenuşii ai călugărului ţintuindu-l.

— Cu ce te pot ajuta?

Tom întinse agenda, însă călugărul nu făcu nicio mişcare să o ia.

— Am făcut tot posibilul să-l identific pe bărbat ca să îi pot da asta fiicei lui. Nu a mers nimic. Poliţia nu are niciun indiciu şi mai pot trece săptămâni bune până vor găsi cadavrul. Răspunsul despre identitatea bărbatului se află aici, sunt sigur. Singura problemă este că totul pare scris în cod.

Se lăsă tăcerea. Călugărul continuă să îl privească fix pe Tom.

— Am auzit că ai fost spărgător de coduri pentru CIA.

— Da, am fost criptanalist.

— Deci? Ce zici dacă ai încerca să-l descifrezi?

Ford privi agenda, însă tot fără să facă vreun gest.

— Uită-te, spuse Tom, întinzând-o.

Ford ezită, apoi spuse:

— Nu, mulţumesc.

— De ce nu?

— Pentru că am ales să nu o mai fac.

Tom simţi un val de iritare în faţa acelui răspuns

arogant.

— E pentru o cauză nobilă. Probabil că fiica acestui bărbat habar nu are că e mort. Poate e moartă de îngrijorare pentru el. Am făcut o promisiune în faţa unui muribund şi am de gând să-mi-o ţin, iar tu eşti singurul care mă poate ajuta.

— Îmi pare rău, Tom, însă nu *pot* să te ajut.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu vreau.

— Ţi-e teamă să te implici din cauza poliţiei?

Pe chipul aspru al bărbatului apăru un zâmbet reţinut.

— Deloc.

— Atunci de ce?

— Am venit aici cu un motiv... exact ca să mă îndepărtez de acest tip de afaceri.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui.

— O să depun jurământul în mai puţin de o lună. Să fii călugăr înseamnă mai mult decât să porţi o sutană. Înseamnă să începi o viaţă nouă. Aceea – arătă spre carte – ar însemna o întoarcere la vechea mea viaţă.

— Vechea ta viaţă...?

Wyman privi lung către râu, cu sprâncenele groase ridicate şi mişcându-şi maxilarul.

— Vechea mea viaţă.

— Probabil a fost foarte dificilă, dacă te-a făcut să fugi de ea la mănăstire.

Sprânceana lui Ford se ridică din nou.

— Spiritualitatea monahală nu înseamnă să fugi de ceva, ci *către* ceva... către Dumnezeul viu. Dar da, a fost dificilă.

— Ce s-a întâmplat? Dacă nu te superi că întreb.

— Ba mă supăr. Cred că nu mai sunt obişnuit cu genul acesta de indiscreţie care în lumea de afară este considerată conversaţie.

Tom se simţi atins de răspunsul lui.

— Îmi pare rău. Am întrecut limita.

— Să nu îţi pară. Faci ceea ce consideri tu că trebuie. Şi cred şi eu că *trebuie.* Doar că nu sunt persoana care te poate ajuta.

Tom dădu din cap şi se ridicară, iar călugărul îşi scutură praful de pe haine.

— Cât despre agendă, nu cred că îţi va da mare bătaie de cap. Cele mai multe coduri inventate individual sunt ceea ce noi numim cifru idiot – proiectat de idioţi, descifrabil de către idioţi. Numere care înlocuiesc cifre. Ai nevoie doar de un tabel al frecvenţei limbii engleze.

— Ce e ăla?

— O listă cu literele utilizate de la cel mai des la cel mai puţin des în limba engleză. Potriveşti acea listă cu cele mai frecvente până la cele mai puţin frecvente numere din cod.

— Pare destul de simplu.

— Chiar este. Pariez că o să spargi imediat codul.

— Mulţumesc.

Ford ezită.

— Dă-mi să-mi arunc un ochi. Poate îl descifrez pe loc.

— Sigur nu te superi?

— N-o să mă mănânce.

Tom i-l întinse. Ford îl răsfoi, studiind cu luare-aminte fiecare pagină. Trecură cinci minute lungi.

— Ciudat, însă mi se pare că e mult mai sofisticat decât un simplu cod de înlocuire.

Soarele cobora în canioane, aruncând o lumină aurie peste apa izvoarelor. Vrăbiile zburau, iar pereţii de piatră le întorceau ciripitul. Râul se rostogolea dedesubt, ca o şoaptă a apelor.

Închise agenda cu un pocnet.

— O s-o ţin câteva zile. Numerele astea sunt interesante – tot felul de modele ciudate.

— Până la urmă mă ajuţi?

Ford ridică din umeri.

— O voi ajuta pe fata asta să afle ce s-a întâmplat cu tatăl ei.

— După ceea ce mi-ai spus mă simt un pic stânjenit.

El dădu din mână.

— Uneori sunt prea categoric. Dar acum nu fac nimănui vreun rău dacă dau o mână de ajutor. Privi soarele. Aş face bine să mă întorc.

Îi strânse mâna lui Tom.

— Îţi admir încăpăţânarea. Mănăstirea nu are telefon, însă avem conexiune la internet printr-o antenă satelit. Îţi scriu când îl descifrez.

Capitolul 13

Maddox Iarbă îşi aminti de prima dată când mersese prin Abiquiú pe o motocicletă Harley Dyna Wide Glide furată. Acum nu era decât un ticălos ca toţi ceilalţi, în pantaloni kaki şi un tricou polo Ralph Lauren, conducând un Range Rover. Chiar devenise cineva. Dincolo de oraşul Abiquiú drumul urmărea râul, flancat de câmpuri de lucernă şi crânguri de plopi, apoi ieşea în sus din vale. Coti la stânga pe 96, traversă barajul, apoi partea sudică a văii, în umbra Piscului Pedernal. După alte câteva minute se ivi curba la stânga spre casa lui Broadbent, cu un semn pictat de mână pe o placă deteriorată de vreme: *Cañones.*

Şoseaua era neasfaltată şi neîntreţinută şi mergea în paralel cu un pârâu. Pe fiecare parte erau câteva ferme mici de cai, de patruzeci până la optzeci de acri, cu nume drăguţe precum Los Amigos sau Scorbura Pieii de Berbec. Casa lui Broadbent, din câte auzise, avea un nume ciudat, *Sukia Tara.* Maddox încetini la poartă, trecu de ea, continuă încă vreo câteva sute de metri şi parcă maşina într-un pâlc de stejari. Ieşi şi închise uşa. Reveni la drum şi se asigură că maşina nu era vizibilă. Era ora trei.

Probabil Broadbent era plecat la lucru sau era pe-afară. Auzise că avea o soţie, Sally, care administra un grajd de armăsari. Se întreba cum arăta.

Maddox îşi aruncă rucsacul pe un umăr. Se gândi că în

primul rând ar trebui să cerceteze împrejurimile. Credea cu tărie în recunoaştere. Dacă nu era nimeni acasă va căuta peste tot, va lua agenda dacă o va găsi, apoi va pleca. Dacă femeiuşca era acasă, treaba avea să meargă mai uşor. Încă nu cunoscuse persoana care să refuze cooperarea cu ţeava unui pistol la ceafă.

Părăsi şoseaua şi porni la drum. Se ivi un fir de apă, care apoi dispăru printre pietrele albe. O făcu la stânga şi traversă o pădurice de plopi şi stejari înainte să iasă în spatele hambarului lui Broadbent. Se mişca încet, atent să nu lase urme; apoi escaladă gardul de sârmă ghimpată şi se strecură după zidul din spatele hambarului. Când ajunse în colţ se ghemui şi se uită printre nişte tufe la spatele casei.

Zări un teren argilos, câteva ţarcuri, doi cai, o zonă de hrănit animalele, un jgheab pentru apă. Auzi un strigăt ascuţit. Dincolo de îngrădituri se afla o arenă pentru călărie. Soţia, Sally, ţinea o funie de manej înfăşurată în jurul cotului, iar lângă ea un copil călărea în cercuri.

El ridică binoclul şi o văzu mai bine. Îi urmări trupul întorcându-se odată cu calul, în faţă, în lateral, în spate. O pală de vânt îi răvăşi părul lung, iar ea ridică mâna să şi-l dea de pe faţă. Iisuse, ce frumoasă era!

Îşi mută privirea la copil. Părea a fi un retardat, un mongoloid sau ceva asemănător.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre casă. Lângă uşa din spate era o fereastră care dădea spre bucătărie. În oraş se

spunea că Broadbent era putred de bogat. Auzise că Broadbent crescuse într-un conac, înconjurat de obiecte de artă nepreţuite şi de servitori. Tatăl său murise cu un an în urmă şi se zvonea că moştenise o sută de milioane de dolari. Judecând după aspectul casei, nu s-ar fi zis. Dacă te uitai la casă, hambar, cai, curtea prăfuită, grădină, la vechiul Internaţional Scout din garajul deschis sau la Fordul 350 din celălalt garaj, nu vedeai niciun semn de bunăstare. Dacă ar fi avut o sută de milioane, Maddox n-ar fi trăit, cu siguranţă, în dărăpănătura aia.

Maddox îşi lăsă rucsacul jos. Scoase blocnotesul şi cu un creion proaspăt ascuţit începu să facă planul casei şi al curţii. Zece minute mai târziu, se târî în spatele hambarului şi trecu printr-un tufiş ca să schiţeze şi curţile din faţă şi din partea laterală. Prin uşile curţii interioare cercetă sufrageria modestă. Dincolo de aceasta se afla o curte interioară cu dale de piatră, grătar Smoky Joe şi scaune, încadrată de o grădină de plante aromatice. Fără piscină sau ceva de genul acesta. Casa părea goală. După cum sperase el, Broadbent era plecat – sau cel puţin Chevy-ul din ’57 lipsea din garaj şi Maddox îşi închipui că n-ar fi lăsat pe nimeni să-l conducă. Nu văzuse nici urmă de administrator sau grăjdar, iar vecinul cel mai apropiat se afla la aproape un kilometru distanţă.

Termină schiţa şi o examină. Casa avea trei seturi de uşi: o uşă în spate spre bucătărie, o uşă în faţă şi uşile curţii interioare care duceau la curtea laterală. Dacă toate erau

încuiate – şi presupunea de dragul planificării că erau –, uşile curţii interioare ar fi cel mai uşor de trecut. Erau vechi, iar el deschisese destul de multe la viaţa lui. Nu i-ar lua mai mult de un minut.

Auzi o maşină şi se ghemui. O clipă mai târziu un Mercedes combi apăru de după colţul casei şi parcă. O femeie coborî şi se îndreptă spre arenă, strigând şi făcând semne din mână către copilul călare. Copilul făcu la rândul său semn cu mâna şi strigă fericit ceva de neînţeles. Calul încetini, iar soţia lui Broadbent îl ajută pe copil să descalece. Copilul alergă către femeie şi o îmbrăţişă. În sfârşit, lecţia se terminase. Stătură o vreme de vorbă, apoi mama şi copilul urcară în maşină şi plecară.

Soţia, Sally, rămase singură.

Îi urmări fiecare mişcare prin binoclu, în vreme ce ea conduse calul la un stâlp pentru priponit, îi scoase şaua şi îl ţesălă, apoi se aplecă să îi perie şi burta şi picioarele. Când termină, duse calul la o îngrăditură şi îl dezlegă, aruncă un braţ de lucernă în jgheab, apoi se îndreptă spre casă, curăţându-şi frunzele de lucernă de pe coapse şi fund. Oare mai avea vreo lecţie? Puţin probabil; nu la ora patru.

Se îndreptă spre uşa din spate a bucătăriei, trântind în urma ei uşa cu sită. O clipă mai târziu o văzu trecând pe lângă fereastră, mergând spre aragaz şi pregătind cafeaua.

Venise vremea.

Meli aruncă o ultimă privire la schiţă, după care o aruncă în rucsac. Apoi începu să scoată echipamentul. Întâi

încălţă ciupicii chirurgicali peste pantofi, după care îşi puse o plasă peste păr, apoi casca de duş. Pe deasupra îşi trase un ciorap de damă, ca să-şi ascundă chipul. Îmbrăcă pelerina de la Wal-Mart, de genul acelora care se găsesc în pachete mici şi costă patru dolari. Îşi mai puse şi o pereche de mănuşi de latex şi scoase arma automată Glock 29 de 10 mm şi 935 grame, încărcată complet cu zece gloanţe – o armă de foc foarte deşteaptă. O şterse şi o strecură în buzunarul pantalonilor. În sfârşit, scoase un pachet de prezervative, rupse două dintre ele şi le băgă în buzunarul cămăşii.

Nu avea de gând să îşi lase ADN-ul la locul crimei.

Capitolul 14

Detectivul locotenent Willer coborî din maşină şi aruncă chiştocul pe asfaltul din faţa lui. Îl strivi cu pantoful, apoi intră prin spate în clădirea sediului, traversând un hol din gresie şi plexiglas. Se năpusti prin uşile de sticlă ale secţiei omucideri, trecu pe lângă un ghiveci cu un ficus, apoi intră în sala de şedinţe.

Sosise la ţanc. Toţi ajunseseră, iar murmurul de voci încetă de îndată ce-şi făcu apariţia. Willer ura şedinţele, însă în meseria lui erau inevitabile. Făcu un semn din cap adjunctului său, Hernandez, altor două persoane, apoi trase un pahar de carton şi îl umplu cu cafea, îşi lăsă servieta pe masă şi se aşeză. O clipă se concentră doar la cafea, sorbi din ea – era proaspătă – apoi lăsă paharul jos. Deschise servieta, scoase un teanc de hârtii marcate cu LABIRINT şi le trânti pe masă cu suficientă putere cât să le atragă tuturor atenţia.

Deschise dosarul, îşi lăsă mâna pe el şi privi în jur.

— Suntem toţi?

— Cred că da, spuse Hernandez.

Semne din cap şi murmure din toate direcţiile.

Willer sorbi cu zgomot, apoi aşeză paharul.

— Doamnelor şi domnilor, după cum ştiţi, avem de-a face cu o crimă în rezervaţia Chama, în Labirint, care a atras foarte mult atenţia presei. Vreau să ştiu cum stăm şi

încotro ne îndreptăm. Dacă aveţi idei inteligente, aş vrea să le aud.

Privi în încăpere.

— Întâi aş vrea raportul medico-legal. Doctor Feininger?

Patologul poliţiei, o femeie elegantă, cu părul cenuşiu, într-un costum care părea nelalocul lui în sala ponosită de şedinţe, deschise un dosar subţire din piele. Nu se ridică să vorbească, iar vocea ei era joasă, seacă şi uşor ironică.

— Trei kilograme de nisip care conţine aproape 0, 6 litri de sânge uman au fost recuperate de la faţa locului. Nu s-au găsit rămăşiţe umane. Am făcut ce teste se puteau efectua – grupa sanguină, prezenţa drogurilor şi altele.

— Şi?

— Grupa sanguină 0, nu s-au detectat droguri sau alcool, numărul de leucocite aparent normal, nivelul de proteine din sânge şi de insulină este normal. Victima era un bărbat cu o bună stare de sănătate.

— Bărbat?

— Da. Prezenţa cromozomului Y.

— Aţi făcut teste ADN?

— Da.

— Şi?

— Am căutat în toate bazele de date, nu am găsit.

— Cum adică nu aţi găsit? întrerupse procurorul.

— Nu avem o bază de date ADN naţională, răspunse medicul legist cu răbdare, ca şi când ar fi stat de vorbă cu un idiot – şi, îşi dădu seama Willer, poate chiar aşa şi era.

De obicei nu există o metodă de a identifica o persoană după ADN, sau cel puţin nu încă. E utilă doar pentru comparaţie. Până nu avem un cadavru, o rudă sau o pată de sânge pe hainele unui suspect, e inutil.

— Într-adevăr.

Willer mai sorbi o dată din cafea.

— Asta e tot?

— Daţi-mi un cadavru şi vă spun mai multe.

— Lucrăm la asta. K-9?

Un bărbat agitat, cu părul roşcat, adună în grabă nişte hârtii: Wheadey, din Albuquerque.

— Am mers cu şase câini la zona respectivă pe data de 4 iunie...

— Cu două zile întârziere, întrerupse Willer, după o ploaie torenţială care a modificat toate albiile şi a curăţat Labirintul de urme sau mirosuri. Willer se opri, privindu-l urât pe Wheatley. Doar ca să-ţi aduc la cunoştinţă.

— E o zonă izolată, e greu de ajuns acolo. Vocea lui Wheatley îşi pierdu din avânt.

— Continuă.

— În data de patru iunie, împreună cu trei dresori de la divizia de urmărire K-9 din Albuquerque, câinii au simţit un miros... Ridică privirea. Am aici hărţi dacă doriţi.

— Continuă raportul.

— Au sesizat un miros în pământ la posibilul loc al crimei. Au urmat mirosul până sus în canion şi pe muchia de la Mesa de los Viejos, unde s-a stabilit că nu era

îndeajuns de mult pământ cât să se simtă suficient mirosul...

— Ca să nu mai vorbim de ploaie.

Wheatley se opri.

— Mai departe.

— Câinii nu au reuşit să ţină urma. S-au făcut trei încercări consecutive...

— Mulţumesc, domnule Wheadey, am înţeles ideea. Şi acum?

— Am adus câinii de la detectarea de cadavre. Lucrăm după o grilă, începând de la locul crimei şi utilizând GPS-ul ca să acoperim baza canionului. Lucrăm simultan în adâncul Labirintului şi în jos, către râu. Apoi o să urcăm.

— Şi asta ne aduce la căutările din râu. John?

— Râul e puţin adânc şi lin. Am trimis scafandri în toate gropile adânci, jos pe râu. Până acum nu s-a găsit nimic – nici obiecte personale, nici rămăşiţe. Aproape am ajuns la lacul Abiquiu. Criminalul nu pare să fi aruncat cadavrul în râu.

Willer dădu din cap.

— Cineva de la locul crimei?

Responsabil era Calhoun din Albuquerque, cel mai bun tip din tot statul. Cel puţin avuseseră noroc cu cei de la judiciar. Calhoun, spre deosebire de echipa K-9, mersese la locul crimei încă de la răsăritul soarelui.

— Am făcut o cercetare completă de particule şi fibre, ceea ce a fost extrem de dificil, domnule locotenent, dat

fiind faptul că practic noi am lucrat în condiţii vitrege. Am cules tot ce ni s-a părut demn de luat în seamă pe o rază de trei sute şi ceva de metri de la locul crimei. Am mai găsit un al doilea loc, la vreo două sute de metri în nord-est, unde se părea că stătuse un măgar... l-am găsit excrementele. Ne-am mai uitat şi la un al treilea punct în faleza de deasupra.

— Al treilea punct?

— Domnule locotenent, ajung imediat şi la asta. Ucigaşul şi-a acoperit destul de bine prezenţa, şi-a şters urmele, însă am colectat o cantitate frumuşică de păr, fibre artificiale şi hrană uscată. Nicio amprentă. Două gloanţe M855.

— Acum mai vii de-acasă. Willer aflase despre gloanţe, însă nu şi despre rezultate.

— Acestea sunt gloanţe standard ale NATO, de 5.56 mm, căptuşite cu metal, cu miez din aliaj de plumb şi penetrator de oţel. Sunt simplu de recunoscut după vârful verde. Criminalul nostru folosea probabil o armă MI6 sau o altă armă asemănătoare de atac militar.

— Poate să fi fost un militar în rezervă.

— Nu neapărat. Sunt mulţi pasionaţi cărora le plac, de asemenea, armele astea. Îşi consultă notele. Un glonţ era înfipt în pământ; am găsit canalul de intrare şi ne-a oferit o idee în privinţa unghiului. Ucigaşul trăgea de sus, de la treizeci şi cinci de grade cu orizontala. Aşa am reuşit să aflăm locul exact unde se afla criminalul: într-un punct de

ambuscadă de pe muchie. Acela e al treilea punct de care ai întrebat. Am mai găsit câteva urme parţiale de cizmă, două fibre de bumbac din ceea ce probabil a fost un batic sau o cămaşă subţire. Nu am găsit cartuşe. Ne-a fost foarte greu să ajungem la punctul în care se afla trăgătorul. Tipul cunoaşte zona şi probabil a plănuit omorul din vreme.

— Cel mai probabil un localnic.

— Sau cineva care a plănuit totul foarte atent.

— Păr?

— Nici urmă la punctul trei.

— Iar al doilea glonţ?

— Deformat şi fragmentat după ce a trecut prin victimă. Are urme de sânge pe el, care sunt aceleaşi cu sângele din nisip. Tot fără amprente.

— Altceva?

— Fibre de lână şi bumbac la locul crimei – încă le analizăm – şi păr uman cu rădăcină. Şaten-deschis, drept, caucazian.

— Al ucigaşului?

— Poate fi al oricui: al victimei, al ucigaşului, al unuia dintre poliţiştii tăi. Poate chiar al meu. Zâmbi şi îşi trecu mâna prin părul rar. N-ar fi prima oară. O să facem analiza ADN să vedem dacă se potriveşte cu cel al sângelui. E posibil să am nevoie de mostre de păr de la voi.

— Broadbent, tipul care a găsit cadavrul? Şi el are păr şaten-deschis şi drept.

— E posibil să avem nevoie de un eşantion şi de la el.

Willer îi mulţumi lui Calhoun, apoi se întoarse către adjunctul său.

— Hernandez?

— Am verificat povestea lui Broadbent. Se pare că într-adevăr călăreşte mult pe platourile stâncoase.

— Şi ce făcea în Labirint? întrebă Willer.

— Spune că o lua pe scurtătură spre Canionul Joaquín.

— Vrei să spui că de fapt făcea un ocol.

— Spune că îi place să călărească. Şi că e un ţinut frumos.

Willer se încruntă.

— Credeam că e veterinar. Veterinarii ar trebui să fie ocupaţi.

— Are un asociat, un tip pe nume Shane McBride.

Willer se încruntă din nou. De la bun început nu îl plăcuse pe Broadbent şi avea senzaţia că îi ascundea ceva. Nu-i venea să creadă că pur şi simplu se nimerise să fie acolo când fusese împuşcat bărbatul.

— Hernandez, vreau să întrebi prin împrejurimi dacă în ultima vreme Broadbent a manifestat un interes anume pentru acea zonă – prospectare, vânătoare de comori, chestii de-astea.

— Da, domnule.

— Îl consideri suspect? întrebă procurorul.

— E ceea ce am putea numi „o persoană pe care să stai cu ochii”.

Procurorul râse zgomotos.

— Da, sigur.

Willer se încruntă. Nu e de mirare că nu mai puteai condamna pe nimeni cu astfel de procurori. Privi în jur.

— Mai aveţi idei bune?

— Nu prea e domeniul meu, spuse Calhoun, însă sunt curios... Există vreo sursă permanentă de apă în acele canioane?

— Nu ştiu. De ce?

— Ar fi un loc minunat să cultivi marijuana.

— Am luat aminte. Hernandez?

— O să mă interesez, domnule locotenent.

Capitolul 15

Maddox Iarbă tocmai se ridica din ascunzătoarea lui din tufele de chamisa când auzi un sunet din casă – ţârâitul unui telefon.

Se ghemui din nou rapid şi luă binoclul. Ea se ridică de la masă şi se îndreptă spre telefonul din camera de zi, dispărând după colţ. El aşteptă. Probabil femeia răspunsese la telefon şi vorbea.

La colţul casei putea vedea pe unde intrau firele de telefon. Respinsese ideea de a le tăia, pentru că multe case aveau sisteme private de alarmă care notificau o firmă din exterior atunci când liniile de telefon erau nefuncţionale. Înjură în gând; nu putea să o atace decât după ce termina de vorbit la telefon. Aşteptă vreo cinci minute... Zece. Ciorapul de pe cap îl mânca, iar mâinile îi transpirau în mănuşile de latex. Ea reapăru în camera de zi, cu ceaşca de cafea într-o mână, iar cu cealaltă ţinând la ureche un telefon fără fir, dând din cap şi continuând să vorbească. Devenea tot mai nerăbdător şi încercă să se liniştească închizând ochii şi rostindu-şi incantaţiile... însă fără efect. Era deja prea băgat în priză.

Strânse arma Glock. Mirosul neplăcut de latex îi umplea nările. O urmări făcând două tururi prin camera de zi, vorbind şi râzând, scuturându-şi pletele blonde. Luă o perie şi începu să-şi pieptene părul lung, cu capul înclinat într-o

parte. Frumoasă privelişte, părul lung şi auriu ridicat de perie, luminat de soare în timp ce trecea pe lângă o fereastră. Ea mută telefonul la cealaltă ureche, îşi pieptănă cealaltă parte, dând din şolduri. El simţi un impuls de nerăbdare când ea se îndreptă spre bucătărie. Din locul în care se afla nu mai putea să o vadă, însă spera să închidă telefonul. Avusese dreptate: reapăru în camera de zi fără telefon, se duse până în holul de la intrare şi dispăru din nou... se părea că într-o baie.

Acum.

Se ridică, alergă pe pajişte către uşa dinspre curtea interioară şi se lipi de zidul lateral al casei. Scoase o pană lungă şi flexibilă din buzunar şi o băgă între uşă şi cadru. Nu mai putea vedea în casă, însă el avea să intre în mai puţin de şaizeci de secunde, înainte ca ea să iasă din baie. Iar când ieşea, avea să pună mâna pe ea.

Pana intră şi se mişcă în jos, ajunse la încuietoare şi scoase un sunet ascuţit. Apoi un clic, iar el prinse clanţa, gata să deschidă...

Se opri brusc. O uşă se trântise. Uşa de la bucătărie care dădea spre curtea din spate. De după colţ auzi paşi pe aleea din pietriş. Se ghemui în spatele unui tufiş de lângă uşa curţii interioare, iar prin perdeaua de frunze o văzu îndreptându-se spre garaj, fluturând cheile. Dispăru înăuntru. O clipă mai târziu se auzi zgomot de motor, iar maşina International Scout îşi făcu apariţia, o luă pe alee şi ieşi pe poartă lăsând în urmă o trombă de praf.

Maddox se simţi cuprins de o furie neputincioasă, un amestec de frustrare, dezamăgire şi enervare. Târfa nu ştia cât de norocoasă fusese. Iar acum el era nevoit să scormonească prin casă fără ajutorul ei.

Aşteptă cinci minute să se aşeze praful, apoi se ridică şi deschise uşa curţii interioare, intră în casă şi închise uşa în urma lui. Casa era răcoroasă şi mirosea a trandafiri. Îşi controlă respiraţia, se linişti şi îşi concentră mintea asupra căutării care îl aştepta.

Începu cu bucătăria, lucrând rapid şi metodic. Înainte să atingă orice, memoră unde se afla fiecare obiect ca pe urmă să îl aşeze în poziţia iniţială. Dacă agenda nu era în casă ar fi fost o greşeală să îi alarmeze. Însă dacă agenda era acolo, el avea să o găsească.

Capitolul 16

Doctorul Iain Corvus se îndreptă către fereastra biroului său care dădea spre Central Park. Vedea heleşteul din parc, ce părea o foaie strălucitoare de metal ce reflecta soarele după-amiezii. Privi o barcă cu vâsle care aluneca pe suprafaţa apei – un tată cu fiul său mânuind fiecare o vâslă. Corvus privi cu atenţie vâslele, în timp ce barca se târa pe apă. Tânărul fiu părea să se chinuie cu vâsla lui şi într-un final aceasta sări din suport şi căzu în apă, plutind departe de ei. Tatăl se ridică şi făcu un gest mânios, amintindu-i de un spectacol de pantomimă.

Tată şi fiu. Corvus simţi o greaţă uşoară în stomac. Acea mică scenă fermecătoare îi amintea de răposatul său tată care lucrase la British Museum, fiind unul dintre cei mai faimoşi biologi din Anglia. Când tatăl său avea treizeci şi cinci de ani, vârsta actuală a lui Corvus, era deja membru al Societăţii Regale, decorat cu Medalia Crippen, şi se afla pe lista de invitaţi la ziua reginei. Corvus se înfurie când îşi aminti de chipul mustăcios al tatălui său, de obrajii brăzdaţi de vene ai acestuia şi de ţinuta soldăţească, de mâna pătată mereu încleştată pe un pahar de whisky cu apă minerală, de vocea cu care îl corecta sarcastic. Bătrânul ticălos murise cu zece ani în urmă de atac de cord, se prăbuşise ca un macrou mort, răspândind cuburi de gheaţă pe covorul Aubusson din casa lor din Wilton Crescent,

Londra. Sigur, Corvus moştenise o avere frumuşică, însă nici asta, nici numele său nu-l ajutaseră să obţină o slujbă la British Museum, singurul loc unde îşi dorise vreodată să lucreze.

Acum avea treizeci şi cinci de ani şi încă era asistent curator la Departamentul de Paleontologie, cu pălăria în mână, aşteptând o poziţie mai glorioasă. Fără un post important, nu era om de ştiinţă decât pe jumătate – şi jumătate fiinţă umană. *Asistent curator.* Aproape că simţea mirosul eşecului. Corvus nu se potrivise niciodată în maşinăria în continuă mişcare a mediului academic american; nu era membru cu faimă în gloata cenuşie. Ştia că era acid, sarcastic şi nerăbdător. Nu se alăturase jocurilor lor. Fusese cât pe ce să obţină un post important cu trei ani în urmă, însă decizia a fost amânată; călătoriile sale de cercetare în Valea Tung Nor din Sinkiang nu dăduseră roade, în ultimii trei ani se învârtise ca o muscă, fără să aibă de arătat prea multe. Până acum.

Se uită la ceas. Venise vremea pentru nenorocita de întâlnire.

Biroul doctorului W. Cushman Peale, preşedintele muzeului, ocupa turnul de sud-vest al muzeului şi avea o privelişte impunătoare asupra parcului muzeului şi a faţadei în stil neoclasic a Societăţii Istorice din New York. Secretara lui Peak îl conduse pe Corvus şi îi anunţă numele pe un ton şoptit. De ce, se întrebă Corvus în timp ce stătea în faţa ilustrului personaj cu un zâmbet întipărit pe chip, trebuia să

se şoptească în prezenţa regilor şi cretinilor?

Peale ieşi din spatele biroului să îl salute pe Corvus, îi strânse bărbăteşte mâna, iar cu cealaltă mână îi prinse braţul în stilul unui agent de vânzări, apoi îl conduse la un fotoliu Shaker de epocă din faţa unui şemineu de marmură – spre deosebire de cel din biroul său, acela era funcţional. Doar când se asigură că Corvus stătea confortabil se aşeză şi el, afişând o politeţe de modă veche. Cu coama lui de păr alb pieptănată pe spate, costumul negru şi modul lui încet şi demodat de a vorbi, Peale părea să se fi născut director de muzeu. Era doar de ochii lumii, iar Corvus ştia asta – dincolo de înfăţişarea gentilomului se ascundea un bărbat cu rafinamentul şi sensibilitatea unui dihor.

— Iain, ce mai faci? Peale se rezemă de spătarul fotoliului, unindu-şi degetele.

— Foarte bine, mulţumesc, Cushman, răspunse Corvus, netezindu-şi cuta pantalonilor când îşi trecu un picior peste celălalt.

— Bine, bine. Te servesc cu ceva? Apă? Cafea? Sherry?

— Nu, mulţumesc.

— Mie îmi place să beau un pahar de Sherry la ora cinci. E singurul meu viciu.

„Sigur”. Peale avea o soţie cu treizeci de ani mai mică, care îl înşela cu un tânăr arheolog, iar dacă să faci pe bărbatul încornorat nu era tocmai un viciu, atunci să te însori cu o femeie mai tânără decât propria fiică ce era?

Secretara aduse pe o tavă de argint un pahar de cristal

plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Peale îl luă şi sorbi din el.

— Un Graham’s excelent din ’61. Nectarul zeilor.

Corvus aşteptă, menţinându-şi pe chip o expresie neutră plăcută.

Peale aşeză paharul.

— Iain, o să trec direct la subiect. După cum ştii, eşti propus din nou pentru post. Departamentul începe deliberările pe data de întâi a lunii următoare. Ştim cu toţii procedura.

— Desigur.

— Asta e a doua oară, după cum ştii. Departamentul îmi face mie recomandarea. Tehnic, eu am ultimul cuvânt, cu toate că în zece ani de când sunt preşedinte al muzeului nu mi s-a întâmplat niciodată să mă împotrivesc deciziei luate de departament şi nu am de gând să schimb lucrurile acum. Nu ştiu cum o să analizeze departamentul cazul tău. Nu am vorbit cu ei şi nici nu o voi face. Însă o să îţi dau câteva sfaturi.

— Sfaturile tale, Cushman, sunt mereu bine-venite.

— Suntem un muzeu. Suntem cercetători. Suntem norocoşi că nu suntem o universitate obligată să predea unor studenţi nătăfleţi. Ne putem dedica sută la sută cercetării şi publicării. Aşa că nu există scuză pentru un portofoliu slab de lucrări publicate.

Se opri, ridicând uşor o sprânceană, ca şi când ar fi vrut să atragă atenţia asupra mesajului său subtil, care, ca de

obicei, era la fel de subtil ca un buldozer.

Peale luă o foaie de hârtie.

— Am aici o listă de publicaţii. Eşti aici de nouă ani şi ai doar unsprezece lucrări. Cam una pe an.

— Ceea ce contează e calitatea, nu cantitatea.

— Nu sunt specialist în domeniul tău, eu sunt entomolog, aşa că, iartă-mă, nu pot face comentarii despre calitate. Nu am niciun dubiu că sunt lucrări bune. Nimeni nu a pus vreodată la îndoială calitatea lucrărilor tale şi cu toţii ştim că a fost pur şi simplu ghinion că expediţia în Sinkiang nu a avut succes. Dar unsprezece? Avem aici curatori care publică unsprezece lucrări pe *an.*

— Oricine poate scrie rapid o lucrare. Să publici doar de dragul de a publica. Eu prefer să aştept până am ceva de spus.

— Haide, Iain, ştii că nu e aşa. Da, recunosc că aici se întâmplă ceva de genul public sau mor. Însă suntem Muzeu de Istorie Naturală şi mare parte din ceea ce facem e de talie mondială. Mă îndepărtez de la subiect. A trecut un an fără ca tu să publici ceva. Motivul pentru care te-am chemat aici este acela că presupun că lucrezi la ceva important.

Ridică sprânceana, indicând faptul că era o întrebare.

Corvus îşi schimbă poziţia picioarelor. Simţea cum i se strâng muşchii din jurul gurii de la efortul de a zâmbi. Umilinţa era aproape de nesuportat.

— Chiar lucrez la un proiect important.

— Pot să întreb la ce anume?

— Acum e o situaţie cumva mai delicată, însă într-o săptămână sau două o să pot să vi-l prezint dumneavoastră şi comisiei de evaluare – bineînţeles, cu titlu confidenţial. Ar trebui să vă satisfacă.

Peale îl privi lung o clipă, apoi zâmbi.

— Asta e minunat, Iain. Chestia este că eu cred că eşti valoros pentru muzeul nostru şi, desigur, numele tău distins, asociat cu ilustrul tău tată, este la rândul său important pentru noi. Îţi pun aceste întrebări doar ca să îţi dau un sfat. Ne întristăm când un curator nu reuşeşte să obţină un post academic; ni se pare că mai degrabă e eşecul nostru. Peale se ridică afişând un zâmbet larg, apoi întinse mâna. Baftă.

Corvus ieşi din birou şi se întoarse pe coridorul lung de la etajul cinci. Era atât de plin de o furie tăcută, încât abia putea respira. Însă îşi păstră zâmbetul, dând din cap în stânga şi în dreapta, murmurând saluturi către colegii care părăseau muzeul la sfârşitul zilei de lucru, o gloată de oameni care se întorceau la casele lor din suburbiile americane banale din Connecticut, New Jersey şi Long Island.

Capitolul 17

Încăperea zugrăvită în alb din spatele sacristiei lui Hristos din Mănăstirea din Deşert conţinea doar patru lucruri: un scaun înalt şi tare din lemn, o masă dură, un crucifix şi un laptop Powerbook G4 de la Apple cu imprimantă, care funcţiona cu energie solară. Wyman Ford stătea la computer, nerăbdător. Tocmai terminase de descărcat două programe de criptanaliză şi se pregătea să le dezlănţuie asupra codului pe care îl copiase cu atenţie din agenda decedatului. Ştia deja că nu era un simplu cod; nu se lăsase descoperit cu niciunul dintre trucurile lui obişnuite.

Era ceva cu adevărat special.

Ridică degetul şi îl coborî uşor: primul program rula.

Nu era chiar un program de decriptare, ci mai degrabă un software de analiză de modele care cerceta codul şi făcea o constatare pe baza modelelor numerice, de exemplu cărei clase de coduri îi aparţinea – de substituţie sau de transpoziţie, placod sau encicod, nomenclator sau polialfabetic. Constatase că nu era un cod cu cheie publică bazat pe descompunerea în factori a numerelor prime mari. Însă nu reuşise să descopere mai mult de-atât.

Era doar o chestiune de cinci minute până ca programul să scoată un bip care să indice că prima analiză se încheiase. Ford rămase uimit când citi concluzia:

Imposibil de determinat tipul de cod

Cercetă rezultatele modelului, tabelele de frecvenţă numerică şi atributele de probabilitate. Nu era vorba de o grupare aleatorie de numere – programul alesese tot felul de modele şi de abateri de un caracter aleatoriu. Se dovedise că acele numere conţineau informaţii. Însă ce fel de informaţii şi cum fuseseră codate?

Departe de a se descuraja, Ford simţi un fior de emoţie. Cu cât codul era mai sofisticat, cu atât mesajul era mai interesant. Rula următorul program din modul, o analiză de frecvenţă pe numere dintr-o singură cifră, perechi de numere şi numere triple, asociind-o cu tabelele de frecvenţă ale limbilor comune, însă şi asta dusese la o eroare: nu se găsise vreo legătură între numere şi limba engleză sau orice altă limbă comună.

Ford se uită la ceas. Pierduse a treia rugăciune a zilei. Lucra deja de cinci ore fără întrerupere.

La naiba.

Se întoarse la ecranul computerului. Faptul că fiecare număr avea opt cifre – un bit – dădea de înţeles că **ar** fi un cod bazat pe computer. Şi totuşi, era scris cu creionul într-o agendă ponosită, aparent în mijlocul pustietăţii, fără acces la computer. Mai mult, deja încercase să traducă numerele din opt cifre în binare, hexazecimale şi ASCII şi rulase şi acele programe de decriptare, însă succesul nu se întrevedea.

Devenea amuzant.

Ford se opri şi luă agenda, o deschise şi o răsfoi. Era veche, coperta de piele era tocită şi roasă, iar între paginile răsfoite de prea multe ori era nisip. Mirosea uşor a lemn ars. Numerele erau scrise cu creion ascuţit, vizibile şi foarte clare, în rânduri şi coloane ordonate, care formau un soi de grilă. Scrisul îngrijit îl făcea să creadă că acel jurnal fusese scris dintr-o suflare. Iar în toate cele şaizeci de pagini de numere nu exista nici măcar o ştersătură sau greşeală. Nu avea nicio îndoială că numerele fuseseră copiate.

O închise şi o întoarse. Pe coperta din spate era o pată încă uşor lipicioasă şi îşi dădu seama că era sânge. Se înfioră şi lăsă agenda jos. Sângele îi aminti brusc că nu era vorba de un joc, că un om fusese ucis, iar jurnalul conţinea foarte probabil indicaţii despre o comoară.

Wyman Ford se întrebă în ce anume se băga.

Simţi brusc o prezenţă în spatele lui şi se întoarse. Era abatele, cu mâinile încleştate la spate şi un zâmbet vag pe chip, cu ochii negri şi vii aţintiţi spre el.

— Ţi-am simţit lipsa, frate Wyman.

Wyman se ridică.

— Iartă-mă, părinte.

Privirea abatelui se opri asupra numerelor de pe ecran.

— Trebuie să fie ceva important.

Wyman nu răspunse. Nu era sigur dacă era important în felul la care se referea abatele. Se simţi ruşinat. Era acea obsesie pentru munca lui care îi adusese necazuri în viaţa reală, concentrarea aproape compulsivă asupra unei

probleme, ajungând să uite de orice altceva. După moartea lui Julie nu reuşise să se ierte pentru tot acel timp în care lucra până târziu, în loc să vorbească cu ea, să ia cina cu ea, să facă dragoste cu ea.

Simţea asupra lui presiunea blândă din ochii abatelui, însă nu-şi putea ridica privirea spre el.

— *Ora etlabora,* rugăciune şi lucru, spuse abatele, cu o uşoară asprime în vocea calmă. Cele două sunt opuse. Rugăciunea e o modalitate de a-l asculta pe Dumnezeu, iar munca, una de a-i vorbi lui Dumnezeu. Viaţa monahală caută un echilibru strict între cele două.

— Înţeleg, părinte. Wyman simţi cum se înroşeşte. Abatele îl surprindea întotdeauna cu înţelepciunea lui.

Abatele îi puse o mână pe umăr.

— Îmi pare bine, spuse el, apoi se întoarse şi plecă.

Wyman îşi salvă lucrul, copie totul pe un CD şi închise sistemul. Băgă în buzunar CD-ul şi agenda, reveni în chilia lui şi le băgă în sertarul noptierei sale. Se întrebă: oare chiar îndepărtase fantoma din sistem? Despre asta era vorba?

Îşi plecă fruntea şi se rugă.

Capitolul 18

Tom Broadbent îl privea pe detectivul-locotenent Willer cum se plimba de colo-colo în camera lui de zi, paşii înceţi şi apăsaţi ai acestuia trădându-i insolenţa. Detectivul era îmbrăcat cu o haină sport cadrilată, pantaloni gri largi şi o cămaşă albastră fără cravată, iar braţele scurte i se terminau cu mâinile osoase şi brăzdate de vene. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, cel mult patruzeci şi opt, şi o faţă îngustă, cu nas ascuţit şi ochi negri încercănaţi. Faţa unui insomniac adevărat.

În spatele lui, cu o agendă deschisă în mână, stătea în picioare adjunctul său, Hernandez, un tip blând, grăsuţ şi plăcut. Veniseră însoţiţi de o femeie rigidă, cu păr cenuşiu şi ţepos, care se prezentase drept doctor Feininger, medic legist.

Sally stătea pe canapea lângă el.

— Un fir de păr a fost recuperat de la locul crimei, spuse Willer, întorcându-se încet pe călcâie. Doctor Feininger doreşte să afle dacă provine de la ucigaş, însă pentru asta trebuie să îi eliminăm pe toţi ceilalţi care s-au aflat acolo.

— Înţeleg.

Tom observă că ochii lui negri îl priveau intens.

— Atunci, dacă nu ai vreo obiecţie, semnează aici. Tom semnă formularul.

Feininger veni cu o pungă mică şi neagră.

— Pot să te rog să iei loc?

— Nu ştiam că o să fie periculos, spuse Tom, încercând să zâmbească.

— O să smulg din rădăcină, veni răspunsul prompt.

Tom se aşeză, schimbând o privire cu Sally. Simţea că acea vizită însemna mai mult decât doar să-i smulgă câteva fire de păr. Privi cum medicul legist scoate câteva eprubete şi etichete din geanta neagră.

— Între timp, continuă Willer, vreau să clarific nişte lucruri. Se poate?

„Deci asta era”, îşi spuse Tom.

— Am nevoie de avocat?

— E dreptul tău.

— Sunt considerat suspect?

— Nu.

Tom flutură din mână.

— Avocaţii sunt scumpi. Spune.

— Ai declarat că în noaptea crimei călăreai pe lângă Chama.

— Aşa este.

Tom simţi degetele doctorului în părul lui, pipăind, ţinând un cleşte mare în cealaltă mână.

— Ai spus că o luaseşi pe scurtătură până la Canionul Joaquín?

— Nu e chiar o scurtătură.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. De ce te-ai dus acolo?

— După cum am mai spus, îmi place drumul acela. Tăcere. Auzea stiloul lui Hernandez scrijelind pe hârtie, apoi fâşâitul paginii întoarse. Medicul legist smulse un fir de păr, apoi pe al doilea şi pe al treilea.

— Gata, spuse ea.

— Câţi kilometri a trebuit să călăreşti în noaptea aceea? întrebă Willer.

— Vreo optsprezece, nouăsprezece.

— Cât ţi-ar fi luat?

— Trei sau patru ore.

— Aşa că ai ales să o iei pe o scurtătură care de fapt ocolea, la apus, în condiţiile în care ai fi avut parte de cel puţin trei ore de călărit prin beznă.

— Era noapte cu lună plină şi aşa plănuisem să fac. Am *dorit* să călăresc spre casă în lumina lunii... Asta era ideea.

— Pe soţia ta nu o deranjează dacă te întorci târziu acasă?

— Nu, *pe soţia lui* nu o deranjează dacă se întoarce târziu acasă, răspunse Sally.

Willer continuă fără să se abată de la tonul său impasibil.

— Şi ai auzit împuşcăturile şi te-ai dus să cercetezi?

— N-am mai trecut o dată prin asta, domnule detectiv?

Willer merse mai departe.

— Spui că l-ai găsit pe bărbat pe moarte. Ai încercat să îl resuscitezi şi aşa te-ai umplut de sângele lui pe haine.

— Da.

— Iar el ţi-a vorbit şi te-a rugat să o găseşti pe fiica lui – parcă o chema Robbie? – şi să-i spui ce găsise. Însă a murit înainte să îţi poată spune ce găsise. Am dreptate?

— Am mai trecut o dată prin toate astea.

Tom nu îi spusese şi nici nu avea vreo intenţie să îi spună că acel prospector avusese o agendă sau că pomenise de o comoară. Nu avea încredere în capacitatea poliţiştilor de a păstra secretul, iar ştirile despre o comoară ar putea provoca o adevărată năvală.

— Ţi-a dat ceva?

— Nu. Tom înghiţi în sec. Rămase surprins de cât de mult îi displăcea să mintă.

După o clipă Willer se încruntă şi coborî privirea.

— Petreci mult timp călărind pe acele platouri stâncoase, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Cauţi ceva anume?

— Da.

Willer îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce?

— Pace şi linişte.

Se încruntă.

— Şi unde te duci mai exact?

— Peste tot – în Labirint, sus la Mesa de los Viejos, Stâncile Engleze, La Cuchilla – uneori chiar până la Echo Badlands dacă e o excursie de o noapte.

Willer se întoarse spre Sally.

— Tu te duci cu el?

— Uneori.

— Mi s-a spus că ieri după-amiază te-ai dus la mănăstirea din rezervaţie, Hristos în Deşert.

Tom se ridică.

— Cine ţi-a spus asta? Ai pus să mă urmărească?

— Ia-o uşor, domnule Broadbent. Conduci o camionetă care iese în evidenţă şi trebuie să îţi amintesc că cea mai mare parte a drumului este vizibilă din partea de sus a platoului Mesa de los Viejos, unde caută oamenii mei. Acum, ai fost la mănăstire?

— Trebuie să răspund la aceste întrebări?

— Nu. Dacă nu o faci, o să îţi trimit citaţie şi vei avea nevoie de avocatul de care am vorbit, apoi ţi se va cere să răspunzi la ele sub jurământ la secţia de poliţie.

— E o ameninţare?

— E o realitate, domnule Broadbent.

— Tom, spuse Sally, ia-o uşor!

Tom înghiţi.

— Da, am fost acolo.

— De ce?

Tom ezită.

— Ca să îmi vizitez un prieten.

— Numele?

— Fratele Wyman Ford.

Din nou se auzi scârţâitul stiloului. În timp ce scria, Willer scrâşni din dinţi.

— Acest frate Ford este călugăr?

— Novice.

— Şi de ce anume te-ai dus să îl vezi?

— Mă întrebam dacă auzise sau văzuse ceva legat de omorul din Labirint. Se simţea din nou îngrozitor că minţea. Începea să-şi dea seama că poate ceilalţi avuseseră dreptate, că n-ar fi trebuit să păstreze agenda. Dar era vorba de nenorocita de promisiune.

— Şi auzise?

— Nu.

— Nimic?

— Absolut nimic. Nici măcar nu ştia că se întâmplase. Nu citeşte ziarele.

Tom se întrebă dacă, în cazul în care poliţiştii mergeau la el, Ford va minţi în legătură cu agenda. Părea puţin probabil; la urma urmei, era călugăr.

Willer se ridică.

— Mai rămâi aici o vreme? în caz că trebuie să vorbim din nou cu tine?

— Nu am planuri de călătorie momentan.

Willer dădu din nou din cap şi îi aruncă o privire lui Sally.

— Doamnă, mă scuzaţi de deranj.

— Nu mă luaţi cu „doamnă”, răspunse Sally ascuţit.

— Nu intenţionam să vă jignesc, doamnă Broadbent. Se întoarse spre medicul legist. Ai luat ce-ţi trebuia?

— Da.

Tom îi conduse la uşă. În timp ce ieşea, Willer se opri şi

îl fixă pe Tom cu ochii săi negri.

— Să minţi un ofiţer de poliţie înseamnă obstrucţionarea justiţiei – e o infracţiune.

— Sunt conştient de asta.

Willer se întoarse şi ieşi. Tom îi urmări plecând cu maşina, apoi se întoarse şi închise uşa. Sally stătea în picioare în camera de zi, cu braţele încrucişate.

— Tom...

— Nu spune.

— Ba *voi* spune. Te îneci în nisipuri mişcătoare. *Trebuie* să le dai agenda.

— Acum e prea târziu.

— Nu e. Poţi să le explici. Vor înţelege.

— Pe dracu'. Şi de câte ori trebuie să repet? *Am făcut o promisiune.* Ea oftă şi desfăcu braţele.

— Tom, de ce eşti atât de încăpăţânat?

— Şi tu nu eşti?

Sally se trânti pe canapea lângă el.

— Eşti imposibil.

— Iartă-mă, dar m-ai mai vrea dacă aş fi altfel?

— Probabil că nu. Oftă. Pe lângă toate astea, când am venit acasă în după-amiaza asta am avut senzaţia că a fost cineva în casă.

— De unde până unde? întrebă Tom alarmat.

— Nu ştiu. Nimic nu a dispărut, nici nu a fost mişcat din loc. A fost doar o senzaţie sinistră că am simţit mirosul cuiva.

— Eşti sigură?

— Nu.

— Ar trebui să raportăm.

— Tom, raportează o spargere, şi Willer te va invada. Oricum, nu sunt foarte sigură – a fost doar o senzaţie.

Tom rămase o clipă pe gânduri.

— Sally, treaba asta e serioasă. Deja ştim că pentru această comoară s-a comis o crimă. M-aş simţi mai bine dacă ţi-ai ţine acel Smith & Wesson la îndemână.

— N-aş merge până acolo, Tom. M-aş simţi aiurea să umblu cu arma după mine.

— Mă distrezi. Eşti letală cu arma în mână – mi-ai dovedit-o în Honduras.

Sally se ridică, deschise un sertar de sub telefon, scoase o cheie şi se duse să descuie un dulăpior dintr-un colţ mai retras. O clipă mai târziu reveni cu o armă şi o cutie de cartuşe de 38. Deschise cilindrul, vârî cinci gloanţe în compartimente, îl închise, apoi îl băgă în buzunarul din faţă al blugilor.

— Mulţumit?

Capitolul 19

Jim Maddox întinse cheile maşinii şi o bancnotă de cinci dolari îngrijitorului cu faţa plină de pustule de pe bordură şi intră în holul hotelului El Dorado, în timp ce cizmele sale noi Lucchesi din piele de şarpe scoteau un sunet plăcut. Se opri să privească în jur, netezindu-şi uşor jacheta. Într-o parte a sălii mari ardea un foc, iar în cealaltă, un prostovan în vârstă stătea la un pian şi cânta *Misty.* În capătul celălalt se afla un bar lambrisat cu lemn galben.

Se îndreptă cu paşi mari spre bar, agăţă laptopul de spătarul scaunului şi se aşeză.

— Cafea. Neagră.

Barmanul făcu un semn din cap şi se întoarse cu o ceaşcă şi un bol de arahide picante.

Sorbi.

— Mi se pare cam stătută, ai putea face una proaspătă?

— Desigur, domnule. Îmi cer scuze. Barmanul luă ceaşca şi dispăru în spate.

Maddox luă nişte alune, le băgă în gură şi privi oamenii care intrau şi ieşeau. Toţi semănau cu el, îmbrăcaţi în tricouri polo, jachete sport şi pantaloni frumoşi reiaţi sau din stofă, oameni care îşi trăiau viaţa pe calea cea dreaptă, cu două maşini în garaj, doi sau patru copii, cu salarii corporatiste. Se rezemă şi mai mâncă nişte alune. Era ciudat cum multe femei atrăgătoare, între două vârste –

precum cea care traversa atunci holul cu pantaloni bej, pulover, perle şi o poşetă neagră – cădeau pe spate gândindu-se la vreun Jeff tatuat şi musculos care făcea ani grei de puşcărie pentru viol, crimă sau jaf armat. În noaptea aceea avea mult de lucru, cel puţin douăzeci de condamnaţi noi despre care să scrie şi pe care să îi publice. Unele scrisori erau atât de prost concepute, încât trebuia să le rescrie de la zero. Nu conta: abonamentele încă curgeau, iar cererea era tot mai mare. Erau banii pe care-i făcuse cel mai uşor în toată viaţa lui şi îl uimea faptul că totul era legal, totul se desfăşura cu carte de credit printr-o companie de facturare pe internet; ei îşi luau comisionul şi virau restul în contul lui bancar.

Dacă ar fi ştiut cât de uşor era să faci bani cinstiţi, ar fi fost scutit de multă suferinţă.

Mai ronţăi câteva alune, apoi îndepărtă bolul, atent să nu se îngraşe, în vreme ce barmanul veni cu cafea proaspătă.

— Iertaţi-mă că a durat atât şi îmi cer din nou scuze.

— Nicio problemă. Sorbi din cafea – foarte proaspătă. Mulţumesc.

— Cu plăcere, domnule.

Maddox Iarbă se concentră asupra problemei din prezent. Agenda nu era în casă. Asta însemna că Broadbent o ţinea la el sau o ascunsese în alt loc, probabil în vreun seif. Oriunde s-ar fi aflat, Maddox ştia că nu o va obţine prin furt. Simţi cum devine tot mai furios. Broadbent era băgat

până în gât în asta. Poate ca rival al său... Poate chiar ca partener al lui Weathers.

Maddox aproape că auzea glasul cu accent britanic al lui Corvus răsunându-i în cap – „Agenda”. Nu avea de ales: trebuia să îl *oblige* pe Broadbent să i-o dea. Însă avea nevoie de un atu.

Avea nevoie de *ea.*

— Sunteţi pentru prima dată în Santa Fé? întrebă barmanul, întrerupându-i gândurile.

— Da.

— Cu afaceri?

— Cu ce altceva? rânji Maddox.

— Sunteţi aici pentru conferinţa de chirurgie laparoscopică?

Hristoase, poate chiar arăta a doctor. Un doctor din

Connecticut în delegaţie, cu toate cheltuielile plătite de vreun gigant din industria farmaceutică. Dacă barmanul ar fi putut vedea tatuajul care-i acoperea spatele de la ceafă până la fund... Ar face pe el...

— Nu, răspunse Maddox pe un ton plăcut, lucrez în resurse umane.

Capitolul 20

E-mailul pe care Tom îl primi în dimineaţa următoare suna cam aşa:

Tom, am „descifrat” jurnalul. Nu o să-ţi vină să crezi. Repet: nu o să-ţi vină să crezi. Vino la mănăstire cât poţi de repede şi pregăteşte-te să rămâi mască.

Wyman

Tom părăsi imediat casa. Când camioneta Chevy parcurgea ultimele sute de metri ale drumului spre mănăstire, nerăbdarea lui ajunsese deja în punctul culminant.

Clopotniţa mănăstirii apăru de după tufele de chamisa, iar Tom opri în parcare, lăsând în urmă un nor de praf, după care coborî. Într-o clipă, fratele Wyman veni alergând din biserică, cu hainele fluturând în urma lui, ca un liliac uriaş.

— Cât ţi-a luat să spargi codul? întrebă Tom în timp ce urcau dealul. Douăzeci de minute?

— Douăzeci de ore. Însă nu am spart codul.

— Nu înţeleg.

— Aici e toată problema. *Nu* era un cod.

— Nu era un cod?

— Asta m-a dat pe spate. Toate acele numere în rânduri şi coloane drepte m-au făcut să cred că trebuie să fie vorba despre un cod. Toate testele pe care le-am rulat peste numere îmi indicau că nu erau scrise la întâmplare, că

aveau un model bine definit... însă cât de mult? Nu era un cod cu numere prime; nu era vreun cod de substituţie sau de transpoziţie, sau alt cifru la care să mă pot gândi. M-am blocat... până când mi-am dat seama că nu e un cod.

— Atunci ce e?

— *Date.*

— Date?

— Am fost un idiot. Trebuia să îmi dau seama din prima. Wyman tăcu în timp ce se apropiau de refectoriu şi duse un deget la buze. Intrară înăuntru, traversară holul, apoi intrară într-o cămăruţă răcoroasă văruită în alb. Un laptop Apple stătea pe o masă de lemn sub un crucifix tulburător de realist. Ford trase cu ochiul înjur şi închise uşa cu grijă.

— Nu ar trebui să stăm de vorbă aici, şopti el. Mă simt ca băiatul rău la şcoală care fumează la toaletă.

— Şi ce fel de date sunt?

— O să vezi.

— Ţi-au dezvăluit identitatea bărbatului?

— Nu chiar, însă o să te ducă la el. Ştiu şi eu atâta lucru.

Traseră scaunele de o parte şi de alta a computerului.

Fratele Wyman ridică ecranul, îl deschise şi aşteptară să pornească. Îndată ce acesta rulă, Ford începu să tasteze rapid.

— Mă conectez la internet printr-o conexiune prin satelit cu bandă largă. Omul tău folosea un instrument de detectare la distanţă şi copia datele în agendă.

— Ce fel de instrument?

— Mi-a luat ceva să îmi dau seama. Vânătorii de comori şi prospectorii folosesc de obicei două dispozitive. Primul este un magnetometru cu protoni cu gradiometru de flux, care e de fapt un detector de metale incredibil de sofisticat. Mergi, iar el măsoară variaţiile cele mai mici ale câmpului magnetic local, însă rezultatul datelor, măsurat în milligauss, nu seamănă deloc cu cifrele astea. Al doilea dispozitiv este un radar care penetrează pământul sau GPR. E o maşinărie care arată ca o farfurie perforată cu un mănunchi de antene. Aruncă impulsuri din radar spre pământ şi înregistrează ecoul. În funcţie de tipul de sol şi de cât de uscat este, radarul poate pătrunde până la cinci metri, apoi reflectă. Poţi obţine o imagine 3D brută a ceea ce se află în sol sau în anumite tipuri de rocă. Îţi permite să vezi goluri, cavităţi, mine vechi, cufere cu comori îngropate, filoane de metal, ziduri antice sau morminte – chestii din astea. Se opri să-şi tragă sufletul, apoi continuă la fel de rapid. Se pare că numerele din agenda ta erau rezultatul unui flux de date dintr-un radar foarte sensibil, construit manual, care penetra solul. Din fericire, avea un rezultat standard care imita un Dallas Electronics BAND 155 Swept FM, aşa că imaginile au putut fi procesate de programul software universal.

— Vânătorul ăsta de comori era serios.

— Cu siguranţă. Ştia exact ce făcea.

— Deci a găsit comoara?

— Da, a găsit-o.

Tom abia rezista suspansului.

— Ce era?

Wyman zâmbi şi ridică un deget.

— Eşti pe cale să vezi o imagine radar a acesteia, cartografiată cu ajutorul GPR. Asta reprezenta toate numerele acelea din agendă: o cartografiere atentă a comorii şi a locului unde se află aceasta în pământ.

Tom îl privi pe Ford care se conectă la un site web întreţinut de Departamentul de Geologie al Universităţii din Boston. Trecu prin mai multe pagini de hipertext foarte tehnic despre radare, imagini din satelit şi Landsat, apoi ajunse la o pagină numită

procesare gpr band 155 swept-fm şi analiză cu terraplote introduceţi id-ul şi parola

— Am spart parola, şopti Ford rânjind, tastând un ID şi o parolă. Nu am făcut niciun rău, doar m-am prefăcut că sunt student la Universitatea Boston.

— Ăsta nu mi se pare un comportament de călugăr, răspunse Tom.

— Încă nu sunt călugăr. Tastă din nou, apoi apăru un ecran:

Încărcaţi datele acum

Tastă iarăşi ceva, apoi se lăsă pe spate rânjind, cu degetul fixat deasupra tastei ENTER.

— Eşti gata?

— Nu mă mai tortura!

Apăsă tasta cu degetul şi derulă programul.

Capitolul 21

Cowboy Country Realty se afla într-o clădire drăguţă de pe Paseo de Peralta, cu şiruri de ardei roşii iuţi încadrând uşa şi o secretară jovială, în ţinută western, la recepţie. Maddox intră, auzindu-şi cizmele scoţând un clinchet mulţumitor pe podelele din gresie Saltillo. Ridică mâna să îşi scoată pălăria Resistol pe care o cumpărase în acea dimineaţă – castor 16X, 420 de dolari – însă se hotărî să nu o facă, pentru că se afla în Vest, unde cowboy-i adevăraţi rămâneau cu pălăria pe cap. Se îndreptă spre recepţie şi se aplecă peste tejghea.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? întrebă femeia.

— Vă ocupaţi cu închirieri pe timpul verii, nu? Maddox îi zâmbi pieziş.

— Cu siguranţă.

— Mă numesc Maddox. Jim Maddox. Întinse mâna, iar ea i-o strânse. Ochii ei albaştri îi întâlniră pe ai lui.

— Aţi venit să vedeţi pe cineva anume?

— Nu, ai putea spune că s-a nimerit să ajung aici.

— Daţi-mi voie să chem un agent.

O clipă mai târziu fu condus într-un birou bine dotat, echipat complet în stil Santa Fé.

— Sunt Trina Dowling, spuse agentul, întinzându-i mâna şi conducându-l să se aşeze vizavi de ea.

Avea vreo cincizeci de ani, era foarte slabă, rochie

neagră, păr blond, o voce care te speria cu eficienţa ei. O potenţială clientă, îşi spuse Maddox. Cu siguranţă o potenţială clientă.

— Înţeleg că vă interesează să închiriaţi ceva peste vară.

— Exact. Caut un loc unde să-mi termin primul roman.

— Cât de interesant! Primul roman!

El se aşeză picior peste picior.

— Am avut o afacere pe internet, am vândut-o, apoi am divorţat. Acum am renunţat o vreme să fac bani şi sper să-mi îndeplinesc visul. Îi aruncă un zâmbet spăsit. Caut ceva la nord de Abiquiu, liniştit, izolat, fără vecini pe o distanţă mare.

— Gestionăm peste trei sute de proprietăţi de închiriat şi sunt sigură că vă vom găsi ceva.

— Minunat! Maddox se răsuci în scaun şi îşi încrucişă din nou picioarele. Nu glumesc când vine vorba de intimitate. Cea mai apropiată casă trebuie să fie la cel puţin un kilometru distanţă. Ceva la capătul drumului, între copaci.

Se opri. Trina lua notiţe.

— O cabană minieră veche ar fi perfectă, spuse el. Mereu m-au interesat minele. Am o mină şi în roman.

Dowling termină de luat notiţe cu un scrâşnet strident al stiloului.

— Să aruncăm un ochi la baza de date? însă înainte de asta, domnule Maddox, despre ce sumă vorbim?

— Banii nu sunt o problemă. Şi te rog să-mi spui Jim.

— Jim, poţi aştepta o clipă, să mă uit la baza de date?

— Desigur.

Îşi încrucişă din nou picioarele, în timp ce Trina începu să apese tastele.

— Aşa. Zâmbi din nou. Am mai multe proprietăţi potrivite aici, însă e una care chiar pare potrivită. Vechea tabără CCC de la Perdiz Creek, la poalele munţilor Canjilon.

— Tabăra CCC?

— Exact. Corpul de Conservare Civil a avut acolo o tabără în anii treizeci pentru bărbaţii care construiau drumuri într-o pădure de stat – vreo douăsprezece cabane din lemn în jurul unei săli de mese şi al unei locuinţe principale. Cu câţiva ani în urmă, un domn din Texas a cumpărat întreaga tabără. A renovat cabana principală şi a transformat-o într-o casă foarte frumoasă, cu trei camere şi trei băi. A lăsat restul neschimbat. A locuit o vreme acolo, dar i s-a părut cam izolat şi acum vrea să închirieze.

— Pare un loc turistic interesant.

— E îngrădit. Se găseşte în mijlocul unei zone private înconjurate de pădure aflată în proprietatea statului. Este la capătul unui drum dificil de doisprezece kilometri, dintre care ultimii trei nu pot fi parcurşi decât cu vehicule cu tracţiune integrală. Ridică privirea. *Aveţi* un vehicul 4 x4?

— Range Rover.

— Un astfel de drum ţine vizitatorii la distanţă, zâmbi ea.

— Aşa este.

— Are o istorie interesantă. Înainte să fie tabără CCC, Perdiz Creek era un vechi oraş minier. Acolo sunt nişte mine vechi şi – zâmbi către el – se spune că bântuie şi o fantomă. Nu aş spune asta oricui, însă dacă sunteţi scriitor...

— Aş putea introduce o fantomă în poveste.

— Se spune că e un loc minunat pentru drumeţii, plimbări montane cu bicicleta, călărie. E înconjurat de pădure. Însă nu e chiar sălbăticie totală: locul are electricitate şi telefon.

— Pare ideal. Numai că nu aş vrea ca proprietarul să apară neanunţat.

— E în Italia şi nu e genul acela de proprietar. Noi ne ocupăm de închiriere şi dacă e să vină cineva, aceia suntem noi şi doar cu un motiv bine întemeiat şi anunţaţi cu douăzeci şi patru de ore înainte. Vi se va respecta intimitatea.

— Chiria?

— Rezonabilă. Trei mii opt sute dacă închiriaţi pe toată vara.

— E perfect. Aş vrea să văd locul.

— Când?

— Chiar acum. Se bătu pe buzunarul hainei, unde ţinea carnetul de cecuri. Sunt gata să închei astăzi afacerea. Sunt nerăbdător să lucrez la roman. E un thriller...

Capitolul 22

Tom privi fix ecranul alb al Powerbook-ului. Nu se întâmplă nimic, apoi pe ecran începu să se formeze o imagine, la început neclară.

— Durează ceva până o procesează, murmură Wyman.

Prima etapă era încheiată, însă imaginea rămânea o umbră, o bulă. Nu arăta deloc a cufăr cu aur sau a mină pierdută, dar poate delimita peştera. Începu faza a doua, iar imaginea începu să se contureze mai clar. Tom îşi ţinu respiraţia pe măsură ce bula se transforma în obiect. Un obiect evident. Nu-i venea să creadă, se gândi că este o iluzie optică, că de fapt era altceva decât părea. În a treia etapă, îşi dădu seama că nu e iluzie optică.

— Dumnezeule! spuse Tom. Nu e o comoară. E un dinozaur.

Wyman râse.

— Ţi-am spus eu că o să te dea pe spate. Uită-te la solzi. E un T. Rex şi, din câte am cercetat eu, e de departe cel mai mare descoperit vreodată.

— Dar e cu totul, nu doar oasele.

— Corect.

Tom tăcu şi continuă să privească. Sigur, era un Tyrannosaurus rex – conturul nu lăsa loc de echivoc – întins şi contorsionat pe o parte. Însă nu era doar scheletul unei fosile – o mare parte din piele, organele interne şi carne

păreau să se fi fosilizat împreună cu oasele.

— E o mumie, spuse Tom. O mumie fosilizată de dinozaur.

— Exact.

— E incredibil! Aceasta trebuie să fie una dintre cele mai mari fosile descoperite vreodată.

— Exact. E aproape completă, nu-i lipsesc decât câţiva dinţi, o gheară şi ultima porţiune din coadă. Vezi cum o parte din ea pare să iasă din rocă.

— Deci bărbatul ucis era un prospector de *dinozauri.*

— Exact. Această „comoară” de care vorbea el trebuie să fi fost o încercare de a pune pe o pistă greşită sau pur şi simplu o metaforă. E şi asta o comoară, însă una paleontologică.

Tom privi lung imaginea. Tot nu îi venea să creadă. În copilărie îşi dorise să fie paleontolog, însă, spre deosebire de ceilalţi copii care uită de dinozauri când cresc, el nu renunţase niciodată la visul său. Tatăl său îl obligase să devină medic veterinar. Şi iată-l acum holbându-se la ceea ce trebuia să fie una dintre cele mai minunate fosile de dinozaur din toate timpurile.

— Iată motivul, spuse Ford. Acel dinozaur valorează o avere. Am căutat câte ceva pe web. Ai auzit de un dinozaur pe nume Sue?

— Faimosul tiranozaur de la Muzeul Field?

— Acela. A fost descoperit în 1990 de un vânător profesionist de fosile pe nume Sue Hendrickson în

badlandsul din Dakota de Sud. Cel mai mare şi mai frumos T. Rex găsit vreodată. A fost scos la licitaţie la Sotheby's cu zece ani în urmă şi a obţinut 8, 36 milioane de dolari.

Tom fluieră încet.

— Probabil acesta face de zece ori pe-atât.

— Cel puţin.

— Şi unde se află?

Ford zâmbi şi arătă spre ecran.

— Vezi conturul acela neclar care înconjoară dinozaurul? Aceasta este o secţiune transversală a aflorimentului de rocă în care este încorporată fosila. E o formaţiune mare, de peste doisprezece metri în diametru şi are o formă atât de neobişnuită, încât ar trebui să fie simplu de recunoscut. Toate informaţiile despre amplasament de care ai nevoie sunt chiar aici. E doar o chestiune de cercetare până o găseşti.

— Începând cu Canionul Tiranozaurului.

— Ar fi o coincidenţă fermecătoare. Tom, chestia e că poate fi oriunde pe platourile stâncoase.

— Ar putea dura o veşnicie până găsim.

— Nu cred. Am petrecut mult timp făcând drumeţii pe acolo şi cred că o putem găsi în mai puţin de o săptămână. Nu numai că avem conturul formaţiunii, ci chiar putem vedea o parte din capul şi partea superioară a corpului dinozaurului expuse în lateral. Asta ar trebui să fie o privelişte minunată, cu fălcile dinozaurului ieşind aşa din rocă.

— Ca monolitul negru care a dat numele Canionului Tiranozaurului? întrebă Tom.

— Ştiu de acel monolit şi nu are nicio legătură cu fosila. Acum ştim exact ce căutăm, nu-i aşa, Tom?

— Stai un pic. Cine spune că o să-l căutăm?

— Eu spun.

Tom scutură din cap.

— Am crezut că te pregăteşti să fii călugăr. Că laşi în urmă genul acesta de lucruri.

Ford îl privi o vreme, apoi coborî privirea.

— Tom, zilele trecute mi-ai pus o întrebare. Aş vrea să îţi răspund.

— Am sărit calul. Chiar nu vreau să ştiu.

— Nu ai sărit calul şi o să-ţi răspund la întrebare. Am strâns totul în mine, am folosit tăcerea ca pe un fel de cârjă, ca pe o metodă să evit subiectul. Se opri.

Tom nu spuse nimic.

— Eram agent sub acoperire. Am studiat criptologia, dar am sfârşit prin a lucra sub acoperire ca analist de sisteme pentru o firmă mare de computere. Însă de fapt eram hacker al CIA.

Tom asculta.

— Să spunem – teoretic vorbind, desigur – că, de pildă, Cambodgia cumpără servere şi programe software de la să spunem, o mare firmă americană cu un acronim cu trei litere pe care nu o voi menţiona. Ceea ce nu ştiau cambodgienii era că în codul programului software era un

mic virus latent. Acesta se declanşează doi ani mai târziu, iar sistemul începe să se comporte ciudat. Guvernul Cambodgiei solicită ajutorul companiei americane. Eu sunt trimis acolo ca analist de sisteme. Să spunem că o aduc şi pe soţia mea – care ajută la acoperirea mea şi este, de asemenea, angajată a companiei. Repar problema şi, în acelaşi timp, copiez pe CD-uri tot conţinutul dosarelor clasificate despre personalul guvernului cambodgian. CD-urile sunt făcute în aşa fel încât să pară copii după *Recviemul* lui Verdi, cu muzică şi tot tacâmul. Chiar le poţi asculta. Din nou, ce spun eu e doar teoretic. Este posibil ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

Se opri şi expiră.

— Pare distractiv, spuse Tom.

— Da, a fost distractiv, până când au ascuns o bombă în maşina în care se afla soţia mea, care era însărcinată cu primul nostru copil.

— Oh, Dumnezeule...

— Tom, e în regulă, spuse el rapid. Trebuie să îţi spun. Când s-a întâmplat asta, pur şi simplu am părăsit acea viaţă şi am început-o pe asta. Tot ce aveam erau hainele de pe mine, cheile de la maşină şi portofelul. Cu prima ocazie am aruncat portofelul şi cheile într-o prăpastie fără fund aici, în Canionul Chavez. Conturile mele bancare, casă, acţiunile, portofoliul... nici nu ştiu ce s-a întâmplat cu ele. Zilele astea, ca un bun călugăr, o să văd cum le pot împărţi săracilor.

— Nu ştie nimeni că eşti aici?

— Toţi ştiu că sunt aici. Cei de la CIA au înţeles. Tom, crezi sau nu, CIA nu a fost un loc rău de muncă. În mare parte erau oameni buni. Julie – soţia mea – şi cu mine ştiam riscurile. Am fost recrutaţi împreună de la MIT. Acele dosare de personal pe care le-am luat i-au expus pe o mare parte dintre foştii torţionari şi ucigaşi Khmerilor Roşii. A fost o treabă bună. Dar pentru mine... Vocea i se pierdu. Sacrificiul a fost prea mare.

— Dumnezeule!

Ford ridică un deget.

— Nu lua numele Domnului în deşert. Acum ţi-am povestit.

— Nici nu ştiu ce să spun, Wyman. Îmi pare rău... chiar îmi pare rău.

— Nu este nevoie să spui nimic. Nu sunt singura persoană din lume care suferă. Aici duc o viaţă bună. Atunci când îţi negi propriile nevoi prin post, sărăcie, celibat şi tăcere, te apropii mai mult de ceva etern. Poţi să-i spui Dumnezeu sau cum vrei tu. Sunt un om norocos.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Şi cum se leagă toate astea, întrebă Tom într-un final, de ideea că trebuie să găsim dinozaurul? Am promis că îi dau agenda fiicei bărbatului, Robbie, şi aşa o să fac. Din punctul meu de vedere, dinozaurul e al ei.

Ford bătu uşor în masă.

— Urăsc să îţi spun asta, Tom, însă tot pământul de aici,

platourile stâncoase şi badlandsurile şi munţii de dincolo aparţin Biroului de Gestionare a Terenului. Cu alte cuvinte, e teren federal. Terenul *nostru.* Poporul american deţine acel teren şi tot ce se află pe el, inclusiv dinozaurul. Vezi tu, Tom, omul tău nu era doar un prospector de dinozauri. Era un *hoţ* de dinozauri.

Capitolul 23

Doctorul Iain Corvus răsuci uşor clanţa uşii de metal pe care scria LABORATOR DE MINERALOGIE şi păşi încet în încăpere. Melodie Crookshank stătea la un birou, cu spatele la el, scriind. Părul ei scurt şi castaniu se mişca în timp ce ea lucra.

El veni tiptil până la ea, apoi îşi puse mâna uşor pe umărul ei. Femeia scoase un ţipăt înăbuşit şi sări în picioare.

— Nu ai uitat de mica noastră întâlnire, nu-i aşa? întrebă Corvus.

— Nu, doar că m-ai luat prin surprindere.

Corvus râse uşor şi îi strânse umărul, fără să-şi ridice mâna. Îi simţea căldura prin halat.

— Sunt recunoscător că ai fost dispusă să rămâi până târziu.

Era bucuros să o vadă purtând brăţara. Era drăguţă, însă în stilul acela atletic şi lipsit de strălucire tipic american, ca şi când elementele obligatorii ca să fii femeie serioasă în lumea ştiinţei ar fi fost să nu te machiezi şi să fugi de coafor. Însă avea două calităţi importante: era discretă şi era singură. Îi cercetase pe ascuns trecutul; era produsul fabricii de diplome Columbia, care scoteau mult mai mulţi doctori decât erau posturi pe piaţă; ambii părinţi erau morţi, nu avea fraţi, avea puţini prieteni, nu avea iubit

şi aproape că nu avea viaţă socială. Şi, pe deasupra, era competentă şi foarte dornică să se facă plăcută.

Ochii lui se îndreptară spre chipul ei şi fu fericit să o vadă roşind. Se întrebă dacă n-ar fi bine să ducă relaţia lor cu un pas, doi dincolo de nivelul profesional; însă nu, căci calea aceea era întotdeauna imprevizibilă.

O ameţi cu cel mai frumos zâmbet al său şi îi luă mâna caldă într-a lui.

— Melodie, sunt încântat că ai făcut un progres atât de minunat.

— Da, doctore Corvus. E... ei bine, e incredibil. Am scris totul pe CD-uri.

Se aşeză pe un scaun în faţa monitorului mare cu ecran plat al Power Mac G5.

— Să înceapă spectacolul, murmură el.

Melodie se aşeză lângă el, luă CD-ul de deasupra teancului, deschise carcasa de plastic şi îl introduse în calculator. Trase tastatura şi tastă o comandă.

— Întâi, începu ea, trecând din nou la limbajul profesional, avem aici o bucată dintr-o vertebră şi un ţesut moale fosilizat al unui tiranozaurid mare, probabil un T. Rex sau un Albertozaur de dimensiuni ieşite din comun. S-a păstrat fantastic de bine.

Pe ecran apăru o imagine.

— Priveşte asta. E o urmă pe piele. Se opri. Iată o imagine mai mare. Vezi acele linii paralele fine? Iată-le din nou la 30 x.

Corvus simţi că îl ia un fior. Era chiar mai bine decât îşi imaginase, mult mai bine. Se simţi suspendat, că îşi ia zborul din scaun.

— E o amprentă de pană, îngăimă el.

— Exact. Iată dovada că T. Rex avea pene.

Era o teorie care fusese înaintată cu câţiva ani în urmă de un grup de tineri paleontologi de la muzeu. Corvus luase în râs teoria în *Journal of Paleontology* şi o numise o „fantezie americană ciudată”, ceea ce provocase multe comentarii batjocoritoare şi antibritanice din partea colegilor de la muzeu. Iar acum iat-o în mâinile sale: dovada că *ei* avuseseră dreptate, iar *el* se înşelase. Sentimentul neplăcut că nu avusese dreptate lăsă imediat locul unui sentiment mai complex. Era o oportunitate... De fapt, o oportunitate rară. Putea să le *fur*e teoria, în timp ce va ieşi în faţa tuturor şi va recunoaşte că se înşelase. Preemţiune completă îmbrăcată în haina umilinţei.

Exact aşa va face.

Cu asta la mână, îi vor da postul dorit. Însă nu o să mai aibă nevoie de el, nu? Ar putea obţine o slujbă oriunde... chiar şi la British Museum. Mai ales la British Museum.

Corvus îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia şi expiră.

— Da, într-adevăr, murmură el. Deci bătrânul domn avea pene la urma urmei.

— E şi mai bine de-atât.

Corvus ridică sprâncenele.

Ea apăsă pe o tastă şi pe ecran apăru altă imagine.

— Iată o imagine polarizată la IOOx a ţesutului muscular fosilizat. E complet pietrificat, desigur, însă se pare că e cea mai bună fosilizare descoperită vreodată – vezi cum dioxidul de silicon cu granulaţie fină a înlocuit ţesutul celular, chiar şi organitele, capturând imaginea fidelă. Ceea ce vedem aici este imaginea reală a unei celule musculare a unui dinozaur.

Corvus rămăsese fără cuvinte.

— Da. Apăsă altă tastă. Iată la 500 x... Iată... se poate vedea nucleul.

Făcu clic.

— Mitocondrii.

Făcu clic.

— Şi acestea... Aparatul Golgi.

Făcu clic.

— Ribozomi...

Corvus întinse mâna.

— Opreşte-te! Opreşte-te o clipă! închise ochii şi trase adânc aer în piept. Îi redeschise. Te rog, aşteaptă un moment!

Se ridică şi se sprijini cu mâna de spătarul scaunului, apoi trase aer adânc în piept. Momentul de ameţeală trecu şi îl lăsă într-o stare de agitaţie ciudată. Privi în jur în laborator. Era tăcut ca un mormânt, se auzeau doar fâşâitul aerului, zumzetul ventilatorului din computer, mirosul de răşină, plastic şi aparate electronice încinse. Totul era ca înainte şi totuşi întreaga lume se schimbase. Viitorul îi trecu

rapid prin minte – cele mai respectate premii – cărţile cu vânzări mari, cursurile, banii, prestigiul. Postul era doar începutul.

O privi pe Crookshank. Văzuse oare şi ea acel viitor? Nu era proastă. Se gândea la aceleaşi lucruri, îşi imagina cum viaţa ei se schimbase pentru totdeauna.

— Melodie...

— Da. E minunat. Şi nu am terminat. Nici pe departe.

El se aşeză din nou. Oare chiar putea fi mai mult de-atât?

Crookshank apăsă o tastă.

— Să vedem imaginile microscopului electronic. Apăru o imagine alb-negru. Iată reticulul endoplasmatic la IOOOx. Acum se vede structura cristalină a mineralului de înlocuire.

E adevărat, nu putem vedea prea multe... suntem la limită. Structura se sparge la asemenea amplificare – fosilizarea nu poate păstra totul. Însă faptul că poţi vedea cev*a la* o mie x este incredibil. Ai în faţă microbiologia unui dinozaur.

Era extraordinar. Chiar şi acest mic eşantion era o descoperire paleontologică de primă clasă. Şi când te gândeşti că acolo era probabil un dinozaur întreg, dacă informaţiile lui erau corecte. Cadavrul fosilizat perfect al unui T. Rex, întreg – stomacul, fără îndoială cu ultima lui masă, creierul în toată gloria lui, pielea, penele, vasele de sânge, organele reproducătoare, nările, ficatul, rinichii, splina... bolile pe care le-a avut, povestea vieţii lui, toate

conservate perfect în piatră. Era versiunea cea mai apropiată de Jur*assic Park din* lumea reală.

Ea făcu clic la următoarea imagine.

— Aici e măduva spinării...

— Aşteaptă, o opri Corvus. Ce sunt chestiile acelea negre?

— Ce chestii negre?

— În ultima imagine.

— Ah, acelea.

Se întoarse la imaginea anterioară. Corvus arătă spre un element mic din imagine, o particulă neagră şi mică.

— Ce e asta?

— Probabil un artefact al procesului de fosilizare.

— Nu vreun virus?

— E mult prea mare să fie virus. Şi definit mult prea bine ca să facă parte din biologia originală. Sunt destul de sigură că e o formaţiune microcristalină, probabil hornblendă.

— Ai dreptate. Iartă-mă! Continuă!

— Aş putea să o descompun cu spectrometrul cu raze X pentru particule alfa să vedem din ce e făcută.

— În regulă.

Făcu clic pe altă serie de imagini de la microscopul electronic.

— E uimitor, Melodie!

Ea se întoarse spre el, cu chipul roşu şi radiind.

— Pot să întreb ceva?

El ezită, încercând să se adune. Avea nevoie de ajutorul

ei, asta era clar, iar să arunce câteva fărâme de glorie unei asistente de laborator era preferabil cooptării încă unui curator în poveste. Melodie nu avea relaţii, putere sau viitor, era doar alt doctor fără slujbă. În plus, era femeie şi nu trebuia luată prea în serios.

O cuprinse cu braţul şi se aplecă spre ea.

— Bineînţeles.

— Mai sunt multe din astea?

Corvus nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Melodie, bănuiesc că e un dinozaur întreg.

Capitolul 24

Sally se simţi mai degrabă tulburată decât entuziasmată de imaginea imprimată pe care Tom o întinsese pe masa din bucătărie.

— E din ce în ce mai rău, zise ea.

— Vrei să spui din ce în ce mai bine. Este exact tipul de informaţie de care aveam nevoie ca să-i identific pe bărbat şi pe fiica lui.

Acela era Tom din cap până-n picioare, îşi spuse Sally – încăpăţânat, acţionând după o convingere morală adânc înrădăcinată care îi aducea necazuri. Şi asta aproape că-l ucisese în Honduras.

— Ascultă, Tom, acest bărbat căuta ilegal fosile pe domeniul public. Cu siguranţă, era implicat în piaţa neagră a fosilelor şi poate chiar şi în crima organizată. Era un tip rău şi de asta a fost ucis. Nu te joci cu aşa ceva. Şi chiar dacă o găseşti pe fiica lui, fosila nu-i aparţine. Tu singur ai spus că aparţine statului.

— I-am făcut o promisiune unui muribund şi nu dau înapoi.

Sally oftă exasperată.

Tom dădu ocolul mesei ca o panteră în urmărirea prăzii.

— Tot nu ai spus cum ţi se pare.

— Bineînţeles, e uimitor, însă nu despre asta e vorba.

— Ba despre *asta* e vorba. E cea mai importantă

descoperire paleontologică făcută vreodată.

Fără să vrea, Sally era atrasă de imaginea aceea stranie. Era neclară, abia se distingea, însă se vedea limpede că era mai mult decât un schelet. Era un dinozaur, întreg, îngropat în rocă. Zăcea într-o parte cu gâtul înapoi, fălcile deschise şi membrele superioare ridicate, ca şi când ar fi încercat să-şi facă loc să se elibereze.

— Cum de s-a fosilizat atât de bine?

— Probabil datorită unei combinaţii unice de situaţii, la care nici măcar nu mă pot gândi.

— Oare a mai rămas material organic? ADN?

— Are cel puţin şaizeci şi cinci de milioane de ani vechime.

— E uimitor cât de recent pare, aproape că ai crede că miroase.

Tom chicoti.

— Nu e primul dinozaur mumificat descoperit. La începutul secolului, un vânător de dinozauri pe nume Charles Sternberg a găsit în Montana un dinozaur cu cioc de raţă mumificat. Îmi amintesc că l-am văzut la Muzeul de Ştiinţe Naturale din New York când eram copil, însă nu e nici pe departe la fel de întreg ca acesta.

Ea ridică imaginea imprimată.

— Se pare că cel de aici a murit în agonie, cu gâtul răsucit în spate şi fălcile deschise.

— E o ea.

— Poţi să îţi dai seama? Privi mai atent. Nu văd nimic

aici decât o pată neclară.

— Femelele de tiranozaur erau probabil mai mari şi mai feroce decât masculii. Şi, pentru că acesta este cel mai mare T. Rex descoperit vreodată, pot să ghicesc că era femelă.

— Bertha Uriaşa.

— Acea răsucire a gâtului e provocată de tendoanele care s-au uscat şi s-au contractat. Majoritatea scheletelor de dinozaur sunt descoperite cu gâtul contorsionat.

Sally fluieră.

— Şi acum? Ai vreun plan?

— Să fii sigură. Foarte puţini oameni îşi dau seama de asta, însă piaţa neagră a fosilelor de dinozaur prosperă. Fosilele de dinozaur aduc bani mulţi, iar unii dinozauri valorează milioane – ca acesta.

— Milioane?

— Ultimul T. Rex de pe piaţă a fost vândut pentru mai bine de opt milioane de dolari, iar asta se întâmpla cu zece ani în urmă. Acesta valorează cel puţin optzeci.

— Optzeci de milioane?

— Aproximativ.

— Cine ar plăti atâţia bani pentru un dinozaur?

— Cine ar plăti atâţia bani pentru un tablou? Aş prefera oricând un T. Rex unui Tiţian.

— Ai dreptate.

— Am citit despre asta. Sunt mulţi colecţionari, mai ales în Extremul Orient, care ar plăti oricât pentru o fosilă

spectaculoasă de dinozaur. Atât de multe fosile de pe piaţa neagră au fost furate din China, încât ţara a dat o lege care declară dinozaurii parte a patrimoniului lor naţional. Însă asta nu i-a oprit pe colecţionari. Se pare că toţi vor să aibă un dinozaur. Chestia este că dinozaurii cei mai mari şi mai bine conservaţi provin tot din Vestul american şi cei mai mulţi dintre ei sunt descoperiţi pe teren federal. Vrei unul, trebuie să-l furi.

— Şi exact asta făcea acest bărbat.

— Exact. Era un vânător profesionist de dinozauri. Nu sunt prea mulţi în lume. O să fie uşor de găsit dacă întreb persoanele potrivite. Tot ce trebuie să fac este să găsesc persoanele potrivite.

Sally îl privi bănuitor.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

— Ţi-l prezint pe Tom Broadbent, rânji Tom, agentul domnului Kim, industriaş şi miliardar sud-coreean pensionar. Domnul Kim doreşte să cumpere un dinozaur spectaculos, banii nu sunt o problemă.

— Oh, nu!

El rânji şi îndesă hârtia în buzunar.

— M-am gândit la toate. Shane o să aibă grijă de clinică sâmbătă, în timp ce noi zburăm la Tucson, capitala fosilelor.

— Noi?

— Nu te las singură aici cu un criminal umblând liber prin zonă.

— Tom, am o cursă de cai planificată pentru sâmbătă cu

copiii. Nu pot să plec.

— Nu îmi pasă. Nu te las aici singură.

— Nu voi fi singură. Voi fi înconjurată toată ziua de oameni. O să fiu în siguranţă.

— Nu şi noaptea.

— Noaptea îl am aici pe domnul Smith & Wesson... şi ştii cum mânuiesc eu arma.

— Ai putea merge la cabana de pescuit câteva zile.

— Nici gând! E prea izolată. M-aş simţi mult mai agitată acolo.

— Atunci ar trebui să te cazezi la un hotel.

— Tom, *ştii* că nu sunt vreo femeie neajutorată care are nevoie de dădacă. Tu pleacă la Tucson şi du povestea cu domnul Kim la bun sfârşit. Eu o să fiu bine.

— Nici nu mă gândesc!

Ea mai încercă o ultimă dată.

— Dacă eşti atât de îngrijorat, du-te la Tucson ziua. Zbori sâmbătă dimineaţa devreme şi te întorci seara. Ai avea aproape toată ziua. Încă avem picnicul obişnuit de prânz vineri, nu?

— Sigur. Cât despre sâmbătă...

— Ai de gând să mă păzeşti cu puşca la tâmplă? Dă-mi pace! Tu du-te la Tucson şi întoarce-te seara. Pot să îmi port singură de grijă.

PARTEA A DOUA

CHICXULUB

Tyrannosaurus rex era o creatură a junglei. Trăia în adâncul pădurilor şi mlaştinilor din America de Nord, la scurtă vreme după ce teritoriul se desprinsese de vechiul continent Laurasia. Arealul său cuprindea peste o mie trei sute de kilometri pătraţi şi se întindea de la ţărmurile vechii mări continentale Niobrara până la poalele Munţilor Stâncoşi abia formaţi. Era o lume subtropicală, cu păduri imense de copaci luxurianţi, cum nu a mai existat vreodată de atunci. Erau conifere care atingeau înălţimi de aproape o sută cincizeci de metri, magnolii şi sicomori gigantici, arbori de sequoia, palmieri şi ferigi uriaşe. Înălţimea coronamentului lăsa să treacă doar puţină lumină până la solul pădurii, care, astfel, era deschis, oferind un habitat propice dinozaurilor prădători uriaşi şi prăzii acestora, în care aceştia desfăşurau marele spectacol al vieţii.

A trăit în timpul ultimei perioade de înflorire a Erei Dinozaurilor. A fost o eră care ar fi continuat la nesfârşit, dacă nu ar fi fost întreruptă brusc de cel mai mare dezastru natural care s-a abătut vreodată asupra planetei Pământ.

Împărţea pădurile cu o mulţime de alte animale, inclusiv

cu prada ei preferată, două specii de dinozauri cu cioc de raţă, edmontozaurul şi anatotitianul. Uneori mai ataca un triceratops singuratic, însă evita turmele acestora, mai puţin când urmărea şi alegea vreun membru bolnav sau muribund. O specie de brontozaur uriaş, alamozaurul, popula pământul, însă rar îl vâna, preferând să îi consume carnea după ce murea, în loc să rişte să îl ucidă ca prădător. Petrecea mult timp vânând de-a lungul coastelor vechiului drum maritim. În acest corp de apă trăia un prădător chiar mai mare decât ea, un crocodilian lung de cincisprezece metri, cunoscut sub denumirea Deinosuchus, singurul animal capabil să ucidă un T. Rex suficient de neatent cât să se aventureze în apa nepotrivită în urmărirea unei prăzi.

Vâna leptoceratops, un dinozaur mai mic, de mărimea unei căprioare, cu cioc ca de papagal şi un volan protector la ceafă. Alt dinozaur pe care îl vâna, însă cu grijă, era anchilozaurul, dar şi propriul ei văr, nanotiranozaurul, o versiune mai mică şi mai rapidă a ei înseşi. Din când în când ataca un torozaur bătrân şi slăbit, un dinozaur cu un corn periculos, cu un cap lung de doi metri şi jumătate, cel mai mare craniu dezvoltat vreodată de un mamifer terestru. Alteori mai ucidea un Quezalcoatlus neatent, o reptilă zburătoare cu o anvergură a aripilor la fel de mare ca a unui F-111.

Solul şi copacii roiau de mamifere pe care abia le băga în seamă – rozătoare care se hrăneau cu fructe, marsupiale,

cel mai vechi strămoş al vacii (un animal de dimensiunea unui şobolan) şi primul primat al lumii, un animal pe nume Purgatorius care se hrănea cu insecte. Existau şi dinozauri pe care ea nu îi putea vâna: ornithomimus, un dinozaur de dimensiunea unui struţ care putea alerga cu peste o sută doisprezece kilometri pe oră, dar şi trodon, un carnivor cu labe care avea aproximativ dimensiunea unui om, cu mâini agile, privire foarte bună şi raport creiercorp mai mare decât cel al unui T. Rex.

Era un animal migrator. În timpul anotimpului ploios, când râurile şi mlaştinile se revărsau, ea se muta în vest spre ţinuturile mai înalte de la poalele dealurilor. În timpul sezonului secetos, după împerechere, călătorea uneori către un lanţ de dealuri nisipoase la adăpostul unui vulcan extins, unde îşi făcea cuib şi îşi depunea ouăle. Când începea anotimpul secetos, se întorcea la vânătoare în pădurile mari de-a lungul ţărmurilor Mobrara.

Clima era aridă şi umedă. Nu existau calote glaciare sau gheţari – Pământul era în voia unuia dintre cele mai fierbinţi cicluri climatice din istorie. Nivelurile oceanelor nu fuseseră niciodată mai ridicate. Părţi considerabile din continente se aflau sub mările continentale. Reptile uriaşe dominau aerul, solul şi apa şi o Făceau deja de două sute de milioane de ani. Dinozaurii au fost clasa cea mai de succes din regnul animal care a evoluat vreodată pe planeta Pământ. Mamiferele existaseră în acelaşi loc cu dinozaurii timp de aproape o sută de milioane de ani, însă nu contaseră

niciodată prea mult. Cel mai mare mamifer care a trăit în timpul Erei Dinozaurilor avea aproximativ dimensiunea unei cutii de pâine. Reptilele ocupau locurile de vârf în toate nişele superioare.

Iar ea ocupa nivelul cel mai înalt. Domina din vârful lanţului trofic. Era cea mai mare maşină de ucis biologică pe care o văzuse vreodată Pământul.

Capitolul 1

Soarele dimineţii ardea deasupra platourilor stâncoase, cauterizând pământul. Jimmie Willer se opri la umbra unui ienupăr şi se aşeză pe o stâncă. Hernandez se aşeză lângă el, cu faţa grăsună plină de picături de sudoare. Willer scoase un termos cu cafea din rucsac, turnă o ceaşcă pentru Hernandez şi una pentru el, apoi scutură un Marlboro. Wheadey o luase înainte cu câinii şi îi urmărea înaintând încet pe platoul golaş.

— Ce arşiţă!

— Da, încuviinţă Hernandez.

Willer sorbi prelung, aruncă o privire asupra peisajului nesfârşit de canioane roşii şi portocalii, stânci rotunjite, spirale, muchii, aflorimente şi platouri stâncoase – trei sute de mii de acri, aproape că nu aveau nicio speranţă dacă stăteau să se gândească. Privi pieziş în lumina strălucitoare. Cadavrul putea să fie îngropat pe fundul oricăruia dintre cele o sută de canioane sau în Dumnezeu ştie câte peşteri şi firide, ascuns în vreun adăpost în stâncă sau în vreo crevasă.

— Păcat că Wheatley nu a găsit urma când era încă proaspătă, spuse Hernandez.

— Poţi s-o mai spui o dată.

Un avion micuţ bâzâia pe deasupra – al Departamentului Antidrog – căutând marijuana.

Wheadey apăru din spatele unui deal din faţa lor, chinuindu-se pe panta lungă a unei roci ce strălucea în căldură, cu patru canistre grele atârnate pe umeri. Cei doi câini ai săi, dezlegaţi, săreau în faţa lui, cu limba scoasă şi nasul în pământ.

— Cred că Wheatley regretă acum, spuse Willer. Trebuie să care apa şi pentru el şi pentru câinii lui.

— Deci ce crezi? chicoti Hernandez. Ai vreo teorie?

— La început am crezut că era vorba de droguri. Dar acum cred că este vorba de ceva mai important. Aici e ceva, iar Broadbent şi călugărul au mirosit.

Willer inspiră din nou, aruncă chiştocul şi îl urmări sărind pe stânca golaşă.

— De exemplu?

— Nu ştiu. Caută ceva. Gândeşte-te. Broadbent pretinde că petrece mult timp călărind prin împrejurimi „de plăcere”. Uită-te la nenorocitul ăla. Ai călări pe-aici de plăcere?

— Nici gând!

— Apoi pur şi simplu se întâmplă să dea peste acest prospector, chiar după ce e împuşcat. E la apus, la doisprezece kilometri de şosea, în mijlocul pustietăţii... Coincidenţă? Să mă scutească.

— Crezi că el l-a împuşcat?

— Nu. Însă e implicat. Ne ascunde ceva. Oricum, la două zile după crimă se duce să îl viziteze pe acest călugăr, Wyman Ford. L-am verificat pe tip şi pare că şi lui îi place să facă drumeţii prin tot deşertul, uneori stă cu zilele.

— Şi ce anume caută?

— Exact. Şi e ceva ce nu ştii, Hernandez. Am rugat-o pe Sylvia să verifice dacă avem ceva în sistem despre acel călugăr. Ştii ceva? A lucrat în cadrul CIA.

— Glumeşti.

— Nu ştiu toată povestea, dar se pare că s-a retras brusc, a apărut la mănăstire, l-au primit. În urmă cu trei ani şi jumătate.

— Ce făcea la CIA?

— Nu pot să aflu, ştii cum e la CIA. Şi soţia lui era băgată în asta şi a fost ucisă la datorie. El e erou.

Willer mai trase un fum, simţi gustul amar al filtrului şi aruncă chiştocul. Îi dădea un sentiment ciudat de satisfacţie să murdărească acel peisaj virgin, acel loc care parcă striga toată ziua în urechea lui „Eşti un nimeni, eşti un nimic”. Se ridică brusc. Zărise o pată neagră mişcându-se pe o muchie joasă, la distanţă medie, încadrată de tufe înalte. Îşi duse binoclul la ochi şi privi lung.

— Ca să vezi! Vorbeam de lup.

— Broadbent?

— Nu. Acel aşa-zis călugăr. Şi are la gât un binoclu. Este exact cum am spus eu: caută ceva. La naiba, mi-aş da un testicul să aflu ce anume!

Capitolul 2

Maddox Iarbă ieşi pe veranda cabanei sale închiriate, îşi prinse degetul mare într-un ochi al curelei şi inhală mirosul de pin încălzit de soarele dimineţii. Duse la buze cana de cafea şi sorbi cu zgomot. Dormise până târziu; era aproape zece. Dincolo de vârfurile pinilor vedea piscurile îndepărtate ale Munţilor Canjilon, învăluiţi în lumină argintie. Traversă veranda cu cizmele de cowboy troncănind în lemn, apoi se opri în faţa unui semn pe care scria SALOON. Îl împinse cu degetul, făcându-l să scârţâie din balamalele ruginite.

Privi pe strada principală. Nu mai rămăsese mare lucru din vechea tabără CCC; cea mai mare parte a clădirilor se prăbuşiseră şi se transformaseră în plăci de lemn putred, pe care crescuseră tufişuri şi arbuşti. Îşi termină cafeaua, lăsă cana pe balustradă şi coborî scările de lemn, apoi ieşi în strada principală a oraşului. Maddox trebuia să recunoască faptul că în sufletul lui era un băiat de la ţară. Îi plăcea să fie singur, departe de străzi, trafic, clădiri şi mulţime. Când se va termina totul, poate chiar îşi va cumpăra un asemenea loc. De aici putea continua să administreze Vremuri Grele, ducând o viaţă liniştită, însoţit doar de câteva doamne şi de nimic altceva.

O luă pe strada prăfuită, cu mâinile în buzunare, fluierând afon. La capătul celălalt al drumului se deschidea

o potecă ierboasă care urca în canion. Îşi continuă drumul prin iarba înaltă. Luă un băţ, cu care înlătură buruienile înalte din cale.

În două minute ajunse la un semn pe care scria:

pericol: cabane miniere nemarcate

accesul interzis proprietarul nu este răspunzător pentru accidente

În pădure era linişte, iar vântul adia printre copaci. Maddox se strecură pe lângă pancartă. Poteca urca uşor, urmând fundul uscat al unei albii. După zece minute de mers ajunse într-un luminiş. Panta unui deal se ivi pe dreapta, cu o cărare care ducea spre ea. Urcă poteca şi după câteva sute de metri ajunse la o cabană părăginită care marca intrarea într-un vechi tunel de mină. Uşa cabanei avea un lacăt şi un lanţ nou şi încă o pancartă cu accesul interzis, pe care Maddox le pusese cu o zi în urmă.

Scoase cheia din buzunar, descuie lacătul şi intră în interiorul răcoros. Două şine vechi duceau într-o gaură neagră din stâncă, acoperită cu o poartă grea de fier, de asemenea cu lacăt. Descuie poarta şi o deschise din balamalele proaspăt unse, inhalând mirosul de piatră umedă şi mucegai, apoi aprinse lanterna. Înaintă cu grijă printre şine vechi şi ochiuri de apă. Tunelul fusese săpat în stâncă, iar din loc în loc, unde roca era fragilă şi spartă, tavanul fusese sprijinit cu grinzi masive.

După câţiva metri, tunelul cotea la stânga. Maddox luă colţul, iar lumina lanternei îi scoase în faţă o bifurcaţie.

Urmă tunelul din stânga. Curând ajunse la capăt, unde Maddox construise un perete de scândură prins în zidul minei ca să creeze o mică celulă. Se duse la scânduri şi le dădu mulţumit un ghiont. Tari ca piatra. Începuse la amiază cu o zi înainte şi lucrase până la miezul nopţii, douăsprezece ore de muncă fizică fără întrerupere.

Se strecură prin deschizătura neterminată şi intră într-o cameră mică, încorporată în capătul tunelului. Scoase din cârlig o lampă cu kerosen, ridică abajurul de piatră, o aprinse şi o atârnă într-un cui. Lumina gălbuie şi prietenoasă se răspândi în încăperea care avea probabil doi pe trei metri. „Nu e un loc prea rău”, se gândi Maddox. Întinsese o saltea într-un colţ, acoperită cu un cearşaf curat, gata să fie folosită. Lângă ea se aflau o veche bobină de cablu care servea pe post de masă, două scaune vechi luate dintr-o casă dărăpănată, un ciubăr pentru băut apă, încă o găleată pentru toaletă. În partea opusă, fixată în piatra zidului din spate, bătuse patru bolţuri de fier cu ochi – lanţ şi cătuşe: două pentru mâini şi două pentru picioare.

Maddox se opri o clipă să îşi admire lucrarea şi se minună din nou de norocul pe care îl avusese să găsească un astfel de loc. Tunelul era perfect pentru scopul lui şi, mai mult, găsise acolo aproape toată scândura, grinzi şi plăci vechi stivuite în spatele minei, unde supravieţuiseră dezastrelor timpului.

Ieşi din reveria lui plăcută şi îşi aruncă un ochi la planul său care zăcea pe un butoi, îndoit de la umezeală. Îl netezi,

îl prinse în greutăţi şi îl cercetă. Încă vreo câteva grinzi şi termina. În loc de uşă, care ar fi fost vulnerabilă, o să înfigă trei grinzi în deschidere – o soluţie mai simplă, mai puternică şi mai sigură. Nu va avea nevoie să intre şi să iasă decât de câteva ori.

Peştera era umedă şi caldă. Maddox îşi scoase cămaşa şi o aruncă pe saltea. Îşi flexă torsul cu muşchi bine lucraţi, făcu o serie de exerciţii de întindere, apoi luă bormaşina Makita de mare rezistenţă şi-i puse o baterie nouă. Se duse la grămada de grinzi, încercă vreo câteva cu şurubelniţa până găsi una bună, o măsură, marcă locul cu creionul şi începu să dea gaură. Şuierul bormaşinii se auzea cu ecou în grotă, iar mirosul de lemn vechi şi umed îi intră în nări în vreme ce fâşiile maro de stejar se încovrigau din gaura făcută. După ce pătrunse prin lemn, apucă grinda şi o ridică, aşezând-o în poziţie. După ce o fixă cu un cui, dădu încă o gaură în grinda fixată din spatele ei, trecu prin ea un bolţ de patruzeci şi cinci de centimetri, învârti o piuliţă hexagonală şi o fixă atât de bine cu cheia tubulară, încât muşcă aproape un centimetru din lemn.

Nimeni, oricât de disperat ar fi fost, n-ar fi reuşit să scoată acea piuliţă.

Într-o oră Maddox termină tot, lăsând doar deschizătura. Cele trei grinzi care urmau să bareze intrarea stăteau una peste alta lângă aceasta, cu găuri deja date şi gata să fie montate.

Maddox se plimbă de-a lungul peretelui terminat,

mângâind bârnele. Apoi, cu un strigăt, luă o grindă în cele două braţe masive ale sale, o lovi în faţă şi în spate cât de mult putu, în toate felurile, făcu un pas în spate şi lovi grinzile cu piciorul, ţipă, urlă, înjură, îşi izbi umerii neîncetat în zid. Se învârti, luă masa de lemn şi o aruncă în peretele de grinzi, strigând din toţi rărunchii:

— Nemernicilor! Ticăloşilor! Vă omor pe toţi, vă scot maţele!

Se opri brusc, respirând greu. Scoase un prosop din raniţă, îşi şterse sudoarea de pe piept şi umeri, îşi bătu uşor faţa, îşi netezi părul, apoi îl pieptănă cu degetele. Îşi luă cămaşa, se îmbrăcă şi îşi flexă muşchii spatelui.

Maddox rânji. Nimeni nu avea cum să scape din închisoarea lui. Nimeni.

Capitolul 3

Wyman Ford îşi scutură praful de pe tivul robei şi se aşeză pe trunchiul căzut al unui ienupăr bătrân. Făcuse o drumeţie de aproape treizeci de kilometri de la mănăstire şi ajunsese în înălţimile Muchiei Navajo, un platou stâncos lung care se întindea pe mulţi kilometri de-a lungul graniţei sudice a Echo Badlands. Lăsase mult în urmă canioanele purpurii din Ghost Ranch; iar priveliştea dinspre nord-vest era încadrată de vârfurile acoperite de zăpadă ale Munţilor Canjilon.

Ford scoase din rucsac patru hărţi topografice U.S.G.S. La o scară de 1: 24.000, le desfăşură şi le întinse una lângă alta pe pământ, fixând colţurile cu pietre. Încercă o clipă să se orienteze, potrivind vizual diverse puncte de reper cu contururile corespunzătoare de pe hărţi. Începu să cerceteze cu binoclul Echo Badlands, căutând o formaţiune stâncoasă care să semene cu cea din imaginea imprimată. De câte ori vedea ceva promiţător, marca locul pe hartă cu creion roşu. După cincisprezece minute coborî binoclul, încurajat de ceea ce vedea. Nu găsise ceva care să semene prea mult, însă cu cât privea mai mult înspre canioanele nesfârşite care traversau Echo Badlands, cu atât era mai convins că formaţiunea care conţinea tiranozaurul se afla acolo. Forma de dom a stâncii din imagine părea una tipică pentru formaţiunile sterpe pe care le putea zări din punctul

în care se afla. Problema era că o mare parte din privelişte îi era obstrucţionată de platourile stâncoase sau de muchiile canioanelor. La asta se mai adăuga şi faptul că imaginea computerizată afişa o felie bidimensională prin stâncă. Nu putea spune cum arăta formaţiunea din alt unghi.

Ridică din nou binoclul şi îşi continuă cercetarea, până acoperi tot ce putea vedea din acel punct. Era timpul să treacă la un punct pe care îl marcase pe hartă ca Poziţia 2, un mic afloriment din extremitatea Muchiei Navajo care arăta ca un deget amputat. Era un drum lung, însă merita efortul. De acolo putea vedea aproape orice în badlands.

Îşi ridică bidonul şi îl scutură, estimând că era mai mult de jumătate plin. Mai avea unul, încă neînceput, în rucsac. Dacă era atent, nu va avea probleme cu apa.

Sorbi din el şi plecă, urmând marginea Muchiei Navajo.

În timp ce mergea se lăsă în voia unei reverii plăcute induse de oboseala fizică. Îi spusese abatelui că avea nevoie să mediteze singur în deşert şi îi promisese că se va întoarce înainte de a treia rugăciune de a doua zi. Acum asta ieşea din discuţie, iar dacă intra în badlands, îi va lua probabil mai mult de două zile să se întoarcă. Abatele nu se va supăra – era obişnuit cu plecările în deşert ale lui Ford pentru reculegere spirituală. Doar că, de data asta, Ford avea senzaţia vagă că făcea ceva greşit. Îi ascunsese abatelui scopul călătoriei; doar pentru că se ruga, postea şi îşi refuza confortul trupesc cât timp era în deşert nu

însemna că era în vreo călătorie spirituală. Îşi dădu seama că se lăsase atras de acea poveste, de mister, de dorinţa de a găsi dinozaurul. În mănăstire învăţase să se autoanalizeze, ceva ce nu ştiuse niciodată să facă până atunci, iar acum se folosi de asta ca să reflecteze la motivele sale. De ce o făcea? Nu ca să recupereze dinozaurul pentru poporul american, oricât de mult i-ar fi plăcut să creadă că acţiona din motive altruiste. Nu o făcea pentru bani şi, cu siguranţă, nu o făcea pentru faimă.

O făcea dintr-un motiv mai profund, o latură negativă a caracterului său, de dragul emoţiei şi al aventurii. Cu trei ani în urmă luase decizia, pe atunci impulsivă, însă deja gândită şi confirmată prin rugăciune, de a se retrage din lume şi de a-şi dedica viaţa lui Dumnezeu. Acea mică expediţie era cumva în slujba lui Dumnezeu?

Cumva, nu credea asta.

În ciuda acelor gânduri, ca şi când ar fi fost atras de o putere care o depăşea pe a sa, fratele Wyman Ford continuă să meargă printre stâncile bătute de vânturi ale Muchiei Navajo, cu ochii fixaţi asupra aflorimentului din depărtare.

Capitolul 4

În timp ce stătea în picioare, lângă fereastră, Iain Corvus auzi telefonul sunând pe birou şi vocea secretarei lui anunţând:

— Domnul Warmus de la Biroul de Gestionare a Terenurilor este pe linia unu.

Corvus se duse repede la birou, ridică receptorul şi îşi folosi tonul cel mai prietenos.

— Domnule Warmus, ce *mai faceţi?* Presupun că aţi primit cererea mea.

— Sigur că da, domnule profesor. O am chiar aici, în faţă.

Accentul vestic strident îi zgâria urechea lui Corvus. „Profesor.

Unde-i găseau pe oamenii aceştia?”

— Sunt probleme?

— Aţi ghicit. Sunt sigur că a fost doar o omisiune, însă nu văd aici date despre loc.

— Domnule Warmus, nu a fost o omisiune. Nu am inclus acele informaţii. Este un specimen extrem de valoros, foarte vulnerabil la furt.

— Apreciez asta, domnule profesor, veni răspunsul tărăgănat de la distanţă, însă platourile stâncoase sunt foarte întinse. Nu putem elibera un permis de colectare paleontologică pentru muzeu fără informaţii despre loc.

— Acest specimen valorează milioane de dolari pe piaţa neagră. Să dezvăluim aceste informaţii, chiar şi instituţiei dumneavoastră, ar presupune un risc pe care nu sunt dispus să mi-l asum.

— Înţeleg asta, domnule, însă aici la BGT păstrăm toate informaţiile la loc sigur. E foarte simplu: nu aveţi loc, nu aveţi permis.

Corvus trase adânc aer în piept.

— Desigur, vă putem da nişte coordonate generale...

— Nu, domnule, îl întrerupse bărbatul de la BGT. Am solicitat în mod specific oraşul, zona, secţiunea şi coordonatele GPS. Altfel nu putem procesa cererea.

Corvus trase adânc aer în piept şi încercă să se controleze.

— Sunt îngrijorat deoarece, după cum vă amintiţi, anul trecut în McCone County, Montana, un diplodoc a fost săltat imediat după depunerea permisului.

— Săltat?

— Furat.

Vocea nazală continuă obositoare:

— Nu sunt în BGT din Montana, aşa că nu ştiu de niciun diplodoc „săltat”. Aici, în *New Mexico,* solicităm coordonate locale pentru a elibera un permis de colectare. Dacă nu ştim unde se află specimenul, cum am putea să vă dăm permisiunea să îl colectaţi? Sau să împiedicăm alte persoane să-l colecteze? Ar trebui să instituim un moratoriu pentru toate colectările nonprofit de fosile din platourile

stâncoase până vă luaţi specimenul? Nu cred.

— Înţeleg. O să vă trimit cât mai curând datele despre loc.

— Vă rog să o faceţi. Şi încă ceva.

Corvus aşteptă.

— La aplicaţie nu aţi ataşat fotografii sau vreo expertiză. Ar trebui să fie în Anexa A. E scris în Termeni şi condiţii: „Aplicantul trebuie să ataşeze o expertiză ştiinţifică a locului respectiv, care să arate fosila din acel loc, împreună cu expertize efectuate la distanţă, dacă există, împreună cu fotografii ale acelui specimen”. Trebuie să avem o dovadă că acolo chiar există o fosilă.

— Descoperirea este recentă, iar situl este departe. Nu am reuşit să revenim pentru o expertiză. Cert e că am dorit să mă asigur că avem întâietate, în eventualitatea în care primiţi altă cerere pentru aceeaşi fosilă.

Se auzi un mârâit birocratic.

— Întâietate are primul muzeu sau universitate 501 (c) (3) care are dreptul oficial de a aplica la un permis legal. Trebuie să vă spun, domnule profesor, că formularul de permis pe care l-aţi trimis nu vă califică pentru întâietate.

Corvus scrâşni din dinţi. „Formularul de permis”.

— Desigur, probabil există o metodă să stabilim întâietatea fără să dăm coordonatele exacte.

Se auzi un pufnit prelung şi superior de la capătul celălalt. Corvus simţi cum i se zbat tâmplele.

— După cum am spus, când vă puneţi actele la punct, o

să vă eliberăm permisul. Nu înainte. Dacă altcineva depune un permis pentru aceeaşi fosilă, atunci nu e problema noastră. Primul venit, primul servit.

— La dracu', omule, câţi tiranozauri întregi crezi că mai există? explodă Corvus.

— Păstraţi-vă cumpătul, domnule profesor!

Corvus făcu un efort uriaş să se stăpânească. Era ultimul om din lume cu care îşi permitea să se certe. Era un birocrat care avea puterea de a-i da permisiunea să ridice fosila de pe un teren federal. Iar acel bărbat putea să dea cu uşurinţă acea permisiune ticălosului de Murchison de la Smithsonian.

— Îmi cer scuze că am vorbit aşa, domnule Warmus. O să vă trimit cât de curând pot informaţiile solicitate.

— Data viitoare când aplicaţi pentru un permis de colectare de fosile de pe un teren federal, sublinie bărbatul, completaţi corect formularul. Ne face treaba mai uşoară. Doar pentru că sunteţi un muzeu mare din New York City nu înseamnă că nu trebuie să respectaţi regulile.

— Din nou, îmi cer scuze.

— O zi bună.

Corvus lăsă telefonul cu grijă. Trase adânc aer în piept, îşi netezi părul cu mâna tremurândă. Ticălosul arogant! Ridică privirea: era doar ora cinci, adică ora trei în New Mexico. Maddox nu sunase de patruzeci şi opt de ore, ticălosul. Ultima oară când vorbiseră părea că avea totul sub control, însă multe se puteau întâmpla în două zile.

Străbătu biroul, reveni la fereastră şi se opri să privească. Bărcile cu vâsle ieşeau din nou pe lac şi se trezi uitându-se după acel tată cu fiul său. Însă, bineînţeles, nu se întorseseră; de ce ar fi făcut-o? O dată era suficient.

Capitolul 5

Ora şase, soarele coborâse sub muchia canionului, iar căldura zilei se domolea, însă între pereţii de gresie încă era înăbuşitor. Willer, urcând târâş încă un canion nesfârşit, auzi brusc lătrăturile câinilor chiar de după cotitură, urmaţi de strigătul ascuţit al lui Wheadey. Îl privi pe Hernandez şi întâlni ochii partenerului său.

— Se pare că au găsit ceva.

— Da.

— Domnule locotenent! se auzi vocea speriată a lui Wheadey. Domnule locotenent!

Ecoul provocat de lătratul isteric al câinilor şi de strigătul lui Wheadey ajunse la el distorsionat de pereţii înguşti ai canionului, ca şi când ar fi fost prinşi într-o trâmbiţă uriaşă. Chiar dacă era deja sătul de căutare, Willer se temuse de acea clipă.

— Era şi timpul, spuse Hernandez, luând-o înainte cu picioarele lui scurte.

— Sper că Wheadey îşi poate ţine câinii sub control.

— Îţi aduci aminte anul trecut... Bărbatul acela căruia i-au mâncat...

— Da, da, spuse Willer în grabă. Când trecură de ultima cotitură, văzu că Wheadey nu avea câinii sub control. Pierduse lesa unuia şi încerca fără succes să îl tragă înapoi pe celălalt, în timp ce ambii câini încercau frenetic să sape

într-un petic de nisip de la baza unei curbe înguste din peretele canionului. Hernandez şi Willer se grăbiră şi prinseră lesele, trăgând câinii şi legându-i de un bolovan.

Gâfâind şi roşu la faţă, Willer examină scena. Patul de nisip fusese distrus de câini, dar nu era mare pierdere, căci ploaia torenţială de săptămâna trecută ştersese deja orice urmă. Cercetă zona, însă nu vedea nimic care să indice că ar zăcea ceva sub nisip – în afară de un miros, abia perceptibil, neplăcut pe care adierea de vânt i-l aducea în nări. În spatele lui, câinii scheunau.

— Să săpăm!

— Să săpăm? întrebă Hernandez, iar pe chipul său rotund se citi îngrijorarea. Nu ar trebui să aşteptăm echipa SOC şi pe medicul legist?

— Încă nu ştim dacă avem aici un cadavru. Poate e vreo căprioară moartă. Nu putem aduce aici o întreagă echipă SOC până nu suntem siguri.

— Înţeleg ce vrei să spui.

Willer îşi scoase rucsacul şi luă din el cele două mistrii pe care le adusese, aruncându-i una lui Hernandez.

— Mă îndoiesc că e prea adâncă. Ucigaşul nostru n-avea mult timp la dispoziţie.

Îngenunche şi începu să zgârie cu mistria nisipul moale, eliminând câte un strat. Hernandez făcu acelaşi lucru în capătul opus, construind două grămezi pe care să le analizeze apoi echipa de tehnicieni. În timp ce arunca nisipul într-o parte, căuta indicii – haine sau obiecte

personale –, însă nu găsi nimic.

Groapa se adâncea, trecând de la nisip uscat la nisip umed. „Sigur e ceva îngropat acolo, îşi spuse Willer, căci mirosul devine tot mai intens”.

Când ajunse la o adâncime de aproape un metru, mistria lui dădu peste ceva păros şi tare. Un val brusc de duhoare, gros ca o supă, îi izbi nările. Săpă din nou, respirând pe gură. Era îngropat de cinci zile în nisip ud la o căldură de treizeci şi şase de grade Celsius şi mirosea pe măsură.

— Nu e cadavru uman, spuse Hernandez.

— Văd şi eu asta.

— Poate e o căprioară.

Willer săpă încă puţin. Blana era prea aspră şi prea încâlcită ca să fie a unei căprioare, iar pe măsură ce încerca să o cureţe mai mult de nisip observa că blana şi pielea începuseră să se desprindă în unele locuri, scoţând la iveală carnea alunecoasă şi maronie de dedesubt. Nu era o căprioară: era un măgar. Măgarul prospectorului, cel despre care pomenise Broadbent.

Se ridică.

— Dacă e vreun cadavru, atunci e lângă el. Tu iei o parte şi eu pe cealaltă.

Începură din nou să scurme pământul, aruncându-l cu atenţie în grămezi în lateral. Willer îşi aprinse o ţigară şi o duse la buze, fumând şi sperând să înlăture o parte din duhoare.

— Am găsit ceva.

Willer veni în locul unde stătea ghemuit Hernandez. Dădu mai mult nisip la o parte şi scoase ceva lung şi umflat, care semăna cu un caltaboş. Willer îşi dădu seama într-o clipă că era un braţ. Un al doilea val de duhoare îl izbi din plin, un miros diferit şi mult mai neplăcut. Inhală, umplându-şi plămânii cu fum, însă în zadar: simţea doar mirosul de cadavru. Se ridică, înecându-se, apoi se retrase.

— În regulă. E suficient. E un cadavru... Asta e tot ce trebuie să ştim.

Hernandez se retrase şi el imediat, bucuros să se îndepărteze de mormântul acela improvizat. Willer se îndreptă în direcţia vântului, trăgând cu sete din ţigară, inhalând fumul, ca şi când ar fi vrut să-şi cureţe plămânii de mirosul morţii. Privi în jur. Câinii erau lângă bolovanul lor, scheunând şi aşteptând nerăbdători. Ce anume? O masă?

— Unde e Wheadey? întrebă Hernandez, privind în jur.

— Să mă ia naiba dacă ştiu. Văzu urmele proaspete ale lui Wheadey îndreptându-se mai sus în canion. Află şi tu ce face.

Hernandez urcă în canion şi dispăru imediat după colţ. Se întoarse o clipă mai târziu, rânjind.

— Vomită.

Capitolul 6

Zorii zilei de vineri dezvăluiră un albastru fără pată, cu stoluri de gaiţe care ciripeau şi se ciondăneau, în timp ce plopii aruncau umbre lungi şi răcoroase peste păşune. Tom hrănise caii în acea dimineaţă, îi lăsase o oră să mănânce, iar acum îşi conducea calul preferat, pe Knock, la parapet să fie înşeuat. Sally i se alătură cu iapa ei, Sierra, şi lucrau împreună în linişte, periindu-i, verificându-le potcoavele, şeile şi harnaşamentul.

Când plecară, nu mai rămăsese decât o amintire din răcoarea de la umbra plopilor de pe malul pârâului. Pereţii Piscului Pedernal se ridicau în dreapta lor, pantele abrupte sfârşindu-se în vârful ciopârţit care devenise atât de faimos datorită tablourilor Georgiei O'Keeffe. Călăriră ca de obicei în tăcere, preferând să nu vorbească atunci când erau pe cai... Bucuria de a fi împreună le era de ajuns. Ajunseră la vad, iar caii împroşcară apa în pârâu, încă rece de la zăpada care se topea în munţi.

— Şi acum încotro, cowboy? întrebă Sally.

— La Barrancones Spring.

— Perfect.

— Shane are totul sub control, spuse Tom. Nici nu trebuie să mă întorc în după-amiaza asta.

Simţi un ghimpe de vinovăţie. În ultima săptămână se bazase prea mult pe Shane.

Ajunseră la malul abrupt şi apucară pe poteca îngustă ce urca spre vârf. Un şoim se rotea deasupra lor, şuierând. Aerul mirosea a plopi şi a praf.

— Ah, iubesc ţara asta! spuse Sally.

Poteca se unduia în partea laterală a platoului spre pâlcurile răcoroase de pini. În jumătate de oră ajunseră în vârf, iar Tom îşi întoarse calul să admire priveliştea. Nu se sătura niciodată de ea. La stânga lui se afla peretele abrupt al Piscului Pedernal, iar la dreapta vârfurile portocalii ale Platoului Pueblo. Dedesubt se întindeau câmpuri de lucernă, de-a lungul pârâului Cañones, care se deschideau în marea Vale Piedra Lumbre, lată de o sută de mii de acri. În depărtare se zărea conturul maiestuos al Platoului Strămoşilor, brăzdat de canioane – începutul platourilor stâncoase. Undeva acolo se afla fosila unui fabulos Tyrannosaurus rex şi un călugăr pe jumătate nebun care o căuta. O privi pe Sally. Vântul îi bătea prin părul de culoarea mierii, iar chipul îi era întors în lumină, cu buzele întredeschise de plăcere şi uimire.

— Nu e o privelişte prea rea, spuse ea râzând.

Îşi continuară drumul, cu vântul foşnind prin iarba care străjuia poteca. O lăsă pe Sally prima şi o privi. Călăreau în linişte, se auzea doar scârţâitul ritmic al şeilor lor.

Când ţinutul se deschise în păşunile înalte ale Mesa Escoba, îi dădu pinteni Sierrei şi o luă la galop. Tom o urmă. Ieşiră de pe potecă şi călăriră prin iarba răvăşită de vânt, presărată cu flori roşii şi albastre.

— Să mergem un pic mai repede, spuse Sally, dând din nou pinteni calului şi luând-o la galop.

Tom ţinu pasul. La capătul celălalt al păşunii, Tom zări crângul de plopi care marca Barrancones Spring, la baza unui deal roşu.

— Aşa, strigă Sally. Cine ajunge ultimul e un fraier! Dii!

Îi dădu din nou pinteni Sierrei. Calul o luă la goană, alergând în timp ce Sally fluieră.

Knock, care întotdeauna dorea să fie în frunte, nu avu nevoie decât de un mic imbold ca să o ia la galop şi în curând străbăteau alergând pajiştea, unul lângă altul. Sally începu să se desprindă, cu părul fluturând ca o flacără aurie. Tom o urmări şi fu nevoit să recunoască că era un călăreţ pe cinste. Cei doi cai zburară prin iarbă şi intrară în răcoarea copacilor ce înconjurau izvorul. În ultimul minut, Sally trase frâiele, iar Tom o urmă; caii se lăsară pe spate şi, ca nişte cai bine instruiţi ce erau, încetiniră şi în final se opriră. Când privi în urmă, o văzu pe Sally călare, cu părul vâlvoi, cu cămaşa albă deschisă la câţiva nasturi şi roşie în obraji:

— A fost distractiv!

Descălecă.

Se aflau într-un crâng micuţ, cu un cerc pentru foc în mijloc şi câţiva buşteni pe post de scaune. Cowboy-i *Genizaro* din vechime construiseră acolo o tabără, cu mese sculptate din buşteni de pin, o cutie de lemn bătută în cuie de un trunchi, o oglindă spartă prinsă între ramurile unui

copac şi un vas smălţuit ciobit atârnat într-un cui. Izvorul se afla la poalele dealurilor, un ochi de apă ascuns în spatele unui paravan de sălcii.

Tom luă caii, le scoase şeile, îi spălă în izvor şi îi lăsă să pască. Când se întoarse, Sally aşternuse deja prânzul pe o pătură subţire, în mijlocul mesei era o sticlă de vin roşu proaspăt desfăcută.

— Aşa mai zic şi eu, spuse Tom, luând sticla. „Castello di Verrazzano, ’97 Riserva”.

— Am strecurat-o în bagajul meu. Sper că nu te superi.

— Mă tem că a fost teribil de zguduită, spuse Tom prefăcându-se că nu e de acord. Eşti sigură că e bine să bem la masă? încălcăm regulile dacă bem şi călărim.

— Ei bine, zise Sally, acum o să încălcăm un pic regulile, de ce nu? Luă un sandviş, muşcă de două ori, apoi turnă vin într-un pahar de plastic. Poftim!

El îl luă, îl învârti şi sorbi, ca un cunoscător.

— Fructe de pădure, vanilie şi aromă de ciocolată.

Sally îşi turnă un pahar şi bău. Tom muşcă şi el dintr-un sandviş şi o urmări cum mănâncă. O lumină verde pătrundea prin frunziş şi, de câte ori adia vântul, copacii foşneau. Când termină prânzul, se întinse pe pătura pe care o aşezaseră pe iarba moale. În depărtare, printre tufişuri, vedea caii păscând, scăldaţi în lumina soarelui. Simţi deodată o mână răcoroasă pe tâmplă. Se întoarse şi o văzu pe Sally aplecându-se deasupra lui, cu părul blond căzând ca o perdea.

— Ce faci?

— Ce ţi se pare că fac? zâmbi ea.

Îşi puse mâinile pe obrajii lui.

Tom încercă să se ridice, însă ea îl împinse blând înapoi în iarbă.

— Hei... spuse el.

— Hei tu.

Una din mâinile ei se strecură pe sub cămaşa lui, mângâindu-i pieptul. Se aplecă şi îşi lipi buzele de ale lui. Gura ei avea gust de piper şi vin. Părul îi căzu peste pieptul lui.

El întinse mâna să-i atingă părul, apoi îl mângâie şi îşi trecu degetele peste spatele ei, simţindu-i muşchii. O trase spre el, simţindu-i trupul zvelt şi sânii moi alunecând pe trupul lui.

După aceea, rămaseră unul lângă celălalt pe pătură. Braţul lui Tom era trecut pe după umărul ei, iar el privea în ochii ei turcoaz frumoşi.

— Parcă nu se poate mai bine de-atât, nu? spuse el.

— Nu, murmură ea. E atât de bine că aproape mi se face frică.

Capitolul 7

Maddox merse până la Canyon Road şi luă colţul pe Camino del Monte Sol. În raza lui vizuală apăru o pădure de semne sculptate de mână, de ambele părţi ale potecii înguste, fiecare încercând să le întreacă pe celelalte prin meşteşug. Potecile lăturalnice erau pline de turişti gătiţi ca şi când ar fi plecat într-o excursie în deşertul Sahara, cu pălării mari de soare, sticle cu apă prinse la brâu şi bocanci de munte. Cei mai mulţi erau palizi şi confuzi, de parcă tocmai ar fi ieşit din oraşele putrede de ploaie din Est. Maddox însuşi adoptase în acea zi înfăţişarea unui texan bogat şi ştia că arăta chiar bine cu pălăria lui Resistol, cizme şi o cravată bolo cu o peruzea de mărimea unei mingi de golf.

Şoseaua trecea pe lângă nişte case victoriene vechi, transformate, ca orice altceva, în galerii de artă, cu vitrinele strălucind de la bijuteriile şi vasele indiene. Se uită la ceas. Ora prânzului, încă mai avea un pic de timp de pierdut.

Vizită galeriile, uimit de cantitatea de argintărie, peruzele şi ceramică, asta ca să nu mai vorbim de tablouri. Maddox simţea că arta era în esenţă o escrocherie, în timp ce privirea lui se opri asupra unei vitrine pline de canioane colorate, coioţi urlând la lună şi indieni îmbrăcaţi în pături. Altă metodă simplă de a face bani şi perfect legală. De ce nu văzuse înainte aceste oportunităţi? îşi irosise jumătate

din viaţă încercând să facă bani într-un fel mult mai greu şi ilegal, fără să-şi dea seama că cele mai bune escrocherii erau legale. Când va fi terminat această ultimă treabă, va fi sută la sută în legalitate, o să bage nişte bani în Vremuri Grele şi poate chiar o să caute nişte investitori. Ar putea fi următorul milionar din afaceri pe internet.

O galerie plină de sculpturi enorme din bronz şi piatră îi atrase atenţia. Păreau scumpe – doar ca să transporţi una ar costa o avere. Când intră, clopoţelul de deasupra uşii clincăni, iar o femeie tânără veni păcănind pe tocuri, aruncându-i un zâmbet strălucitor şi plin de ruj.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— Desigur, zise el, cu vocea tărăgănată. Sculptura aceasta de aici – făcu un semn cu capul către cea mai mare pe care o văzu în magazin, un grup de indieni sculptat dintr-o singură bucată de piatră care cântărea trei tone. Dacă nu vă supăraţi că întreb, cât costă?

— *Ritualul mamá.* Aceea costă o sută şaptezeci şi cinci.

Maddox se stăpâni să nu întrebe: „De mii?”

— Acceptaţi şi cărţi de credit?

Chiar dacă rămăsese surprinsă, nu o arătă.

— Trebuie doar să verificăm limita pentru credit, atâta tot. Multe persoane nu au asemenea limită de credit.

— Nu sunt ca toţi ceilalţi.

Încă un zâmbet larg. Observă că avea pistrui pe piept, în locul în care cămaşa de mătase îi era descheiată.

— Îmi place să cheltuiesc de câte ori am posibilitatea să

călătoresc.

— Aţi putea merge în China cu banii aceia, spuse ea.

— Aş prefera Thailanda.

— Sau acolo.

O privi mai atent. Era o femeie foarte frumoasă, aşa cum trebuia să fie pentru a lucra într-o astfel de galerie. Se întreba dacă va primi şi ea comision.

— Ei bine... Zâmbi şi îi făcu cu ochiul. Dar preţul pentru aceea? Arătă spre o statuie de bronz cu un indian care ţinea un vultur.

— *Eliberarea vulturului.* Aceea e zece.

— Tocmai am cumpărat o fermă în afara oraşului şi trebuie să mobilez nenorocitul de loc. O mie de metri pătraţi şi asta doar casa principală.

— Îmi imaginez.

— Numele meu e Maddox. Jim Maddox. Întinse mâna.

— Clarissa Provender.

— Îmi pare bine să te cunosc, Clarissa.

— Artistul este Willy Atcitty, un membru al tribului Navajo, unul dintre cei mai importanţi sculptori amerindieni pe care-i avem. Acea sculptură la care v-aţi uitat prima dată este realizată dintr-un bloc solid de alabastru din New Mexico adus din Munţii San Andres.

— Minunat. Despre ce e vorba?

— Reprezintă un omagiu adus Ritualului mamei de trei zile.

— Un ce?

— Ritualul mamei este o ceremonie Navajo tradiţională care e menită să readucă echilibrul şi armonia în viaţa cuiva.

— Am şi eu nevoie de aşa ceva. Se afla suficient de aproape de ea cât să-i simtă mirosul balsamului pe care îl folosise în acea dimineaţă în părul negru şi strălucitor.

— Cu toţii avem, răspunse Clarissa Provender râzând, cu ochii căprui şi şireţi privindu-l pieziş.

— Clarissa, probabil eşti întrebată asta tot timpul, iar dacă întrec măsura spune-mi, nu ai vrea să iei cina cu mine diseară?

Un zâmbet strălucitor şi contrafăcut.

— Nu am voie să ies cu potenţiali clienţi.

Maddox luă răspunsul ei drept unul afirmativ.

— O să fiu la Pink Adobe la ora şapte. Dacă întâmplător dai peste mine acolo, o să fie plăcerea mea să-ţi fac cinste cu un martini şi cu o friptură.

Ea nu refuză, iar asta îl încurajă. Făcu semn cu mâna spre sculpturi.

— Cred că o voi lua pe cea din alabastru. Chestia e că trebuie întâi să măsor spaţiul, să mă asigur că se potriveşte. Dacă nu o iau pe aceea, o voi lua, cu siguranţă, pe cealaltă.

— Am specificaţiile în spate: dimensiuni, greutate, instrucţiuni de livrare.

Se întoarse tropăind pe tocuri, iar el îi urmări spatele mişcându-se prin rochia scurtă şi neagră. Se întoarse cu o

foaie de hârtie, o carte de vizită şi o broşură despre artist, apoi i le dădu cu un zâmbet. El zări o urmă de ruj pe caninul ei stâng. Băgă materialele în buzunarul interior al hainei.

— Pot să folosesc telefonul pentru un apel local scurt?

— Da.

Îl conduse la biroul ei din spatele galeriei, trase un fir şi îi întinse telefonul.

— Durează doar o secundă. Alo? Doctor Broadbent?

— Nu, răspunse vocea de la capătul celălalt, sunt Shane McBride, asociatul lui.

— Tocmai m-am mutat în Santa Fé, am cumpărat o fermă la sud de oraş. Vreau să cumpăr un armăsar. E o frumuseţe de animal, ca un poster, şi am nevoie să îl consulte un veterinar. Doctorul Broadbent este disponibil?

— Când?

— Astăzi sau sâmbătă.

— Doctorul Broadbent nu este aici momentan, însă vă poate ajuta luni.

— Nu se poate sâmbătă?

— Eu sunt de serviciu sâmbătă şi să vedem... sunt o fereastră sau două.

— Iartă-mă, Shane, nu e nimic personal, însă doctorul Broadbent mi-a fost recomandat şi l-aş prefera pe dânsul.

— Dacă îl doriţi pe el trebuie să aşteptaţi până luni.

— Am nevoie sâmbătă. Dacă e vorba de ziua lui liberă, sunt dispus să plătesc în plus.

— O să fie plecat din oraş atunci. Îmi pare rău. După

cum am spus, vă pot ajuta eu.

— Shane, nu e nimic personal, însă, cum am spus... îşi întrerupse fraza în semn de dezamăgire. Îţi mulţumesc oricum. O să sun luni pentru reprogramare.

Lăsă telefonul, apoi îi făcu cu ochiul Clarissei.

Ea îl privi la rândul ei, cu chipul impasibil.

— Ne vedem la Pink, Clarissa.

Pe moment, nu-i răspunse. Apoi se aplecă spre el cu încă un zâmbet viclean şi îi spuse pe un ton coborât:

— Am slujba asta de cinci ani şi sunt foarte, foarte bună la ce fac. Vrei să ştii de ce?

— De ce?

— Recunosc rahatul când intră pe uşă. Iar tu eşti atât plin de el, încât laşi urme.

Capitolul 8

Elicopterul care transporta echipa de legişti fu nevoit să aterizeze la aproape un kilometru în canion, iar oamenii se văzură nevoiţi să îşi care echipamentul singuri. Ajunseră în toane foarte proaste, însă Calhoun, şeful echipei şi totodată creierul acesteia, îi calmase pe ceilalţi cu glume, poveşti, bătăi pe spate şi promisiunea unei beri reci când se va termina totul.

Calhoun organizase totul ca pe un şantier de săpături arheologice, delimitase locul cu garduri, iar oamenii lui scoteau strat după strat, în timp ce fotograful imortaliza fiecare pas. Treceau tot nisipul printr-o sită cu ochiuri de un milimetru, apoi din nou printr-un bazin de flotaţie pentru a recupera fiecare fir de păr, aţă sau obiect străin. Era o muncă grea şi o făceau de la ora opt de dimineaţă. Era trei după-amiază, iar temperatura ajunsese la aproape patruzeci de grade. Muştele veniseră în roi, iar bâzâitul lor umplea spaţiul îngrădit.

Foarte curând, se gândea Willer, venea vremea „excavării”, acel moment în care un cadavru în putrefacţie este rostogolit într-un recipient, în aşa fel încât să nu se dezmembreze ca un pui lăsat prea mult pe foc. În cinci zile şi în căldura verii se puteau întâmpla multe cu un cadavru. Feininger, patologul poliţiei, stătea aproape, supraveghind operaţiunea. Părea să fie singura care reuşea să-şi păstreze

calmul şi eleganţa în căldura după-amiezii, cu părul cenuşiu strâns într-o eşarfă, fără nici măcar o picătură de sudoare pe chipul ridat, dar încă frumos.

— Vreau ca voi trei să staţi pe partea dreaptă, vă rog, spuse ea, făcând un semn către echipa SOC. Ştiţi cum se face, vă băgaţi mâinile pe dedesubt, prindeţi bine, apoi, la trei, îl rostogoliţi pe plastic, cu grijă. Aveţi cu toţii echipament de protecţie? Aţi verificat să nu fie sfâşiat sau cu găuri? Privi în jur, apoi continuă pe un ton ironic, poate chiar pe jumătate amuzat: Suntem gata? Să fiţi siguri că e o provocare. Hai să o facem cum trebuie. Numărăm până la trei.

Se auziră câteva murmure, iar bărbaţii îşi ocupară locurile. Feininger le interzisese de mult băieţilor de la SOC să fumeze, în schimb fiecare avea o pată mare de Vicks Vapo Rub sub nas.

— Sunteţi gata? Unu... doi... trei... rostogoliţi.

Dintr-o singură mişcare rostogoliră cadavrul în sacul de plastic deschis. Willer consideră operaţiunea un succes, căci nimic nu se desprinsese, nici nu fusese lăsat în urmă în timpul recuperării cadavrului.

— Bună treabă, băieţi.

Unul dintre membrii echipei SOC trase fermoarul. Plasticul fusese fixat deja pe o targă şi tot ce le rămânea de făcut era să o ridice şi să o ducă la elicopter.

— Puneţi capul animalului în punga aceea, rosti Feininger.

Iar ei aşezară capul măgarului într-o pungă udă pentru dovezi şi o închiseră. „Măcar, îşi spuse Willer, au fost de acord să lase acolo cadavrul măgarului şi să ia doar capul, cu o urmă de glonţ de 10 mm tras de la distanţă mică”. Glonţul fusese găsit înfipt în gresia moale a peretelui canionului, fiind o dovadă excelentă. Dezgropaseră echipamentul prospectorului şi singurul lucru pe care nu-l găsiseră fusese un indiciu despre identitatea lui. Însă asta aveau să afle cu timpul.

La urma urmei, aveau destule dovezi.

Se uită la ceas. Trei şi jumătate. Îşi şterse fruntea, scoase o cola cu gheaţă din răcitor, şi-o trecu peste frunte, obraz şi ceafă.

Hernandez veni lângă el, ţinând la rândul său o cola.

— Crezi că ucigaşul se aştepta să găsim cadavrul?

— Cu siguranţă, s-a chinuit mult să-l ascundă. Suntem la peste trei kilometri de locul crimei. Probabil a legat cadavrul de măgar, l-a târât aici şi a săpat o groapă suficient de mare cât să încapă în ea măgarul, bărbatul şi toate lucrurile lui... Nu, nu cred că s-a gândit că-l vom găsi.

— Vreo ipoteză, locotenente?

— Ucigaşul căuta ceva ce avea prospectorul.

— De ce spui asta?

— Uită-te la lucrurile prospectorului.

Willer făcu un semn către prelata de plastic pe care fuseseră întinse toate materialele şi proviziile prospectorului. Unul dintre băieţii de la SOC ridica fiecare

obiect, îl împacheta în hârtie cu pH neutru şi îl sigila în pungi de plastic pentru dovezi.

— Vezi cum căptuşeala de la şa e sfâşiată şi tot restul e la fel de sfâşiat sau tăiat? Şi vezi că buzunarele bărbatului sunt întoarse? Bărbatul nostru căuta ceva şi se poate spune că era nervos că nu găsea. Willer sorbi cu zgomot, apoi băgă cutia de cola înapoi în răcitor.

Hernandez mârâi şi îşi ţuguie buzele.

— Şi oare ce căuta? Vreo hartă a comorii?

Pe chipul lui Willer apăru un zâmbet.

— Ceva de genul ăsta. Şi pariez că prospectorul i-o dăduse partenerului său înainte ca ucigaşul să coboare de pe muchie în canion.

— Partener?

— Da.

— Ce partener?

— Broadbent.

Capitolul 9

Erau zorii zilei de sâmbătă. Soarele care răsărea acoperea vârfurile pinilor de-a lungul muchiei de deasupra Perdiz Creek şi invada valea superioară, aruncând săgeţi de lumină prin ceaţă. Copacii de dedesubt încă erau învăluiţi în răcoarea nopţii.

Maddox Iarbă se legăna încet pe veranda cabanei sale, sorbindu-şi cafeaua, clătindu-şi gura cu lichidul amar şi fierbinte înainte să-l înghită. Îşi aminti de ziua trecută şi de ticăloasa de la galeria de artă. Brusc simţi furia în vine. Cineva avea să plătească.

Înghiţi ultima gură de cafea, lăsă cana şi se ridică. Intră în sufragerie şi îşi aduse raniţa pe verandă, o aşeză jos şi începu să alinieze metodic tot echipamentul de care avea nevoie în acea zi.

Întâi arma Glock 29, cu două încărcătoare, fiecare cu câte zece gloanţe. Lângă ea aşeză setul lui obişnuit: plasa pentru păr, casca de duş, ciorapul, două perechi de mănuşi chirurgicale, impermeabil, ciupici şi prezervative; apoi un creion şi hârtie, telefon mobil (încărcat), pungi sigilabile, briceag, o pungă de alune şi stafide, o sticlă de apă minerală, lanternă, cătuşe şi cheie, cablu de plastic, bandă adezivă, chibrituri, cloroform şi o cârpă... întinse planul pe care îl desenase după casa lui Broadbent şi îl cercetă, vizualizând toate camerele, uşile, ferestrele, locul unde se

aflau telefoanele şi unghiurile vizuale. În final confruntă elementele cu lista în timp ce le puse din nou în raniţă, pe rând, fiecare la locul lui.

Se întoarse în cabană, lăsă raniţa la uşă, îşi mai turnă o ceaşcă de cafea, luă laptopul şi ieşi din nou afară, aşezându-se în balansoar. Avea aproape toată ziua la dispoziţie şi putea să profite din plin de ea. Se rezemă, ridică ecranul laptopului şi îl deschise. În timp ce aştepta să intre în sistem, luă un teanc mic de scrisori din buzunar, desfăcu banda de cauciuc şi începu cu cea de sus, la nimereală.

Se ocupă de toate, una câte una, traducând porcăriile – engleză proastă de puşcărie – în proză acceptabilă. După două ore le termină. Le încărcă şi le trimise ca ataşament la webmasterul care se ocupa de site-ul lui, un tip pe care nu-l întâlnise niciodată, cu care nici măcar nu vorbise la telefon.

Se ridică din balansoar, aruncă peste balustradă restul de cafea rece şi intră să caute ceva de citit. În bibliotecă erau mai mult biografii şi cărţi de istorie, însă Maddox le ignoră şi se duse direct la mica secţiune de cărţi de suspans cu coperte tari. Ca să treacă timpul mai uşor avea nevoie de ceva care chiar să-l prindă, să-i ţină mintea ocupată şi să-l împiedice să mai planifice în plus acea după-amiază, pe care deja o planificase în detaliu. Scană titlurile, iar privirea i se opri asupra unui roman intitulat *Jocul morţii.* Îl scoase din raft, citi supracoperta şi îl răsfoi. Ieşi cu cartea pe verandă, se aşeză în balansoar şi începu să citească.

Balansoarul scârţâia ritmic, soarele urca şi mai sus pe cer, iar doi corbi îşi luară zborul dintr-un copac alăturat şi planară prin orăşelul ruinat, tăind aerul cu un ţipăt răguşit. Maddox se opri o clipă să se uite la ceas. Era aproape de prânz.

Avea să fie o sâmbătă lungă şi liniştită... însă se va termina cu un bubuit.

Capitolul 10

Willer stătea cu picioarele pe birou, urmărindu-l pe Hernandez venind din arhivă, cu un dosar sub braţ. Se aşeză cu un oftat pe un scaun din colţ, cu dosarul în poală.

— Arată promiţător, spuse Willer, făcând un semn spre dosar. Hernandez era un cercetător al naibii de bun.

— Chiar este.

— Cafea?

— N-ar strica.

— Îţi aduc. Willer se ridică, se îndreptă spre automatul de cafea, umplu două pahare de carton şi se întoarse, întinzându-i unul lui Hernandez. Ce ai adus?

— Broadbent ăsta are ceva istorie.

— Să auzim, în stilul *Reader's Digest.*

— Tatăl lui a fost Maxwell Broadbent, un mare colecţionar. S-a mutat în Santa Fé în anii şaptezeci, a fost căsătorit de cinci ori şi a avut trei copii cu neveste diferite. Un afemeiat. Afacerea lui era să cumpere şi să vândă obiecte de artă şi antichităţi. A fost investigat de FBI de vreo două ori pentru că făcea afaceri pe piaţa neagră, a fost acuzat că jefuise morminte, însă tipul era viclean şi nu l-au prins cu nimic.

— Continuă!

— Cu un an şi jumătate în urmă s-a întâmplat un lucru ciudat. Se pare că familia a plecat în America Centrală într-

un soi de vacanţă mai lungă. Tatăl a murit acolo, iar copiii s-au întors cu un al patrulea frate, pe jumătate indian. Cei patru au împărţit între ei aproape şase sute de milioane.

Willer ridică sprâncenele.

— Bănuieşti că s-a petrecut ceva suspect?

— Nimic clar. Însă întreaga poveste e încurcată, nimeni nu pare să ştie nimic, nu sunt decât zvonuri. În vechea lui casă locuieşte fiul său indian, un tip care scrie cărţi motivaţionale, chestii New Age. Se spune că are tatuaje tribale. Broadbent trăieşte modest şi munceşte din greu. S-a căsătorit cu un an în urmă, numele soţiei este Sally, născută Sally Colorado. Provine din pătura muncitoare. Broadbent are o clinică veterinară mare în Abiquiu, pe care o conduce cu asistentul său, Albert McBride – îşi spune Shane.

Willer îşi dădu ochii peste cap.

— Am vorbit cu unii dintre clienţii săi şi e la fel de respectat şi de iubitorii de cai şi de bătrânii fermieri. Soţia lui ţine lecţii de călărie pentru copii.

— Antecedente?

— În afară de câteva abateri minore când era foarte tânăr, tipul e curat.

— McBride?

— La fel de curat.

— Spune-mi despre acele „abateri minore”.

— Dosarele sunt clasificate, însă ştii cum vine asta. Să vedem... O glumă proastă care implica un camion cu

bălegar şi directorul liceului... Răsfoi prin hârtii. S-a plimbat cu un cal furat... I-a spart nasul unui tip cu care s-a bătut.

— Ceilalţi fraţi?

— Philip locuieşte în New York City, e curator la Muzeul Metropolitan de Artă, nimic ieşit din comun. Vernon tocmai s-a căsătorit cu o avocată specializată în protecţia mediului, locuieşte în Connecticut şi e în concediu de paternitate, stă acasă cu copilul în timp ce soţia se duce la serviciu. A avut câteva probleme financiare cu ceva timp în urmă, însă nimic de când a primit moştenirea.

— Cât au primit?

— Se pare că fiecare a rămas cu nouăzeci de milioane după impozite.

Willer îşi ţuguie buzele.

— Te cam face să te întrebi ce caută tipul ăla pe platourile stâncoase; nu poate fi vorba doar de bani, nu?

— Nu ştiu, locotenente. Nu uita de acei preşedinţi de consilii de administraţie cu averi de sute de milioane care riscă puşcăria pentru câteva mii în plus. E o boală.

— Aşa este. Willer dădu aprobator din cap, surprins de observaţia lui Hernandez. Doar că acest Broadbent nu pare genul. Nu se laudă cu averea în stânga şi în dreapta. Lucrează chiar dacă nu are nevoie. E un tip care s-ar trezi la două noaptea ca să-şi bage braţul în fundul unei vaci pentru patruzeci de dolari. Aici avem o piesă lipsă, Hernandez.

— Aşa este.

— Ceva veşti despre cadavru?

— Încă nu a fost identificat. Se lucrează la asta, se cercetează fişe dentare, amprente. O să dureze ceva până trecem prin tot sistemul.

— Călugărul? Ai aflat ceva despre el?

— Da. Are o istorie interesantă. Fiul amiralului John Mortimer Ford, subsecretar al Marinei în timpul administraţiei Eisenhower. Andover, Harvard, a absolvit facultatea la secţia de antropologie cu summa cum laude. A urmat MIT şi a obţinut un doctorat în cibernetică, ce naiba o fi aia. A cunoscut-o pe soţia lui, s-au căsătorit, amândoi au ajuns în CIA – apoi nimic, aşa cum ai spus şi tu mai devreme. Tipii ăia ştiu cum să-şi păstreze secretele. Se pare că s-a ocupat cu spargere de coduri şi cu computere, soţia lui a fost ucisă în Cambodgia. El a renunţat la tot ca să devină călugăr. Tipul pur şi simplu a lăsat totul în urmă, inclusiv o casă de un milion de dolari, conturi uriaşe în bancă, un garaj plin de maşini Jaguar de epocă... Incredibil.

Willer mârâi. Pur şi simplu nu se potrivea. Se întrebă dacă bănuielile lui în privinţa lui Broadbent şi a călugărului erau justificate... Amândoi păreau oameni corecţi şi cinstiţi. Şi totuşi, era sigur că, într-un fel, erau băgaţi până în gât în povestea prospectorului.

Capitolul 11

Era deja ora prânzului când Tom intră în parcarea de la Silver Strike Mall, amplasat într-o prelungire urbană sărăcăcioasă de la periferia oraşului Tucson. Parcă maşina închiriată şi traversă asfaltul lipicios până la intrarea în mall. Înăuntru aerul condiţionat făcea ca temperatura să fie un pic mai ridicată decât cea de la pol. Fossil Connection se afla în capătul mai puţin popular al mallului, unde Tom găsi un magazin surprinzător de modest, cu câteva fosile afişate într-o vitrină care era aproape în întregime acoperită. Un semn pe uşă indica: „Doar vânzări angro. Nu se intră”.

Uşa era încuiată. Sună, se auzi un clinchet, apoi intră.

Arăta mai degrabă a birou de avocatură decât al celui mai mare angrosist de fosile din Vest. Avea mochetă bej, iar pe pereţi erau lipite afişe motivaţionale despre antreprenoriat şi serviciul pentru clienţi. Două secretare lucrau la birouri, iar ambele părţi ale sălii de aşteptare erau încadrate cu două scaune gri şi o masă de sticlă. Câteva fosile decorau un raft de pe un perete, iar un amonit mare stătea în mijlocul unei mese de cafea, împreună cu un teanc de reviste şi broşuri despre fosile în care se făcea reclamă la Expoziţia de Pietre Preţioase şi Minerale din Tucson.

Una dintre secretare ridică privirea, îi cercetă costumul Valentino de două mii de dolari şi pantofii făcuţi pe

comandă şi ridică ostentativ din sprâncene.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Am o întâlnire cu Robert Beezon.

— Numele?

— Broadbent.

— Vă rog să luaţi loc, domnule Broadbent. Pot să vă aduc ceva de băut? Cafea? Ceai? Apă minerală?

— Nu, mulţumesc.

Tom se aşeză, luă o revistă şi o răsfoi. Simţi un fior de nerăbdare la gândul înşelătoriei pe care o pusese la cale. Costumul zăcuse în dulap alături de alte douăsprezece pe care nu le purtase vreodată, cumpărate de tatăl său din Florenţa şi Londra.

O clipă mai târziu, telefonul de pe biroul secretarei sună.

— Domnul Beezon vă poate primi acum. Făcu un semn spre o uşă cu geam mat, pe care scria simplu BEEZON.

Tom se ridică în timp ce uşa se deschise, iar în cadrul ei apăru un bărbat masiv, cu părul pieptănat pe spate, cu cămaşă cu mâneci scurte şi cravată. Nu arăta diferit de un avocat suprasolicitat dintr-un oraş mic.

— Domnul Broadbent? întinse mâna.

Biroul lui dovedi, în sfârşit, că afacerea bărbatului nu avea legătură nici cu contabilitatea, nici cu avocatura. Pe pereţi erau afişe cu specimene de fosile, iar într-o vitrină erau tot felul de crabi fosilizaţi, meduze, păianjeni şi, în centru, o placă fosilizată ciudată, ce conţinea fosila unui peşte, cu un peşte în burtă, care, la rândul său, avea un

peşte mai mic în burtă.

Tom se aşează pe un scaun, iar Beezon la biroul său.

— Vă place mica mea bijuterie? îmi aminteşte că e o lume în care peştii se mănâncă între ei.

Tom oferi chicotitul obligatoriu la replica aceea care părea să fie introducerea standard a lui Beezon.

— E frumoasă.

— Acum, domnule Broadbent, continuă Beezon, nu am mai avut plăcerea să lucrez cu dumneavoastră până acum. Sunteţi nou în domeniu? Aveţi magazin?

— Sunt angrosist.

— Vindem la o mulţime de angrosişti. Însă e ciudat că nu v-am întâlnit până acum. Suntem destul de puţini.

— Abia acum intru serios în afaceri.

Beezon îşi puse coatele pe birou şi îl privi pe Tom, cercetându-i costumul de sus până jos.

— O carte de vizită?

— Nu port cu mine.

— Deci cu ce vă pot ajuta, domnule Broadbent? întinse gâtul, ca şi când aştepta o explicaţie.

— Speram să văd nişte exemplare.

— O să vă fac turul.

— Perfect.

Beezon se ridică de la birou, iar Tom îl urmă prin birou către o uşă din spate, ce nu atrăgea atenţia. O descuie şi intrară într-o încăpere cavernoasă precum Sam’s Club, însă, în loc de mărfuri, rafturile de metal erau pline cu fosile, mii,

poate chiar milioane. Ici şi colo, bărbaţi şi femei mergeau cu cărucioare sau stivuitoare încărcate cu roci. În aer se simţea un miros de praf de piatră.

— Aici a fost un Dillard’s, spuse Beezon, însă capătul acesta al mallului nu părea să fie prea rentabil pentru vânzarea cu amănuntul, aşa că am obţinut spaţiul la un preţ bun. E depozit, sală de expoziţie şi loc de ambalare în acelaşi timp. Materia brută intră printr-un capăt, iar produsele finale ies prin celălalt.

El prinse cotul lui Tom şi îl conduse înainte, făcând semn cu mâna de-a lungul unui perete de care stăteau rezemate plăci uriaşe de rocă de culoare galben-închis, prinse cu scânduri groase de doi pe patru, căptuşite şi împachetate strâns.

— Tocmai am primit nişte materiale excelente din Green River, chestii minunate, le poţi cumpăra de la mine la metru pătrat, tu le spargi, le împarţi şi le vinzi la bucată. Scoţi de cinci ori mai mult. Ajunseră la coşuri pline ochi cu fosile pe care Tom le recunoscu drept amoniţi. Suntem cel mai mare dealer de amoniţi din lume, rafinaţi sau în stare brută, în matrice sau nu, vânduţi la greutate sau la bucată, pregătiţi sau nepregătiţi. Continuă să meargă, trecând pe lângă rafturi acoperite cu cutii în care se aflau cochilii de amoniţi cu aspect ciudat şi rotunde. Se opri, băgă mâna într-o cutie şi scoase una. Astea sunt de bază, patru dolari kilogramul nepreparate, încă în matrice. Am acolo unii în pirite, iar aici câteva specimene chiar frumoase în agate.

Alea costă mai mult. Merse mai departe. Dacă vă interesează insectele, tocmai am primit nişte păianjeni frumoşi de la Nkomi Shales din Namibia. O încărcătură nouă de crabi din Heinigen, Germania – sunt foarte căutate în ultima vreme, ajung la două, trei sute de dolari bucata. Lemn cu agate – se vinde la kilogram. Perfect pentru curăţat. Crinoide, concreţiuni cu ferigi. Coproliţi – copiii îi iubesc. Avem de toate şi nimeni nu ne întrece la preţuri.

Tom îl urma. La un moment dat Beezon se opri şi scoase o concreţiune.

— Multe din astea nici măcar n-au fost sparte. Le poţi vinde aşa, să-l laşi pe client să le spargă. Copiii cumpără câte trei sau patru. De obicei înăuntru se află o ferigă sau o frunză. Din când în când un os sau o falcă – am auzit că în unele au găsit chiar şi cranii de mamifer. E ca un joc de noroc. Poftim...

Îi întinse lui Tom o concreţiune, apoi luă un ciocan de rocă de pe o nicovală.

— Haide, sparge-o!

Tom luă ciocanul şi, amintindu-şi de rolul pe care îl juca, se prefăcu un pic derutat înainte să aşeze fosila pe nicovală.

— Foloseşte capătul dălţii, spuse Beezon încet.

— Da, sigur. Tom întoarse ciocanul şi lovi concreţiunea. Aceasta se deschise, dând la iveală frunza unei ferigi fosilizate, îl zări pe Beezon privindu-l gânditor. Ce aveţi din categoria... materialelor mai speciale? întrebă Tom.

Beezon se îndreptă tăcut către o uşă de metal încuiată şi îl conduse într-o cameră mai mică şi fără ferestre.

— Aici păstrăm crema – fosile de vertebrate, colţi de mamut, ouă de dinozaur. Chiar am primit un lot nou de ouă de hadrozaur din Hunan, cu cel puţin şaizeci la sută din coajă întreagă. Le dau cu o sută cincizeci de dolari bucata. Sau patru la cinci sute.

Descuie un dulap, luă un ou de piatră dintr-un cuib de hârtie de ziar mototolită şi îl ridică. Tom îl luă, îl cercetă, i-l dădu înapoi, apoi îşi şterse mâna agitat cu o batistă de mătase pe care o scoase din buzunar. Acea mişcare nu-i scăpă lui Beezon.

— Comanda minimă e de douăsprezece.

Merse mai departe şi ajunse la o cutie de metal lungă, de forma unui coşciug, o descuie şi scoase la iveală o grămadă neregulată de ipsos, de 1, 2 metri pe un metru.

— Iată ceva cu adevărat frumos, un Struţhiomimus, întreg în proporţie de patruzeci la sută, îi lipseşte craniul. Tocmai l-am primit din Dakota de Sud. Legal, strict legal, provine dintr-o fermă privată. Încă e acoperit şi în matrice, trebuie să fie preparat.

Îi aruncă lui Tom o privire destul de aspră.

— Tot ce avem aici e legal, cu documente semnate şi legalizate de la proprietarul terenului. Se opri. Însă *ce* anume căutaţi, domnule Broadbent? Nu mai zâmbea.

— Exact ce am spus. Întâlnirea decurgea exact cum sperase – îi trezise îndoieli lui Beezon.

Beezon se aplecă spre el şi spuse încet:

— Nu eşti dealer de fosile. Ochii lui trecură iar rapid peste costumul lui. Eşti de la controlul de stat?

Tom scutură din cap, arborând un zâmbet prostesc, vinovat.

— M-aţi mirosit, domnule Beezon. Felicitări! Aveţi dreptate, nu sunt dealer de fosile. Dar nu sunt nici de la controlul de stat.

Beezon continuă să-l privească lung, cu toată bunăvoinţa vestică dispărută.

— Atunci ce eşti?

— Sunt bancher de investiţii.

— Şi ce naiba vrei de la mine?

— Lucrez cu o clientelă mică şi exclusivistă din Extremul Orient – Singapore şi Coreea de Sud. Investim banii clienţilor noştri. Uneori, clienţii noştri caută investiţii excentrice – tablouri ale vechilor maeştri, mine de aur, cai de curse, vinuri franţuzeşti... Tom făcu o pauză, apoi adăugă: Dinozauri.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Beezon repetă:

— Dinozauri?

Tom dădu aprobator din cap.

— Se pare că nu am reuşit să conving cu imaginea mea de dealer de fosile.

O parte din atitudinea prietenoasă a lui Beezon reveni, combinată cu expresia unui om satisfăcut de ideea că nu se lăsase păcălit.

— Nu, nu ai reuşit. Înainte de toate, costumul acela scump. Apoi, imediat ce te-am văzut ţinând în mână ciocanul, am ştiut că nu eşti dealer de fosile. Chicoti. Deci, domnule Broadbent, cine este acest client al dumneavoastră şi ce fel de dinozauri caută?

— Putem vorbi liber?

— Desigur.

— Numele lui este domnul Kim şi este un industriaş de succes din Coreea de Sud.

— Acest Struţhiomimus de aici e o afacere bună la o sută douăzeci de mii...

— Clientul meu nu e interesat de porcării. Tom îşi schimbase tonul şi spera ca noua personalitate pe care o afişa, aceea de bancher aspru şi arogant, va fi convingătoare.

Beezon îşi pierdu zâmbetul.

— Asta nu e porcărie.

— Clientul meu are un imperiu industrial de miliarde de dolari în Coreea de Sud. Ultima afacere pe care a preluat-o cu forţa s-a lăsat cu sinuciderea preşedintelui consiliului de administraţie al celeilalte părţi, o situaţie pe care domnul Kim nu a considerat-o neplăcută. Clientul meu locuieşte într-o lume darwiniană. Doreşte un dinozaur pentru sediul corporaţiei sale, ca să arate clar cine este şi cum face afaceri.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Beezon întrebă:

— Şi ce fel de dinozaur doreşte?

Tom îşi ţuguie buzele într-un zâmbet.

— Ce altceva decât un... tiranozaur?

Beezon râse nervos.

— Înţeleg. Sunt sigur că ştiţi că în lume sunt doar treisprezece schelete de tiranozaur şi toate stau în muzee. Ultimul scos la vânzare s-a dat pentru opt milioane şi jumătate. Nu vorbim de mărunţiş.

— Şi ştiu, de asemenea, că poate mai sunt unul, doi de vânzare... discret.

— E posibil, tuşi Beezon.

— Cât despre *mărunţiş,* domnul Kim nici măcar nu se gândeşte la o investiţie sub zece milioane. Pur şi simplu nu ar merita pierderea de timp.

— Zece milioane? întrebă Beezon încet.

— Asta e limita minimă. Domnul Kim se aşteaptă să plătească până la cincizeci de milioane, chiar mai mult. Tom coborî vocea şi se aplecă spre el. Înţelegeţi, domnule Beezon, dacă vă spun că nu îi pasă neapărat unde şi cum a fost găsit specimenul. Important e doar să fie *specimenul corect.*

Beezon îşi linse buzele.

— Cincizeci de milioane? Mă cam depăşeşte.

— Atunci îmi pare rău că v-am irosit timpul. Tom se întoarse să plece.

— Aşteptaţi o clipă, domnule Broadbent. Nu am spus că nu vă pot ajuta.

Tom se opri.

— Aş putea să vă fac cunoştinţă cu cineva. Dacă... desigur, timpul şi efortul meu vor fi recompensate.

— Domnule Beezon, în domeniul investiţiilor toţi cei implicaţi într-o afacere sunt remuneraţi pe măsura contribuţiei.

— Exact asta speram să aud. Cât despre comision...

— Suntem gata să vă oferim un procent de unu la sută în momentul vânzării, dacă ne prezentaţi persoana potrivită. Sunteţi mulţumit?

Calculele îi încruntară fruntea lui Beezon preţ de numai o clipă, apoi pe chipul său rotund înflori un zâmbet.

— Cred că putem face afaceri, domnule Broadbent. Cum am spus, cunosc un domn...

— Un vânător de dinozauri?

— Nu, nu, deloc. Nu îi place să îşi murdărească mâinile. Cred că e ceea ce aţi putea numi un vânzător de dinozauri. Locuieşte aproape, într-un orăşel de lângă Tucson.

Se lăsă tăcerea.

— Ei bine? spuse Tom, ascuţindu-şi vocea ca să dovedească nerăbdarea. Ce mai aşteptăm?

Capitolul 12

Maddox Iarbă se ghemui în spatele hambarului, urmărind cu privirea ce se întâmpla. Copiii călăreau în jurul arenei în cercuri, iar strigătele lor se amestecau cu râsetele. Stătea acolo de o oră şi abia atunci se părea că acea cursă pentru retardaţi sau ce era se apropia de final. Copiii descălecară, iar apoi dădură o mână de ajutor să scoată şaua şi să perie caii, ducându-i unul câte unul pe o păşune din spate. Maddox aşteptă, cu muşchii care îl dureau, pregătit şi dorindu-şi să fi venit la cinci, în loc de trei. În sfârşit, copiii îşi luară rămas-bun, iar camionetele şi SUV-urile cu care veniseră mamele lor să îi ia părăseau zona de parcare din spatele casei.

Se uită la ceas. Era patru. Se părea că nu mai rămăsese nimeni la curăţenie – Sally era singură. Nu va mai pleca aşa cum făcuse data trecută. Fusese o zi lungă şi era obosită. Va intra şi poate va face o baie.

Cu acel gând interesant în minte urmări ultimul SUV ieşind de pe alee, lăsând în urmă un nor de praf. Acesta se ridică şi dispăru imediat în soarele auriu al după-amiezii şi totul deveni tăcut. O privi traversând curtea, cu braţele încărcate de frâie şi căpestre. Arăta minunat, îmbrăcată în blugi, cu cizme de călărie şi o cămaşă albă, cu părul blond lăsat pe spate. Se îndreptă spre hambar şi intră, iar el o auzea cum se mişca, agăţând harnaşamentele şi vorbind cu

caii. La un moment dat se afla la doar câţiva metri de el, de cealaltă parte a peretelui subţire de lemn. Însă acela nu era momentul potrivit; trebuia să pună mâna pe ea în casă, unde spaţiul închis amortiza orice sunet pe care l-ar scoate. Chiar dacă cei mai apropiaţi vecini se aflau la aproape un kilometru distanţă, sunetul se putea propaga şi nu puteai şti niciodată cine trecea şi auzea.

Auzi şi mai multă activitate în hambar, caii pufnind şi dând din picioare, sunetul unei lopeţi, mai multe murmure către animale. Zece minute mai târziu ieşi şi intră în casă pe uşa din spate. O putea vedea prin fereastra bucătăriei, mişcându-se, umplând un ibric de la robinet şi aşezându-l pe aragaz, scoţând o cană şi ceea ce părea a fi o cutie cu plicuri de ceai. Se aşeză la masa din bucătărie, aşteptând să fiarbă apa, răsfoind o revistă. Ceai, apoi o baie? Nu putea fi sigur şi era mai bine să nu aştepte. Ea era acolo, în bucătărie, iar el pe ea o voia oricum. Făcutul şi băutul ceaiului durau cel puţin cinci minute, oferindu-i ocazia de care avea nevoie.

Acţionă rapid, încălţându-şi ciupicii de plastic, luând impermeabilul, plasa pentru păr, casca de duş şi şoseta. Verifică Glockul 29, scoase magazia şi o puse la loc. Ca ultim pas, deschise harta casei şi o mai cercetă o dată. Ştia exact ce dorea să facă.

Maddox se duse în cealaltă parte a hambarului, unde ea nu-l putea vedea de la fereastra bucătăriei. Apoi se îndreptă, traversă imediat curtea, intră pe poarta care

ducea în curtea interioară şi se lipi rapid de zidul casei, cu uşile curţii interioare în dreapta. Trase cu ochiul în sufragerie şi văzu că era goală – ea era încă în bucătărie – şi introduse rapid o pană în încuietoarea uşii, o trecu pe partea cealaltă, apoi o trase în jos. Uşa se descuie cu un clic puternic; el o deschise, se strecură înăuntru, o închise şi se lipi de un zid în unghi în care holul dădea din sufragerie în bucătărie.

Auzi scârţâitul scaunului în bucătărie.

— Cine e acolo?

El nu se mişcă. Câţiva paşi uşori şi nesiguri din hol până în sufragerie.

— E cineva acolo?

Maddox aşteptă, controlându-şi respiraţia. Va intra şi va vedea ce făcuse acel zgomot. Auzi mai mulţi paşi nesiguri în hol, care apoi se opriră, căci ea rămăsese, desigur, în faţa intrării în sufragerie. Era chiar după colţ, atât de aproape că îi auzea respiraţia.

— Hei! E cineva acolo?

Putea la fel de bine să se întoarcă în bucătărie. Sau să se ducă la telefon. Însă era nesigură... Auzise un zgomot, stătea în pragul uşii, sufrageria părea goală... ar fi putut fi orice – o creangă care căzuse şi se lovise de fereastră sau o pasăre care se izbise de geam. Maddox ştia exact ce gândea ea.

Se auzi un fluierat încet din bucătărie, apoi din ce în ce mai ascuţit. Ibricul fierbea.

La naiba!

Ea se întoarse cu un foşnet, iar el îi auzi paşii dispărând pe hol spre bucătărie.

Maddox tuşi, nu tare, dar cât să fie auzit, ca să o facă să se întoarcă.

Paşii se opriră.

— Cine e?

Fluieratul din bucătărie se înteţea.

Se întoarse brusc şi intră în sufragerie. El sări, însă în acelaşi moment văzu, complet şocat, că ea ţinea în mână un pistol. Ea se răsuci, iar el plonjă la picioarele ei; în acelaşi timp, arma se declanşă; el o lovi cu putere şi o aruncă pe covor. Ea ţipă, se rostogoli, cu părul blond încurcat; arma ei sări pe covor, iar pumnul ei se lansă şi îi administră o lovitură puternică în tâmplă.

Târfa cu păr galben.

El ripostă cu sălbăticie, lovind undeva într-un loc moale cu stânga, suficient de puternic cât să reuşească să se urce deasupra ei şi să o ţintuiască la podea. Ea ţipă şi se zbătu, însă el se lăsă pe ea cu toată greutatea şi îi puse arma la ureche.

— Nenorocita! Degetul lui aproape... aproape... apăsă pe trăgaci.

Ea continuă să se zbată şi să strige. El se apăsă şi mai mult, întins deasupra ei, ţintuindu-i picioarele cât să nu le mai mişte, într-o strânsoare ca de cleşte între ale sale. Acum avea controlul. Hristoase, aproape o ucisese şi poate

va fi nevoit să o facă!

— Te omor dacă trebuie! Chiar o s-o fac!

Din nou se zbătu, scoţând sunete incoerente. Era incredibil de puternică, la fel ca o pisică sălbatică.

— *Chiar* te omor! Nu mă provoca s-o fac, însă *chiar o voi face* dacă nu te opreşti!

Vorbea serios, iar ea înţelese că vorbea serios şi se opri. Îndată ce ea se domoli, el îşi mişcă piciorul, încercând să apuce pistolul de calibrul 38 care zăcea pe covor la trei metri distanţă.

— Nu te mişca!

O simţea sub el, sughiţând de frică. Perfect. Trebuia să-i fie frică. Fusese atât de aproape s-o ucidă că aproape că îi simţise gustul.

Puse piciorul pe pistol, îl trase spre el, îl ridică şi îl băgă în buzunar. Îi împinse ţeava revolverului Glock în gură şi spuse:

— O să încercăm din nou. Acum ştii că sunt în stare să te omor. Dă din cap dacă înţelegi.

Ea se răsuci brusc şi îl lovi tare în tibii, însă fără prea mare efect, iar el îi strânse gâtul cu putere cu braţul.

— Nu te lupta cu mine.

Ea se zbătu şi mai mult.

El răsuci ţeava armei suficient de tare cât să o facă să scoată un geamăt.

— Asta e o armă, înţelegi, ticăloaso?

Ea încetă să se mai zbată.

— Fă ce-ţi spun şi nu va păţi nimeni nimic. Dă din cap dacă înţelegi.

Ea făcu un semn din cap, iar el îşi slăbi uşor strânsoarea.

— Tu vii cu mine. De bunăvoie. Însă, înainte, trebuie să faci ceva.

Niciun răspuns. El îi împinse ţeava armei şi mai mult în gură.

Ea dădu din cap.

Tot trupul ei tremura în braţele lui.

— Acum o să-ţi dau drumul. Nu scoţi niciun sunet. Nu ţipi. Fără mişcări bruşte. Te omor dacă nu faci exact aşa cum îţi spun.

Ea dădu din cap şi sughiţă.

— Ştii ce vreau?

Ea scutură din cap. El încă stătea deasupra ei, cu picioarele înlănţuite de ale ei, ţinând-o strâns.

— Vreau agenda. Cea pe care a luat-o soţul tău de la prospector. E în casă?

Ea scutură din cap.

— E la soţul tău?

Niciun răspuns.

Era la soţul ei. Deja era sigur de asta.

— Acum ascultă-mă cu atenţie, Sally. Nu mă joc. Un pas greşit, un strigăt, un truc de rahat şi te omor. E simplu.

El vorbea serios, iar ea, din nou, înţelese.

— O să mă dau jos de pe tine şi trec în spate. Tu te duci

la robotul telefonului acolo la masă. Şi o să înregistrezi următorul mesaj: *„Salut, aici sunt Tom şi Sally. Tom e plecat cu treabă, iar eu a trebuit să părăsesc oraşul pe neaşteptate, astfel că nu vă putem răspunde imediat. Îmi pare rău pentru lecţiile pierdute, o să vă contactez pe toţi mai târziu. Lăsaţi un mesaj, mulţumesc”.* Poţi să faci asta pe un ton normal?

Niciun răspuns.

El răsuci ţeava.

Ea dădu din cap.

El îi scoase ţeava din gură, iar ea tuşi.

— Spune. Vreau să îţi aud vocea.

— O s-o fac.

Vocea îi tremura. El se dădu jos de pe ea şi rămase cu arma aţintită asupra ei, în timp ce ea se ridică încet.

— Fă ce ţi-am spus. O să verific mesajul pe mobil imediat ce termini, iar, dacă nu e ce trebuie şi ai făcut vreo farsă, eşti moartă.

Femeia se duse spre telefon, apăsă pe buton şi înregistră mesajul.

— Ai vocea prea stresată. Din nou. Natural.

Ea repetă, iar a treia oară reuşi.

— Perfect. Acum o să ieşim afară ca doi oameni normali, tu prima, eu la un metru în urmă. Să nu uiţi nici măcar o clipă că sunt înarmat. Maşina mea e parcată într-un crâng de stejari la aproape un kilometru în sus pe şosea. Ştii unde sunt acei copaci?

Ea făcu semn din cap că da.

— Acolo mergem.

În timp ce o împingea prin sufragerie, simţi o umezeală pe coapsă. Privi în jos. Impermeabilul de plastic era sfâşiat şi un petic de material ieşea din cracul pantalonului. Se vedea o pată întunecată de sânge, nu mare, însă totuşi era sânge. Maddox rămase uimit, pentru că nu simţise nimic şi încă nu simţea nimic. Privi covorul, însă nu văzu nici urmă de sânge scurs pe covor. Duse mâna la pată, o cercetă şi simţi pentru prima dată usturimea rănii.

La naiba! Blonda îl atinsese.

O scoase din casă şi o urmă printre tufişuri, apoi de-a lungul crângului şi ajunseră curând la maşina ascunsă. Îndată ce se aflară la adăpostul stejarilor, scoase din rucsac o pereche de cătuşe de picior şi i le aruncă.

— Pune-le.

Ea se aplecă, se chinui o vreme cu ele, apoi le prinse.

— Pune-ţi mâinile la spate.

Ea îl ascultă, iar el o întoarse şi i le prinse în cătuşe. Apoi deschise uşa din faţă a pasagerului.

— Urcă.

Ea reuşi să se aşeze şi îşi urcă şi picioarele.

El scoase din raniţă sticla de cloroform şi cârpa şi turnă din belşug.

— Nu! strigă ea. Nu, nu! Dădu din picioare încercând să îl lovească, însă nu avea prea mult loc la dispoziţie, iar el se urcase deja deasupra ei, prinzându-i mâinile încătuşate şi

punându-i cârpa pe faţă. Ea se zbătu, strigă, răsucindu-se şi lovind cu picioarele, însă în câteva clipe deveni inertă.

El se asigură că femeia inhalase o doză zdravănă, apoi trecu pe partea şoferului şi se aşeză la volan. Ea zăcea moale în scaun, într-o poziţie neobişnuită. El se întinse spre ea, o ridică şi o rezemă de uşă, îi puse o pernă sub cap şi o înveli cu o pătură, făcând-o să pară că dormea fără griji.

Deschise geamurile să iasă mirosul de cloroform din maşină, apoi îşi scoase şoseta, casca de duş, ciupicii, plasa de păr şi impermeabilul, le făcu ghemotoc şi le aruncă într-o pungă de gunoi.

Porni maşina, ieşi din crâng şi merse pe drumul către autostradă. De acolo trecu barajul şi o luă spre nord pe Highway 84. După şaisprezece kilometri intră pe drumul forestier nemarcat care ducea în pădurea naţională Carson, până la tabăra CCC de la Perdiz Creek.

Femeia stătea rezemată de uşă, cu ochii închişi şi părul blond răvăşit. El se opri şi o privi. La naiba, îşi spuse, chiar arăta bine... O adevărată frumuseţe, cu părul ca mierea.

Capitolul 13

— Umblă zvonul că aici a fost un bordel, îi spuse Beezon lui Tom în timp ce stăteau în faţa porţii murdare a unei case victoriene vechi şi dărăpănate, care se ridica inegal dintr-un deşert presărat cu palo verde, cactuşi şi ocotillo.

— Seamănă mai degrabă cu o casă bântuită decât cu un bordel, răspunse Tom.

— Te avertizez, chicoti Beezon, Harry Dearborn e destul de excentric. E renumit pentru cât e de necioplit. Urcă pe verandă şi ridică inelul din suportul mare din bronz, în formă de cap de leu. Îl lovi o dată şi scoase un sunet surd. O clipă mai târziu, o voce bubuitoare din interior spuse:

— Intră, uşa e descuiată.

Intrară. Casa era întunecată, majoritatea draperiilor erau trase şi înăuntru mirosea a mucegai şi a pisici. Arăta ca un amalgam de mobilă victoriană. Podelele erau acoperite cu covoare persane aşezate unele peste altele, iar pereţii erau ticsiţi cu vitrine din stejar cu sticlă vălurită, în ale căror adâncimi întunecate se aglomerau specimene de minerale. Lămpi înalte cu abajururi cu ciucuri erau montate din loc în loc, aruncând lumini gălbui.

— Aici, se auzi o voce adâncă şi răguşită. Şi nu atinge nimic.

Beezon o luă înainte spre sufragerie. În mijloc, un bărbat foarte gras şedea într-un fotoliu uriaş tapisat cu creton

înflorat şi cu braţele acoperite de milieuri. Lumina venea din spate, lăsând chipul bărbatului învăluit în umbră.

— Bună, Harry, spuse Beezon, pe un ton uşor agitat. Nu ne-am văzut de mult, eh? El e un prieten de-al meu, domnul Thomas Broadbent.

O mână mare ieşi din întunericul scaunului şi făcu un gest vag spre două fotolii. Se aşezară amândoi.

Tom îl studie pe bărbat mai de aproape. Semăna foarte mult cu Sidney Greenstreet, îmbrăcat într-un costum alb cu o cămaşă închisă la culoare şi cravată galbenă, cu părul rar pieptănat cu grijă pe spate, un bărbat curat şi îngrijit, în ciuda corpolenţei sale. Fruntea lui lată era la fel de netedă şi de albă ca cea a unui copil, iar pe degete purta inele mari de aur.

— Ei ca să vezi, spuse Dearborn, e chiar Robert Beezon, omul-amonit. Cum îţi merge?

— Nu se putea mai bine. Fosilele sunt la mare modă acum ca ornament de birou.

Făcu un gest de dezaprobare, cu mâna ridicată şi mişcarea abia perceptibilă a două degete.

— Şi ce treabă ai cu mine?

Beezon îşi drese glasul.

— Domnul Broadbent, aici de faţă...

Îl opri pe Beezon şi se întoarse spre Tom.

— Broadbent? Cumva eşti rudă cu colecţionarul Maxwell Broadbent?

Tom fu luat prin surprindere.

— Tatăl meu.

— Maxwell Broadbent. Mârâi. Un bărbat interesant. Ne-am confruntat de câteva ori. Trăieşte încă?

— A murit anul trecut.

Încă un mârâit. Scoase o batistă uriaşă cu care îşi tamponă faţa cărnoasă.

— Îmi pare rău să aud asta. E nevoie de oameni ca el în lumea asta. Toţi au devenit atât de... nor*mali. Pot* să întreb cum a murit? Nu cred că avea mai mult de şaizeci de ani.

Tom ezită.

— A... a murit în Honduras.

Ridică sprâncenele.

— E vreun mister la mijloc?

Tom fu luat din nou prin surprindere de francheţea bărbatului.

— A murit făcând ceea ce îi plăcea să facă, spuse el cu o oarecare asprime. Ar fi vrut probabil ceva mai mult, dar şi-a acceptat soarta cu demnitate. Nu e niciun mister la mijloc.

— Chiar sunt şocat să aud asta. Făcu o pauză. Deci ce pot face pentru tine, Thomas?

— Domnul Broadbent e interesat să cumpere un dinozaur... începu Beezon.

— Un dinozaur? Ce naiba te face să crezi că eu am dinozauri de vânzare?

— Păi... Beezon tăcu, privindu-l consternat.

Dearborn îi întinse mâna mare.

— Robert, îţi mulţumesc foarte mult că mi l-ai prezentat

pe domnul Broadbent. Iartă-mă că nu mă ridic. Însă se pare că eu şi domnul Broadbent avem de discutat afaceri şi am prefera să o facem între patru ochi.

Beezon se ridică şi se întoarse şovăind spre Broadbent, vrând să spună ceva. Tom îşi dădu seama despre ce era vorba.

— E vorba de acordul nostru? Poţi conta pe el.

— Mulţumesc, răspunse Beezon.

Tom se simţi vinovat. Bineînţeles, nu avea să existe niciun comision.

Beezon îşi luă la revedere şi o clipă mai târziu auziră sunetul uşii închise şi zgomotul motorului care pornea.

Dearborn se întoarse spre Tom, încercând să zâmbească.

— Acum... am auzit cuvântul dinozaur? Ce am spus este adevărat. Nu vând dinozauri.

— Şi ce anume *faci,* Harry?

— Sunt *broker* de dinozauri. Dearborn se rezemă în fotoliu zâmbind, aşteptând.

Tom se reculese.

— Sunt bancher cu clienţi din Extremul Orient şi unul dintre ei...

Mâna grăsună se ridică din nou şi opri discursul pregătit dinainte al lui Tom.

— Poate că asta a funcţionat cu Beezon, însă nu şi cu mine. Spune-mi adevărul.

Tom rămase o clipă pe gânduri. Lucirea vicleană şi

cinică din ochii lui Dearborn îl convinse că era mult mai bine să-i spună adevărul.

— Poate că ai citit despre crima din New Mexico, de pe platourile stâncoase de la nord de Abiquiu?

— Da.

— Eu am fost cel care a găsit cadavrul. S-a întâmplat să dau peste individ chiar în timp ce murea.

— Continuă, spuse Dearborn pe un ton neutru.

— Bărbatul mi-a înmânat o agendă şi m-a făcut să promit că i-o dau fiicei lui, pe nume Robbie. Încerc să îmi ţin promisiunea.

Problema e că poliţia nu l-a identificat şi, din câte ştiu, nici măcar nu i-au găsit trupul.

— Bărbatul ţi-a spus şi altceva înainte să moară?

— A fost lucid doar o clipă, răspunse Tom evaziv.

— Şi agenda? Ce scrie în ea?

— Doar cifre. Liste de cifre.

— Ce fel de cifre?

— Date pentru o anchetă GPR.

— Da, da, sigur, aşa a făcut-o. Pot să întreb care e interesul *tău* în povestea asta, domnule Broadbent?

— Domnule Dearborn, i-am făcut o promisiune unui muribund. De obicei îmi ţin promisiunile. Acesta e interesul meu... nici mai mult, nici mai puţin.

Harry Dearborn păru amuzat de răspuns.

— Domnule Broadbent, cred că dacă aş fi fost Diogene ar fi trebuit să-mi sting felinarul. Eşti un lucru rar, adică un

om cinstit. Sau un mincinos desăvârşit.

— Soţia mea consideră că sunt pur şi simplu încăpăţânat.

Oftă uşor.

— Da, chiar am urmărit crima aceea din Abiquiu. M-am întrebat dacă nu cumva era un anumit vânător de dinozauri pe care-l cunoşteam. Ştiam că individul căuta pe acolo şi se zvonea că era pe urmele unei chestii foarte tari. Se pare că cele mai rele temeri ale mele s-au materializat.

— Îi ştii numele?

Bărbatul se răsuci, iar fotoliul scârţâi sub acea redistribuire masivă a greutăţii.

— Marston Weathers.

— Cine e?

— Nici mai mult nici mai puţin decât cel mai bun vânător de dinozauri din ţară. Grăsunul îşi prinse mâinile şi le strânse. Prietenii îi ziceau Stem, pentru că era înalt şi deşirat. Spune-mi un lucru, domnule Broadbent: a găsit bătrânul Stem ce căuta?

Tom şovăi. Cumva, avea senzaţia că putea să se încreadă în acel om.

— Da.

Încă un oftat prelung, încărcat de tristeţe.

— Bietul Stem! A murit aşa cum a trăit: ironic.

— Ce îmi poţi spune despre el?

— Foarte multe. În schimb, domnule Broadbent, îmi vei spune ce a găsit. De acord?

— De acord.

Capitolul 14

Wyman Ford putea vedea punctul cel mai ascuţit al Muchiei Navajo la câteva sute de metri în faţă, unde platoul se termina într-un afloriment mic, de forma degetului mare de la mână. Soarele coborâse pe cer, un disc de aur roşu aprins. Ford se simţea exaltat. Acum înţelegea de ce indienii din vechime se aventurau în sălbăticie şi căutau privelişti. Mergea de două zile cu câte jumătate de raţie din provizii, mâncând doar o felie de pâine presărată cu ulei de măsline la micul dejun, apoi la cină doar o ceaşcă de linte şi orez. Foamea avea un efect straniu şi minunat asupra minţii; îi dădea senzaţia de euforie şi de energie nesfârşită. I se părea ciudat că un efect pur fiziologic putea produce un sentiment atât de profund spiritual.

Măsură cu privirea aflorimentul de gresie, căutând o cale să ajungă sus. Priveliştea era incredibilă, însă din vârf putea să vadă chiar mai mult. Merse de-a lungul unei borduri de gresie lată de doar un metru, care mărginea o prăpastie de trei sute de metri în adâncimile albastre ale canionului. Nu ajunsese niciodată atât de departe în platourile stâncoase şi se simţea ca un explorator, un John Wesley Powell. Fără îndoială, era unul dintre cele mai izolate ţinuturi care existau în ţară.

Luă curba după muchie şi se opri surprins şi încântat. Acolo, înfiptă în perete, se afla o aşezare anasazi micuţă,

dar aproape perfectă – patru cămăruţe construite din bucăţi de gresie suprapuse şi lipite între ele cu noroi. Dădu cu atenţie ocol prăpastiei – cum naiba îşi crescuseră acolo copiii? – şi îngenunche, trăgând cu ochiul prin uşă. Cămăruţa din interior era goală, nu se aflau acolo decât coceni arşi şi câteva cioburi. O singură rază de soare intra printr-o spărtură a peretelui, aruncând o pată luminoasă strălucitoare pe pământ. În praful podelei se vedeau urmele recente ale unei persoane care purta cizme cu caneluri în zigzag, iar Ford se întrebă dacă erau ale prospectorului. I se părea foarte probabil; dacă voiai să cauţi în colţul acela al platourilor stâncoase, nu puteai găsi un refugiu mai bun.

Se ridică şi îşi continuă drumul de-a lungul bordurii, trecu de ruină şi dădu peste o potecă veche care ducea până în vârful aflorimentului.

Vârful oferea o privelişte uimitoare asupra Echo Badlands, din care aproape se vedea fiecare curbă a pământului. La stânga se zărea profilul uriaş al Mesa de los Viejos, care se ridica, nivel după nivel, ca o scară măreaţă de piatră, până la poalele Munţilor Canjilon. Era una dintre priveliştile cele mai minunate pe care avusese vreodată privilegiul să le vadă, ca şi când Marele Creator suflase şi arsese peisajul, lăsându-l ca o epavă.

Ford scotoci prin hărţi şi scoase una. Urmări cu privirea cadranul, apoi desenă în minte liniile bandiandsului pe care le avea în faţă. După ce secţionă şi numerotă corespunzător peisajul, scoase binoclul şi începu să caute

primul cadran, cel de la est. După aceea trecu pe rând la următoarele cadrane, cercetând peisajul în căutarea unei anumite formaţiuni stâncoase conturate în imaginea computerizată.

Prima porţiune îi oferi prea multe opţiuni. Formaţiuni similare se găseau de obicei în grupuri, fiind săpate în aceleaşi straturi de piatră datorită acţiunii vântului şi a apei. Ford era tot mai convins că se afla pe drumul cel bun, că acel tiranozaur era undeva în Echo Badlands. Doar că trebuia să mai cerceteze.

Petrecu următoarele cincisprezece minute examinând a doua oară fiecare cadran, însă, deşi multe formaţiuni semănau cu cea pe care o căuta, niciuna nu se potrivea perfect. Desigur, exista mereu posibilitatea să vadă formaţiunea corectă din unghiul greşit sau ca formaţiunea să fie ascunsă într-unul dintre canioanele adânci din capătul îndepărtat al badlandsului. În vreme ce scruta orizontul, un anumit canion îi atrase atenţia. Canionul Tiranozaurului. Era cel mai lung canion din platourile stâncoase, adânc şi dificil, care se întindea pe o distanţă de mai bine de treizeci de kilometri prin Echo Badlands, flancat de sute, poate chiar mii de canioane laterale. Identifică măreţul monolit de bazalt care marca intrarea în canion şi îi urmă lungimea sinuoasă cu binoclul. În adâncul badlandsului, canionul dădea într-o vale îndepărtată plină de roci ciudate, în formă de dom. O parte din domuri semănau terifiant de mult cu imaginea de pe computer –

mai late la vârf şi cu gâtul mai îngust. Erau adunate împreună ca un grup de bărbaţi pleşuvi care se loveau cap în cap.

Ford măsură cu degetele distanţa dintre soare şi orizont şi îşi spuse că era ora patru. Pentru că era iunie, soarele apunea abia după opt. Dacă se grăbea, ajungea la pâlcul de domuri de gresie înainte de lăsarea întunericului. Nu credea că acolo va găsi apă, însă îşi umpluse de curând cele două bidoane într-o groapă ce se evapora rapid, lăsată de ploaia torenţială recentă, care-i oferise patru litri de rezervă. O să campeze undeva în acel canion impresionant şi va începe explorările în zorii zilei următoare. Duminică. Ziua Domnului.

Îndepărtă acel gând din minte.

Ford mai aruncă o privire prin binoclu la canionul adânc şi misterios. I se puse un nod în stomac. Ştia că tiranozaurul era acolo – în Canionul Tiranozaurului.

Ironia îl făcu pe Ford să zâmbească.

Capitolul 15

Harry Dearborn trase adânc aer în piept, cu chipul ascuns în umbră.

— Dumnezeule, e deja patru şi jumătate! Bei nişte ceai?

— Dacă nu e prea mare deranjul, răspunse Tom, întrebându-se cum va reuşi un om atât de gras să se ridice din fotoliu, darămite să mai facă şi ceai.

— Deloc. Dearborn îşi mişcă uşor piciorul şi apăsă un buton mic din podea; o clipă mai târziu, din spatele casei apăru un servitor.

— Ceai.

Bărbatul se retrase.

— Aşa, unde rămăsesem? Ah, da, la fiica lui Stem Weathers. O cheamă Roberta.

— Robbie.

— Robbie, aşa îi spunea tatăl ei. Din păcate, ea şi tatăl ei erau destul de înstrăinaţi unul de altul. Din ce am auzit ultima oară despre ea, încerca să îşi facă un renume ca artistă în Texas – cred că în Marfa. Pe lângă Big Bend. Un orăşel mic, ar trebui să fie simplu s-o găseşti.

— Cum l-ai cunoscut pe Weathers? Făcea rost de dinozauri pentru tine?

Un deget gras bătu pe braţul fotoliului.

— Nimeni nu face rost *pentru* mine, Thomas, cu toate că poate mai strecor sugestii de la unii dintre clienţii mei. Nu

am nimic de-a face cu asta – în afară de a cere documente care dovedesc că fosila provine de pe teren privat. Aici, Dearborn făcu o pauză suficient de lungă cât să lase un zâmbet ironic să îi apară pe chip. Apoi continuă. Majoritatea vânătorilor de fosile caută chestii mici. Eu îi numesc mulţimea ferigilor şi peştişorilor, din care face parte şi domnul Beezon. Care adună porcării cu grămada. Din când în când dau peste ceva important şi atunci vin la mine. Am clienţi care caută anumite lucruri: oameni de afaceri, muzee străine, colecţionari. Eu fac legătura între cumpărători şi vânzători şi iau comision de douăzeci la sută. Niciodată nu văd sau ating specimenele. Nu lucrez pe teren.

Tom îşi reţinu un zâmbet.

Servitorul îşi făcu apariţia cu o tavă enormă de argint pe care se aflau un ceainic acoperit şi farfurii pline ochi cu fursecuri, bezele, miniecleruri şi brioşe miniaturale, borcane de marmeladă, unt, frişcă şi miere. Lăsă tava pe o masă lângă Dearborn şi dispăru la fel de silenţios precum venise.

— Excelent! Dearborn luă capacul de pe ceainic, umplu două ceşti de porţelan, adăugă lapte şi zahăr.

— Ceaiul tău. Îi întinse lui Tom ceaşca şi farfuria.

Tom luă cana şi sorbi din ea.

— Insist ca ceaiul meu să fie pregătit în stil englezesc, nu cum îl fac barbarii de americani. Chicoti şi dădu ceaşca peste cap dintr-o singură mişcare abilă, o lăsă jos goală, apoi întinse mâna grăsună şi luă o brioşă de pe tavă, o

desfăcu, o dădu prin frişcă şi o băgă în gură. Apoi luă o plăcintă fierbinte, puse pe ea o bucată de unt, aşteptă să se topească, apoi o mâncă.

— Te rog, serveşte-te, spuse el cu o voce înăbuşită.

Tom luă un ecler şi muşcă din el. Frişca groasă ieşi prin spate şi îi alunecă pe mână. El o mâncă, lingând frişca, apoi îşi şterse mâna.

Dearborn îşi şterse buzele cu mâna, apoi le tamponă cu batista şi continuă:

— Stern Weathers nu era un căutător de ferigi şi peştişori. El căuta specimene unice. Şi-a petrecut întreaga viaţă în căutarea loviturii celei mari. Vânătorii mari de dinozauri sunt de acelaşi soi. Nu o fac pentru bani. Sunt obsedaţi. E palpitaţia căutării, emoţia loviturii, obsesia de a găsi ceva extrem de rar şi de valoros... Asta îi face să meargă mai departe.

Îşi turnă a doua ceaşcă de ceai, o ridică la buze împreună cu farfuriuţa şi o goli pe jumătate dintr-o singură sorbitură zgomotoasă.

— M-am ocupat de chestiile găsite de Stem, însă l-am lăsat în pace. Rar îmi spunea ce făcea sau unde căuta. Însă de data asta circula zvonul că umbla după ceva măreţ în platourile alea stâncoase. A vorbit cu prea mulţi oameni căutând informaţii – geofizicieni, cosmochimişti, curatori de paleontologie de la diverse muzee. A fost foarte lipsit de înţelepciune din partea lui. Era mult prea cunoscut. Zvonurile circulă repede. Toţi ştiau cum opera – atât

sistemul lui GPR făcut manual, cât şi agenda aceea erau legendare –, aşa că nu mă surprinde că cineva era pe urmele lui. Pe deasupra, platourile stâncoase sunt teren federal sub administrarea Biroului de Gestionare a Terenurilor. Nu avea ce căuta acolo. Tot ce iei de pe un teren al BGT fără permis federal este pur şi simplu furt. Şi oricum nu eliberează permise decât pentru câteva muzee şi universităţi.

— De ce ar fi riscat?

— Nu e un risc atât de mare. Nu e singurul care o face. Majoritatea terenurilor BGT sunt atât de izolate, încât posibilitatea să fii prins e aproape inexistentă.

— Ce fel de lucruri a găsit şi ţi-a adus?

Dearborn zâmbi.

— Niciodată nu dezvălui. Ajunge să spun că nu m-a deranjat niciodată cu chestii mediocre. Se spune că era în stare să miroasă dinozaurii chiar dacă sunt îngropaţi de milioane de ani.

Scoase un oftat trist, întrerupt prematur de un biscuit cu marmeladă pe care tocmai îl băga în gură. Mestecă, înghiţi şi continuă:

— Problema lui nu era să găsească dinozauri; ci ce să facă cu ei după ce îi găsea. Partea financiară îl depăşea mereu. Am încercat să îl ajut, însă tot timpul se băga în belele. Era un om dificil, singuratic, înţepat, care se supăra uşor. Desigur, putea găsi un dinozaur pe care să îl vândă cu jumătate de milion de dolari, însă doar ca să scoată fosila

din pământ şi să o transporte la un laborator l-ar fi costat o sută de mii. E nevoie de treizeci de mii de ore de muncă să cureţi şi să pregăteşti un dinozaur mare, asta fără să iei în calcul asamblarea lui. Lui Weathers îi păsa prea mult de dinozaurii lui, astfel că era mereu falit. Însă îi putea găsi cu siguranţă.

— Ai idee cine l-a omorât?

— Nu. Dar nu e greu de ghicit ce s-a întâmplat. Unii dintre cei mai slabi ca el l-au urmărit. După cum am spus, au circulat zvonuri. Punea prea multe întrebări la prea mulţi geologi, mai ales celor care studiau extincţia în masă K-T. Toţi ştiau că

Stem era pe urmele prăzii, că mirosea ceva măreţ. Cred că a fost ucis de cineva care voia să-i fure descoperirea.

Tom se aplecă spre el.

— Te gândeşti la cineva anume?

Dearborn scutură din cap, luă un ecler şi îl înghiţi.

— Îi cunosc pe toţi cei din lumea asta. Vânătorii de dinozauri de pe piaţa neagră sunt o adunătură dură. Când se întâlnesc se iau la bătaie, îşi fură unul altuia prăzile, mint, înşală şi fură. Însă o crimă? Nu fac din astea. Cred că ucigaşul e un nou-venit sau probabil un mercenar care şi-a luat treaba mult prea în serios.

Goli ceaşca şi îşi mai turnă una.

— Şi zvonurile astea despre care vorbeai?

— Vreme de doi ani Weathers încerca să urmărească un strat de gresie cunoscut sub numele de Formaţiunea Hell

Creek, în New Mexico.

— Hell Creek?

— Aproape toţi tiranozaurii existenţi provin din această formaţiune sedimentară uriaşă care apare în diverse locuri în Munţii Stâncoşi, însă care nu fusese descoperită şi în New Mexico. Stratul a fost descoperit de un paleontolog pe nume Barnum Brown, în Hell Creek, Montana, cu aproape o sută de ani în urmă, când a găsit primul tiranozaur din lume. Însă Weathers căuta mai mult decât pietre din Hell Creek. Avea o obsesie cu însăşi limita K-T.

— Limita Cretacic-Terţiar?

— Exact. Vezi tu, Formaţiunea Hell Creek este acoperită cu stratul limitei K-T. Acel strat, care are doar un centimetru şi jumătate grosime, înregistrează evenimentul care a ucis dinozaurii – căderea asteroidului. Nu sunt multe locuri în lume unde se află o secvenţă neîntreruptă de roci la limita K-T. Cred că asta l-a adus pe platourile stâncoase din Abiquiu – căutarea stratului de limită K-T.

— Şi de ce căuta neapărat limita K-T?

— Nu sunt sigur. În termeni generali, limita K-T înseamnă cel mai interesant strat de rocă descoperit vreodată. Acesta conţine pietrişul rămas din impactul cu asteroidul, alături de cenuşa rezultată în urma arderii pădurilor. Există o secvenţă spectaculos de clară a rocilor din stratul de limită K-T în Bazinul Raton din Colorado. Şi spun o poveste interesantă. Asteroidul a lovit în locul în care se află astăzi Peninsula Yucatán din Mexic, aterizând

într-un unghi din care a aruncat pietriş topit pe arii vaste din America de Nord. Au denumit asteroidul Chicxulub, un cuvânt mayaş care însemna „coada dracului” – drăguţ, nu?

Chicoti şi se folosi de ocazie să mai mănânce o lipie.

— Chicxulub a lovit pământul cu o viteză de Mach[2] patruzeci. Era atât de mare, încât atunci când fundul acestuia a intrat în contact cu pământul, vârful lui era mai înalt decât Muntele Everest. A vaporizat o bucată mare din scoarţa pământului încă de la contact, aruncând un nor de material pe o rază de peste o sută de kilometri, acesta intrând în atmosfera pământului şi ajungând pe orbită, o parte ridicându-se până la jumătatea distanţei până la lună şi revenind cu o viteză de peste patruzeci de mii de kilometri pe oră. Materialul care a căzut a supraîncălzit o mare parte din atmosferă, aprinzând focuri uriaşe care au ras continentele, eliberând o sută de miliarde de tone de dioxid de carbon, o sută de miliarde de tone de metan şi şaptezeci de miliarde de tone de funingine. Fumul şi praful erau atât de groase, încât pământul a devenit întunecat ca peştera cea mai întunecată, procesul de fotosinteză s-a oprit, iar lanţurile trofice s-au prăbuşit. Un fel de iarnă nucleară şi-a făcut apariţia, iar pământul a îngheţat luni întregi; acest lucru a fost urmat imediat de un efect de seră care s-a propagat cu o mare viteză, provocat de eliberarea

2 Numărul lui Mach este o mărime adimensională care arată de câte ori este mai mare viteza unui mobil decât viteza sunetului în acel mediu. Viteza Mach 1 este egală cu viteza sunetului; în condiţii standard Mach 1 este egal cu 1 225 km/h. (n.red.).

bruscă a dioxidului de carbon şi a metanului. A fost nevoie de 130.000 de ani pentru ca atmosfera pământului să se răcească şi să revină la normal.

Dearborn îşi şterse buzele cu mâna şi linse un strop de cremă cu limba lui mare şi roz.

— Toate astea sunt înregistrate minunat în rocile K-T din Bazinul Raton. Întâi vezi un strat de pietriş din impactul propriu-zis. Acest strat este gri şi bogat în elementul rar iridiu, care se găseşte în meteoriţi. La microscop vezi că e plin de sfere mici, picături îngheţate de rocă topită. Deasupra acelui strat se află al doilea strat, negru ca tăciunele, pe care un geolog l-a descris ca fiind „cenuşa lumii din Cretacic". Geologii sunt cei mai poetici oameni de ştiinţă, nu crezi?

— Tot sunt nedumerit de ce l-ar fi interesat pe Weathers limita K-T, dacă nu căuta altceva decât fosile de dinozaur.

— Asta rămâne un mister. Poate că folosea acel strat ca modalitate de localizare a fosilelor de tiranozaur. Cretacicul târziu, chiar înainte de extincţie, a fost perioada în care dinozaurii dominau pământul.

— Cam cât valorează un tiranozaur mare acum?

— Cineva spunea cândva că toţi cei care au găsit vreodată un tiranozaur sunt o mână de oameni care n-ar ajunge nici să formeze o echipă de baseball. Sunt o specie foarte rară. Am doisprezece clienţi care abia aşteaptă să liciteze următorul tiranozaur care apare pe piaţa privată şi cred că unii dintre ei sunt gata să plătească peste o sută de

milioane.

Tom fluieră.

Dearborn lăsă ceaşca jos, arborând o expresie gânditoare.

— Aveam senzaţia...

— Da?

— Senzaţia că Stem Weathers căuta ceva mai mult decât un simplu tiranozaur. Ceva legat de însăşi limita K-T. Însă nu ştiu exact ce...

Vocea i se pierdu şi îşi mai turnă o ceaşcă de ceai.

— Bietul Stem. Şi biata Robbie. Nu vreau să fiu în locul tău când îi vei da vestea.

Goli ceaşca, mai mâncă un biscuit, îşi tamponă faţa şi îşi şterse vârfurile degetelor cu batista.

— Acum e rândul tău să vorbeşti, Thomas. Spune-mi ce a găsit Stem Weathers. Desigur, poţi conta pe discreţia mea. Ochii îi străluceau.

Tom scoase imaginea imprimată din buzunar şi o desfăşură pe măsuţa de ceai.

Încet, implacabil, însă cu un avânt uriaş, trupul masiv al lui Harry Dearborn se ridică din fotoliu mut de uimire.

Capitolul 16

Maddox stătea deasupra femeii, care zăcea pe pat, cu părul blond răsfirat pe pernă precum o aură. Se răsuci, scânci şi într-un final deschise ochii. El nu spuse nimic, urmărind cu privirea cum trecea de la confuzie la frică, pe măsură ce îşi amintea totul.

El ridică arma în raza ei vizuală.

— Fără şiretlicuri. Poţi să te ridici, însă doar atât.

Ea se ridică în capul oaselor, tresărind, iar cătuşele de la încheieturile mâinilor şi de la gleznele ei scoaseră un clinchet.

El făcu un gest împrejur.

— Deci... ce crezi?

Niciun răspuns.

— Am muncit din greu să-ţi fac un loc frumos.

Întinsese o faţă de masă mică pe bobină ca să dea aspectul de masă, pusese flori proaspete într-un borcan de gem şi chiar atârnase un afiş cu autograf, în ediţie limitată, pe care îl luase din cabană. Felinarul cu kerosen arunca o lucire gălbuie în cameră, care era plăcut de răcoroasă comparativ cu căldura înăbuşitoare de afară a acelei după-amiezi târzii. Şi aerul era curat – fără vapori de mină sau gaze otrăvitoare.

— Când se întoarce Tom? întrebă Maddox.

Niciun răspuns. Blonda privi în altă direcţie. Asta

începea să-l scoată din sărite.

— Uită-te la mine.

Ea îl ignoră.

— Am spus *uită-te la mine.* Ridică arma.

Ea întoarse capul încet, cu dispreţ şi îl privi. Ochii ei verzi ardeau de ură.

— Îţi place ce vezi?

Ea nu spuse nimic. Privirea de pe chipul ei era atât de intensă, încât Maddox se simţi uşor derutat. Nu părea să-i fie frică. Însă ştia că îi era frică. Era îngrozită. Trebuia să fie. Şi pe bună dreptate.

El se ridică şi îi aruncă un zâmbet pieziş, întinzând braţele.

— Da, uită-te cu atenţie. Mă pricep, aşa e?

Nicio reacţie.

— Să ştii că o să mă vezi mai în amănunt. Şi o să încep prin a-ţi arăta tatuajul pe care îl am pe spate. Poţi să ghiceşti ce e?

Nicio reacţie.

— A durat două săptămâni lucrul la el, patru ore pe zi timp de paisprezece zile. Un prieten de-al meu din puşcărie mi l-a făcut, un adevărat geniu cu acul. Ştii de ce îţi spun asta?

El se opri, însă ea nu răspunse nimic.

— Pentru că acest tatuaj este motivul pentru care sunt aici cu tine azi. Acum ascultă cu atenţie. Vreau agenda aia. Soţul tău o are. Când mi-o dă, te las să pleci – e simplu.

Însă pentru asta trebuie să iau legătura cu el. Are telefon mobil? Dă-mi numărul şi poţi ieşi de aici în câteva ore.

— Caută-l în cartea de telefoane, vorbi ea într-un final.

— Ah, de ce trebuie să fii o ticăloasă?

Ea nu zise nimic. Poate încă se gândea că avea ceva de spus în acea situaţie. Şi va trebui să-i demonstreze contrariul. O s-o zdrobească ca pe un mânz.

— Vezi cătuşele alea din perete? Dacă n-ai ghicit deja, sunt pentru tine.

Ea nu se întoarse.

— Priveşte-le cu atenţie.

— Nu.

— Ridică-te.

Ea rămase jos.

El îndreptă cu atenţie arma către glezna ei, ţinti spre stânga şi trase. Zgomotul fu asurzitor în spaţiul închis, iar ea sări ca o căprioară. Glonţul trecuse prin saltea, iar în aer se ridicaseră bucăţi de umplutură.

— La naiba. Am ratat.

El ţinti din nou.

— O să şchiopătezi tot restul vieţii. Acum ridică-te.

Ea se ridică, în sunetul cătuşelor.

— Du-te acolo unde sunt prinse cătuşele în perete. Le vei scoate pe ale tale şi le vei pune pe acelea.

Acum vedea cum frica îşi făcea loc pe chipul ei arogant, în ciuda efortului de a se controla. El ţinti cu arma.

— Aş putea chiar să te omor dacă nimeresc o arteră.

Niciun răspuns.

— Ai de gând să faci ce îţi spun sau trebuie să te împuşc în picior? E ultimul avertisment şi nu glumesc.

Din nou vorbea serios, iar ea îşi dădu seama.

— O s-o fac, răspunse ea, pe un ton mai îmblânzit. Din ochi îi curgeau lacrimi.

— Eşti fată deşteaptă. Uite cum se face. Aceeaşi cheie funcţionează pentru ambele seturi. Întâi îţi eliberezi gleznele, pe rând. Apoi încheietura dreaptă. Ţi-o desfac eu pe cea stângă, îi aruncă cheia. Ea se aplecă şi o ridică, desfăcu cu greu cătuşele de la glezne şi îi urmă instrucţiunile.

— Acum aruncă cheia.

El se întinse şi o prinse.

— O să îţi desfac încheietura stângă. Se duse spre masă, aşeză arma, se îndreptă spre ea şi îi eliberă încheietura stângă. Apoi testă cătuşele de picioare să se asigure că se încuiaseră bine.

El făcu un pas în spate şi ridică arma de pe masă.

— Vezi asta? Arătă spre coapsă. M-ai atins, ştiai?

— Păcat că nu era pe centru şi cu câţiva centimetri mai sus, răspunse Sally.

Maddox râse aspru.

— Avem o adevărată comedie aici. Cu cât înveţi mai repede programul, cu atât mai repede terminăm. Soţul tău, Tommy, are agenda. Eu o vreau. Făcu un semn din nou cu arma spre piciorul ei. Dă-mi numărul lui şi îi dăm drumul la

spectacol.

Ea îi dădu numărul lui de mobil.

— Acum o să primeşti un tratament cu adevărat special.

Rânji, făcu un pas în spate şi începu să-şi descheie cămaşa.

— O să-ţi arăt tatuajul meu.

Capitolul 17

Ca de obicei, în sala de lectură de la Amsterdam Club era linişte. Singurele sunete erau doar foşnetul uşor al unui ziar şi clinchetul ocazional de gheaţă în vreun pahar. Pereţii cu lambriuri de stejar, tablourile întunecate şi mobilierul masiv dădeau locului senzaţia de eleganţă şi atemporalitate, accentuată de parfumul de cărţi vechi şi piele.

Într-un colţ, îngropat într-un fotoliu adânc, luminat de o pată de lumină galbenă, stătea Iain Corvus, sorbind dintr-un martini, cu ultimul număr din *Scientific American.* Răsfoi paginile, fără să le citească, apoi aruncă revista nerăbdător pe o masă laterală. La ora şapte într-o seară de sâmbătă sala de lectură începea să se golească, căci cititorii plecau să ia cina. Corvus nu avea poftă nici de mâncare, nici de conversaţie. Deja trecuseră şaptezeci şi două de ore de când îl contactase ultima oară Maddox. Corvus nu avea habar unde era sau ce făcea şi nu exista nicio metodă prin care să-l contacteze în siguranţă.

Se răsuci în scaun, îşi încrucişă din nou picioarele şi bău o gură zdravănă de martini. Simţi căldura bine-venită răspândindu-i-se în piept, ridicându-i-se la cap, însă nu-i oferi vreo alinare. Atâtea depindeau de Maddox; *totul* depindea de Maddox. Cariera lui ajunsese într-un punct critic şi era la mila unui fost puşcăriaş.

Melodie lucra până târziu la laboratorul de mineralogie, analizând şi mai în detaliu specimenul. Se dovedise un om de ştiinţă fenomenal, obţinând mult mai multe rezultate decât anticipase el. Şi o făcuse atât de bine, încât el începuse să se îngrijoreze că poate ea era o persoană mult mai nepotrivită cu care să împartă gloria decât bănuise iniţial. Poate că făcuse o greşeală să îi încredinţeze doar ei o analiză atât de importantă şi de inovatoare, fără ca măcar să se implice suficient de mult cât să poată justifica furtul meritelor ei.

Ea îi promisese că îl va suna la ora unsprezece cu cele mai recente rezultate. Se uită la ceas: încă patru ore.

Ceea ce descoperise ea deja era mai mult decât suficient ca să prezinte la o întâlnire de evaluare. Era o adevărată mană cerească. Ar fi fost imposibil să nu fie avansat şi să lase cel mai important specimen de dinozaur din toate timpurile să plece împreună cu el la alt muzeu. Indiferent cât îl displăceau, indiferent că părerea lor despre portofoliul lui de lucrări publicate nu era una bună, nu vor lăsa specimenul să plece. Era un noroc dincolo de orice noroc – dar nu, îşi spuse Corvus, de fapt nu era noroc. Norocul, spunea cineva, era atunci când pregătirea se întâlnea cu şansa. El se pregătise foarte bine. Auzise cu mai bine de şase luni în urmă zvonurile că Marston Weathers era pe urmele a ceva măreţ. Ştia că bătrânul se afla în nordul statului New Mexico sperând să pună mâna pe un dinozaur ilegal pe un teren al BGT – teren *public.* Corvus îşi

dăduse seama că era ocazia perfectă: să exproprieze un dinozaur de la un hoţ şi să îl recupereze pentru ştiinţă. O să efectueze un serviciu public nepreţuit – şi totodată îşi făcea şi lui un bine.

Corvus fusese foarte tulburat când aflase că Maddox chiar îl omorâse pe Weathers, însă după ce trecuse de şocul iniţial, îşi dăduse seama că fusese cea mai bună decizie – simplifica mult lucrurile. Şi scotea din circulaţie un bărbat mai vinovat de furtul de pe teren public al unor specimene ştiinţifice de neînlocuit mai mult decât oricine altcineva, viu sau mort.

Pregătire. Individul acela, Maddox nu îi căzuse pur şi simplu în braţe. Maddox îl contactase pentru ceea ce era el, autoritatea mondială în domeniul dinozaurilor tiranozaurieni. Când lui Corvus îi trecuse prin cap că Marston Weathers era cheia prin care să pună mâna pe un specimen de primă clasă, îşi dăduse seama cât de util putea să-i fie Maddox – dacă ieşea din puşcărie. Corvus îşi asumase un risc personal pentru asta, însă era ajutat de faptul că Maddox era condamnat pentru omor prin imprudenţă în loc de omucidere – avusese un avocat al naibii de bun. Maddox avusese un comportament desăvârşit în puşcărie. Şi, în sfârşit, când venise prima înfăţişare a lui Maddox pentru eliberarea condiţionată, victima moartă nu avusese rude sau prieteni care să umple sala şi să explice cât de mult sufereau. Corvus însuşi vorbise la audiere, garantând pentru Maddox şi oferindu-se

să-l angajeze. Funcţionase, iar juriul îl eliberase condiţionat.

În timp, Corvus îşi dăduse seama că Maddox era un om cu calităţi rare, un individ foarte charismatic şi inteligent, ştia să vorbească, era arătos şi prezentabil. Dacă s-ar fi născut în altă conjunctură poate ar fi devenit şi el un om de ştiinţă chiar bun.

Pregătirea întâlneşte şansa. Până atunci, Corvus îşi jucase cartea perfect. Chiar trebuia să se liniştească şi să aibă încredere că Maddox va duce treaba la bun sfârşit şi va lua agenda. Agenda îl va duce direct la fosilă. Era cheia pentru rezolvarea problemei care-l frământa pe Corvus.

Îşi privi nerăbdător ceasul, îşi termină paharul de martini şi luă din nou exemplarul din *Scientific American.* Acum mintea lui era calmă.

Capitolul 17

În lumina slabă a felinarului cu kerosen, Sally Broadbent îl urmări pe bărbat scoţându-şi cămaşa. Simţea metalul rece în jurul încheieturilor şi gleznelor; simţea mirosul de umezeală din aer, auzea de undeva apă picurând. Se părea că se afla undeva într-o peşteră sau fostă mină. Cu acel gust de cupru în gură şi cu durerile de cap pe care le avea, avea impresia că toate aceste neplăceri i se întâmplau altei persoane.

Sally nu credea că bărbatul o va lăsa să plece după ce lua agenda de la Tom. O va ucide – vedea asta în ochii lui, în modul nepăsător în care îşi arăta chipul şi dezvăluia informaţii despre el.

— Hei, ce părere ai de asta?

Stătea cu faţa spre ea, fără cămaşă, cu un zâmbet pieziş pe faţă, umflându-şi încet pectoralii şi bicepşii.

— Eşti pregătită?

Întinse braţele, cu spatele aplecat. Apoi, brusc, se întoarse cu spatele la ea.

Ea scoase un ţipăt. Acolo, acoperindu-i complet spatele, se afla imaginea tatuată a unui tiranozaur în atac, cu ghearele ridicate, fălcile căscate, atât de real, de parcă era gata să sară din spatele lui. Iar când îşi flexa muşchii, dinozaurul părea că se mişcă.

— E tare, nu?

Ea privea lung.

— Am spus ceva. Era cu spatele încă întors spre ea şi îşi umfla pe rând muşchii spatelui, făcând ca tiranozaurul să-şi mişte întâi o gheară, apoi alta, apoi capul.

— Îl văd.

— Când eram în puşcărie mi-am zis că am nevoie de un tatuaj. E o tradiţie, înţelegi ce vreau să spun? E şi o necesitate – arată cine eşti şi îţi defineşte alianţele. Tipii fără tatuaj sfârşesc de obicei ca sclavii cuiva. Însă eu nu doream porcăriile obişnuite, cranii sau moartea cu coasa. Voiam un tatuaj care să mă reprezinte *pe mine.* Un tatuaj care să le spună tuturor că nu eram sclavul nimănui şi că eram propriul meu stăpân, că nu datoram supunere nimănui. De asta am ales un tiranozaur. Pe planeta asta nu a trăit ceva mai crud. Însă îmi trebuia un model pentru asta. Dacă îmi lăsam spatele în voia vreunui idiot sfârşeam cu Godzilla sau cu ideea stupidă a vreunui puşcăriaş despre cum arăta un tiranozaur. Voiam să fie autentic. Voiam să aibă *acurateţe ştiinţifică.* Se încordă, iar în timp ce muşchii spatelui său se umflau grotesc, fălcile tiranozaurului păreau să se deschidă şi să se închidă. Aşa că i-am scris unui expert cu renume internaţional în tiranozauri. Bineînţeles, nu mi-a răspuns la scrisori. De ce un tip ca el ar coresponda cu un puşcăriaş de la Pelican Bay? chicoti uşor şi se încordă din nou. Priveşte cu atenţie, Sally. Nu există o reproducere mai bună decât asta a unui dinozaur – în nicio carte şi în niciun muzeu. Aici sunt cele mai recente cercetări

ştiinţifice.

Sally înghiţi în sec şi ascultă.

— În fine, după un an fără răspuns, dintr-odată acest expert în dinozauri îmi scrie. Am avut o corespondenţă interesantă. Mi-a trimis cele mai recente cercetări, chiar şi chestii nepublicate încă. Mi-a trimis desene făcute de mâna lui. Am avut un adevărat expert în tatuaje care să mi-l facă. Iar în timp ce tiranozaurul meu prindea viaţă, de câte ori aveam o întrebare, specialistul meu din exterior îmi răspundea. Îşi făcea timp pentru mine. Chiar s-a implicat, să se asigure că tiranozaurul ăsta e ce trebuie.

Se încordă încă o dată.

— Am devenit prieteni – mai degrabă fraţi. Apoi... ştii ce a făcut?

Sally reuşi să îngaime:

— Ce?

— M-a scos de la zdup. Trebuia să fac între zece şi cincisprezece ani pentru omor din imprudenţă, însă el a depus mărturie pentru mine la audiere, mi-a dat bani şi o slujbă. Aşa că, atunci când mi-a cerut o favoare, nu prea puteam să-l refuz. Ştii care era favoarea?

— Nu.

— Să-i aduc agenda.

Ea înghiţi din nou în sec şi se luptă cu un val nou de spaimă. Nu i-ar fi spus toate acele lucruri decât dacă plănuia să o ucidă.

Maddox se întoarse din nou cu faţa, îşi luă cămaşa şi se

îmbrăcă.

— Vezi de ce mă străduiesc atât? însă trebuie să dau un telefon acum. Revin.

Apoi se întoarse şi ieşi din mica celulă în care se afla Sally.

Capitolul 18

Când maşina se apropie de Tucson, Tom îşi încercă din nou telefonul şi văzu că în sfârşit are semnal. Se uită la ceas. Cinci şi jumătate. Stătuse cu Dearborn mai mult decât crezuse. Trebuia să se grăbească să prindă avionul de şase şi jumătate.

Formă numărul de acasă să vadă ce făcea Sally. Telefonul sună de câteva ori, apoi intră robotul telefonic. „Salut, aici sunt Tom şi Sally. Tom e plecat cu treabă, iar eu a trebuit să părăsesc oraşul pe neaşteptate, astfel că nu vă putem răspunde imediat. Îmi pare rău pentru lecţiile pierdute, o să vă contactez pe toţi mai târziu. Lăsaţi un mesaj, mulţumesc”.

Urmă semnalul sonor, iar Tom închise telefonul, surprins şi brusc îngrijorat. Ce era asta cu plecatul pe neaşteptate din oraş? De ce nu-l sunase? Poate că îl sunase – telefonul lui nu avusese semnal acasă la Dearborn. Îşi verifică rapid căsuţa vocală, dar nu avea apeluri nepreluate.

Din ce în ce mai neliniştit, formă din nou numărul de acasă şi ascultă mesajul mai atent. Tonul ei nu era deloc normal. Trase pe dreapta şi sună iarăşi şi, de data aceasta, ascultă cu foarte mare atenţie. Ceva nu era deloc în neregulă. Tom îşi simţi brusc inima bătându-i să-i spargă pieptul. Intră din nou pe autostradă scârţâind cauciucurile. Acceleră şi formă numărul poliţiei din Santa Fé şi ceru cu

detectivul Willer. Două legături frustrante, apoi răspunse vocea familiară şi apatică.

— Sunt Tom Broadbent.

— Da?

— Sunt plecat din oraş şi tocmai am sunat acasă. Ceva e în neregulă acolo. Soţia mea ar trebui să fie acasă, dar nu e şi a lăsat pe robotul telefonic un mesaj care n-are nicio noimă. Cred că a fost forţată să lase acel mesaj. S-a întâmplat ceva.

Tăcere, apoi vocea lui Willer spuse:

— Mă duc chiar acum acolo şi arunc o privire.

— Aş vrea să faci mai mult de-atât. Vreau să faci tot posibilul să o găseşti.

— Crezi că a fost răpită?

Tom ezită.

— Nu ştiu.

Se lăsă o pauză.

— Mai trebuie să ştim ceva?

— V-am spus tot ce ştiu. Mergeţi acolo cât se poate de repede.

— O să mă ocup personal. Dacă uşa e încuiată, avem permisiunea să spargem şi să intrăm?

— Da, bineînţeles.

— Când te întorci în oraş?

— Avionul meu aterizează de la Tucson la şapte şi jumătate.

— Lasă-mi numărul tău, te sun din casă.

Tom îi dădu numărul lui de mobil şi închise. Îl copleşi un sentiment de neputinţă şi vinovăţie. Ce prost fusese să o lase singură pe Sally!

Acceleră, lipind pedala de podea, zburând pe asfalt cu peste o sută la oră. Sub nicio formă nu va pierde avionul. După cincisprezece minute îi sună mobilul.

— Vorbesc cu Tom Broadbent? Nu era Willer.

— Acum aştept un telefon important...

— Taci, Tommy băiete, şi ascultă-mă.

— Cine naiba e...?

— Am spus să taci.

— O am pe domniţa ta. Sally. E teafără... momentan. Tot ce vreau e agenda. Mă urmăreşti? Răspunde doar cu da sau nu.

Tom strânse telefonul atât de tare, încât părea că-l va sparge.

— Da, reuşi el să răspundă într-un final.

— Când am agenda, tu o ai înapoi pe Sally.

— Ascultă, dacă te atingi măcar...

— N-o să repet. *Taci dracului.*

Tom auzi respiraţia grea a bărbatului la capătul celălalt al telefonului.

— Unde eşti? întrebă vocea.

— În Arizona...

— Când te întorci?

— La şapte şi jumătate. Ascultă-mă...

— Vreau ca tu să mă asculţi pe *mine.* Foarte atent. Eşti

în stare?

— Da.

— După ce aterizează avionul tău, te urci în maşină şi vii spre Abiquiu. Traversezi oraşul şi ieşi pe Highway 84 la nord de baraj. Nu opreşti pentru nimic. Ar trebui să ajungi pe la nouă. Ai agenda cu tine?

— Da.

— Perfect. Vreau să iei agenda, să o pui într-o pungă sigilată şi apoi într-o pungă de gunoi pe care o umpli să pară deşeuri. Gunoiul trebuie să fie galben. Ai înţeles? Galben-deschis. Mergi cu maşina înainte şi înapoi pe Highway 84 între macazul barajului şi macazul de la Ghost Ranch. Conduci cu fix nouăzeci de kilometri la oră, cu telefonul mobil deschis. Semnalul e bun cu câteva mici excepţii. O să te sun să îţi dau mai multe instrucţiuni. Ai înţeles?

— Da.

— Cu ce zbor vii?

— Southwest Airlines 662.

— În regulă. O să verific să văd când aterizezi şi te aştept la Ghost Ranch după o oră şi douăzeci de minute. Nu te opreşti acasă, nu faci nimic altceva şi conduci până la Abiquiu. Ai înţeles? Mergi înainte şi înapoi între baraj şi Ghost Ranch până te sun eu. Şi rămâi la nouăzeci de kilometri la oră.

— Da. Dar dacă o răneşti...

— Să o rănesc pe Sally? O să am mare grijă de ea dacă

faci tot ce spun eu, exact cum spun eu. Şi Tom. Fără poliţişti. Să îţi spun şi de ce. Nicio răpire nu a reuşit când a fost chemată poliţia. Ai auzit de statisticile alea? Când apar poliţiştii, răpirea eşuează, iar victima de obicei moare. Suni la poliţie şi te-ai ars. Poliţiştii se vor băga şi îşi vor face treaba fără să le pese de tine şi de grijile tale. O să-ţi pierzi controlul, eu o să-mi pierd controlul, iar Sally o să moară. Înţelegi ce spun? Suni la poliţie şi îţi iei la revedere de la soţia ta de pe un pat mobil din oţel inoxidabil în subsolul aeroportului 1100 West. Ai priceput?

Tăcere.

— M-am făcut înţeles?

— Da.

— E bine atunci. Doar eu şi cu tine, în control total mereu. Eu iau agenda, tu îţi iei soţia. Control total. Ai înţeles?

— Da.

— Aici am radioul unei brigăzi de poliţie şi am şi alte moduri de a afla dacă suni după poliţişti. Şi am şi un partener.

Bărbatul închise.

Tom abia putea conduce, abia putea vedea şoseaua. Aproape imediat, telefonul sună din nou. Era Willer.

— Broadbent? Am ajuns la tine acasă, în sufragerie, şi mă tem că avem o problemă.

Tom înghiţi în sec, fără să poată rosti vreun cuvânt.

— E un glonţ în perete. Băieţii de la SOC tocmai încearcă

să îl scoată.

Tom îşi dădu seama că aproape zbura pe autostradă, cu piciorul apăsat pe pedala de acceleraţie, întrucât gonea cu aproape o sută şaizeci de kilometri pe oră. Încetini şi făcu un efort uriaş să se concentreze.

— Eşti acolo? se auzi glasul distant al lui Willer.

Tom îşi găsi vocea.

— Domnule detectiv Willer, îţi mulţumesc pentru deranj, dar totul e în regulă. Tocmai am vorbit cu Sally. E bine.

— E bine?

— Mama ei e bolnavă şi a trebuit să plece la Albuquerque.

— Jeepul încă e în garaj.

— A luat taxiul, maşina aceea nu merge.

— Dar maşina F350?

— Aceea e doar pentru tractat caii.

— Înţeleg. Cât despre glonţul ăsta...

Tom încercă să râdă uşor.

— Ah, da. E vechi...

— Mie mi se pare proaspăt.

— Are doi ani. Mi s-a descărcat arma din greşeală.

— Serios? Vocea era rece.

— Da.

— Ai putea să-mi spui ce armă şi ce calibru?

— Un revolver Smith & Wesson de treizeci şi opt. Se lăsă o tăcere lungă. Domnule detectiv, după cum am spus, îmi pare rău de deranj, chiar îmi pare. Alarmă falsă.

— Pe covor e o pată de sânge. Şi asta e „veche”?

Tom nu ştiu ce să răspundă. Simţi un val de greaţă. Dacă ticăloşii aceia o răniseră...

— E mult sânge?

— Doar o pată. Încă umedă.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, domnule detectiv. Poate că cineva... s-a tăiat. Înghiţi.

— Cine? Soţia ta?

— Nu ştiu ce să spun.

Ascultă tăcerea apăsătoare de la telefon. Trebuia să prindă avionul şi să se ocupe singur de bărbatul acela. Nu ar fi trebuit să o lase singură pe Sally.

— Broadbent? Ştii ce înseamnă termenul „motive întemeiate de suspiciune”?

— Da.

— Exact asta avem aici. Am intrat în casă cu permisiunea ta, am găsit motive întemeiate să bănuim că a fost comisă o infracţiune, iar acum o vom cerceta. Nu avem nevoie de mandat de percheziţie în cazuri de acest fel.

Tom înghiţi în sec. Dacă răpitorul urmărea casa şi o vedea plină de poliţişti...

— Doar grăbeşte-te.

— Spuneai că avionul tău aterizează la şapte şi jumătate? întrebă Willer.

— Da.

— Aş vrea să te văd pe tine şi pe soţia ta – cu mama bolnavă sau nu. La secţie. La nouă fix. Poate ar fi cazul să îl

aduci şi pe avocatul acela de care pomeneai. Am senzaţia că o să ai nevoie de el.

— Nu pot. Nu pot la nouă. E imposibil. Iar soţia mea e în Albuquerque...

— Broadbent, asta nu e o întâlnire opţională. O să fii aici la nouă sau cer un mandat de arestare pe numele tău. Ai înţeles?

Tom înghiţi în sec.

— Soţia mea nu are legătură cu toate astea.

— Dacă nu apare, problema se va înrăutăţi. Şi, prietene, dă-mi voie să spun că e deja rău.

Închise telefonul.

PARTEA A TREIA

PERDIZ CREEK

Avea şase metri la umeri şi o lungime de cincisprezece metri. Cântărea aproape şase tone. Picioarele ei aveau o lungime de peste trei metri şi cu muşchii cei mai puternic dezvoltaţi vreodată la un vertebrat. Când mergea îşi ţinea coada în sus, iar pasul ei era între trei şi patru metri lungime. Când alerga, atingea o viteză de patruzeci şi opt de kilometri pe oră, însă viteza în sine era mai puţin importantă decât agilitatea, flexibilitatea şi reflexele ei. Tălpile ei aveau aproximativ un metru lungime şi erau înarmate cu patru gheare ca nişte iatagane, trei în faţă şi unul ca un pinten în spate. Călca pe degete. O singură lovitură de picior bine direcţionată putea să eviscereze un dinozaur cu cioc, lung de treizeci de metri

Avea maxilarele de aproape un metru şi şaizeci de dinţi. Folosea cei patru dinţi incisiformi din faţă ca să sfâşie şi să desprindă carnea de pe os. Dinţii ei ucigaşi erau amplasaţi într-un rând letal în părţile laterale, unii având o lungime de treizeci de centimetri (cu rădăcină cu tot) şi cu circumferinţa cât pumnul unui copil. Erau zimţaţi în spate, astfel că, după ce muşca, îşi putea ţine prada în timp ce

tăia şi sfâşia. Muşcătura ei putea smulge mai bine de trei metri cubi de carne o dată, cântărind peste o sută de kilograme. Între oasele craniului existau mici spaţii de aer, caracteristică ce le făcea mai puternice şi mai uşoare, dar şi mai flexibile. Avea două tehnici diferite de a muşca: o muşcătură cu supraocluzie verticală care tăia prin carne ca foarfecele; şi o muşcătură „spărgător de nuci" cu care zdrobea carcasa şi osul. Bolta palatină era susţinută de oscioare subţiri care permiteau craniului să se aplatizeze lateral odată cu forţa muşcăturii, apoi să se întindă ca să permită îmbucăturilor masive de carne să fie înghiţite întregi.

Cu muşchii suprapuşi ai fălcilor avea o forţă a muşcăturii estimată în exces la patruzeci şi cinci de mii de kilograme per doi centimetri pătraţi, suficient cât să taie în oţel.

Cele două braţe ale ei erau mici, cât ale unui om, însă mult mai puternice. Erau echipate cu două seturi de gheare curbate fixate în unghi de nouăzeci de grade pentru a maximiza capacitatea de strângere şi sfâşiere. Vertebrele spatelui, de care erau ataşate coastele, erau aproape precum cutiile de cafea ca să îi susţină stomacul, care putea duce peste un sfert de tonă de carne proaspăt consumată.

Duhnea. Gura ei conţinea resturi de carne în putrefacţie şi grăsime râncedă, prinsă în crăpăturile speciale din dinţi, care dădeau muşcăturii ei mortale o eficienţă şi mai mare. Chiar dacă victima ei scăpa atacului iniţial, cel mai probabil

murea curând din cauza infecţiei puternice sau otrăvirii sângelui. Oasele pe care le elimina în fecale erau uneori dizolvate aproape complet de acidul clorhidric puternic cu care îşi digera hrana.

Osul condil occipital al gâtului avea dimensiunea unui grepfrut şi îi permitea întoarcerea capului la aproape 180 de grade, ca să poată apuca şi muşca din toate direcţiile. La fel ca la fiinţele umane, ochii ei erau îndreptaţi înainte şi îi ofereau o vedere stereoscopică. Avea un simţ extraordinar al mirosului şi auzului. Prada ei preferată erau turmele de dinozauri cu cioc care se mişcau zgomotos prin pădurile mari, ţipând şi mugind ca să ţină turma să fie împreună şi mai ales exemplarele tinere cu mamele lor. Însă era o oportunistă şi ataca tot ce însemna carne.

Vâna de cele mai multe ori prin ambuscadă: se apropia pe furiş, din spate, urmată de un foşnet scurt. Se camufla foarte bine, purtând culorile pădurii, un model bogat de nuanţe de verde şi cafeniu.

În tinereţe vâna în turme, însă la maturitate lucra singură. Nu îşi ataca prada şi se lupta cu ea pe viaţă şi pe moarte. Ci se arunca asupra victimei cu o singură muşcătură, sălbatică, cu dinţii tăind prin carcasă ca să ajungă la organele vitale şi la arterele care pulsau; iar în clipa în care îşi fixa prada ca un vierme într-un ac de gămălie, ridica un picior şi îi dădea o lovitură cu care o sfâşia. Apoi o elibera şi se retrăgea la o distanţă sigură în timp ce aceasta răgea inutil, sfâşiată, în convulsii şi

sângerând de moarte.

La fel ca mulţi prădători, era şi necrofagă; mânca orice atât timp cât era carne. Să îşi înfigă dinţii într-un stârv care supura, plin de larve, o satisfăcea la fel de mult precum să înghită cu totul o inimă încă vie.

Capitolul 1

Wyman Ford se opri şi privi la crăpătura măreaţă din pământ ce purta numele de Canionul Tiranozaurului. Lăsase la şaisprezece kilometri în urmă filonul bazaltic negru care dădea numele canionului şi acum se afla în adâncul său, mai departe decât ajunsese vreodată până atunci. Era un loc uitat de Dumnezeu. Pereţii canionului se ridicau mai înalţi cu cât pătrundea mai adânc în el, până când îl apăsară claustrofobic din ambele părţi. Bolovani de dimensiunea unor case se desprinseseră de pe culmi şi zăceau pe fundul canionului printre porţiuni alcaline otrăvitoare, praful ridicându-se în vânt sub forma unor văluri albe. Lui Ford i se părea că nimic nu putea trăi în acel canion în afară de câţiva arbuşti şi, desigur, o mulţime de şerpi-cu-clopoţei.

Se opri, căci zări o mişcare lentă în faţa lui şi observă o piele cu romburi pe un trup gros cât braţul său alunecând pe nisip în faţa lui, scoţând limba şi sâsâind uşor. Era acel ceas al serii când apăreau şerpii, îşi spuse Ford, când ieşeau din găurile lor după ce căldura se domolea, ca să îşi înceapă vânătoarea nocturnă.

Ford continuă să urce, grăbind ritmul. Era ca un labirint, cu multe canioane laterale care dădeau spre nicăieri. Kilometrii treceau rapid. Spre apus, când canionul făcea încă o curbă, văzu un pâlc maiestuos de roci în faţă, cele pe

care le zărise de pe Muchia Navajo, pe care le poreclise Pleşuvele. Partea inferioară a canionului era deja în umbră, scăldată în sclipirea portocalie a luminii reflectate de sus pe muchia estică.

Ford se simţi recunoscător că ziua se sfârşise. Îşi porţionase apa încă de dimineaţă, iar aerul care se răcea îi aducea o binevenită domolire a setei.

Noaptea se lăsa repede în deşert. Nu avea prea mult timp să caute un loc bun de campat. Îşi continuă cu paşi mari drumul prin canion, privi în stânga şi în dreapta şi curând găsi ceea ce căuta: un loc adăpostit între doi bolovani căzuţi, cu un pat moale de nisip. Îşi scoase rucsacul şi sorbi din apă, clătindu-şi gura ca să se bucure cât mai mult de ea înainte să o înghită. Încă mai avea cincisprezece, poate chiar douăzeci de minute de lumină. De ce să le irosească pe gătit şi făcut patul? îşi lăsă echipamentul şi urcă prin canion până unde începeau Pleşuvele. De aproape stâncile semănau mai degrabă cu un pâlc de ciuperci uriaşe zdrobite decât cu nişte cranii; fiecare avea cam nouă metri lăţime şi probabil şase metri înălţime, săpate într-un strat adânc de gresie portocalie presărat cu ochiuri mai subţiri de argilă şistoasă şi conglomerate. Unele dintre rocile mai mari fuseseră tăiate şi căzuseră ca Humpty Dumpty, zăcând jos în bucăţi sparte.

Intră în pădurea de stâlpi de gresie care susţineau domurile rotunde de stâncă. Stâlpii se formaseră din gresie roz pal şi aveau o înălţime de aproximativ trei metri. Ford

merse printre ei, curios să vadă până unde se întindea formaţiunea. Din locul în care se afla, niciuna dintre stânci nu era cea pe care o căuta el, însă asemănarea era izbitoare. Din nou simţi un fior de emoţie, sigur că se apropia de dinozaur. Îşi făcu loc printre stânci, uneori fu nevoit să se târască, simţind apăsarea neplăcută a pietrei care se ridica deasupra lui. Când ajunse în celălalt capăt, spre surprinderea lui descoperi că Pleşuvele ascundeau intrarea în alt canion – sau în ceea ce era o continuare ascunsă a Canionului Tiranozaurului. O luă pe acolo, mergând repede. Canionul era îngust şi dovedea trecerea unor puhoaie violente, căci părţile sale laterale erau brăzdate cu trunchiuri de copaci şi crengi care fuseseră aduse din munţii de dincolo de el; pereţii inferiori ai canionului fuseseră neteziţi şi găuriţi de acţiunea apei.

Canionul făcea curbe una după alta, fiecare cotitură dezvăluind alcovuri şi fisuri. Unele dintre alcovurile mai înalte ascundeau mici aşezări anasazi. După jumătate de kilometru, Ford ajunse la un platou înalt de gresie care traversa canionul şi care formase, probabil, o cascadă în vremuri mai umede, cu un fund de albie crăpat dedesubt, care dovedea existenţa în trecut a unui ochi de apă. Urcă, folosindu-se de straturile de piatră, după care îşi continuă drumul.

Canionul coti şi se deschise brusc într-o vale minunată, unde se împreunau alte trei canioane, ca epava unui tren ieşind din stâncă, dezvăluind un spectacol al fenomenului

de eroziune. Ford se opri, uimit de violenţa îngheţată a peisajului. Se decise cu un zâmbet să denumească acea zonă Cimitirul Diavolului. În timp ce stătea şi privea, ultima rază de soare dispăru după muchia canionului, iar seara se lăsă în valea ciudată, învăluind-o într-o umbră purpurie. Era cu adevărat un loc uitat de timp.

Ford se întoarse. Era prea târziu să continue explorarea; trebuia să se întoarcă la tabără înainte de lăsarea întunericului. Pietrele acelea aşteptaseră milioane de ani, îşi spuse călugărul. Mai puteau aştepta o zi.

Capitolul 2

Tom conducea spre nord pe Highway 84, făcând un mare efort să se concentreze. Avionul întârziase, era opt şi jumătate şi încă mai avea o oră până la porţiunea de autostradă pe care i-o indicase răpitorul. Pe locul pasagerului se afla o pungă sigilată plină cu gunoaie de culoare galbenă, cu agenda băgată înăuntru. Celularul lui se afla tot pe scaun, încărcat şi aşteptând apelul.

Se simţea furios de neajutorat, la mila întâmplării – o senzaţie intolerabilă. Trebuia să găsească o metodă să preia controlul, nu doar să reacţioneze, ci să acţioneze. Însă nu putea acţiona pur şi simplu: trebuia să conceapă un plan, iar pentru asta trebuia să se liniştească şi să gândească cât mai bine şi mai clar cu putinţă.

Întinderea întunecată a deşertului gonea pe lângă el din ambele părţi ale şoselei, iar stelele străluceau nemişcate pe cer. Călătoria cu avionul de la Tucson la Santa Fé fusese cea mai dificilă oră pe care o petrecuse Tom vreodată. Făcuse un efort considerabil să înceteze cu speculaţiile şi să se concentreze asupra problemei. Iar problema era simplă: să o aducă pe Sally înapoi. Nimic altceva nu conta. După ce o salva pe Sally, putea avea grijă şi de răpitor.

Din nou se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să fi mers la poliţie sau să treacă cu totul peste Willer şi să se ducă direct la FBI. Însă în sufletul lui ştia că răpitorul avea

dreptate: dacă făcea asta, pierdea controlul. Îl preluau ei. Willer s-ar fi băgat cu orice preţ. Chiar credea că răpitorul o va ucide pe Sally dacă intervenea poliţia. Era un risc prea mare; trebuia să se descurce singur.

Cunoştea porţiunea de pe Highway 84 unde răpitorul îi spusese să conducă înainte şi înapoi. Era una dintre cele mai singuratice porţiuni de autostradă cu două benzi din tot statul, cu o singură benzinărie şi magazin.

Tom încercă să se gândească ce ar fi făcut dacă era el răpitorul, cum ar fi plănuit totul, cum ar fi luat agenda şi ar fi evitat să fie urmărit. Asta trebuia să înţeleagă Tom – planul acelui om.

Capitolul 3

Willer ridică privirea din hârţoage şi se uită la ceas. Nouă şi un sfert. Îl privi pe Hernandez, care părea aproape verde în lumina fluorescentă bolnăvicioasă a biroului.

— Ne-a tras ţeapă, spuse Hernandez. Pur şi simplu.

— Pur şi simplu...

Willer bătu cu stiloul pe teancul de hârtii. Nu avea logică, tipul avea prea multe de pierdut. Oamenii ca el puteau găsi un milion de metode legale ca să evite o audiere la poliţie.

— Crezi că a avut întârziere?

— Maşina lui – acel Chevy clasic pe care îl conduce – era parcată la aeroport. Avionul lui a aterizat la opt, iar acum maşina a dispărut.

Hernandez ridică din umeri.

— Probleme cu motorul?

— Se joacă cu noi.

— Oare ce pune la cale?

— Să mă ia naiba dacă ştiu.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Într-un final Willer tuşi, se destinse şi simţi nevoia să facă ceva ca să-şi restabilească autoritatea; îl surprindea şi enerva gândul că Broadbent îi trăsese ţeapă.

— Un lucru ştim sigur: că pe covorul din sufrageria lui e sânge proaspăt, iar în peretele lui e un glonţ proaspăt. A

ratat o audiere la poliţie. Poate e în pericol sau e mort. Poate a fugit speriat. Poate s-a certat cu nevasta, lucrurile au scăpat de sub control... iar acum ea e îngropată în spate. Poate e doar un ticălos arogant care crede că-i vom trece asta cu vederea. Nu contează: trebuie să-i dăm de urmă.

— Exact.

— Vreau acoperire completă în nordul statului New Mexico, puncte de verificare pe 84 la Chama, pe 96 la Coyote, pe 285 la sud de Española, pe 1 – 40 la Wagon Mound şi la graniţa cu Arizona, pe 1 – 25 la Belen şi unul la Secţia de Poliţie Cuba de pe Highway 44. Se opri, răsfoi prin hârtiile de pe birou şi scoase una. Poftim: conduce o camionetă Chevrolet 3100 din ’57, turcoaz cu alb, permis NM, placă de înmatriculare 346 EWE. Avem noroc cu un lucru: o camionetă ca aia iese imediat în evidenţă.

Capitolul 4

Maddox îşi parcă maşina Range Rover în faţă la Sunrise Liquor Mart şi se uită la ceas. Nouă şi douăzeci şi unu. Vreo şase reclame la bere în vitrina de sticlă arunca un amalgam de lumini de neon pe capota prăfuită a vehiculului său. În afară de tipul de la ghişeu, nu era nimeni. Luna nu răsărise încă. Ştia, din cercetările anterioare, că vedea farurile unei maşini care se îndrepta spre sud cu două minute şi patruzeci de secunde înainte să treacă.

Ieşi, îşi băgă mâinile în buzunare, se rezemă de maşină, trase în piept aerul răcoros al deşertului, închise ochii, murmură o incantaţie şi reuşi să-şi liniştească bătăile inimii, aducându-le la un ritm mai normal. Deschise ochii. Autostrada era cufundată în întuneric. Nouă şi douăzeci şi doi. Trecuse în urmă cu unsprezece minute pe lângă camioneta Chevy ’57 a lui Broadbent, iar dacă bărbatul urmase indicatoarele, lua curba rapid şi menţinea viteza, atunci farurile lui urmau să apară dinspre nord în aproximativ şase minute.

Intră în magazin, cumpără o felie de pizza veche de zece ore şi o ceaşcă uriaşă de cafea, apoi plăti cu bani ficşi. Se întoarse la maşină, îşi sprijini o cizmă pe apărătoare, apoi privi spre autostrada cufundată în beznă. Încă două minute. Se mai uită o dată în magazin şi văzu că puştiul era prins de o carte cu benzi desenate. Vărsă cafeaua pe jos şi

aruncă bucata de pizza într-un cactus împodobit deja cu gunoi. Se uită la ceas, apoi la telefonul mobil – avea semnal bun.

Intră în maşină, porni motorul şi aşteptă.

Nouă douăzeci şi şase.

Nouă douăzeci şi şapte.

Nouă douăzeci şi opt.

Bingo: o pereche de faruri apărură dintr-o mare de întuneric dinspre nord. Lumina farurilor crescu încet în dimensiune şi intensitate pe măsură ce maşina se apropia pe autostrada cu o singură bandă, apoi camioneta trecu precum o pată de turcoaz, în vreme ce lumina roşie a farurilor din spate se pierdu în beznă spre sud. Nouă şi jumătate şi patruzeci de secunde.

Aşteptă cu ochii pe ceas, calculând să treacă exact un minut, apoi apăsă butonul de apel rapid al celularului.

— Da? Vocea răspunse imediat.

— Ascultă cu atenţie. Menţine viteza. Nu încetini şi nu accelera. Deschide fereastra din dreapta.

— Şi soţia mea?

— O vei avea într-o clipă. Fă cum îţi spun.

— Am coborât fereastra.

Maddox privi limba mare a ceasului.

— Când îţi spun eu, iei celularul, închizi, dar îl laşi pornit, îl pui în punga sigilată împreună cu agenda şi le arunci pe fereastră. Aştepţi până îţi dau semnalul. După ce o arunci, nu opreşti, mergi mai departe.

— Ascultă, ticălosule, nu fac nimic până nu îmi spui unde e soţia mea.

— Fă ce-ţi spun sau moare.

— Atunci nu vei vedea niciodată agenda.

Maddox se uită la ceas. Trecuseră deja trei minute şi jumătate. Cu o mână pe volan, apăsă pe acceleraţie şi intră pe autostradă, lăsând în parcare o dâră de la cauciucul închis.

— E în vechea tabără de la pârâul Madera, ştii locul? La şaizeci de kilometri în sud de aici, pe Rio Grande. Ticăloasa a încercat să-mi ţină piept, s-a rănit, sângerează, e cu partenerul meu, iar dacă nu faci ce-ţi spun o să îl sun şi o s-o omoare şi o s-o spintece. Acum bagă celularul în pungă şi arunc-o. *Acum!*

— Bagă la cap: dacă moare, mori şi tu. Te urmăresc până la capătul lumii şi te ucid.

— Lasă umflatul în pene şi *fă ce-ţi spun!*

— Fac.

Maddox auzi un foşnet, iar convorbirea se întrerupse. Expiră rapid. Se uită la ceas, reţinu ora la secundă, apoi privi către vitezometru. Agenda era într-un punct aflat la aproximativ 6, 6 kilometri sud de magazin. Îşi închise telefonul şi menţinu viteza. Deja cercetase autostrada, măsurase în timp distanţele şi îşi notase bornele kilometrice. Ştia unde trebuia să se afle agenda într-o porţiune de jumătate de kilometru.

Maddox trecu de borna kilometrică şi încetini, coborî

ferestrele şi îl sună pe Broadbent. O clipă mai târziu auzi un ton de apel înăbuşit: şi iat-o, zăcând pe marginea şoselei, o pungă de plastic sigilată. Trecu pe lângă ea, deschizând în acelaşi timp o lanternă din Range Rover şi cercetând împrejurimile, să se asigure că Broadbent nu aştepta să-l atace, însă preria se întindea pustie din toate părţile. Era aproape sigur că Broadbent se îndrepta în cea mai mare viteză spre sud, spre Tabăra Madera. Probabil o să oprească în Abiquiu să sune la poliţie şi la ambulanţă. Maddox nu avea prea mult timp să ia agenda şi să dispară.

Întoarse, ajunse la pungă, ieşi şi o ridică de jos. În timp ce accelera şi intră din nou pe autostradă, rupse punga cu mâna dreaptă şi scormoni prin gunoi după agendă.

Iat-o. O scoase şi o privi. Era legată în piele veche şi avea chiar şi o pată de sânge pe coperta din spate. O deschise. Rânduri de numere de câte opt cifre, exact cum spusese Corvus. Asta era. Reuşise.

Se întrebă cum va reacţiona Broadbent când va vedea că Tabăra Madera era pustie. *Capătul lumii.*

Avea agenda. Tot ce-i mai rămânea de făcut era să scape de femeie.

Capitolul 5

La aproape un kilometru la sud de locul în care aruncase agenda, Tom închise farurile şi ieşi de pe autostradă, sări peste un şanţ şi trecu printr-un gard de sârmă ghimpată. Intră în preria întunecată şi înaintă până se asigură că se afla suficient de departe de şosea. Opri motorul şi aşteptă, cu inima bătând.

Când bărbatul îi spusese că Sally se afla la Tabăra Madera, Tom îşi dăduse seama că minţea. Tabăra era plină de copii în perioada aceea a anului, iar cabanele erau în locuri mult prea publice, mult prea expuse. Povestea cu Tabăra Madera era născocită să-l trimită în sud.

După câteva minute văzu farurile unei maşini departe în spatele lui. Trecuse mai devreme pe lângă un Range Rover şi remarcase aceeaşi maşină la magazin, aşa că nu mai avu nicio îndoială că era maşina răpitorului când o văzu încetinind pe porţiunea de autostradă unde aruncase agenda. Se aprinse o lanternă, scrutând preria. Tom se temu să nu fie văzut, însă raza cercetă doar în apropiere. Maşina întoarse; un bărbat sări şi ridică agenda – era înalt şi deşirat, însă mult prea departe ca să îl identifice. O clipă mai târziu bărbatul urcă înapoi, iar maşina o luă spre nord cu cauciucurile scrâşnind.

Tom aşteptă până maşina se îndepărtă suficient de mult pe autostradă, apoi, cu farurile încă stinse, îşi porni şi el

Chevy-ul şi reveni pe şosea. Trebuia să conducă orbeşte: dacă ar fi aprins farurile, bărbatul ar fi ştiut că era urmărit – Chevroletul cu farurile sale rotunde şi vechi era uşor de identificat.

Odată ce ajunse pe autostradă prinse viteză atât cât îndrăzni fără faruri, cu ochii pe urma care abia se mai vedea a farurilor din spate, însă maşina din faţă mergea foarte repede şi îşi dădu seama că nu avea nicio şansă să ţină pasul fără să aprindă farurile. Trebuia să rişte.

În acea clipă se apropie de magazin şi văzu că o camionetă parcase să alimenteze. Frână, intră în benzinărie şi opri pe partea cealaltă a pompelor. Camioneta, o Dodge Dakota dărăpănată, se afla chiar lângă pompe, cu cheile în contact, în timp ce şoferul plătea înăuntru. Remarcă în buzunarul de la uşă mânerul unei arme.

Tom sări din camioneta lui, urcă în Dodge, porni motorul şi o luă la goană cu scârţâit de cauciucuri. Băgă viteză şi se îndreptă spre nord, în bezna în care dispăruseră o pereche de faruri din spate.

Capitolul 6

Telefonul sună la ora unsprezece noaptea. Chiar dacă Melodie aştepta acel telefon, tot sări în sus când ţârâitul răsună prin laboratorul tăcut şi pustiu.

— Melodie? Cum merge cercetarea?

— Minunat, doctore Corvus, minunat. Înghiţi în sec, dându-şi seama că răsufla prea tare în receptor.

— Încă lucrezi?

— Da, da.

— Au venit rezultatele?

— Da. Sunt... incredibile.

— Spune-mi totul.

— Specimenul este brăzdat cu iridiu – exact acel tip de iridiu îmbogăţit pe care îl găseşti la limita K-T, dar mai accentuat. Adică specimenul este *saturat* cu iridiu.

— Ce tip de iridiu şi câte părţi pe miliard?

— E legat în diverse forme hexoctahedral izometrice cu o concentraţie de peste 430 ppb. Asta, după cum ştiţi, este tipul exact identificat la impactul cu Terra al asteroidului Chicxulub.

Melodie aşteptă răspunsul, care însă nu veni.

— Fosila asta, încercă ea, nu cumva e amplasată la limita Cretacic-Terţiar...?

— Ar putea fi.

Încă un moment îndelungat de tăcere, iar Melodie

continuă:

— În matricea exterioară care înconjoară specimenul, am găsit o abundenţă de microparticule de funingine, din acelea care rămân din incendiile în păduri. Conform unui articol recent din *Journal of Geophysical Research,* peste o treime din pădurile pământului au ars după ce a căzut asteroidul Chicxulub.

— Ştiu articolul, se auzi vocea calmă a lui Corvus.

— Atunci ştiţi că limita K-T este formată din două straturi, primul care conţine pietriş îmbogăţit cu iridiu de la impactul în sine şi al doilea strat, alcătuit din funinginea care a rămas după ce au ars pădurile.

Se opri, aşteptând iarăşi o reacţie, însă nu auzi decât tăcere de la celălalt capăt. Corvus părea să nu priceapă... sau pricepea?

— Mi se pare... Se opri, ca şi când aproape că i-ar fi fost teamă să spună. Sau, mai bine zis, concluzia mea este că acest dinozaur a fost uci*s de* asteroidul care a căzut – sau că a murit în colapsul ecologic care a urmat.

Această concluzie uimitoare căzu în gol. Corvus rămase tăcut.

— Cred că acesta este şi motivul pentru care fosila s-a conservat atât de bine.

— Cum aşa? veni răspunsul precaut.

— În timp ce citeam acel articol m-am gândit că impactul asteroidului, focurile şi încălzirea atmosferei au creat condiţiile unice pentru fosilizare. Pe de o parte nu mai

existau necrofagi care să sfâşie trupurile şi să răspândească oasele. Lovitura a încălzit întregul pământ, atmosfera a devenit la fel de fierbinte ca în deşertul Sahara, iar în multe zone temperatura a atins o sută, chiar o sută cincizeci de grade Celsius – perfect pentru uscarea într-o clipă a unui stârv. Mai mult, tot acel praf a declanşat probabil fenomene meteorologice extreme. Probabil inundaţiile rapide au îngropat imediat rămăşiţele.

Melodie trase adânc aer în piept, aşteptând o reacţie – tulburare, uimire, scepticism. Nimic.

— Altceva? întrebă Corvus.

— Mai sunt particulele Venus.

— Particulele Venus?

— Aşa le spun particulelor mici pe care le-aţi remarcat, pentru că la microscop arată ca un simbol al lui Venus – un cerc din care iese o cruce. Ştiţi, simbolul sexului feminin.

— Simbolul sexului feminin, repetă Corvus.

— Am făcut nişte teste pe ele. Nu sunt o formaţiune microcristalină sau un artefact al fosilizării. Particula e o sferă de carbon anorganic cu un braţ proiectat în exterior; în interior sunt o mulţime de elemente pe care încă nu le-am analizat.

— Înţeleg.

— Toate au aceeaşi formă şi dimensiune, ceea ce implică o origine biologică. Par să fi fost prezente în dinozaur când acesta a murit şi să fi rămas în acelaşi loc, neschimbate, vreme de şaizeci şi cinci de milioane de ani.

Sunt... foa*rte ciu*date. Trebuie să cercetez mai mult să îmi dau seama ce sunt, însă mă întreb dacă nu cumva sunt particule infecţioase.

La capătul celălalt persista aceeaşi tăcere stranie. Când Corvus în sfârşit vorbi, tonul său era foarte coborât. Părea neliniştit.

— Altceva, Melodie?

— Atât. De parcă n-ar fi fost deja suficient. Ce avea Corvus? Cumva n-o credea?

Vocea curatorului era atât de calmă, încât aproape că o înfricoşă.

— Melodie, ai făcut o treabă excelentă. Trebuie să te laud. Acum ascultă-mă cu atenţie – iată ce vreau să faci. Vreau să strângi toate CD-urile, fragmentele de specimen, tot ce ai în laborator legat de treaba asta şi să încui totul sub cheie în dulapul tău de specimene. Dacă din întâmplare rămâne ceva în computer, şterge cu programul utilitar care curăţă complet fişierele de pe hard disk. Apoi vreau să te duci acasă şi să te culci.

Ei nu-i venea să creadă. Doar atât putea spune, că o trimitea la culcare?

— Poţi să faci asta, Melodie? se auzi vocea, pe un ton mai blând. Încuie tot, şterge tot din computer, mergi acasă, culcă-te, mănâncă ceva hrănitor. Mai vorbim mâine-dimineaţă.

— În regulă.

— Perfect. Se lăsă tăcerea. Ne vedem mâine.

După ce închise telefonul, Melodie rămase perplexă în laborator. După cât muncise, după toate descoperirile ei extraordinare, Corvus se purta de parcă abia-i păsa... sau nici măcar nu o credea. Trebuie să te *laud. Ea* tocmai făcuse una dintre descoperirile paleontologice cele mai importante din istorie şi tot ce putuse el să spună era că o lău*da? Şi* s-o trimită la culcare?

Se uită la ceas. *Clic* se auzi minutarul. Unsprezece şi un sfert. Îşi privi braţul, brăţara care strălucea la mâna ei, sânii prea mici, mâinile subţiri, unghiile roase, braţele urâte şi pline de pistrui. Iat-o, Melodie Crookshank, de treizeci şi trei de ani, încă asistentă, fără un post care să-i asigure şansa unui grad universitar, un nimeni în domeniul ştiinţei. Fierbea de furie. Gândurile ei se întoarseră la tatăl ei, un profesor universitar dur, al cărui obiectiv des menţionat era ca ea să nu devină doar „o altă proastă”. Se gândi cât de mult se străduise să îi facă pe plac. Şi se gândi şi la mama ei, care îşi ura cariera de casnică şi îşi dorea să trăiască indirect prin succesul fiicei ei. Melodie încercase să-i facă şi ei pe plac. Se gândi la toţi profesorii cărora încercase să le facă pe plac, la profesorii universitari, la coordonatorul ei de dizertaţie. Iar acum Corvus.

Şi unde o adusese tot acel caracter prietenos, dornic să facă pe plac? Privirea ei se roti prin laboratorul deprimant din subsol.

Pentru prima dată se întrebă ce avea de gând Corvus să facă cu descoperirea ei. Şi era descoperirea lor – el nu ar fi

putut să o facă singur. El nu ştia cum să folosească echipamentul, practic habar nu avea să lucreze la computer şi nici la mineralogie nu se pricepea. Ea făcuse analiza, îi pusese întrebările corecte specimenului, extrăsese răspunsurile. Făcuse legăturile, extrapolase de la date şi dezvoltase teorii.

Începu să înţeleagă de ce Corvus dorea să ţină totul foarte secret. O descoperire spectaculoasă ca aceea ar fi alertat concurenţa şi ar fi iscat intrigi şi o goană după găsirea fosilei. Corvus putea scăpa uşor descoperirea de sub control – şi, odată cu ea, să piardă meritele. Înţelegea valoarea acelui concept, *merit.* Era valuta rece a lumii ştiinţifice.

Merit. Un concept alunecos, dacă stăteai să te gândeşti bine. Îşi simţea mintea mai limpede ca oricând în ultimele luni, poate chiar ani. Poate din cauză că era atât de obosită – obosită să facă pe plac, obosită să lucreze pentru alţii, obosită de laboratorul acela ca un mormânt. Privirea îi căzu pe brăţara de safire. O scoase şi o plimbă prin faţa ochilor, lăsând pietrele să clipească seducător. Corvus încheiase cea mai tare afacere a carierei lui, oferindu-i acea bijuterie, gândindu-se că îi va cumpăra tăcerea şi o încuviinţare feminină sfioasă. O băgă cu dezgust în buzunar.

Melodie începea să înţeleagă de ce Corvus reacţionase aşa, de ce fusese atât de neprietenos, chiar tulburat la telefon. Ea îşi făcuse mult prea bine treaba. Iar el era îngrijorat că ea aflase prea multe, că putea pretinde că

descoperirile erau ale ei.

Ca o revelaţie, Melodie Crookshank ştiu ce avea de făcut.

Capitolul 7

Sistemul M-Logos 455 era computerul cel mai performant construit până atunci de rasa umană. Se afla într-un subsol în care funcţiona în permanenţă aerul condiţionat, fără praf şi fără energie statică, în adâncul sediului principal al Agenţiei pentru Securitate Naţională de la Fort Mead, Maryland. Nu fusese construit să prezică vremea, să simuleze o explozie termonucleară de cincisprezece megatone sau să găsească ultima zecimală din pi. Fusese creat pentru un scop mult mai simplu: să asculte.

Nenumărate noduri distribuite pe tot globul colectau un flux uriaş de informaţii digitale. Interceptau peste patruzeci la sută din traficul din toată reţeaua World Wide Web, peste nouăzeci la sută din toate conversaţiile telefonice mobile, toate emisiunile de radio şi televiziune, multe conversaţii între telefoane de linie şi o mare parte din fluxurile de date din reţelele LAN, private, guvernamentale şi corporatiste.

Acel torent digital era introdus în timp real în M455MPP cu o rată de şaisprezece terabiţi pe secundă.

Computerul asculta.

Asculta aproape orice limbă cunoscută de pe pământ, orice dialect, orice protocol, aproape orice algoritm de computer scris vreodată pentru analiza limbajului. Însă asta nu era tot: M455MPP era primul computer care utiliza o

formă nouă şi strict confidenţială de analiză a datelor, denumită Logică Stutter. Logica Stutter fusese dezvoltată de teoreticieni şi programatori foarte instruiţi din domeniul ciberneticii de la Agenţia de Intelligence a Apărării, ca metodă de a parcurge marele recif al Inteligenţei artificiale, care distrusese speranţele atâtor programatori de computer în ultimele decenii. Logica Stutter era o metodă complet nouă de a vedea informaţiile. În loc să încerce să simuleze inteligenţa umană, aşa cum încercase IA fără succes, Logica Stutter opera după un tip cu totul nou de logică, care nu era nici inteligenţă computerizată, nici bazat pe IA.

Însă nici chiar cu Logica Stutter nu se putea spune că computerul „înţelegea" ce auzea. Rolul său era pur şi simplu de a identifica o „comunicare de interes", sau CI în jargonul operatorilor săi, şi să o înainteze unei fiinţe umane pentru examinare.

Cele mai multe CI care plecau din M455MPP erau conversaţii prin e-mail şi la telefonul mobil. Ultimele erau împărţite între o sută douăzeci şi cinci de ascultători umani. Treaba lor solicita o bază de cunoştinţe uriaşă, fluenţă în limba sau dialectul respectiv şi aproape un simţ magic al intuiţiei. Să fii „ascultător" bun era o artă, nu o ştiinţă.

La 11: 04.34.98 EDT, la patru minute după începerea unei convorbiri de unsprezece minute la telefonul mobil, modulul 3656070 al M455MPP identifica acea conversaţie în desfăşurare drept potenţială CI. Computerul, după ce a

capturat conversaţia de la început, a derulat şi a început să o analizeze chiar înainte să se termine. Când CI s-a încheiat la 11: 16.04.58, trecuse deja printr-o serie de filtre algoritmice care o împărţiseră lingvistic şi conceptual, analizând inflexiunile vocii pentru zeci de markeri psihologici, printre care stresul, tulburarea, furia, încrederea şi teama. Programele obiect identificară apelantul şi destinatarul, apoi examinară miile de baze de date ca să preia fiecare particulă de informaţii personale despre cei doi interlocutori care exista în formă electronică de reţea oriunde în lume.

Această anumită CI a primit „verde” (adică a trecut) de prima rundă de teste şi i s-a atribuit un rating de 0, 003. Atunci a trecut printr-un firewall la un subsistem al M455 unde a fost supus la o analiză serioasă prin Logica Stutter. Această analiză i-a sporit ratingul la 0, 56 şi a trecut-o înapoi în modulul principal al bazei de date cu „întrebări”. Analizele bazei de date au întors CI la modul Logicii Stutter cu „întrebările” rezolvate. Pe baza acelor răspunsuri, modulul Logicii Stutter a crescut ratingul pentru CI la 1, 20.

Orice CI cu rating de peste 1, 0 era înaintată unui ascultător uman.

Era ora 11: 22.06.31.

Rick Muzinsky îşi începuse cariera în copilărie când asculta cu orele la uşa dormitorului părinţilor săi, auzind cu o fascinaţie bolnavă tot ce făceau. Tatăl lui Muzinsky fusese diplomat, iar Rick locuise în toate colţurile lumii, ajungând

să vorbească fluent trei limbi pe lângă engleză. Crescuse privind de afară pe fereastră, un băieţel fără prieteni şi fără un loc pe care să-l considere căminul său. Trăia prin alţii, iar slujba lui de la Siguranţă Internă îl ajutase să şi câştige un ban din asta. Slujba era extrem de bine plătită. Lucra patru ore pe zi într-un mediu fără şefi tâmpiţi, fără colegi proşti, fără asistenţi incompetenţi şi secretare neputincioase. Nu trebuia să aibă de-a face cu oamenii la aparatul de cafea sau la Xerox. Putea să-şi aleagă cele patru ore oricând dorea în intervalul de douăzeci şi patru. Şi ce era cel mai bine, lucra singur – era cerinţă obligatorie. Nu avea voie să discute cu nimeni despre slujba lui. Cu nimeni. Aşa că atunci când cineva îi adresa întrebarea enervantă şi inevitabilă „Cu ce te ocupi?” putea spune orice dorea, mai puţin adevărul.

Unii oameni ar putea considera o treabă foarte plictisitoare să asculţi o CI una după alta, aproape toate schimburi tâmpite între idioţi, pline de ameninţări goale, dezlănţuiri psihotice, răbufniri politice, ameninţări fără creier şi dorinţe fără substanţă – mormăielile închipuirii unora dintre cei mai trişti şi mai proşti oameni pe care Muzinsky îi auzise vreodată. Însă iubea fiecare cuvânt al lor.

Din când în când mai apărea o conversaţie diferită. De obicei era greu de spus de ce. Putea fi din cauza unei seriozităţi a rostirii. Sau senzaţia că se transmitea altceva în spatele cuvintelor rostite. După câteva ascultări, dacă senzaţia persista, solicita informaţii asociate conversaţiei,

ca să vadă cine erau interlocutorii. De obicei acela era elementul cel mai important.

Muzinsky nu avea vreun rol în urmărirea CI-urilor pe care le identificase ca ameninţătoare. Singurul său rol era acela de a înainta acele CI-uri unei agenţii pentru analiză ulterioară. Uneori computerul identifica chiar şi agenţia la care trebuia să ajungă CI – dacă trecea de Muzinsky – deoarece anumite agenţii păreau să asculte mesajele criptate. Însă el trecea doar o CI la două, trei mii de conversaţii pe care le asculta. Cele mai multe ajungeau la diverse subagenţii ale NSA sau la Siguranţă Internă. Altele ajungeau la Pentagon, Departamentul de Stat.

FBI, CIA, ATF, INS şi la o mulţime de alte acronime, dintre care unele cu existenţa secretă. Muzinsky trebuia să potrivească fiecare CI cu agenţia potrivită şi să o facă repede. O CI nu putea fi lăsată să persiste, căutând un cămin. Căci asta condusese la atentatele de la World Trade Center din 11 /09. Agenţiile care primeau trebuiau să se ocupe imediat de mesajele primite de la serviciile secrete, dacă era necesar chiar cu câteva minute de la interceptare. Încă o lecţie învăţată de la 11 /09.

Însă Muzinsky nu avea legătură cu acele lucruri. După ce CI părăsea cabina lui, dispărea pentru totdeauna.

Muzinsky stătea la terminalul din cabina lui încuiată, cu căştile la urechi şi apăsă pe butonul GATA ce indica faptul că era pregătit să primească următoarea EI. Computerul nu îi trimitea date preliminare sau informaţii despre apel,

nimic care să-l influenţeze în legătură cu ce urma să audă. Mereu începea cu câte o CI în stare pură.

Un sâsâit şi începu. Se auzi ţârâitul unui telefon, un răspuns, o bătaie de inimă, sunetul de respiraţie tăiată la celălalt capăt, apoi începu conversaţia:

— „Melodie? Cum merge cercetarea?”

— „Minunat, doctore Corvus, minunat”.

Capitolul 8

Chiar înainte să intre pe drumul forestier care ducea spre Perdiz Creek, Maddox încetini şi ieşi de pe autostradă. O pereche de faruri îşi făcuseră apariţia în spatele lui şi înainte să cotească dorea să se asigure că nu îi aparţineau lui Broadbent. Opri motorul şi farurile şi aşteptă să treacă vehiculul.

O camionetă se apropia rapid cu viteză, încetini uşor, apoi trecu mai departe în trâmbă. Maddox scoase un suspin de uşurare; nu era decât o rablă de Dodge. Porni maşina şi coti, trecu pe lângă semnul pentru vite şi o luă pe drumul neasfaltat, foarte bine dispus. Coborî ferestrele ca să lase aerul să intre. Era o noapte răcoroasă şi înmiresmată, stelele străluceau deasupra muchiilor întunecate ale platourilor. Planul său funcţionase: avea agenda. Nimic nu-l mai putea opri acum. Cu siguranţă, în zonă vor veni întăriri în zilele următoare, după ce Broadbent o să raporteze răpirea soţiei sale, însă el o să fie în siguranţă la pârâul Perdiz, lucrând la romanul său... Iar când vor veni să-l percheziţioneze nu vor găsi nimic – nici cadavru, nici nimic. Şi nu-i vor găsi niciodată cadavrul. Deja descoperise un loc perfect unde să scape de el, un filon inundat din minele de sus. Acoperişul de deasupra filonului era susţinut de cherestea putredă, iar după ce îngropa cadavrul nu trebuia decât să împingă puţin ca să dărâme acoperişul – şi gata,

asta era. Dispărea ca prin farmec ca Jimmy Hoffa.

Se uită la ceas: nouă patruzeci. Ajungea la Perdiz Creek în jumătate de oră, iar el abia aştepta.

Mâine îl va suna pe Corvus de la un telefon public să îi dea vestea bună. Îşi privi mobilul, tentat să îl sune imediat – însă nu, nu avea voie să facă greşeli, nu avea voie să rişte.

Acceleră, iar maşina hurducăi pe drumul plin de noroi şi de gropi pe măsură ce urca pe la poalele dealurilor. În zece minute ajunse la zona în care pădurea de ienuperi făcea loc pinilor, întunecoşi şi neliniştiţi în vântul nopţii.

În sfârşit ajunse la poarta montată în gardul care înconjura proprietatea. Ieşi, o descuie, intră cu maşina prin ea, apoi încuie în urma lui. După două sute de metri ajunse la cabană. Luna nu răsărise, iar vechea cabană se iţea ameninţător în beznă, un contur dezolant care acoperea stelele. Maddox se înfioră şi jură ca data viitoare să lase aprinsă lumina pe verandă.

Apoi se gândi la femeia care îl aştepta în întunericul minei, iar gândul acela îi provocă o senzaţie de căldură în stomac.

Capitolul 9

Pe Sally o dureau picioarele de la statul în picioare în aceeaşi poziţie, fără să se poată mişca, cu gleznele şi încheieturile imobilizate sub oţelul rece. Aerul rece care venea dinspre capătul minei îi intra în oase. Flacăra slabă a felinarului cu kerosen se mişca şi pârâia, provocându-i o frică iraţională că se va stinge, însă ceea ce o tulbura cel mai mult era tăcerea, întreruptă doar de scurgerea monotonă a picăturilor de apă. Îi era imposibil să îşi dea seama cât timp trecuse sau dacă era noapte sau zi.

Brusc rămase nemişcată, auzind cum cineva descuia grilajul de metal de la gura minei. Se întorsese el. Auzi grilajul închizându-se cu zgomot în urma lui şi sunetul lanţului cu care îl încuie din nou. Iar acum putea să-i audă paşii apropiindu-se, din ce în ce mai tare. Raza de lumină a lanternei trecu printre gratii şi o clipă mai târziu îşi făcu şi el apariţia. Desfăcu barele de deasupra cadrului uşii cu o cheie tubulară şi le aruncă într-o parte. Apoi băgă lanterna în buzunarul de la spate şi intră în mica închisoare de piatră.

Sally atârna în lanţuri, cu ochii pe jumătate închişi. Scoase un geamăt.

— Salut, Sally.

Ea gemu din nou. Prin ochii întredeschişi îl văzu descheindu-şi cămaşa, cu un rânjet pe chip.

— Hai, rezistă, spuse el. O să ne distrăm bine.

Auzi cum cămaşa lui căzu pe podea, auzi clinchetul cataramei în timp ce-şi desfăcea cureaua.

— Nu, gemu ea.

— Ba da. Oh, *ba da.* Nu mai aştept, iubito. Acum sau niciodată.

Îi auzi pantalonii alunecând şi căzând pe podea. Încă un foşnet şi un sunet slab când îşi aruncă şi chiloţii.

Ridică încet privirea, cu ochii întredeschişi. Iată-l, stătea în faţa ei, gol, priapic, cu o cheie mică într-o mână şi o armă în cealaltă. Gemu şi plecă din nou capul.

— Te rog, nu. Trupul ei atârna lipsit de viaţă, slăbit, complet neajutorat.

— Vrei să spui te rog *da.*

Înaintă spre ea, îi prinse încheietura stângă şi înseră cheia în cătuşă. Între timp se aplecă deasupra capului ei plecat şi îşi băgă nasul în părul ei. Ea îi auzea respiraţia. El îşi plimbă buzele pe gâtul ei, zgâriindu-i obrazul cu bărbia ţepoasă. Ştia că se pregătea să-i descătuşeze mâna stângă. Apoi va face un pas în spate şi o va pune pe ea să le descătuşeze pe celelalte. Aceea era tactica sa.

Ea aştepta, rămânând în continuare inertă. Auzi micul clic făcut de cheia întoarsă şi simţi brăţara de oţel căzând. În clipa aceea, cu toată forţa pe care şi-o putu aduna, lovi cu mâna stângă peste arma lui. O mişcare pe care o repetase de sute de ori în minte şi care îl luă prin surprindere. Arma îi zbură din mână. Fără să se oprească îşi

întoarse mâna şi îi înfipse unghiile în faţă – unghii pe care le ascuţise timp de vreo oră de piatră nu-l nimeri în ochi, însă i le înfipse adânc în carne.

El căzu pe spate cu un sunet nearticulat, ducându-şi mâinile la faţă, în timp ce lanterna ateriză pe jos în mină.

Imediat, mâna ei se opri pe cătuşa descuiată. *Da!* Cheia încă era acolo, pe jumătate întoarsă. O scoase şi îşi descuie cătuşa de la picior la timp cât să-l lovească cu putere în stomac în timp ce se ridică. Îşi descuie cătuşa de la celălalt picior şi pe cea de la mâna dreaptă.

Liberă!

El era în genunchi, tuşind, cu mâna întinsă şi apucând deja arma pe care o scăpase.

Cu altă mişcare pe care o exersase în minte de nenumărate ori în ultimele ore, sări spre masă şi luă o cutie de chibrituri cu o mână, iar cu cealaltă aruncă felinarul cu cherosen pe podea. Se făcu ţăndări, iar încăperea se cufundă în beznă. Ea se lăsă la pământ chiar când el trăgea în direcţia ei, cu un zgomot asurzitor în spaţiul închis.

Împuşcătura fu urmată de un urlet furios.

— Nenorocito!

Sally se ghemui, târându-se uşor prin întuneric către locul în care îşi amintea că era uşa. Ştia deja că nu putea să iasă din mină prin tunelul exterior – îl auzise încuind poarta. Singura ei speranţă era să meargă în adâncul minei şi să găsească o altă ieşire sau o ascunzătoare.

— Te omor! se auzi urletul lui răguşit, urmat de o

împuşcătură în beznă. Sclipirea focului îi aduse pe retină imaginea unui bărbat gol şi furios strângând cu putere o armă, răsucindu-se sălbatic, cu trupul contorsionat, învăluit în tatuajul grotesc al dinozaurului.

Aceeaşi sclipire a focului îi arătă drumul spre uşă. Ieşi în fugă orbeşte şi se târî prin tunel, cu viteza cea mai mare cu care se putea deplasa, pipăindu-şi drumul. După câteva clipe riscă să aprindă un chibrit. În faţa ei, cele două tuneluri se bifurcau. Aruncă rapid chibritul şi o luă la fugă pe cealaltă ramură, sperând, rugându-se, că o va duce într-un loc sigur în adâncul minei.

Capitolul 10

În timp ce aştepta într-un taxi oprit vizavi de muzeu, Iain Corvus văzu într-un final silueta zveltă, de fetiţă, a lui Melodie mergând către parcare dinspre ieşirea de serviciu a muzeului. Se uită la ceas: era miezul nopţii. Nu se grăbise deloc. Îi privi silueta micuţă luând-o la stânga spre Central Park West, în direcţia suburbiilor – fără îndoială, se îndrepta către vreun apartament jalnic din Upper West Side.

Corvus îşi blestemă din nou prostia. Aproape de la începutul conversaţiei lor din acea seară îşi dăduse seama ce greşeală colosală făcuse. Îi aruncase lui Melodie în braţe una dintre cele mai importante descoperiri ştiinţifice ale tuturor timpurilor, iar ea o prinsese şi înscrisese golul. Bineînţeles, ca om de ştiinţă senior, numele lui va apărea primul pe hârtie, însă meritul cel mai mare i se va atribui ei şi nimeni nu va fi prostit. Ea îi va înnoura, dacă nu chiar eclipsa gloria.

Din fericire, exista o soluţie simplă la problema lui, iar Corvus se felicită că se gândise la ea înainte să fie prea târziu.

Aşteptă până când Melodie dispăru în întunericul din Central Park West, apoi aruncă o bancnotă de cincizeci de dolari şoferului de taxi şi coborî. Traversă strada cu paşi mari până la intrarea de siguranţă, intră după ce îşi trecu cardul şi dădu scurt din cap, apoi, în zece minute, se afla în

laboratorul de mineralogie, în faţa dulapului ei de specimene încuiat. Vârî cheia în el şi îl deschise, uşurat să vadă un teanc de CD-uri, dischete şi secţiuni de specimen preparate, aranjate frumos fiecare la locul ei. Îl uimea cât de multe reuşise ea să facă în doar cinci zile, câte informaţii extrăsese despre specimen, informaţii pe care un om de ştiinţă mai puţin capabil le-ar fi obţinut într-un an – poate chiar deloc.

Luă CD-urile, fiecare dintre ele etichetat şi aşezat după categorie. În acest caz, posesia de CD-uri şi specimene era mai mult decât nouăzeci la sută din lege – era întreaga lege. Fără asta, ea nu ar fi avut nici cel mai mic drept să-şi asume vreun merit. Drept era ca doar el să primească meritele. La urma urmei, el fusese cel care riscase totul – inclusiv propria libertate – ca să ia fosila de tiranozaur pentru muzeu. El fusese cel care o smulsese din ghearele unui traficant de pe piaţa neagră. El fusese cel care-i oferise ocazia pe o tavă de argint. Dacă el nu şi-ar fi asumat acele riscuri, Melodie nu ar fi avut nimic.

Va trebui să accepte faptul că el pusese mâna pe cercetarea ei – ce alternativă avea? Să se certe cu el? Dacă încerca aşa ceva, nicio universitate n-o va angaja vreodată. Nu era o problemă de furt. Era o problemă de recuperare a parametrilor de merit, de colectare a ceea ce i se cuvenea.

Corvus împachetă cu grijă toate materialele în servietă. Apoi se duse la computer, se conectă cu contul de administrator şi îi verifică toate fişierele. Nimic. Făcuse ce îi

spusese el şi le ştersese. Se întoarse şi, chiar când dădu să plece, îi veni o idee. Trebuia să verifice jurnalele echipamentelor. Toţi cei care foloseau echipamentele scumpe ale laboratorului trebuiau să ţină o înregistrare a orei de conectare şi deconectare şi a scopului şi se întrebă cum avusese Melodie grijă de acea cerinţă. Se întoarse în camera SEM, deschise jurnalul de înregistrări şi îl citi. Fu uşurat să vadă că până şi aici Melodie făcuse exact ce îi spusese el, înregistrându-şi numele şi orele, însă cu intrări false la „scop”, listând lucrări diverse pentru alţi curatori.

Excelent.

Cu o mână îndrăzneaţă adăugă intrări noi sub propriul nume. Sub „Specimen” scrise *Platourile stâncoase/Rezervaţia Chama, MM. Tiranozaur.* Se opri, apoi adăugă la „Comentarii”: *A treia examinare a unui uimitor fragment de vertebră de dinozaur. Extraordinar! Asta va face istorie.* Se semnă cu numele lui, adăugând data şi ora. Dădu înapoi şi, văzând două rânduri libere la sfârşitul paginilor anterioare, adăugă două intrări asemănătoare la datele şi orele corespunzătoare. Făcu la fel şi pentru celelalte dosare de înregistrări pentru echipamentul de înaltă tehnologie.

Chiar când se pregătea să iasă din camera SEM, îi veni brusc ideea să se uite el însuşi la probă. Deschise servieta, scoase cutia în care erau probele şi extrase una dintre felii. O întoarse uşor, lăsând lumina să acopere suprafaţa placată cu aur de douăzeci şi patru de carate. Porni

aparatul, aşteptă să se încălzească, apoi aşează una dintre probe în compartimentul de la baza microscopului. După câteva clipe avea în faţa ochilor imaginea electronică a ţesutului osos al dinozaurului, cu celulele şi nucleele vizibile clar. I se tăie răsuflarea. Din nou trebui să admire priceperea lui Melodie. Imaginile erau clare, perfecte. Corvus mări la 2000 x şi în raza lui vizuală apăru o singură celulă, care umplu ecranul. Vedea în ea una dintre acele particule negre, cele pe care le denumise particula Venus.

Ce naiba era? O chestie care arăta mai degrabă aiurea dacă te uitai mai atent, o sferă cu un braţ tubular ciudat care ieşea în evidenţă, cu o cruce la capăt. Ceea ce îl surprindea era cât de bine arăta particula, fără nimic din crăpăturile sau distrugerile pe care s-ar fi aşteptat să le vadă. Se păstrase bine în ultimii şaizeci şi cinci de milioane de ani.

Corvus scutură din cap. Era paleontolog de vertebrate, nu microbiolog. Particula era interesantă, însă era doar ceva adiacent la atracţia principală: dinozaurul. Un dinozaur care murise chiar după ce asteroidul Chicxulub lovise pământul. Acel gând îi trimise fiori pe şira spinării. Încercă din nou să-şi astâmpere entuziasmul. Mai era mult până când fosila avea să fie adusă în siguranţă în muzeu. Mai mult decât orice, avea nevoie de nenorocita aia de agendă, altminteri, putea să-şi petreacă toată viaţa hălăduind prin platourile stâncoase şi canioane. Cu un fior în inimă scoase bucata de specimen şi opri aparatul. Încuie cu grijă CD-urile

şi probele în servietă şi mai dădu un tur de laborator, să se asigure că nu rămăsese nimic, nici cea mai mică urmă. Satisfăcut, îşi luă haina şi părăsi laboratorul, închise luminile şi încuie uşa, apoi se îndreptă spre ieşire.

Coridorul întunecos al subsolului se întindea în faţa lui, luminat doar cu un şir de becuri de patruzeci de waţi şi încadrat cu ţevi de apă. Un loc oribil în care să lucrezi – se întrebă cum putea să suporte Melodie. Chiar şi curatorii asistenţi aveau ferestre în birourile lor de la etajul al cincilea.

La prima cotitură a holului, Corvus se opri. Avea o senzaţie ciudată, ca şi când cineva îl urmărea. Se întoarse, însă coridorul care se întindea în semiîntuneric în spatele lui era gol. La naiba, îşi spuse, devenea la fel de nervos ca Melodie.

Traversă coridorul cu paşi mari, trecu pe lângă alte laboratoare, toate bine încuiate, luă colţul, apoi şovăi. Ar fi putut să jure că auzise în spatele lui scârţâitul uşor al unui pantof pe ciment. Aşteptă să mai audă un pas, să vadă pe cineva apărând de după colţ, însă nu se întâmplă nimic. Înjură în gând; probabil era doar un paznic care îşi efectua rondul de noapte.

Strânse tare servieta şi îşi continuă drumul, apropiindu-se de uşa dublă a depozitului de oase de dinozaur. Se opri la uşă, căci i se păru că în spatele lui auzise alt sunet.

— Melodie, tu eşti? Vocea lui se auzi tare şi nenaturală pe coridor.

Niciun răspuns.

Simţi un val de enervare. Nu ar fi fost prima dată când unul dintre studenţii de la postuniversitar sau vreun curator în vizită ar fi fost prins trăgând cu ochiul, încercând să pună mâna pe datele altcuiva. Poate căutau chiar datele *lui* – cineva care auzise despre tiranozaur. Sau poate Melodie vorbise. Brusc fu bucuros că avusese inspiraţia să preia specimenele şi datele şi să se ocupe el însuşi de ele.

Aşteptă, trăgând cu urechea.

— Ascultă, nu ştiu cine eşti, însă nu voi tolera să fiu urmărit, spuse el ascuţit. Făcu un pas înainte, chiar dacă intenţia lui era de a se întoarce şi a lua din nou colţul pentru a se confrunta cu urmăritorul. Îşi dădu seama că îi este frică.

Asta era absurd. Privi în jur, zări uşile strălucitoare de metal ale depozitului pentru oase de dinozaur. Făcu un pas spre ele şi, cât de încet putu, îşi trecu cardul prin cititorul magnetic. Lumina de securitate clipi din roşu în verde, iar uşa se descuie. O deschise, păşi înăuntru şi o închise în spatele lui, auzind cum încuietorile electronice masive acţionau din nou.

Uşa avea o fereastră mică, cu sticlă prevăzută cu plasă metalică, prin care putea vedea pe coridor. Acum va putea să-l identifice pe cel care îl urmărea. O să depună plângere împotriva oricui ar fi; genul acela de intrigă era intolerabil.

Trecu un minut, apoi o umbră căzu brusc pe panou. Un chip apăru din profil, apoi se întoarse rapid şi privi pe

fereastră.

Luat prin surprindere, Corvus făcu imediat un pas înapoi în întunericul depozitului, însă ştiu că bărbatul îl văzuse. Aşteptă, învăluit în mantia beznei absolute, privind chipul bărbatului. Era luminat din spate şi rămăsese parţial în umbră; însă îi putea distinge trăsăturile, pielea întinsă peste obrajii proeminenţi, părul negru şi scurt, nasul mic şi cu formă perfectă şi buze care păreau două inele subţiri de ceramică. Nu-i putea vedea ochii – doar două pete de umbră sub sprâncene. Nu-i recunoştea faţa. Nu era angajat al muzeului sau student. Dacă era un paleontolog invitat, atunci era prea obscur dacă nu îl cunoştea Corvus – domeniul era destul de restrâns.

Corvus abia mai respira. Calmul netulburat al bărbatului avea ceva care-l înfricoşa – asta şi acele buze cenuşii, moarte. Bărbatul rămase la fereastră nemişcat. Apoi se auzi un sunet uşor, o zgârietură, un clic încet. Mânerul din partea interioară a uşii se întoarse uşor, apoi, la fel de uşor, reveni în poziţia iniţială.

Lui Corvus nu-i venea să creadă – ticălosul încerca să intre. Ghinionul naibii! Fiind un loc în care se aflau specimene de milioane de dolari, doar o mână de oameni aveau acces la depozitul de dinozauri – iar bărbatul acela nu era unul dintre ei. Corvus ştia că uşa avea două straturi groase de un centimetru de oţel inoxidabil cu miez de titan şi o încuietoare care nu se putea sparge.

Încă un sunet uşor, un clic, alt clic. Lumina de siguranţă

din partea interioară a uşii continua să lucească în roşu, aşa cum se aştepta Corvus. Aproape că-i venea să râdă tare, să-şi bată joc de intrus şi să-l insulte, însă insistenţa acestuia îl uimea şi îl îngrijora. Ce naiba voia?

Corvus îşi aminti brusc de telefonul muzeului din spatele depozitului, unde erau mesele de studiu. Va suna la pază ca să-l aresteze pe intrus. Se întoarse, însă era atât de întuneric, iar sala atât de mare şi de plină de rafturi şi de dinozauri, încât îşi dădu seama că nu avea cum să ajungă în spate fără să aprindă luminile. Însă dacă aprindea luminile, bărbatul va fugi. Îşi scoase mobilul din haină – bineînţeles, nu avea semnal la nivelul acela din subsol. Bărbatul încă lucra la clanţă, scoţând tot felul de sunete în timp ce încerca să intre. Era de necrezut.

Sunete uşoare, un clic mai puternic, apoi Corvus privi nevenindu-i să creadă.

Lumina de siguranţă a uşii tocmai se făcuse verde.

Capitolul 11

După ce trecu pe lângă maşina răpitorului, care părăsise autostrada şi stinsese farurile, Tom condusese până ieşi din raza vizuală, apoi întoarse. Şoseaua rămase întunecată în spatele lui. Era evident că bărbatul intrase pe unul dintre numeroasele drumuri forestiere care urcau în Munţii Canjilon.

Tom acceleră spre sud, iar în câteva minute găsi locul unde oprise bărbatul, căci lăsase urme în nisip. Puţin mai încolo se intra pe un drum forestier şi văzu aceleaşi urme luând-o pe acolo.

Tom le urmă în Dodge, conducând încet şi cu farurile stinse. Şoseaua ducea spre poalele Canjilon dincolo de Mesa de los Viejos, iar pe măsură ce altitudinea creştea, tufele de pinon şi ienupăr lăsau loc treptat pădurii întunecate de pini. Rezistă impulsului de a aprinde farurile şi a o lua în viteză înainte; surpriza era singurul său avantaj. În adâncul sufletului lui ştia că Sally trăia. Nu avea cum să fie moartă. Ar fi simţit asta.

Şoseaua şerpuia pe o pantă acoperită cu pini galbeni. În vârf copacii se deschideau într-un luminiş oferind o privelişte asupra platourilor stâncoase, dominate de conturul măreţ şi întunecat al Mesa de los Viejos. Drumul intră din nou în pădure şi, în curând, un gard de plasă se ivi din beznă, nou şi strălucitor, cu două porţi de grilaj de-a

lungul drumului. Pe un semn tocit de vreme scria:

TABĂRA CCC PERDIZ CREEK

Apoi, o pancartă nouă, atârnată pe gard:

Proprietate privată Nu treceţi încălcarea se pedepseşte Prin lege

Era un fel de proprietate privată în pădurea naţională. Tom ieşi de pe drum şi opri motorul. Acum scoase arma din buzunarul uşii. Era un revolver J.C. Higgins 88 folosit destul de mult, calibrul 22, o porcărie. Verifică încărcătorul. Era gol.

Scoase un teanc de hărţi vechi şi o sticlă goală de Jim Beam de pe uşă şi pipăi cu mâna, dar nu găsi gloanţe. Deschise torpedoul şi căută prin el, răvăşind şi mai multe hărţi şi sticle goale, iar pe fund găsi un singur glonţ tocit, pe care îl introduse în încărcător, apoi ieşi şi băgă arma în curea. Luă şi o lanternă şi căută prin restul camionetei, sub banchete, în fiecare colţişor, ca să găsească mai multe gloanţe. Nimic.

Coborî din camionetă. Nu se auzea alt sunet decât foşnetul copacilor şi ţipătul unei bufniţe. Poarta era încuiată cu lacăt.

Trase cu ochiul înăuntru. Drumul cotea şi dispărea printre copaci, iar acolo, în depărtare, zări o geană de lumină. O cabană.

Tom se căţără pe gardul de plasă, sări în partea cealaltă, apoi o luă la fugă cât de repede putu.

Capitolul 12

Sally se târî prin tunelul întunecat şi, după o clipă, se opri să asculte. Îl auzi pe bărbat bâjbâind şi înjurând, căutându-şi probabil lanterna.

Scrută întunericul. Unde ducea? Găsi chibriturile, însă nu îndrăzni să aprindă unul, căci asta ar fi transformat-o în ţintă sigură. Se târî înainte orbeşte, făcând cât mai puţin zgomot. Se auziră mai multe împuşcături, însă bărbatul trăgea la nimereală, iar gloanţele dispăreau în întuneric. Se târî cât de repede putu, zdrelindu-şi genunchii pe fundul pietros al minei, bâjbâind înainte. În câteva minute mâna ei luă contact cu ceva rece – o bucată alunecoasă care se mişcă. Putea simţi mirosul rece al aerului umed de mină venind de jos. Se întinse pe burtă şi trecu pipăind peste şine, dând cu mâna peste o muchie ascuţită de piatră. Se întinse în faţă şi pipăi în jos – era alunecos şi umed, marginea unui puţ.

Sperând să poată ocoli, se ghemui şi o luă în lateral, pipăind şinele.

— Nu poţi ieşi, ticăloaso, se auzi o voce. Grilajul e încuiat, iar cheia e la mine. Se lăsă tăcerea, apoi vorbi din nou, străduindu-se să se calmeze. Ascultă, nu o să te rănesc. Uită ce s-a întâmplat. Să fim rezonabili. Hai să discutăm.

Sally ajunse la zidul tunelului. Se părea că puţul ocupa

tot spaţiul, blocându-i drumul. Se opri, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

— Ascultă, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. M-a luat valul.

Ea îl auzea căutând lanterna pe care o scăpase şi care era posibil să funcţioneze încă. Trebuia să găsească un drum prin puţ, şi asta repede.

Pipăi de-a lungul şinei până ajunse la o deschizătură. Oare pe acolo cobora o scară? Se întinse din nou pe burtă şi se aplecă deasupra buzei puţului, pipăind în jos peretele ud de piatră – o scară! Treapta superioară era moale şi spongioasă de la putrezeală.

Trebuia să vadă înainte să coboare. Trebuia să rişte şi să aprindă chibritul.

— Hei, ştiu că eşti acolo. Aşa că fii raţională. Îţi *promit* că îţi dau drumul.

Ea scoase cutia de chibrituri, o deschise şi scoase un băţ. Apoi se aplecă deasupra muchiei şi îl aprinse, ţinând flacăra deasupra. Aerul care venea de jos făcu flacăra să pâlpâie într-o nuanţă albăstruie, însă avea suficientă lumină cât să vadă o scară de lemn putrezit care cobora într-o groapă întunecată, ce părea fără fund. Multe dintre trepte erau rupte sau pline de mucegai alb. Să coboare pe scara aceea era sinucidere curată.

Pac! urmă o împuşcătură, nimerind în stânca din dreapta ei şi lovind-o în umăr doar cu fărâme de piatră.

Ea scăpă chibritul cu un strigăt involuntar, iar acesta

dispăru în beznă, pâlpâind pentru o ultimă oară, apoi stingându-se.

— Nenorocito! Te omor!

Ea intră în golul negru şi pipăi drumul în jos cu piciorul, dădu peste o treaptă putredă, o testă lăsându-se cu toată greutatea pe ea, apoi începu să coboare încet, încercând treapta următoare.

Auzi o exclamaţie înăbuşită de triumf, apoi un clic şi brusc zări raza lanternei trecând peste capul ei.

Ea se ascunse şi coborî şi mai mult. Aproape imediat, una dintre trepte pârâi, iar piciorul îi rămase atârnat deasupra gropii înainte să-şi poată recăpăta echilibrul. Întreaga scară trosni şi se legănă.

Cobora tot mai mult, treaptă după treaptă, alunecând şi gâfâind de la efort, în timp ce scara tremura, înconjurată de stropi de apă. Altă treaptă îi trosni sub picior, două la rând, lăsând-o atârnată doar de mâini, legănându-se din nou în beznă. Scoase un ţipăt, coborând cu mâinile şi pipăind cu picioarele până simţi din nou o treaptă solidă.

Raza de lumină apăru deodată la buza gropii, o lumină strălucitoare care o fixă. Se aruncă în lateral în timp ce arma se descărcă, glonţul nimerind în treaptă. Scara se legănă de la mişcarea ei violentă.

Se auzi un râs cu ecou.

— Asta era doar de antrenament. Acum e de-adevăratelea.

Ea ridică din nou privirea şi scoase un ţipăt. El stătea

aplecat peste buza puţului, la şase metri deasupra, cu lanterna într-o mână şi cu arma în cealaltă. Nu avea cum să rateze. El ştia că o prinsese şi trăgea de timp. Ea cobora în continuare pe scara care scârţâia. Putea apăsa din secundă în secundă pe trăgaci. Ridică privirea şi îi văzu conturul chipului în lumină. Se opri din coborât; era inutil.

— Nu, ţipă ea. Te rog, nu.

El întinse mâna, iar ţeava de oţel a armei luci în lumină. Îi vedea muşchii braţului încordându-se în timp ce se pregătea să apese trăgaciul.

— Ia-ţi adio, nenorocito!

Sally nu avu de ales decât să se arunce de pe scară, lăsându-se să cadă în gaura întunecată.

Capitolul 13

Corvus se holbă la ledul verde, înlemnit de spaimă. Cum putuse acel bărbat să treacă de sistemul de securitate al muzeului? Ce naiba voia?

Uşa se deschise, aruncând o fâşie lată de lumină galbenă pe podea, care se opri pe scheletul montat al unui alozaur, transformându-l într-o monstruozitate ca de Halloween. Umbra urmăritorului se mută în raza de lumină, conturul său suprapunându-se în mod ciudat cu cel al dinozaurului, iar când făcu încă un pas înainte, Corvus văzu că avea în mână un fel de armă cu ţeava lungă.

Imaginea urmăritorului rupse vraja şi îl făcu pe Corvus să ia atitudine. Se întoarse şi se îndreptă rapid către zonele cele mai întunecate ale depozitului, alergând pe coridorul îngust, aliniat pe ambele părţi cu rafturi masive de oţel, pe lângă stive de oase şi cranii. Ajunse la o cotitură şi făcu dreapta, apoi alergă pe alt coridor şi făcu stânga în altul. Se opri, gâfâind şi ghemuindu-se în spatele unui craniu uriaş de centrozaur, privind în urmă să vadă dacă bărbatul îl urmărise. Inima îi bătea atât de tare, încât putea să-şi audă pulsul în urechi. Trase cu ochiul printr-o gaură din osul animalului şi văzu că bărbatul nu se mişcase: rămăsese o siluetă neagră în uşa deschisă. Într-un final bărbatul ridică arma, păşi în lături şi lăsă uşa să se închidă din nou, încuietorile de securitate acţionară, iar depozitul se cufundă

iarăşi în beznă.

Mintea lui Corvus o luase razna. Era o nebunie: era vânat în muzeu. Sigur avea legătură cu tiranozaurul din New Mexico. Bărbatul acela dorea datele şi era în stare să omoare pentru ele.

Curatorul auzi o respiraţie grea şi îşi dădu seama că era a lui, aşa că încercă să se controleze. Ca să facă cât mai puţin zgomot, se descălţă, apoi se retrase în şosete în adâncul rândurilor de fosile, către capătul depozitului unde erau păstrate cele mai mari specimene, unul lângă altul. Acolo era cea mai bună ascunzătoare. Însă cât mai putea rămâne ascuns? Depozitul era uriaş, iar omul avea aproape toată noaptea la dispoziţie ca să-l găsească.

Din beznă se auzi o voce liniştită, cu un ton neutru.

— Aş vrea să vorbesc cu tine, domnule profesor.

Corvus nu răspunse. Trebuia să găsească o ascunzătoare mai sigură. Pipăi să-şi găsească drum, târându-se în patru labe, mişcându-se cu atenţie să nu facă niciun zgomot. Îşi aminti că acolo, în spate, sub o folie de plastic se afla torsul masiv al unui triceratops; putea să se ascundă în cutia toracică a animalului. Chiar şi cu lumina aprinsă s-ar fi aflat în umbra scheletului, iar craniul cu corn al dinozaurului va acţiona ca o glugă. Triceratopsul era împachetat printre mai mulţi dinozauri montaţi parţial, toţi înveliţi în folii de plastic. Se târî prin pădurea de oase, strecurându-se pe sub folii de plastic, făcându-şi drum tot mai adânc printre fosile. La un moment dat se opri şi

ascultă, însă nu auzi nimic – nici paşi, nici mişcare.

Era ciudat că bărbatul nu aprindea lumina.

— Doctore Corvus, pierdem timp preţios. Te rog să ieşi.

Corvus tremură: vocea nu se mai auzea din faţa depozitului, de lângă uşă. Venea din alt loc – de mai aproape şi dinspre dreapta. Bărbatul se mişcase în întuneric atât de încet, încât nu scosese niciun sunet.

Corvus continuă să se târască în patru labe cu multă precauţie, pipăind oasele piciorului montat al fiecărui dinozaur, încercând să le identifice, apoi să le amplaseze pe harta mentală a depozitului aglomerat.

Se lovi de ceva şi un os căzu cu zgomot.

— Devine enervant.

Vocea venea de mai aproape – de mult mai aproape. Şi-ar fi dorit să întrebe: „Cine eşti?”, însă nu o făcu; ştia perfect cine era bărbatul – un nenorocit de rival, un paleontolog sau cineva care lucra pentru un paleontolog, care venise să îi fure descoperirea. Nenorociţii de americani erau cu toţii criminali şi bestii!

Corvus mai ridică o bucată de plastic, care scoase un foşnet puternic. Se opri, ţinându-şi respiraţia, apoi continuă să pipăie. Dacă ar fi putut identifica vreunul dintre dinozaurii aceia nenorociţi, ar fi ştiut unde se afla – *da,* era iadeşul oviraptorului *Ingenia.* O luă în grabă la dreapta, evitând foliile de plastic, pipăind în cale, până dădu peste vertebra unei cozi, apoi peste alta, apoi peste bara de metal îndoită care le susţinea. Era triceratopsul. Ridică

mâna, dădu peste o folie groasă de plastic şi, cu mare grijă, o ridică şi se strecură sub ea. Când ajunse în interior pipăi o coastă, apoi alta, târându-se spre faţă, unde putea să se cuibărească sub craniul uriaş cu trei coarne al dinozaurului, care avea diametrul de aproape un metru şi jumătate. Se strecură cu greu în gaura unde se aflau cândva inima şi plămânii animalului. Chiar şi cu lumina aprinsă i-ar fi fost greu să-l vadă. Bărbatul ar fi avut nevoie de ore bune, poate chiar de toată noaptea, ca să-l găsească. Aşteptă ghemuit, fără să se mişte, cu inima bubuindu-i.

— Nu are rost să te ascunzi. Vin spre tine.

Vocea se apropiase şi mai mult, mult mai mult. Corvus simţi un zumzet de spaimă, ca un roi de albine care îi bâzâiau în cap. Nu-şi putea scoate din cap imaginea armei cu ţeavă lungă. Nu era de glumă – bărbatul avea de gând să-l ucidă.

Avea nevoie de o armă.

Pipăi cutia toracică a dinozaurului, apucă o coastă, încercă să o desprindă, însă era fixată bine. Mai încercă şi, în final, găsi una care cedă când trase de ea. Pipăi pe armătura de susţinere ca să caute piuliţa care ţinea osul şi să o deşurubeze, o găsi şi încercă să o răsucească. Era înţepenită. Pipăi din nou pe fund, găsi altă piuliţă, însă nici aceea nu se mişca.

La naiba, ar fi trebuit să ia un os când avusese ocazia şi să-l folosească drept armă.

— Doctore Corvus, repet: devine enervant. Vin spre tine.

Vocea era chiar şi mai aproape. Cum putea să se mişte atât de uşor în beznă? Cum de cunoştea camera atât de bine? Se părea că bărbatul acela plutea prin întuneric. Se agăţă cu disperare de piuliţă, încercă să o deşurubeze; simţi cum piuliţa ruginită îi taie carnea, cum începe să-i curgă sânge, însă tot nu se mişca.

Lăsă piuliţa, înghiţi în sec şi îşi calmă respiraţia. Inima îi bătea atât de tare, încât se gândea că se aude – însă nu puteai auzi bătaia unei inimi, nu? Dacă stătea nemişcat şi tăcut, bărbatul nu-l va găsi niciodată în bezna aceea. Nu putea. Era imposibil.

— Doctore Corvus? întrebă vocea. Tot ce vreau sunt nişte informaţii despre tiranozaur. Când le aflu, treaba noastră e terminată.

Corvus se ghemui în poziţie fetală, tremurând incontrolabil. Vocea venea de la trei metri distanţă.

Capitolul 14

Tom alergă prin pădure către lumina galbenă care lucea printre copaci. Încetini când ajunse în spatele unei cabane, înaintă precaut şi rămase în beznă. Era o cabană mare, cu două etaje, iar în lumina verandei putu zări Ranger Roverul parcat în faţă.

Brusc recunoscu locul, îşi dădu seama că mai fusese acolo cu ani în urmă, cu nişte prieteni care doriseră să exploreze oraşele-fantomă din munţi. Asta înainte să existe gard şi o cabană nouă.

Tom se lipi de zidul de lemn al casei, târându-se până ajunse la o fereastră. Trase cu ochiul. Văzu o sufragerie lambrisată cu un şemineu de piatră, covoare Navajo pe podea, un cap de elan pe perete. Era aprinsă o singură lumină, iar Tom avu senzaţia clară că nu se afla nimeni înăuntru. Ascultă. Locul era cufundat în linişte, iar ferestrele de la etajul superior erau întunecate.

Sally nu era în casă. Se târî până în faţă şi privi spre oraşul-fantomă, iluminat slab de becul din verandă. Rămânând ascuns, se mişcă rapid, oprindu-se doar din când în când să asculte, se târî până la maşină şi puse mâna pe capotă – motorul era cald încă. Se ghemui lângă uşa pasagerului şi scoase lanterna pe care o găsise în torpedoul Dodge-ului şi o deschise. O ţinu în jos şi examină urmele de pe pământ. În nisip zări un amestec de urme de

cizme de cowboy. Le urmări. Apoi, chiar în spatele maşinii, văzu ceva ce semăna cu două urme paralele lăsate de tocuri de cizme târâte. Le urmări cu lanterna şi observă că duceau în sus pe drumul noroios spre o râpă de la capătul celălalt al oraşului.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Cumva Sally fusese târâtă? îşi pierduse cunoştinţa? Dacă îşi amintea bine, râpa aceea ducea la nişte mine de aur părăsite. Se opri, încercând să-şi amintească topografia zonei. Mâna i se opri involuntar pe pistolul pe care îl băgase în curea.

Un singur glonţ.

Se luă după urmele de pe drumul desfundat către capătul celălalt al vechii mine, unde ele dispăreau în pădurea de la gura râpei. Lanterna lui scoase la iveală iarbă călcată în picioare de curând, de-a lungul unei poteci năpădite de buruieni. Ascultă, însă nu auzi altceva decât şoapta vântului printre pini. Urmă poteca, iar după aproape un kilometru ajunse într-un spaţiu deschis, unde valea se lărgea. Poteca urca dealul, iar el o luă la fugă. Alergă printr-un pâlc de pini şi ajunse la o veche cabană minieră.

Sally era ţinută prizonieră într-o mină şi acolo se afla chiar în clipa aceea.

Uşa casei era încuiată cu lanţ şi lacăt. Se opri, rezistând impulsului de a o dărâma, şi ascultă. Totul era tăcut. Cercetă lacătul şi văzu că rămăsese descuiat, atârnând în lanţ; stinse lanterna, deschise uşa şi se strecură înăuntru.

Strânse mâinile pe lanternă şi o aprinse doar cât să

cerceteze împrejurimile. În faţă se afla intrarea în mină, o gură tăiată în panta stâncoasă, din care ieşea un aer umed, cu miros de mucegai. Deschiderea era blocată şi acoperită cu un grilaj greu de fier, încuiat cu un lacăt mare şi dur de oţel.

Tom ascultă cu răsuflarea tăiată. Din tunelul minei nu se auzea niciun sunet. Încercă lacătul, însă era încuiat. Se ghemui şi, scoţând lanterna, se uită pe podeaua murdară. Urmele se vedeau foarte clar în praf şi aparţineau unui bărbat cu o cizmă de mărimea patruzeci şi cinci sau patruzeci şi şase. Într-o parte se vedea locul în care tocurile lui Sally lăsaseră urme şi o porţiune aplatizată unde fusese întins un trup – trupul ei – probabil în timp ce el descuia grilajul. Ea îşi pierduse cunoştinţa. Îşi înăbuşi un gând mai îngrozitor.

Încercă să se gândească la opţiunile pe care le avea. Trebuia să intre sau să-i atragă bărbatului atenţia către uşă şi să-l împuşte în timp ce se apropia.

Tom îngheţă, auzind un sunet slab venind dinspre mină. Un strigăt? Abia îndrăznea să respire. După o clipă auzi alt sunet, un ţipăt din depărtare, distorsionat de drumul lung prin tunelul de piatră. Era o voce de bărbat.

Înşfăcă lacătul şi îl scutură, încercând să-l deschidă, dar fără succes. Grilajul era făcut din oţel dur. Nu avea nicio şansă să-l spargă.

Chiar în timp ce căuta o soluţie auzi alt strigăt furios, de data asta mult mai tare şi mai clar, în care reuşi să distingă

cuvântul „nenorocito”.

Era acolo. Era vie. Apoi auzi bubuitul înăbuşit al unui foc de armă.

Capitolul 15

Bob Biler deschise radioul din camioneta Chevy ’57 şi toate opţiunile de pe cadran, sperând să prindă postul lui preferat de melodii vechi şi în afara oraşului Albuquerque, însă din nou nu auzi altceva decât un hârşâit. Îl închise nervos şi se consolă cu o gură din sticla de Jim Beam care zăcea pe locul pasagerului, îşi plescăi buzele de plăcere, apoi aruncă sticla din nou pe banchetă, îşi trecu mâna peste bărbia îngustă şi rânji la gândul norocului uriaş care dăduse peste el.

Biler renunţase să mai încerce să înţeleagă incidentul ciudat care se petrecuse la Sunrise. Cineva îi furase Dodge-ul şi îi lăsase în schimb o frumuseţe de Chevy clasic, cu cheile în contact, care valora cel puţin de zece ori mai mult decât rabla lui. Poate ar fi trebuit să sune la poliţie, însă era corect ca, dacă cineva îi furase camioneta, să ia maşina aceea la schimb. Şi, în plus, deja băuse Jim Beam şi nu prea era în situaţia în care să sune la poliţie. Camioneta lui fusese cea furată şi, dacă era vehiculul tău, nu erai obligat să suni la poliţie, nu?

Un bubuit brusc în partea dreaptă a roţilor îl făcu pe Biler să tragă de volan spre stânga, aproape smulgându-şi umărul stâng, să-şi revină cu un scârţâit slab de cauciuc şi, în sfârşit, să reintre pe şosea. Linia galbenă punctată ducea direct în beznă şi îndreptă camioneta direct spre ea, căci i

se părea cel mai indicat să urmeze acel drum. Nicio problemă, va putea să vadă farurile unei maşini de la kilometri distanţă şi va avea destul timp să se dea la o parte. Îşi întări încrederea cu încă o duşcă de Jim Beam şi plescăi satisfăcut din buze în timp ce luă sticla de la gură.

Deja era trecut de zece şi avea să ajungă la Española la zece şi jumătate. Iisuse, era obosit şi făcuse un drum lung de la Dolores, doar ca să-şi viziteze fiica şi pe ratatul ei de soţ şomer. Măcar dacă ar fi prins postul cu muzică veche şi în afara oraşului Albuquerque – nişte melodii interpretate de Elvis chiar i-ar mai fi ridicat moralul. Deschise radioul, încercă toate posturile, se opri la unul care părea să transmită muzică din spatele unui fâşâit şi îl lăsă pe acela. Poate pe măsură ce se apropia se va auzi mai bine.

Văzu faruri în depărtare şi trase pe dreapta. O maşină de poliţie trecu pe lângă el, iar el o urmări dispărând în zare, verificând din nou după ce lumina roşie a farurilor din spate se stinse în bezna nesfârşită. Apoi văzu, cu îngrijorare, o amplificare a luminii farurilor – poliţistul frânase – urmată de o sclipire de moment, apoi luminile albe mai puternice ale farurilor din faţă, semn că maşina întorsese.

La dracu’. Biler aruncă sticla de Jim Beam jos de pe scaun şi îi dădu un picior cu călcâiul, cât să intre sub banchetă. Camioneta ieşi din nou de pe bandă, iar el o îndreptă rapid, făcând ca maşina să se legene de la acea mişcare. La naiba, ar face bine să încetinească şi să

conducă precum o bătrânică. Ochii lui se îndreptară de la şosea la vitezometru, apoi la oglinda retrovizoare. Menţinea o viteză constantă de optzeci de kilometri la oră şi era sigur, când trecuse poliţistul, că nu depăşise nouăzeci, deci cu zece kilometri sub viteza limită. Biler, la fel ca toţi şoferii beţivi de cursă lungă, nu depăşea niciodată limita de viteză. După câteva minute de stat cu sufletul la gură, începu să se relaxeze. Poliţistul nu-şi montase aparatul şi nu accelerase ca să-l prindă din urmă. Mergea cu aceeaşi viteză, la aproximativ jumătate de kilometru în spate, fără vreo problemă – poate doar vreun poliţist în patrulă. Biler ţinea strâns volanul, cu privirea îndreptată în faţă, păstrând viteza la optzeci de kilometri pe oră.

La naiba, nimeni nu putea conduce mai bine de-atât!

Capitolul 16

Preţ de o clipă, Sally rămase într-un ochi de apă, nemişcată de la lovitură. La urma urmei nu căzuse de prea sus şi era mai mult speriată decât rănită. Însă nu scăpase nici pe departe de pericol. Chiar în timp ce-şi aduna gândurile, lumina lanternei cerceta de deasupra. O secundă mai târziu se opri chiar pe ea, iar femeia sări în lateral în vreme ce gloanţele veneau şi loveau apa din jurul ei. Se târî prin apă către locul în care lumina lanternei dezvăluise un tunel care se pierdea în beznă. În clipa următoare luă colţul şi dispăru din raza armei.

Se rezemă de zid, respirând adânc. O durea tot corpul, însă nu părea să-şi fi rupt nimic. Îşi pipăi buzunarul de la piept în căutarea cutiei de chibrituri. Ca prin minune, cu toate că exteriorul se umezise, interiorul era încă uscat. Chibriturile erau lungi, de lemn, de tipul „aprinzi oriunde”. Apăsă un chibrit pe peretele stâncii, zgârie o dată, de două ori. Se aprinse la a treia încercare şi aruncă o lumină slabă în tunelul din faţa ei, un coridor lung presărat cu grinzi de stejar putrede. Un fir de apă curgea pe fund, trecând din băltoacă în băltoacă. Tunelul arăta dezastruos; grinzile se prăbuşiseră, iar porţiuni mici căzute din pereţi şi tavan obstrucţionau parţial trecerea. Ceea ce nu căzuse deja arăta ca şi când era cât pe ce să o facă, în tavanul de stâncă se deschideau crăpături mari, grinzile de stejar se aplecau sub greutatea pietrelor.

Merse prin tunel ţinând chibritul aprins, până când îi arse degetele şi fu nevoită să-l arunce. Continuă să meargă prin beznă, gândindu-se la ce anume o aştepta în faţă. Când nu mai îndrăzni să înainteze, se opri şi ascultă. O urmărea? Părea puţin probabil ca el să rişte şi să coboare pe scara aceea – niciun om întreg la minte n-ar fi făcut asta, iar ea rupsese prea multe trepte în drumul ei. Ar fi trebuit să găsească o funie, iar asta îi dădea un răgaz de câteva clipe. Însă doar atât: îşi aminti că văzuse o frânghie în celula ei, încolăcită la picioarele patului.

Sally se strădui să se concentreze şi să gândească raţional, îşi aminti că citise undeva că toate peşterile respirau şi că cea mai bună metodă să găseşti drumul era să urmăreşti „respiraţia” peşterii, adică fluxul de aer. Aprinse chibritul. Flacăra se aplecă pe spate, spre locul din care venise ea. Se duse în direcţia opusă, în adâncul minei, înaintând greu prin apă, mişcându-se cât de repede putea fără să stingă chibritul. Tunelul se curbă la dreapta şi se deschise într-o galerie mare, cu stâlpi de piatră fixaţi pentru a susţine tavanul. Al doilea tunel îi scoase în faţă două culoare care se deschideau de acolo. Fluxul de apă continua în cel din stânga. Se opri, verifică cu flacăra de unde venea fluxul de aer, apoi se hotărî să o apuce pe tunelul din dreapta, singurul care avea o pantă îndreptată în sus.

Chibritul arse până la capăt, iar ea îl aruncă. Rămase o clipă să numere pe pipăite câte mai avea în cutie.

Cincisprezece.

Încercă să înainteze pipăind, însă curând îşi dădu seama că mergea prea încet. Trebuia să se distanţeze cât mai mult faţă de răpitor. Acum, nu mai târziu, era vremea să folosească chibriturile.

Aprinse încă unul, continuă să urce prin întuneric, luă colţul şi descoperi că tunelul era blocat de bolovani căzuţi. Privi în sus la gaura neagră din tavan, prin care căzuse o masă uriaşă de stâncă, într-un morman dezordonat de pietre. Mai mulţi bolovani de dimensiunea unor maşini încă atârnau de tavan în unghiuri ciudate, ţinuţi şi sprijiniţi de grinzi căzute, arătând ca şi cum ar fi stat să se prăbuşească la cea mai mică mişcare.

Sally se retrase şi o luă prin tunelul din stânga, cel care se îndrepta în jos odată cu izvorul. Panica ei creştea; dintr-o clipă în alta răpitorul o va ajunge din urmă. Urmă cursul de apă, sperând că o va duce la o ieşire, trecând prin mai multe băltoace. Tunelul cobora, apoi se nivela. Apa era tot mai adâncă, iar ea îşi dădu seama că se acumula; curând aproape că îi ajunse la brâu. La următoarea curbă descoperi şi cauza: o grămadă de pietre căzute blocaseră complet tunelul şi reţineau apa. Apa reuşea să iasă prin spaţiile dintre pietrele colţuroase, însă nu exista o deschizătură suficient de mare cât să o lase să treacă.

Înjură în gând. Oare ratase vreun tunel? în sufletul ei ştia că nu. În cinci minute explorase toată porţiunea accesibilă din mină. Pe scurt, era prinsă în capcană.

Aprinse încă un chibrit, cu degetele tremurând, căutând disperată în jur o ieşire, un tunel sau o deschizătură pe care poate o ratase. Îşi arse degetele, înjură printre dinţi şi aprinse alt chibrit. Trebuia să existe o ieşire.

Se întoarse iarăşi, aprinzând chibrit după chibrit, până ajunse la prima grămadă de pietre căzute. Era o masă compactă, fără breşe. Aprinzând şi mai multe chibrituri, se uită oricum în grămada de bolovani, căutând un spaţiu prin care să se strecoare. Însă degeaba.

Numără chibriturile. Mai rămăseseră şapte. Aprinse încă unul, ridică privirea şi văzu gaura din acoperiş. Era un gând nebunesc să urce acolo. Lumina chibritului era prea slabă să pătrundă prin beznă, însă se părea că acolo exista un spaţiu mic în care măcar s-ar fi putut ascunde – dacă era dispusă să rişte şi să urce pe o grămadă de bolovani, înclinată şi nesigură.

Era un risc nebunesc. În timp ce stătea acolo, tremurând nehotărâtă, cu flacăra aproape de capătul chibritului, o pietricică veni din gaură, sări ca o minge de ping-pong prin încrengătura de grinzi şi bolovani şi se opri la picioarele ei.

Deci asta era. Avea două opţiuni: să se întoarcă şi să dea nas în nas cu răpitorul sau să rişte şi să urce prin intrându-l creat de bolovanii căzuţi.

Chibritul se stinse. Mai avea încă şase. Luă două din cutie şi le aprinse, sperând să facă suficientă lumină cât să vadă în adâncul gropii. Flacăra străluci, iar ea privi cu atenţie, însă tot nu era de ajuns ca să vadă o ieşire prin

amestecul de pietre şi grinzi.

Chibriturile se stinseră.

Nu mai avea timp. Aprinse alt chibrit, îl băgă între dinţi, apucă o piatră din morman şi începu să urce. În acelaşi timp auzi un sunet – o voce din depărtare, al cărei ecou răsună aspru prin tunelurile de piatră.

— Gata sau nu, vin după tine, ticăloaso!

Capitolul 17

Corvus se ghemui în cutia toracică a triceratopsului, simţind cum sângele îi pulsează în urechi. Bărbatul se afla la doar trei metri distanţă. Înghiţi în sec, încercând să-şi umezească gura. Auzi o mână trecând peste suprafaţa unui os, un sunet slab de pantof pe podeaua de ciment, sunetul la fel de slab de fosilă sfărâmată sub talpa bărbatului pe măsură ce se apropia. „Cum naiba reuşeşte bărbatul să se mişte atât de bine pe întuneric?”

— Eu pot să te văd, se auzi o voce şoptită, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, însă tu nu mă poţi vedea pe mine.

Inima lui Corvus bătea să-i spargă pieptul: vocea se auzea chiar de lângă el. Gâtul îi era atât de uscat, că nu ar fi putut să vorbească nici dacă ar fi vrut.

— Arăţi stupid ghemuit acolo.

Încă un pas. Putea să simtă mirosul de aftershave scump al bărbatului.

— Tot ce vreau sunt datele despre amplasament. Orice informaţie mi-e de-ajuns: coordonate GPS, numele unei formaţiuni sau al unui canion, chestii de-astea. Vreau să ştiu unde e dinozaurul.

Corvus înghiţi şi se răsuci. Nu mai avea rost să se ascundă; bărbatul ştia unde se află. Probabil avea vreun dispozitiv pentru vedere nocturnă.

— Nu am aceste informaţii, răspunse Corvus pe un ton

răguşit. Nu ştiu unde e nenorocitul de dinozaur. Se ridică şi strânse puternic servieta.

— Dacă ăsta e jocul pe care vrei să-l joci, atunci mă tem că va trebui să te ucid. Vocea bărbatului era atât de joasă şi de blândă, încât Corvus nu avu nici cea mai mică îndoială că bărbatul vorbea serios. Strânse servieta, cu mâinile pline de o sudoare rece.

— Nu le am. Chiar nu le am, se auzi Corvus tânguindu-se.

— Atunci cum ai făcut rost de specimen?

— Printr-o terţă persoană.

— Ah. Iar numele şi adresa acestei persoane terţe sunt?

Se lăsă tăcerea. Corvus simţi cum teroarea i se împletea cu altceva – furie. Furie nestăvilită. Întreaga lui carieră, viaţa lui depindeau de găsirea acelui dinozaur. Nu avea de gând să renunţe la descoperirea lui în favoarea unui ticălos care-l ţinea ostatic cu arma – mai degrabă murea. Nenorocitul avea ochelari cu vedere nocturnă sau ceva asemănător, iar dacă ajungea la un întrerupător, atunci avantajul bărbatului dispărea. Ar fi putut să folosească servieta pe post de armă.

— Îmi spui, te rog, numele şi adresa acestei terţe persoane? repetă bărbatul, cu vocea la fel de blândă.

— Ies acum.

— O decizie înţeleaptă.

Corvus se târî spre spatele scheletului şi ieşi. Se strecură pe sub plastic, apoi se ridică. Încă era beznă, iar el

avea doar o idee vagă unde se afla bărbatul.

— Numele acestei persoane?

Corvus sări prin întuneric în direcţia vocii, învârtind servieta de mâner într-un arc către locul din care auzise vocea, lovindu-l undeva; bărbatul gemu şi se dădu surprins înapoi. Corvus se întoarse, orbecăind prin pădurea de schelete, către locul în care îşi amintea că erau întrerupătoarele pentru luminile din spate. Se împiedică de un schelet şi căzu, chiar când auzi un şuierat ascuţit, urmat de sunetul de oţel lovind osul de fosilă.

Ticălosul trăgea în direcţia lui.

Sări în lateral, se lovi de un schelet, care crăpă, aruncând câteva oase pe podea. Încă un sfârâit prin aer, încă un ricoşeu metalic printre oasele din dreapta lui. Sări în faţă, bâjbâind disperat prin pădurea de oase, apoi brusc ieşi din grămada de schelete şi ajunse din nou la rafturi; alergă cât îl ţinură picioarele pe coridor, se împiedică o dată, căzu şi se ridică. Dacă ar fi putut să ajungă la lumini şi să neutralizeze avantajul bărbatului! Ţâşni în faţă, fără să-i pese de ce era în drumul său şi aproape că se izbi de panoul de întrerupătoare. Scoase încă un ţipăt şi se prinse de panou, apăsă întrerupătoarele, apoi se auzi un bâzâit şi un *flic-flic* în timp ce luminile de neon se aprinseră pe rând.

Se întoarse şi apucă un os pietrificat de pe un raft, ţinându-l ca pe o bâtă, gata de luptă.

Bărbatul stătea tot acolo, la nici trei metri distanţă, cu picioarele desfăcute, părând că nici măcar nu se mişcase.

Era îmbrăcat în trening albastru, cu ochelarii pentru vedere nocturnă ridicaţi pe frunte. O servietă jerpelită de piele stătea pe podea lângă piciorul lui. Mâinile lui erau în poziţie de tragere, iar ţeava strălucitoare a unei arme cu aspect ciudat era îndreptată direct spre Corvus. El privi uimit la omul acela atât de obişnuit, la chipul de birocrat lipsit de expresie. Auzi fâsâitul de aer comprimat, văzu o lumină argintie, simţi înţepătura în plexul solar şi privi mirat; apoi zări o seringă din oţel inoxidabil ieşindu-i din abdomen. Deschise gura şi duse mâna să o scoată, însă deja peste el cobora o beznă pe care nu o mai simţise niciodată, ca un val uriaş, îngropându-l în curentul său furios.

Capitolul 18

Ford stătea rezemat de o stâncă, încălzindu-se la un foc mic pe care îl făcuse din coji de cactus uscate. Pereţii Canionului Tiranozaurului se ridicau întunecaţi în jurul lui, făcând loc unui cer înalt şi catifelat, presărat cu stele.

Ford tocmai îşi terminase cina compusă din linte şi orez. Luă cutia în care fusese lintea, o aşeză pe foc şi o încălzi până când din ea dispărură toate urmele de mâncare – metoda lui de a spăla vase când apa era prea preţioasă ca să fie irosită. Luă cu un băţ cutia de conserve de pe foc, o lăsă să se răcească, apoi o umplu cu apă din bidon. Ţinu cutia de capătul de metal şi o aşeză cu gura în sus printre cactuşii care ardeau. În câteva minute, apa ajunse la punctul de fierbere. Scoase cutia, adăugă o lingură de cafea măcinată, o amestecă şi aşeză din nou cutia pe foc. În cinci minute, cafeaua era gata.

Sorbi din ea, ţinând cutia de capac, savurând aroma amăruie, uşor afumată. Zâmbi cu tristeţe, la gândul cafenelei micuţe şi aglomerate în care el şi Julie obişnuiau să meargă, chiar lângă Panteonul din Roma, unde beau ceşti de expresso perfect la o măsuţă. Oare cum se numea acel loc? Tazza d’Oro.

Era foarte departe de localul acela.

Termină cafeaua, sorbi ultima picătură din cană, aruncă zaţul în foc şi aşeză cutia de conserve deoparte pentru

cafeaua de dimineaţă. Se rezemă din nou de stâncă oftând, strânse mai bine roba pe lângă corp şi ridică privirea spre stele. Era aproape miezul nopţii, iar luna gheboasă se târa peste muchia canionului. Căută câteva constelaţii pe care le ştia, Ursa Mare, Cassiopeia, Pleiadele. Firul strălucitor al Căii Lactee se întindea pe cer; îl urmări cu privirea şi găsi constelaţiile Cygnus, Lebăda, încremenită pentru totdeauna în zborul ei prin mijlocul galaxiei. Citise că în centrul galaxiei se afla o gaură neagră uriaşă, denumită Cygnus X-l, o sută de milioane de sori înghiţiţi şi comprimaţi într-un punct matematic – şi se miră de îndrăzneala omului de a crede că putea înţelege ceva despre adevărata natură a lui Dumnezeu.

Ford oftă şi se întinse pe nisip, întrebându-se dacă astfel de gânduri erau potrivite pentru un viitor călugăr benedictin. Simţi că evenimentele din ultimele câteva zile îl împingeau către un soi de criză spirituală. Căutarea tiranozaurului trezise în el aceeaşi foame veche, aceeaşi dorinţă de vânătoare de care crezuse că scăpase. Dumnezeu ştie, avusese deja parte de aventuri cât pentru o viaţă întreagă. Vorbea patru limbi străine, locuise în douăsprezece ţări exotice şi cunoscuse multe femei înainte să-şi găsească iubirea vieţii. Suferise îngrozitor şi încă suferea. Atunci ce era dependenţa aceea permanentă de pericol şi aventură? Iată-l, căutând un dinozaur care nu-i aparţinea, care nu îi aducea răsplată, bani sau glorie. De ce? Căutarea aceea nebunească era cumva rezultatul unui

defect fundamental al personalităţii sale?

Involuntar, mintea lui Ford se întoarse la ziua aceea blestemată din Siem Reap, Cambodgia. Soţia lui, Julie, şi el plecaseră din Phnom Penh cu o zi în urmă şi intenţionau să meargă în Thailanda. Se opriseră câteva zile la Siem Reap să viziteze templul Angkor Wat – un ocol turistic care făcea parte din acoperirea lor. Cu doar o săptămână înainte aflaseră că Julie era însărcinată şi, ca să sărbătorească, închiriaseră un apartament la hotelul Royal Khampang. Nu avea să uite vreodată acea ultimă seară cu ea, când stătuseră pe Balustrada Naga de la Angkor Wat, privind cum apunea soarele peste cele cinci turnuri măreţe ale templului. Dintr-o mănăstire ascunsă în pădurea de lângă templu se auzeau vag murmurele misterioase ale călugărilor budişti care se rugau.

Misiunea lor se derulase fără probleme. În acea dimineaţă livraseră CD-ul cu toate datele şefului lor de operaţiuni din Phnom Penh. Fusese un final reuşit, sau cel puţin aşa credeau ei. Singurul indiciu era că el observase că erau urmăriţi de o Toyota Land Cruiser veche. Se descotorosise de ea, o făcuse să le piardă urma pe străzile aglomerate ale capitalei, înainte să iasă din oraş. Nu părea ceva grav şi fusese urmărit de foarte multe ori şi înainte.

După apus luaseră o cină prelungită la unul dintre restaurantele ieftine în aer liber de pe malul râului Siem Reap, cu broaşte sărind pe podea şi molii lovindu-se de becurile atârnate de fire. Se întorseseră în camera lor de

hotel obscen de scumpă şi petrecură o bună parte a serii în pat. Dormiseră până la unsprezece, luaseră micul dejun pe terasa camerei. Apoi Julie plecase să aducă maşina în timp ce el cobora cu bagajele.

Auzise explozia înăbuşită chiar când uşile liftului se deschideau în hol. Presupusese că explodase vreo mină veche – Cambodgia era încă plină de ele. Îşi aminti cum ieşise în curtea cu palmieri şi văzuse, prin uşile holului, un nor de fum ridicându-se din faţa hotelului. Alergase afară. Maşina zăcea întoarsă, aproape ruptă în jumătate, scuipând fum înţepător, lăsând un crater în asfalt. Unul dintre cauciucuri era aruncat la vreo cincisprezece metri distanţă, pe o bucată imaculată de gazon, arzând.

Nici măcar atunci nu o recunoscuse ca fiind maşina lui. Crezuse că era vorba de încă un asasinat politic, ceva obişnuit în Cambodgia. Rămăsese pe scări, privind spre stradă şi aşteptând să apară Julie cu maşina, îngrijorat să nu explodeze altă bombă. În timp ce stătea acolo, văzuse o bucată de material sfâşiat adusă de o rafală de vânt; fluturase pe treptele hotelului şi aproape că i se aşeză la picioare – iar el recunoscu gulerul bluzei cu care se îmbrăcase Julie în acea dimineaţă.

Cu un efort sfâşietor, Ford reveni la prezent, la focul de tabără, la canioanele întunecate, la cerul sclipind de stele. Toate acele amintiri teribile păreau îndepărtate, ca şi când se întâmplaseră în altă viaţă, altei persoane.

Însă asta era problema: oare chiar era altă viaţă, iar el

altă persoană?

Capitolul 19

Luminile din Española se vedeau sclipind în noapte pe măsură ce Bob Biler se apropia de oraş. Poliţistul era încă în spatele lui, însă Biler nu mai era îngrijorat. Chiar îi părea rău că aruncase sticla sub bancheta din cauza panicii, iar de câteva ori încercase să o scoată cu vârful cizmei, însă camioneta începuse să devieze, aşa că renunţase. Ar fi putut oricând să tragă pe dreapta şi să o ia, însă nu ştia dacă era legal să tragă pe dreapta pe autostradă şi nu dorea să facă nimic care să-i atragă atenţia poliţistului. Măcar postul cu muzică veche începea, în sfârşit, să se audă bine. Îşi văzu de drum, fredonând fals.

După câteva sute de metri zări primul set de semafoare la periferia oraşului. Dacă prindea un roşu, avea timp suficient să scoată sticla. La naiba, condusul făcea sete!

Biler se apropie de semafor, frânând încet, urmărind maşina de poliţie prin oglinda retrovizoare. Îndată ce opri, se aplecă şi întinse mâna sub banchetă, bâjbâind până când degetele lui murdare găsiră sticla rece. O luă şi, rămânând cu mult sub nivelul scaunului, îi scoase capacul şi o duse la gură, sorbind din ea cât mai mult în cât mai puţin timp.

Auzi brusc scârţâit de cauciuc şi sunet de sirene, un refren plângăcios în jurul său. Tresări, uitând că avea sticla în mână, şi fu orbit de jetul de lumină albă al unor lanterne.

Părea să fie înconjurat de maşini de poliţie, toate cu girofarurile în funcţiune. Biler rămase împietrit, fără să înţeleagă ce se întâmplă. Clipi, încercând să îndepărteze senzaţia de orbire, în timp ce mintea lui trecuse de la confuzie la beznă totală.

Auzi o voce aspră spunând ceva la megafon, apoi repetând. „Ieşi din maşină cu mâinile sus. Ieşi din maşină cu mâinile sus”.

Vorbeau cu el? Biler privi în jur, însă nu vedea nicio persoană, doar privirea rece a luminilor de lanternă.

„Ieşi din maşină cu mâinile sus”.

Vorbeau cu el. Panicat, Biler bâjbâi să găsească mânerul uşii, însă era unul dintre acele mânere pe care trebuia să îl împingi în jos, nu în sus şi se chinui încercând să deschidă portiera cu umărul. Brusc aceasta cedă, iar el căzu, în timp ce sticla uitată de Jim Beam îi zbură din mână şi se făcu ţăndări pe caldarâm. Rămase nemişcat pe asfalt lângă camionetă, prea nedumerit ca să se poată mişca.

O siluetă se îndreptă spre el, blocând lumina, cu o legitimaţie într-o mână şi un revolver în cealaltă. Se auzi o voce ascuţită:

— Detectiv Willer, Departamentul de Poliţie din Santa Fé.

Se lăsă tăcerea o clipă. Biler nu vedea altceva decât silueta întunecată a bărbatului pe fundalul luminos. Auzea din spate tânguiala vocii lui Elvis venind din camionetă: You ain’t nothin but a hound dog...

Mai trecu o clipă, apoi silueta băgă arma în teacă şi se aplecă deasupra lui, privindu-i atent chipul. Se ridică din nou, iar Biler îl auzi vorbind din nou, de data aceea cu altcineva.

— Ăsta cine naiba e?

Capitolul 20

Sally se căţără pe grămada instabilă de pietre, cu chibritul prins între dinţi, căutând locuri în care să-şi sprijine mâinile şi picioarele. Cu fiecare pas pe care îl făcea simţea pietrele alunecându-i sub tălpi, unele desprinzându-se şi alunecând, întreaga grămadă părea să scârţâie şi să se mişte.

Respira atât de puternic, încât stinse chibritul.

Pipăi cutia – rămăsese unul singur. Se hotărî să-l păstreze.

— Vin! Vocea aspră răsună prin tuneluri, distorsionată maniacal. Sally continuă să urce, înaintând orbeşte, lăsând să cadă şi mai multe pietre. Apoi, deasupra ei, auzi un zgomot de lemn şi piatră mişcându-se, urmat de o cascadă de pietriş. Încă un pas, alt scârţâit. Era aproape să cedeze. Însă nu avea de ales.

Ridică mâna, orbecăi după un loc de care să se prindă, îl încercă şi se ridică. Încă un sprijin pentru mâini, încă unul pentru picioare. Se mişcă cu mare grijă, micşorându-şi greutatea de la un suport pentru picior la altul.

— Sally, unde eeeşti?

Îl auzi pleoscăind prin tunel. Se ridică şi mai mult şi se prinse de o grindă de deasupra ei. O încercă, lăsându-se cu toată greutatea pe ea. Lemnul scârţâi şi se mişcă uşor, însă păru să reziste. Se opri, încercând să nu se gândească la

cum ar fi fost să fie îngropată de vie, apoi se ridică. Încă un scârţâit, câteva pietricele căzute, iar ea ajunse sus. Deasupra, mâinile ei se opriră într-o încrengătură de lemn şi pietre sfărâmate.

Trebuia să aprindă ultimul chibrit.

Îl zgârie de cutie, iar flacăra prinse viaţă. Deasupra zări gaura neagră la care trebuia să ajungă. Ţinu cutia de chibrituri peste flacără până când luă foc, aruncând o lumină mai puternică în spaţiul întunecat, însă tot nu era suficient ca să vadă unde ducea.

Ţinând într-o mână cutia aprinsă, se înălţă pe grinda şubredă. După o clipă se afla pe o lespede instabilă, chiar în interiorul gurii întunecate. La lumina aproape stinsă a cutiei de chibrituri observă că aceasta se termina într-o deschizătură largă, în formă de semilună, care forma un unghi îngust, de aproximativ treizeci de grade. Aceasta părea suficient de mare cât să se poată strecura prin ea.

Se auzi brusc o bubuitură sub ea, când un bolovan mare căzu din tavan. Flacăra se stinse.

Raza lanternei străpunse întunericul, cercetând mormanul de pietre de sub ea. Întinse mâna, găsi un punct de sprijin şi se ridică. Lumina lanternei cerceta peste tot. Se căţără rapid, aproape inconştient, bâjbâind către cele două feţe umede ale pietrei şi târându-se în fisura largă. Crăpătura avea un unghi îngust şi era suficient de lată cât să se poată strecura prin ea şi să meargă mai departe târându-se şi contorsionându-se. Nu mai avea chibrituri, nu

avea cum să-şi dea seama unde ar putea ajunge dacă o lua pe acolo. Se târî, împingându-se în sus cu mâinile şi genunchii. O clipă fu cuprinsă de spaima claustrofobă că va fi prinsă în piatră din ambele părţi. Se opri, îşi trase sufletul, îşi depăşi frica şi îşi continuă drumul.

— Vin să te iau!

Vocea se auzea chiar de dedesubt. Ea continuă să se târască, temându-se din ce în ce mai tare când realiză că spaţiul acela se îngusta. Curând deveni atât de mic, încât trebui să se forţeze ca să poată înainta, împingând cu picioarele şi genunchii, expirând aerul din plămâni ca să încapă. Cu un fior de panică îşi dădu seama că devenise o călătorie cu sens unic – nu se putea întoarce. Dacă nu putea împinge cu picioarele, nu putea scăpa.

— Ştiu că eşti acolo, nenorocito!

Auzi sunetul pietrişului care cădea, în timp ce el se căţăra pe mormanul de bolovani. Ea îşi trase picioarele, se răsuci şi reuşi să îşi elibereze un braţ şi să îl aducă în faţă, ca să pipăie drumul. Spaţiul nu părea să se îngusteze mai mult de-atât, ba chiar părea să se lărgească. Dacă reuşea să treacă de acea porţiune îngustă, ar putea ajunge în alt tunel.

Expiră şi, folosindu-şi picioarele ca sprijin, se împinse şi mai mult, sfâşiindu-şi buzunarul cămăşii şi rupându-şi nasturii. Pipăi în faţă. Se împinse din nou, expiră să se subţieze. Se opri, respirând scurt şi uşor. Se simţea ca o fiinţă aflată în pragul morţii. Auzi din nou sunetul de pietre

căzând în spatele ei în vreme ce el continua să urce.

Se sprijini şi, împingând puternic, avansă şi mai mult în spaţiul acela îngust. Teroarea că va fi zdrobită în beznă era aproape copleşitoare. Apa îi cădea de sus pe faţă. Acum ştia că nu mai avea cale de întoarcere. Prefera să fie împuşcată decât să moară acolo. Dacă reuşea să treacă dincolo de acel spaţiu strâmt, crăpătura poate se lărgea din nou. Se sprijini şi se împinse din nou, sfâşiindu-şi hainele. Se împinse din nou, apoi pipăi cu mâna în faţă. Crăpătura se îngusta brusc cu trei centimetri. Pipăi frenetic, trecându-şi palma peste tot, căutând un spaţiu mai larg, însă nu găsi. Pipăi din nou, aproape înnebunită de spaimă, însă nu mai avea nicio îndoială: crăpătura se îngusta la doar câţiva centimetri pe toată lungimea, cu multe alte crăpături mai mici ieşind din ea. Pipăi cu mâinile, însă în zadar.

Sally simţi o spaimă de nedescris, care continua să se amplifice, dincolo de capacitatea ei de a se stăpâni. Încercă să se întoarcă, răsucindu-se violent, abia reuşind să respire. Însă nu avea niciun punct de sprijin; braţele ei nu erau suficient de puternice cât să o împingă înapoi. Era prinsă acolo. Nu avea cum să înainteze. Şi nu exista cale de întoarcere.

Capitolul 21

Tom încercă din răsputeri să spargă lacătul grilajului. Îl lovi cu bolovani, încercă să-l deschidă cu un buştean, însă în zadar. Sunetele slabe din interiorul minei încetaseră şi simţea că liniştea îl va înnebuni. Se putea întâmpla orice – un minut putea însemna diferenţa între viaţă şi moarte. Strigase, urlase prin grilaj, încercând să atragă atenţia răpitorului, însă fără succes.

Se dădu înapoi, încercând să se gândească la o soluţie. Luna începea să răsară deasupra brazilor de pe culmea de deasupra lui. Îşi controlă respiraţia şi încercă să gândească. Cu ani în urmă explorase unele dintre acele mine şi îşi amintea că mai existau şi altele în zonă. Poate erau legate între ele; minele de aur aveau de regulă mai multe intrări.

Urcă pe culme şi privi în partea opusă. Bingo! La vreo două sute de metri dedesubt se afla o cabană, la aproximativ acelaşi nivel cu cealaltă, cu un şir lung de sedimente dedesubt.

Sigur erau legate între ele.

Alergă în jos pe deal, alunecând şi sărind peste bolovani, şi ajunse într-o clipă. Îşi scoase arma şi lovi uşa cu piciorul, apoi intră, luminând drumul cu lanterna. Mai era şi altă intrare în mină, iar aceasta nu avea grilaj de metal care să o blocheze. Intră şi fixă raza lanternei într-un tunel lung şi nivelat. Deja sentimentul de nerăbdare îl sugruma. Alergă

prin tunel, iar la prima bifurcaţie se opri să asculte. Trecu un minut, apoi două. Simţea că înnebuneşte.

Brusc, îl auzi: ecoul slab al unui ţipăt. Cele două mine erau legate între ele.

Alergă prin tunelul de unde se auzise sunetul, în timp ce lumina dezvăluia o serie de puţuri de aerisire pe partea stângă. Luă colţul, iar lanterna îi scoase în faţă alte două tuneluri, dintre care unul o lua în sus, iar celălalt în jos. Se opri să asculte, aşteptând, din ce în ce mai nerăbdător, apoi auzi alt strigăt distorsionat.

Din nou vocea bărbatului. Furioasă.

Tom alergă prin tunelul din stânga, uneori nevoit să se ghemuiască din cauza tavanului prea jos. Din tunelul din faţă se auzi ecoul mai multor sunete, încă slabe, dar din ce în ce mai clare.

Tunelul mai făcea câteva curbe ascuţite şi se deschise într-o încăpere centrală, cu patru tuneluri care duceau în direcţii diferite. Se opri, respirând greu, şi cercetă zona cu lanterna, descoperind şine vechi, un vagon de minereu distrus, o grămadă de lanţuri ruginite, funii de cânepă roase de şobolani. Trebuia să aştepte până auzea încă un sunet ca să ştie pe unde să o ia.

Linişte. Simţea că o lua razna. „Scoate un sunet, la naiba, orice sunet”.

Iar sunetul veni: un ţipăt slab.

Într-o clipă o luă la goană prin tunelul din care venise ţipătul, care se oprea la un puţ vertical înconjurat de o

balustradă. Groapa era prea adâncă pentru ca lumina lanternei să ajungă la fund. Nu exista vreun mijloc de coborâre; nici scări, nici frânghii.

Examină muchiile aspre ale puţului şi se decise să coboare, îşi scoase pantofii italieneşti şi şosetele şi le aruncă peste margine, numărând secundele care treceau până se loveau de fund. O secundă şi jumătate – aproape zece metri.

Băgă înapoi arma la curea şi prinse lanterna între dinţi, apoi prinse balustrada şi se lăsă peste muchie, apucând piatra cu picioarele. Încet, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se târî pe pereţii puţului.

Încă un metru, încă un punct de sprijin. Se dezechilibră şi, preţ de o secundă îngrozitoare, crezu că va cădea în gol. Pietrele ascuţite îi tăiau tălpile. Cobora cu o încetineală înnebunitoare şi, într-un final, cu o senzaţie de uşurare, simţi pământ solid. Cercetă cu lanterna, îşi luă şosetele şi pantofii şi se încălţă din nou. Ajunsese în alt tunel de mină, care ducea fix în munte. Ascultă. Linişte completă.

Alergă prin tunel şi se opri după o sută de metri să asculte din nou. Lanterna lumina din ce în ce mai slab – bateriile, care erau proaste de la bun început, îşi pierdeau puterea. Înaintă, se opri şi ascultă. Din spate auzi un fel de strigăt înăbuşit. Stinse lanterna şi îşi ţinu respiraţia. Era o voce care venea din depărtare, însă mult mai clar ca înainte. Putea distinge cuvintele.

„Ştiu că eşti acolo sus. Coboară sau trag”.

Tom ascultă, cu inima bătând.

„Mă auzi?”

Simţi o mare uşurare, care aproape îl făcu să se clatine. Sally era vie şi, în mod cert, liberă. Ascultă atent, încercând să-şi dea seama de direcţia din care venea vocea.

„Eşti moartă, ticăloaso”.

Cuvintele îl umplură de o furie atât de bruscă, încât o clipă simţi că se sufocă. Mai merse vreo şase metri, încoace şi încolo, încercând să îşi dea seama de direcţia exactă. Sunetul părea să vină de dedesubt, prin stâncă. Însă era imposibil. La trei metri în stânga lui vedea o reţea de fisuri în podeaua tunelului, unde aceasta se spărsese. Îngenunche şi întinse mâna peste o fisură. Simţi aer rece. Îşi lipi urechea de crăpătură.

Se auzi un ***crac!*** al unei arme de calibru mare, urmat de un strigăt; un strigăt atât de aproape de urechea lui, încât sări în sus.

Capitolul 22

Willer şi Hernández accelerară pe Highway 84, în timp ce luminile din Española dispăreau în depărtare, iar întunericul total al deşertului se deschidea în faţa lor. Era aproape de miezul nopţii, iar Willer era furios că un prostănac ca Biler reuşise să le irosească atâtea ore preţioase.

Willer scoase un chiştoc din buzunarul cămăşii şi îl băgă între buze. Nu avea voie să fumeze în maşina de poliţie, însă deja nu-i mai păsa.

— Broadbent o fi trecut deja de Cumbres, spuse Hernández.

Willer trase fumul în piept.

— Nu are cum. Au înregistrat toate vehiculele care au trecut pe acolo, iar cel al lui Biler nu era printre ele. Nu a trecut nici prin barajul rutier de la sud de Española.

— Poate a ascuns maşina în vreo parcare din Española şi s-a dus la un motel.

— Ar fi putut, dar n-a făcut-o. Willer acceleră din nou. Vitezometrul sări de la 140 la 150, făcând maşina să se legene înainte şi înapoi.

— Atunci ce crezi că a făcut?

— Cred că s-a dus la mănăstirea aceea, Hristos în Deşert, să îl vadă pe călugăr. Şi acolo mergem şi noi.

— Ce te face să crezi asta?

Willer trase din nou din ţigară. De obicei aprecia întrebările insistente ale lui Hernandez – îl ajutau să gândească însă de data aceea simţea doar iritare.

— Nu ştiu de ce cred asta, dar cred asta, pufni el. Broadbent şi nevastă-sa sunt implicaţi în asta, călugărul e implicat în asta şi mai e şi o altă persoană, ucigaşul, care de asemenea e implicat până peste cap. Au găsit ceva în canioanele alea şi sunt prinşi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru acel ceva. Orice ar fi, e ceva important; atât de important, încât Broadbent a păcălit poliţia şi a furat o camionetă pentru asta. Adică, Iisuse, Hernandez, trebuie să te întrebi ce poate fi atât de important ca un asemenea tip să rişte zece ani la puşcăria din Santa Fé. Are deja tot ce-şi doreşte.

— Da.

— Chiar dacă Broadbent nu e la mănăstire, vreau să am o mică discuţie cu acel pretins călugăr.

Capitolul 23

Tom recunoscu, nevenindu-i să creadă, că strigătul fusese al lui Sally. Îşi apăsă gura pe fisură.

— Sally!

— Tom? murmură ea.

— Sally! Ce se întâmplă? Eşti bine?

— Dumnezeule, Tom! Eşti tu. Abia putea să vorbească. Sunt înţepenită. Trage în mine. Încă un oftat.

— Sally, sunt aici, o să fie bine. Tom îndreptă în jos lumina slabă a lanternei şi rămase uimit să vadă chipul lui Sally prins în crăpătură, la niciun metru sub el.

Încă un bum! din armă, iar Tom auzi glonţul lovind pietrele de dedesubt.

— Trage în crăpătură, dar nu mă poate vedea. Tom, sunt înţepenită...!

— O să te scot de aici. Învârti lanterna înjur. Stânca era deja fisurată şi nu trebuia decât să fie spartă, iar bucăţile să fie înlăturate. Cercetă zona cu lanterna, luminând tunelul, căutând o unealtă. Într-un colţ era o grămadă de lăzi putrede şi frânghii.

— Revin imediat.

Încă o împuşcătură.

Tom alergă la grămadă, aruncă deoparte o bobină de frânghie putredă, căută printr-un morman de saci de pânză putrezi. Dedesubt găsi o bucată de sfredel. Îl luă şi alergă

înapoi.

— Tom!

— Sunt aici. O să te scot de acolo.

Încă o împuşcătură. Sally urlă.

— M-a nimerit! M-a nimerit!

— Dumnezeule, unde...?

— În picior. Oh, Dumnezeule, scoate-mă de aici.

— Închide ochii.

Tom vârî pana de oţel în fisură, luă o piatră şi lovi în pană, din nou şi din nou. Piatra crăpată începu să cedeze. Căzu în genunchi şi începu să smulgă pietrele cu mâinile goale. Piatra era distrusă deja, iar după ce prima bucată fu eliminată, lucrul mergea mult mai repede. Continuă să vorbească cu Sally, repetându-i că o să fie bine, că o să scape de acolo într-o clipă.

Încă o împuşcătură.

— Nenorocita! Eşti moartă imediat ce reîncarc.

Tom scoase o bucată de piatră, o aruncă într-o parte, apoi încă una, apoi alta, tăindu-şi mâinile în marginile ascuţite, lucrând frenetic.

— Sally, unde te-a lovit...?

— În picior. Nu cred că e grav. Nu te opri!

Încă o împuşcătură. Tom bătu în piatră, lovind neîncetat sfredelul, scoţând tot mai multe pietre şi lărgind fisura. Îi putea vedea faţa.

Acum pietrele se desprindeau mult mai uşor.

Crac! Sally tresări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te opri!

Vârful rupse pana, iar el înjură, îl întoarse şi încercă să folosească cealaltă parte.

— E suficient de mare! strigă Sally.

Tom se aplecă, îi prinse mâna şi trase, în timp ce ea se împinse de dedesubt, zgâriindu-se prin stânca spartă, rupându-şi şi mai mulţi nasturi de la cămaşă. Nu era suficient; coapsele ei rămăseseră înţepenite.

— Eşti ca şi moartă!

Tom băgă sfredelul în piatră, spintecând o bucată de cuarţ fragil. Cu o indiferenţă totală, observă că tocmai scosese la iveală un filon de aur pe care minerii, cumva, îl rataseră. Îl aruncă şi desprinse alt bloc.

— Acum!

O prinse de subsuori şi o trase în sus, eliberând-o. De dedesubt se auzi încă o împuşcătură.

Ea zăcea la pământ, murdară, udă, cu hainele sfâşiate.

— Unde eşti lovită? îi cercetă frenetic trupul.

— În picior.

Tom îşi sfâşie cămaşa şi şterse sângele, descoperindu-i câteva tăieturi uşoare pe gambă. Scoase şi câteva fragmente de piatră de la un ricoşeu.

— Sally, e în regulă. Te vei face bine.

— Asta cred şi eu.

— Ticăloaso! Urletul se auzea isteric, distorsionat.

Încă două împuşcături. Un glonţ răzleţ ricoşă prin crăpătură şi se înfipse în tavan.

— Trebuie să blocăm gaura asta, spuse Sally.

Însă Tom deja rostogolea bolovani. Îi îngrămădiră în fisură, apoi îi bătură ca să-i fixeze. În cinci minute, gaura era blocată.

O cuprinse brusc în braţe, strângând-o la piept.

— Dumnezeule, am crezut că n-o să te mai văd vreodată, oftă Sally. Nu îmi vine să cred, nu îmi vine să cred că m-ai găsit.

El o îmbrăţişă din nou, nici lui nevenindu-i să creadă că reuşise s-o salveze. Îi auzea inima bătându-i cu putere.

— Să mergem.

El o ajută să se ridice, apoi alergară înapoi prin tuneluri, Tom scuturând lanterna din când în când ca să îi menţină lumina. Urcară prin puţ, apoi, după alte cinci minute, ieşiră la suprafaţă.

— O să iasă prin cealaltă parte, spuse Sally.

Tom aprobă din cap.

— O să ocolim.

În loc să se întoarcă pe culme, alergară spre bezna copacilor de pe fundul râpei, iar acolo se opriră să-şi tragă sufletul.

— Ce-ţi face piciorul? Poţi merge?

— E în regulă. La curea ai o armă?

— Da. Un 22 cu un singur glonţ. Tom privi în urmă către culmea argintie, susţinând-o pe Sally cu braţul.

— Camioneta mea e la poartă.

— El o să ne-o ia înainte, spuse Sally.

Merseră prin râpă. Era beznă printre pinii înalţi, iar covorul de ace de sub picioarele lor era moale şi nu făcea decât un zgomot foarte slab, şi acela acoperit de vântul nocturn care bătea printre copaci. Tom se oprea din când în când să asculte şi să vadă dacă răpitorul îi urmărea, însă era linişte.

După zece minute valea se nivelă şi dădu într-o albie secată. În faţă se vedeau licărind luminile cabanei. Totul părea tăcut, însă Range Roverul răpitorului dispăruse.

Cercetară marginea vechiului oraş, însă părea părăsit.

— Crezi că s-a speriat şi a fugit? întrebă Sally.

— Mă îndoiesc.

Trecură pe lângă cabană şi merseră rapid printre copaci, în paralel cu drumul. Camioneta se afla la mai puţin de o jumătate de kilometru. Tom auzi ceva şi se opri, cu inima cât un purice. Apoi auzi din nou; era ţipătul slab al unei bufniţe. Strânse mâna lui Sally şi îşi continuară drumul. După alte câteva minute zări conturul gardului de plasă printre copaci.

O ajută să ajungă acolo.

Ea se prinse de plasa de sârmă, iar el o ridică, gardul scârţâind şi spărgând tăcerea. După o clipă, ea fu pe partea cealaltă. El o urmă. Alergară de-a lungul gardului, iar după câteva momente Tom desluşi o rază de lună reflectată pe camioneta lui furată, încă parcată lângă poarta încuiată. Însă, de data aceasta, poarta era larg deschisă.

— Unde naiba e? şopti Sally.

Tom strânse umărul lui Sally şi şopti:

— Rămâi în umbră, cu capul aplecat, şi urcă în camionetă pe cât posibil fără să faci zgomot. Apoi eu pornesc motorul şi conduc ca un nebun.

Sally aprobă din cap. Se târî până la scaunul pasagerului, ghemuindu-se sub nivelul cabinei; Tom deschise uşor portiera şi urcă pe scaunul şoferului. Într-un minut erau în cabină. Rămânând cu capul sub nivelul ferestrelor, Tom scoase cheile şi le băgă în contact. Apăsă ambreiajul şi se întoarse spre Sally.

— Ţine-te bine.

Tom porni motorul, iar maşina se trezi la viaţă. O băgă în marşarier şi dădu cu spatele, învârtind volanul. Chiar în acea clipă, două faruri frontale strălucitoare apărură de după o cotitură de la marginea pădurii. Se auzi zgomotul unor gloanţe de calibru mare lovind în oţel, iar interiorul camionetei explodă într-o ploaie de sticlă şi plastic făcute ţăndări.

— Jos!

Aruncându-se într-o parte pe scaun, băgă camioneta în viteza întâi şi ieşi în grabă pe drum, aruncând în urmă un nor de pietriş. Apoi o băgă în a doua şi acceleră, pe măsură ce şi mai multe gloanţe loveau maşina. Roţile se învârteau, iar spatele camionetei se legăna înainte şi înapoi. Ridică fruntea, însă nu văzu nimic: parbrizul era o pânză de păianjen de sticlă crăpată. Lovi cu pumnul în ea, făcu o gaură suficient de mare cât să poată vedea prin ea şi

continuă să accelereze, partea din spate a camionetei legănându-se în timp ce goneau pe drumul prăfuit.

— Rămâi jos!

Luă prima cotitură, iar împuşcăturile se opriră o clipă, însă auzi sunetul de motor din spate şi ştiu că era pe urmele lor; o clipă mai târziu, Range Roverul apăru de după colţ, farurile lui trecând prin ei.

Pac! Pac! Urmară alte împuşcături, lovind acoperişul maşinii, aruncând peste ei bucăţi de plastic din farul acoperişului. Camioneta mergea rapid, iar el trase de volan în lateral şi înapoi, făcând din ei o ţintă instabilă. Simţi cum partea din spate a maşinii se clatină brusc şi vibrează şi ştiu că cel puţin unul din cauciucurile din spate fusese nimerit.

— Benzină! strigă Sally de la podea. Simt miros de benzină!

Lovise rezervorul.

Încă un ***pac!*** urmat de un fâşâit cutremurător. Tom simţi imediat căldura şi văzu lucirea din spate.

— Am luat foc! urlă Sally. Ţinea mâna pe mânerul portierei. Sari!

— Nu! Nu încă!

Luară o altă curbă, iar împuşcăturile încetară o clipă. În faţă, Tom zări locul unde drumul ajungea la costişă. Porni motorul şi acceleră direct spre el.

— Sally, o să mă îndrept spre costişa aceea. Când îţi spun, tu sari. Te rostogoleşti departe de roţi. Apoi te ridici şi alergi. O iei la goană spre platourile stâncoase. Eşti în

stare?

— Am înţeles!

Goni spre costişa care se apropia. Prinse mânerul şi deschise portiera pe jumătate, apăsând pe acceleraţie.

— Pregăteşte-te!

O secundă.

— Acum!

Sări, se lovi de pământ şi se rostogoli, apoi se ridică şi o luă la fugă. Vedea silueta întunecată a lui Sally în partea opusă, ridicându-se în picioare, chiar când camioneta în flăcări dispărea peste costişă, cu motorul ţipând ca un vultur în zbor. Se auzi un zgomot înăbuşit, urmat brusc de o strălucire portocalie pe fundul costişei.

Ranger Roverul frână chiar la timp, oprindu-se la marginea costişei. Uşa se deschise. Tom zări un bărbat fără cămaşă sărind din vehicul, cu o armă într-o mână şi o lanternă în cealaltă, cu o puşcă atârnată pe umăr. Tom alergă spre panta abruptă de dincolo de costişă, însă bărbatul o zărise pe Sally şi fugea după ea cu arma scoasă.

— Hei, ticălosule! strigă Tom, mergând spre el, sperând să-i distragă atenţia, însă bărbatul continuă să alerge după Sally care şchiopăta, şi micşorând rapid distanţa dintre ei. Cincisprezece metri, doisprezece... dintr-un moment în altul va fi suficient de aproape cât să o împuşte.

Tom scoase pistolul de calibru 22.

— Hei, nenorocitule!

Răpitorul se lăsă într-un genunchi şi pregăti puşca. Tom

se opri şi luă poziţia de tragere, ţintind cu pistolul 22. Nu avea cum să-l nimerească, însă poate împuşcătura îi va distrage atenţia. Trebuia să încerce; era singura şansă a lui Sally.

Bărbatul lipi arma de obraz şi ţinti. Tom trase. Din instinct, bărbatul se aruncă la pământ.

Tom alergă spre el, agitând revolverul ca un nebun.

— Te omor!

Bărbatul se ridică şi ţinti din nou, de data aceasta spre Tom.

— Te prind! strigă Tom, încă ţintind.

Bărbatul apăsă pe trăgaci, dar Tom se aruncă la pământ şi se rostogoli într-o parte.

Bărbatul privi înapoi spre locul unde se aflase Sally, însă femeia dispăruse. Îşi puse puşca pe umăr, scoase pistolul şi fugi după Tom.

Tom se ridică în picioare şi o luă la fugă pe pantă, cu toată viteza de care era în stare, sărind peste bolovani şi copaci căzuţi, bucuros că bărbatul îl vâna pe el. Lumina lanternei bărbatului trecea peste capul său, pâlpâind prin ramurile joase ale copacilor. Auzi două împuşcături, apoi sunetul unui glonţ care se izbise de un copac din dreapta lui. Se aruncă în faţă, se rostogoli, se ridică din nou în picioare şi sări în diagonală pe pantă în jos. Bărbatul se afla la vreo treizeci de metri în spate.

Raza lanternei îl descoperi. Încă două gloanţe se opriră în copacii din ambele părţi. Tom sări, se feri, alergă în

zigzag printre copaci. Dealul devenea tot mai abrupt, iar copacii tot mai deşi. Bărbatul din spate ţinea pasul, chiar alerga. Trebuia să-l facă să vină după el şi s-o lase în pace pe Sally.

Încetini intenţionat şi o luă la stânga, îndepărtându-se şi mai mult de Sally. Mai multe gloanţe trecură pe lângă el, sfâşiind o bucată din scoarţa unui copac din dreapta. Tom continuă să alerge.

Capitolul 24

Maddox Iarbă se gândi că încet-încet avea să-l prindă din urmă pe Broadbent. Se oprise de trei ori să tragă, însă de fiecare dată fusese prea departe, iar asta nu făcuse altceva decât să-i permită lui Broadbent să câştige din nou teren. Trebuia să fie atent; Broadbent avea o armă de calibru mic, care nu se compara cu Glockul lui, însă tot era periculoasă. Trebuia să se ocupe întâi de el, apoi să termine cu femeia.

Dealul devenea tot mai abrupt, iar copacii se îndeseau. Broadbent alerga acum pe o pantă ce avea la fund o albie secată. Era rapid, al naibii de rapid, însă avea să-l prindă din urmă. Instrucţia de care avusese parte în armată, la care se adăugau regimul de exerciţii fizice, alergatul şi yoga îl ajutau. Broadbent nu avea cum să-i scape.

Îl zări pe Broadbent luând-o la stânga. Maddox tăie colţul, câştigând şi mai mult teren. În câteva minute ticălosul avea să zacă la picioarele lui, cu ţeasta zdrobită. Broadbent continua să se ferească, încercând să lase copacii între el şi urmăritorul său. Dealul devenea şi mai abrupt, iar panta se transforma în râpă. Maddox era acum doar la douăzeci de metri în spatele lui. Jocul aproape se sfârşise; Broadbent era oricum prins ca într-o menghină. Cincisprezece metri şi se apropia şi mai mult.

Broadbent dispăru după un tufiş. După o clipă, Maddox

dădu un ocol copacilor şi zări un afloriment în faţă – o costişă – lat de vreo două sute de metri, care forma un V acolo unde ajungea albia secată. Îl prinsese pe Broadbent în capcană.

Se opri. Bărbatul dispăruse.

Maddox plimbă raza lanternei de la un capăt la celălalt. Nici urmă de Broadbent. Nenorocitul sărise de pe culme. Sau cobora. Se opri la margine şi lumină în jos, însă vedea aproape toată curba, mai puţin pe Broadbent. Se înfurie. Ce se întâmplase? Oare Broadbent se întorsese şi urcase din nou dealul? Ridică lanterna, însă pantele erau pustii, nici urmă de mişcare printre copaci. Se întoarse la faţada costişei, o lumină, căută un cadavru printre pietrele de dedesubt.

La vreo patru metri de costişă se afla un molid înalt. Auzi scârţâitul unei ramuri şi văzu crengile de jos de pe partea opusă mişcându-se.

Ticălosul s-a suit în copac.

Maddox luă puşca şi îngenunche, ţintind în acel loc. Trase o dată, de două ori, de trei ori, către orice mişcare sau sunet, însă degeaba. Broadbent cobora în partea opusă a trunchiului, folosindu-l drept scut. Maddox analiză distanţa. Cinci metri. Avea nevoie de un avans mare ca să acopere acea distanţă, ceea ce însemna să urce din nou dealul. Şi chiar şi atunci era un risc major. Doar un om aflat într-o situaţie disperată ar încerca aşa ceva.

Maddox alergă pe muchia costişei, căutând un unghi

mai bun din care să tragă în clipa în care Broadbent cobora din copac. Îngenunche, ţinti, îşi ţinu respiraţia şi aşteptă să apară.

Broadbent sări de pe creanga cea mai joasă chiar când Maddox trase. Preţ de o clipă, Maddox crezu că-l nimerise, însă ticălosul anticipase împuşcătura şi se rostogolise imediat ce atinsese pământul, apoi se ridicase şi o luase iar la fugă.

La dracu'!

Maddox îşi atârnă puşca pe umăr şi se uită în jur după femeie, însă dispăruse de mult. Rămase în picioare pe marginea costişei, fierbând de furie. Scăpaseră.

Însă nu de tot. Se îndreptau către râul Chama, pe un traseu care îi obliga să traverseze ţinutul de platouri stâncoase, un drum greu de aproape cincizeci de kilometri. Maddox ştia cum să le dea de urmă, fusese la război în deşert şi cunoştea platourile stâncoase. Îi va găsi.

Să-i lase să scape ar însemna ca el să se întoarcă la închisoare pe viaţă, fără drept de eliberare condiţionată. Trebuia să-i omoare sau să moară încercând.

Capitolul 25

Willer scoase un picior din maşina de poliţie în parcarea neasfaltată a mănăstirii, apoi porni sirena, doar ca să îşi facă simţită prezenţa. Nu ştia la ce oră merg călugării la culcare, însă era sigur că la unu şi jumătate noaptea dormeau buştean. Locul era întunecat ca un mormânt, nu avea nici măcar lumini exterioare. Luna răsărise peste culmea canionului, aruncând asupra locului o lumină sinistră.

Încă un sunet de sirenă. Îi aştepta să iasă. După o călătorie cu maşina de o oră şi jumătate pe cel mai dificil drum din stat nu avea chef să fie drăguţ.

— Tocmai s-a aprins lumina.

Willer urmări semnul lui Hernandez. Un dreptunghi galben apăru brusc în beznă.

— Chiar crezi că Broadbent e aici? Parcarea e goală.

Willer simţi un alt val de iritare auzind îndoiala din vocea lui Hernandez. Scoase o ţigară din buzunar, o duse la buze şi o aprinse.

— Ştim că Broadbent se afla pe Highway 84 şi conducea acel Dodge furat. Nu a trecut prin niciun baraj rutier şi nu e la Ghost Ranch. Unde ar fi putea fi?

— Sunt multe drumuri forestiere pe ambele părţi ale autostrăzii.

— Da. Însă e un singur drum spre platourile stâncoase şi

anume acesta. Dacă nu e aici, va trebui să-l interogăm pe acel călugăr.

Trase fumul, apoi expiră. Pe potecă se zărea lumina unei lanterne. O siluetă cu glugă se apropia de ei, cu chipul ascuns în umbră. Willer rămase în picioare lângă uşa deschisă a maşinii, cu cizma pe prag.

Călugărul sosi cu mâna întinsă.

— Sunt fratele Henry, abatele de la Hristos în Deşert.

Bărbatul era scund, sprinten, cu ochi strălucitori şi bărbiţă tunsă scurt. Willer strânse mâna călugărului, fără să fie impresionat de întâmpinarea prietenoasă şi încrezătoare.

— Locotenent Willer, de la departamentul Omucideri din Santa Fé, răspunse el scoţând legitimaţia, iar el este sergentul Hernandez.

— Bine, bine. Călugărul cercetă legitimaţia la lumina lanternei, apoi i-o înapoie. Domnule locotenent, aţi putea să închideţi farurile? Călugării dorm.

— Da. Sigur.

Hernandez intră în maşina de poliţie şi le stinse.

Willer se simţi ciudat şi în defensivă să discute cu un călugăr. Poate că nu ar fi trebuit să folosească sirena.

— Căutăm un bărbat pe nume Thomas Broadbent, spuse el. Se pare că e prieten cu unul dintre călugării de aici, Wyman Ford. Avem motive să credem că poate fi aici sau undeva în apropierea acestui drum.

— Nu îl cunosc pe acest domn Broadbent, răspunse

abatele. Iar Fratele Wyman nu e aici.

— Unde?

— A plecat în urmă cu trei zile ca să se roage în singurătate în deşert.

„Să se roage în singurătate în deşert, pe dracu’”, îşi spuse Willer.

— Şi când se întoarce?

— Ar fi trebuit să se întoarcă ieri.

— Da?

Willer privi atent chipul bărbatului. Era cea mai sinceră faţă pe care o puteai vedea. Cel puţin spunea adevărul.

— Deci nu îl cunoaşteţi pe Broadbent? Din informaţiile pe care le am, a fost aici de câteva ori. Păr blond-închis, înalt, conduce o camionetă Chevy ’57.

— Ah da, bărbatul acela cu camioneta minunată. Acum ştiu despre cine vorbiţi. Din câte ştiu eu, a fost aici de două ori. Ultima dată cu aproximativ o săptămână în urmă.

— Din informaţiile mele, a fost aici cu patru zile în urmă. Cu o zi înainte ca acest călugăr al vostru, Ford, să plece în deşert „să se roage”.

— Pare corect, răspunse abatele cu blândeţe.

Willer îşi scoase agenda şi scrise ceva.

— Domnule locotenent, îmi permiteţi să întreb ce înseamnă toate astea? întrebă abatele. Nu suntem obişnuiţi să primim vizite de la poliţie în miez de noapte.

Willer închise agenda.

— Am un mandat de arestare pentru Broadbent.

Abatele se uită la Willer, iar privirea lui se dovedi neaşteptat de tulburată.

— Un mandat de arestare?

— Exact.

— Sub ce acuzaţie, dacă îmi permiteţi să întreb?

— Părinte, cu tot respectul, nu pot să vorbesc acum despre asta.

Tăcere.

— Există un loc în care putem vorbi? întrebă Willer.

— Da, desigur. De obicei, în mănăstire avem jurământ de tăcere, însă putem vorbi în Camera Disputelor. Mă urmaţi?

— Luaţi-o înainte, spuse Willer, aruncându-i o privire lui Hernandez.

Îl urmară pe călugăr pe poteca şerpuită, spre o clădire mică din chirpici din spatele bisericii. Abatele se opri la uşă, privind întrebător spre Willer. Acesta îl privi lung la rândul său.

— Domnule locotenent, mă scuzaţi, puteţi să stingeţi ţigara?

— Oh, da, sigur.

Willer o aruncă şi o stinse cu călcâiul, conştient de ochiul dezaprobator al călugărului, enervat de senzaţia că, într-un fel, deja fusese subapreciat. Călugărul se întoarse, iar ei îl urmară înăuntru. Clădirea mică era alcătuită din două încăperi de rezervă, zugrăvite în alb. Cea mai mare avea bănci amplasate lângă pereţi, cu o cruce în capăt.

Cealaltă încăpere nu avea altceva decât o masă de lemn, o lampă, un laptop şi o imprimantă.

Călugărul aprinse o lumină şi se aşezară pe băncile tari. Willer se răsuci, încercând să se facă comod, apoi scoase agenda şi stiloul. Devenea tot mai nervos pe minut ce trecea, gândindu-se la absenţa lui Ford şi Broadbent şi la timpul pe care îl pierduseră venind acolo. De ce naiba nu aveau călugării un nenorocit de telefon?

— Abate, trebuie să vă spun că am motiv să cred că acest Wyman Ford este implicat.

Abatele îşi dădu jos gluga, iar sprâncenele lui se arcuiră de surprindere.

— Implicat în ce?

— Nu ştim încă sigur; e ceva legat de crima de săptămâna trecută din Labirint. Probabil ceva ilegal.

— Mi-e imposibil să cred că fratele Wyman ar putea fi implicat în ceva ilegal, cu atât mai puţin într-o crimă. Are un caracter ireproşabil.

— Ford a fost în platouri mult în ultima vreme?

— Nu mai mult decât de obicei.

— Însă petrece mult timp acolo?

— Mereu a făcut asta, încă de când a venit aici, cu trei ani în urmă.

— Sunteţi conştient că a lucrat pentru CIA?

— Domnule locotenent, „sunt conştient” de multe lucruri, însă cunoştinţele mele se opresc aici. Nu punem întrebări despre viaţa din trecut a fraţilor noştri, nu mai

mult decât ceea ce trebuie spus la spovedanie.

— Aţi observat vreo diferenţă în comportamentul lui Ford din ultima vreme, vreo schimbare de obiceiuri?

Abatele ezită.

— În ultima vreme a lucrat destul de mult la computer. Era ceva legat de nişte numere. Însă, după cum am spus, sunt sigur că niciodată nu s-ar implica...

— Computerul acela? îl întrerupse Willer. Făcu un semn cu capul spre cealaltă cameră.

— E singurul pe care îl avem.

Willer luă din nou notiţe.

— Fratele Ford este un om al lui Dumnezeu şi vă asigur...

Willer îl întrerupse cu un gest nerăbdător.

— Aveţi idee unde s-a dus Ford în această „retragere spirituală”?

— Nu.

— Şi va întârzia şi mai mult?

— Mă aştept să apară din clipă în clipă. A promis că va fi aici ieri. De obicei se ţine de cuvânt.

Willer înjură în gând.

— Mai e ceva?

— Acum nu.

— Atunci aş vrea să mă retrag. Ne trezim la ora patru.

— În regulă.

Călugărul plecă.

Willer făcu un semn către Hernandez.

— Să ieşim la aer.

Odată ajunşi afară, îşi aprinse iar ţigara.

— Ce crezi? întrebă Hernandez.

— Toată treaba asta pute. O să scot totul de la călugărul Ford chit că e ultimul lucru pe care-l fac. „Retragere spirituală”; mai scuteşte-mă. Willer se uită la ceas. Era aproape două. Era din ce în ce mai conştient de tot acel timp pierdut. Du-te la maşină şi sună la Santa Fé să chemi un elicopter şi să ceri un mandat ca să confiscăm laptopul de aici.

— Un elicopter?

— Da. Vreau să ne întoarcem în zori. O să-i găsim pe cei doi. E teren federal, aşa că asigură-te că poliţia din Santa Fé aranjează lucrurile cu BGT şi cu oricine altcineva care se poate ofusca că nu sunt implicaţi.

— Desigur, domnule locotenent.

Willer urmări lanterna lui Hernandez dispărând pe potecă spre parcare. O clipă mai târziu maşina de poliţie porni şi auzi zgomotul radioului. O vreme se derulă o conversaţie de neînţeles. Deja terminase o ţigară şi începuse alta când Hernandez veni din nou lângă el la uşă.

Hernandez se opri, răsuflând greu de la mersul pe deal.

— Deci?

— Tocmai au închis spaţiul aerian dintre Española şi graniţa cu Colorado.

— Cine anume?

— FAA. Nimeni nu ştie de ce, ordinul a venit de sus. Nici

aviaţie comercială, nici privată, nimic.

— Cât timp?

— Nu se ştie.

— Minunat. Şi mandatul?

— Nu am reuşit. L-au trezit pe judecător; s-a enervat, e catolic şi vrea un motiv mult mai clar ca să confişte computerul dintr-o mănăstire.

— Şi eu sunt catolic, dar care dracu’ e legătura? Willer trase cu furie în piept ultima urmă de fum din ţigară, aruncă chiştocul, îl călcă şi îl strivi sub talpă. Apoi făcu semn în direcţia canioanelor din spatele mănăstirii. Se întâmplă ceva nemaipomenit pe platourile stâncoase. Şi nu avem nici cea mai vagă idee ce e.

PARTEA A PATRA

CIMITIRUL DIAVOLULUI

Tiranozaurul era foarte inteligent. Avea unul dintre cel mai echilibrat raport creier-corp întâlnit la vreo reptilă din zilele noastre sau dispărută, iar creierul ei era printre cele mai mari dezvoltate vreodată la un animal terestru, aproape de dimensiunea celui uman. Însă creierul mare, partea raţională, era virtual inexistentă. Mintea îi era o maşină biologică care procesa comportamentul instinctual. Modul de programare al acesteia era extraordinar. Nu se gândea la cefăcea. Pur şi simplu făcea.

Nu avea memorie pe termen lung. Memoria era pentru cei slabi Nu trebuia să recunoască prădători, nu avea pericole de evitat, nimic de învăţat. Instinctul avea grijă de nevoile ei care erau foarte simple. Avea nevoie de carne. De multă carne.

Să fii un animal fără memorie înseamnă să fii liber. Dunele unde se născuse, mama şi fraţii ei, apusurile scânteietoare ale copilăriei ploile torenţiale care înroşeau râurile şi inundau ţinuturile

joase, secetele mistuitoare care crăpau pământul – nu reţinea nimic din toate acestea. Trăia viaţa aşa cum se întâmpla, ca pe un flux unic de senzaţii şi reacţii care îşi pierdeau trecutul precum un râu care se pierde în ocean.

Îşi vedea cei cincisprezece fraţi murind sau ucişi şi nu simţea nimic. Nu ştia nimic. Nu observa că nu mai erau, ci doar că, atunci când mureau, cadavrele lor deveneau hrană pentru ea. Atâta tot. După ce se despărţea de mama ei, nu o mai recunoştea.

Vâna, ucidea, mânca, dormea şi hoinărea. Nu era conştientă că era un „teritoriu”; se mişca după vegetaţia distrusă şi ferigile dezrădăcinate lăsate în urmă de turmele mari de dinozauri cu cioc, fără să recunoască sau să-şi amintească. Obiceiurile lor erau obiceiurile ei.

Emoţii umane precum dragostea, ura, mila, tristeţea, regretul sau fericirea nu aveau echivalent în creierul ei. Cunoştea doar durerea şi plăcerea. Era programată astfel încât să facă ceea ce îi spunea instinctul şi îi provoca plăcere, iar să nu facă asta era de neconceput.

Nu se gândea la sensul existenţei ei. Nici nu era conştientă că exista. Pur şi simplu era.

Capitolul 1

Pistele de la Poligonul White Sands, New Mexico, zăceau adormite în lumina zorilor, ca două fâşii negre pe porţiuni de ghips albe ca zăpada. Clădirea unui terminal se ridica într-o parte, iluminată de lumini galbene, lângă un şir de hangare. Aerul era aproape nemişcat.

La est, pe cerul tot mai strălucitor apăru o pată. Aceasta luă încet forma unui aparat de zbor F-14 Tomcat, care se pregătea de aterizare, în vreme ce murmurul motoarelor se amplifica, transformându-se într-un zgomot care-ţi spărgea urechile. Avionul de luptă ateriză, trimiţând doi norişori de fum cu miros de cauciuc, huruind deasupra straturilor de flori yucca uscate care mărgineau pista. Avionul F-14 încetini către capătul pistei, întoarse şi opri în faţa clădirii terminalului. Câţiva membri ai echipei de la sol veniră să se ocupe de avion, blocând roţile şi pregătindu-l pentru alimentare.

Carlinga se deschise, iar silueta subţire a unui bărbat coborî de pe locul copilotului şi sări uşor pe pământ. Era îmbrăcat într-un trening albastru şi avea în mână o servietă de piele tocită. Străbătu pista cu paşi mari, salutându-i scurt pe cei doi soldaţi care stăteau de pază la uşă şi care îi răspunseră la salut, uimiţi de gestul de curtoazie.

Totul la acel bărbat era rece, curat şi simetric, ca o bucată de oţel turnat. Părul lui era negru şi drept şi îi cădea

pe frunte. Pomeţii îi erau proeminenţi, întinzându-i pielea moale a feţei. Mâinile sale erau atât de mici şi de curate, încât s-ar fi zis că-şi făcuse manichiura. Buzele lui erau subţiri şi cenuşii, ca ale unui mort. Ar fi trecut drept asiatic, dacă n-ar fi avut ochii albaştri şi pătrunzători, care păreau că stau să-i sară de pe faţă, într-un contrast puternic cu părul negru şi pielea albă.

J. G. Masago ajunse la uşă şi intră în terminal. Se opri în mijlocul camerei, surprins neplăcut că acolo nu era nimeni să-l întâmpine. Masago nu avea nicio clipă de pierdut.

Pauza îi permise să reflecteze că, până atunci, operaţiunea decursese perfect. Rezolvase problema la muzeu şi confiscase datele. O examinare de urgenţă a specimenelor la NSA oferise rezultate care depăşiseră orice aşteptare. Asta era: evenimentul spectaculos pe care Detaşamentul EL480, agenţia de informaţii clasificate pe care o conducea, îl aşteptase de la întoarcerea din misiunea Apollo 17, cu peste treizeci de ani în urmă. Faza finală a jocului începuse.

Lui Masago îi părea rău pentru ce îi făcuse britanicului la muzeu. Era întotdeauna o tragedie când trebuia curmată viaţa unui om. Soldaţii îşi pierdeau viaţa în război, iar civilii pe timp de pace. Sacrificiile erau necesare. Ceilalţi vor avea grijă de asistenta laborantă, Crookshank, care nu mai era o prioritate acum că datele şi eşantioanele erau în siguranţă în mâinile lor. Încă o întrerupere regretabilă, dar necesară.

Masago avea mamă japoneză şi tată american şi fusese

conceput în ruinele din Hiroshima în săptămânile de după bombardament. Mama lui murise la câţiva ani după aceea, în urlete de agonie, bolnavă de cancerul provocat de Ploaia Neagră. Bineînţeles, tatăl său dispăruse înainte să se nască el. Masago ajunsese în America la vârsta de cincisprezece ani. Unsprezece ani mai târziu, când avea douăzeci şi şase, modulul de aterizare Apollo 17 ajungea în Taurus-Littrow pe marginea Mării Serenităţii de pe Lună. Atunci nu avea cum să ştie că acea misiune Apollo făcuse ceea ce putea fi considerată cea mai mare descoperire ştiinţifică a tuturor timpurilor şi că acest secret îi va fi încredinţat lui.

Pe atunci, Masago era deja ofiţer junior la CIA. De acolo, datorită japonezei sale fluente şi talentului la matematică, urmase o carieră întortocheată prin diverse niveluri ale Agenţiei Americane de Informaţii Militare. Reuşise printr-un comportament extrem de precaut, inteligenţă şi realizări îmbrăcate în haina modestiei. În cele din urmă ajunsese la conducerea unui mic detaşament cunoscut sub numele de EL480, iar secretul îi fusese dezvăluit.

Cel mai mare dintre toate secretele.

Aşa îi era sortit, pentru că Masago ştia un adevăr simplu, pe care niciunul dintre colegii săi nu avea curajul să-l accepte. Ştia că omenirea era terminată. Omenirea obţinuse mijloacele să se autodistrugă, aşa că avea să se autodistrugă. QED. Lui Masago i se părea la fel de simplu şi evident ca doi plus doi. Oare existase, în toată istoria umanităţii, vreo perioadă în care omul nu reuşise să

utilizeze armele pe care le avea la dispoziţie? Problema nu era de ***dacă,*** ci de ***când.*** Partea „când” a ecuaţiei era cea pe care o controla Masago. Era în puterea lui să întârzie evenimentul. Dacă îşi făcea datoria, el personal putea da rasei umane încă cinci ani, poate zece, poate chiar o generaţie. Era cea mai nobilă meserie, însă necesita disciplină morală. Dacă unii trebuiau să moară prematur, era un preţ mic. Dacă o singură moarte putea întârzia evenimentul chiar şi cu cinci minute... ce flori ar mai fi putut să înflorească? Oricum suntem cu toţii condamnaţi.

Timp de zece ani condusese EL480 cât mai discret cu putinţă. Fusese un joc al aşteptării, într-un interval de răgaz. Ştiuse întotdeauna că într-o zi avea să se producă şi al doilea eveniment.

Şi acum apăruse.

Se manifestase în locul cel mai puţin probabil şi în modul cel mai puţin probabil. Însă fusese pregătit. Aşteptase zece ani acel moment. Şi acţionase rapid şi hotărât.

Ochii ca de safir ai lui Masago se mai rotiră o dată prin terminal, scrutară peretele cu automatele de produse, covorul din poliester gri, şirurile de scaune de plastic prinse de podea, ghişeele şi birourile – seci, goale, funcţionale, tipice pentru armată. Aştepta de două minute; aproape că devenea de netolerat. În sfârşit, dintr-o încăpere ieşi un bărbat îmbrăcat în costum de camuflaj mototolit, cu două stele pe umăr şi păr ţepos.

Masago aşteptă ca bărbatul să ajungă la el, apoi întinse mâna.

— Generalul Miller?

Generalul îi luă mâna şi i-o strânse puternic, milităreşte.

— Iar dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Masago. Zâmbi şi făcu semn afară către avionul Tomcat care era alimentat pe pistă. Aţi făcut parte din Marină? Nu prea vedem aparate de zbor ca acesta pe aici.

Masago nici nu zâmbi, nici nu-i răspunse. În schimb, îl întrebă:

— Este totul gata, după cum am cerut, domnule general?

— Desigur.

Generalul se întoarse, iar Masago îl urmă într-un birou din capătul opus. Pe masa de metal se aflau câteva dosare, un ecuson şi un dispozitiv mic care putea fi versiunea clasificată a unui telefon militar prin satelit. Generalul luă ecusonul şi telefonul şi i le întinse lui Masago fără să scoată o vorbă. Ridică primul dosar, pe care erau mai multe timbre roşii.

— Iată.

Masago cercetă dosarul preţ de câteva minute. Era exact ceea ce solicitase el, un UAV echipat cu radar cu apertură sintetică şi imagine multisihiperspectrală. Observă aprobator diversiunea unui satelit fotografic SIGINT KH-11 cu infraroşu pentru misiunea lui.

— Şi oamenii?

— O echipă de zece, atribuită anterior de Autoritatea Naţională de Comandă pentru Grupul de Asalt Combinat şi DEVGU unei filiale a Directoratului de Operaţiuni CIA. Sunt gata de treabă.

— Li s-a decodat informaţia?

— Oamenii aceştia nu au nevoie să li se decodeze informaţia, deja lucrează doar în operaţiuni clasificate. Au primit Avertismentul dumneavoastră, însă era destul de vag.

— Am făcut-o intenţionat. Masago se opri. Să spunem că această misiune are o componentă psihologică neobişnuită, pe care tocmai am descoperit-o.

— Aceea fiind?

— Este posibil să le cerem acestor oameni să ucidă mai mulţi civili americani de la graniţa cu Statele Unite.

— Ce naiba vrea să însemne asta? întrebă răstit generalul.

— Sunt bioterorişti şi au pus mâinile pe ceva important.

— Înţeleg. Generalul îl privi lung pe Masago. Aceşti oameni sunt pregătiţi psihologic pentru aproape orice. Însă aş dori o explicaţie.

— Nu se poate. E de ajuns să spun că e vorba despre o chestiune gravă, care priveşte siguranţa naţională.

Generalul Miller înghiţi în sec.

— Când oamenii vor primi ordinul de patrulă, trebuie să vorbiţi deschis cu ei.

— Domnule general, o să rezolv aceste probleme aşa

cum voi considera necesar. Vreau doar să mă asiguraţi că aceşti oameni sunt capabili să ducă la capăt această misiune neobişnuită. Acum, răspunsul dumneavoastră mă face să cred că poate am nevoie de oameni mai experimentaţi.

— Nu veţi găsi oameni mai competenţi decât aceştia zece. Sunt cei mai buni soldaţi pe care îi am.

— Mă voi baza pe asta. Şi elicopterul?

Generalul făcu un semn cu capul cărunt către pista de elicoptere.

— Pasărea e gata să-şi ia zborul.

— MH 60G Pave Hawk?

— Asta s-a cerut. Vocea generalului devenise rece ca gheaţa.

— Conducătorul lor? Spune-mi câte ceva despre el.

— Sergent Clasa întâi Anton Hitt, CV-ul lui e în dosar.

Masago îi aruncă lui Miller o privire întrebătoare.

— Sergent?

— Aţi cerut cei mai buni oameni, nu cu rangul cel mai înalt, răspunse sec generalul. Se opri. Misiunea nu e aici în New Mexico, nu-i aşa? Am aprecia dacă ne-aţi ţine la curent dacă operaţiunea se desfăşoară în curtea noastră.

— Această informaţie intră în categoria „nu trebuie să ştiţi”, domnule general. Pentru prima dată, buzele lui Masago se întinseră uşor, schiţând un zâmbet. Însă gestul le făcu să devină albe.

— Echipajul meu USAF are nevoie de informaţii...

— Echipajul şi piloţii vor primi cardul de misiune şi coordonatele după decolare. Echipa CAG/DEVGU va primi ordinul de patrulă pe drum.

Generalul nu răspunse; doar maxilarul îi zvâcni uşor.

— Vreau un cargo care să aştepte gata de zbor când dau eu semnalul şi care poate să care cincisprezece tone.

— Care e distanţa? întrebă generalul. E posibil să întâmpinăm probleme de combustibil.

— O să zboare cu şaptezeci şi doi la sută combustibil. Masago închise dosarul şi îl băgă în servietă. Conduceţi-mă la elicopter.

Îl urmă pe general prin sala de aşteptare, pe o uşă laterală şi dincolo de o suprafaţă circulară extinsă de asfalt, pe care se afla un Sikorsky Pave Hawk cu rotoarele pregătite. Cerul era mai luminos, devenind din albastru un galben pal. Planeta Venus se afla la douăzeci de grade deasupra orizontului, un punct de lumină dispărând în strălucirea răsăritului ce se apropia.

Masago se apropie cu paşi mari, fără să se obosească să se protejeze de rotoare, cu părul în vânt. Sări la bord şi închise uşa. Rotoarele porniră, praful se ridică, iar o clipă mai târziu pasărea uriaşă decolă spre nord şi acceleră.

Generalul urmări cum elicopterul Pave Hawk dispăru pe cer, apoi se întoarse la terminal dând din cap şi mormăind o înjurătură.

— Să-l ia naiba de ticălos civil.

Capitolul 2

După ce reuşiseră să se găsească în canioanele superioare, urcaseră toată noaptea, ghidaţi de lumina lunii. Tom Broadbent se opri să-şi tragă sufletul. Sally veni în spatele lui şi îşi lăsă mâna pe umărul său, sprijinindu-se de el. Badlandsul era liniştit – mii de dealuri mici şi cenuşii ca nişte movile de cenuşă. În faţa lor, în nisip, se întindea o depresiune, cu un pat crăpat de aluviune albită de cristalele alcaline. Cerul se luminase la răsărit, iar soarele era gata să răsară.

Sally dădu un picior ridicând un nor alb de praf.

— Asta e a cincea albie secată prin care trecem.

— Se pare că ploaia de săptămâna trecută nu a ajuns până aici.

Se aşeză pe o piatră şi îi aruncă lui Tom o privire piezişă.

— Domnule, cred că v-aţi distrus costumul.

— Valentino ar plânge, spuse Tom, schiţând un zâmbet. Ia să vedem tăietura ta.

Îl lăsă să-i ridice blugii, iar el îndepărtă cu atenţie bandajul improvizat.

— Nici urmă de infecţie. Te doare?

— Sunt atât de obosită că nu mai simt.

Aruncă bandajul şi scoase o fâşie curată de mătase din buzunar, sfâşiată mai devreme din căptuşeala costumului. O legă cu blândeţe, simţind o furie bruscă, aproape

copleşitoare faţă de cel care o răpise.

— O să urc pe stânca aceea să văd dacă ticălosul ne mai urmăreşte. Tu odihneşte-te.

— Cu plăcere.

Tom se căţără pe coama unui deal, rămânând chiar sub muchie. Se târî ultimii metri până în vârf şi trase cu ochiul dincolo de margine. În altă situaţie, Tom ar fi fost încântat să admire ţinutul minunat pe care tocmai îl străbătuseră, însă de data aceea nu simţea altceva decât epuizare. În ultimele cinci ore urcaseră cel puţin treizeci de kilometri, încercând să ia o distanţă cât mai mare de urmăritorul lor. Nu credea că acesta le dăduse de urmă prin noapte, însă dorea să se asigure că scăpaseră de el.

Se aşeză şi aşteptă. Peisajul din spatele lui părea golit de orice urmă de viaţă umană, însă multe zone mai joase şi funduri de canion erau ascunse; mai putea trece o vreme până ca urmăritorul să iasă la vedere. Tom se întinse pe burtă şi privi deşertul, căutând silueta mişcătoare a unui bărbat, însă nu se arăta nimic. Trecură cinci minute, apoi zece. Tom simţi o senzaţie tot mai mare de uşurare. Soarele se ridică precum o căldare de foc, aruncând o lumină portocalie care cresta culmile şi vârfurile cele mai înalte, târându-se pe flancuri precum o foaie de aur într-o mişcare lentă. În cele din urmă lumina ajunse până în badlands, iar Tom simţi căldura ei în ceafă. Însă tot nu văzu vreun semn al urmăritorului. Bărbatul dispăruse. Probabil încă se afla în Canionul Daggett, spera Tom, ameţit, mort

de sete, în vreme ce condorii dădeau rotocoale deasupra capului său.

Cu acel gând plăcut în minte, Tom coborî de pe culme. O găsi pe Sally dormind, rezemată de o piatră. O privi o clipă, cu părul lung şi blond răvăşit, cămaşa murdară şi sfâşiată, blugii şi cizmele pline de praf. Se aplecă şi o sărută uşor.

Ea deschise ochii ca două pietre verzi descoperite brusc. Tom simţi cum i se taie răsuflarea. Aproape că o pierduse.

— Vreun semn? întrebă ea.

Tom scutură din cap.

— Eşti sigur?

Tom ezită.

— Nu în totalitate. Se întrebă de ce spusese asta, de ce în mintea lui rămăsese loc de îndoială.

— Trebuie să ne mişcăm, rosti ea.

Ea gemu, în timp ce Tom o ajută să se ridice.

— Sunt înţepenită precum mama lui Norman Bates. N-ar fi trebuit să mă aşez.

Începură să urce, iar Tom o lăsă pe Sally să stabilească ritmul. Soarele urca pe cer. Tom îşi băgă o pietricică în gură şi o supse, încercând să ignore setea. Nu aveau şanse să găsească apă înainte să ajungă la râu, adică după încă vreo cincisprezece kilometri. Noaptea fusese răcoroasă, însă acum că soarele răsărea, deja se făcuse cald.

Avea să fie o zi toridă.

Capitolul 3

Maddox Iarbă stătea întins pe burtă în spatele unui bolovan, privind prin luneta armei sale AR-15, urmărindu-l pe Broadbent aplecându-se şi sărutându-şi soţia. Încă îl durea nasul de la lovitura pe care i-o dăduse ea, obrazul îi era umflat, picioarele îi erau ca de cauciuc şi îi era din ce în ce mai sete. Ticăloşii urcaseră într-un ritm aproape supraomenesc, fără a se opri să se odihnească. Se întrebă cum de reuşiseră acest lucru. Dacă n-ar fi fost luna şi lanterna lui, i-ar fi pierdut cu siguranţă. Însă era un ţinut potrivit pentru mers cu maşina, iar el avea avantajul că ştia încotro se îndreptau – spre râu. Unde altundeva? Fiecare sursă de apă pe lângă care trecuseră fusese uscată ca un os.

Se răsuci, cu piciorul amorţit, apoi îi privi continuându-şi drumul prin canion. De unde se afla ar fi putut probabil să-l doboare pe Broadbent, însă ţinta era nesigură, iar târfa avea posibilitatea să scape. Acum că se luminase de zi, ar putea să-i ajungă dacă se grăbea şi să-i atace. Avea suficient teren să pună la cale o ambuscadă.

Important era să nu îşi trădeze prezenţa. Dacă ei bănuiau că încă îi urmăreşte, îi va fi mult mai greu să îi ia prin surprindere.

Prin telescopul puştii scană peisajul care se întindea în faţă, atent să nu ţină lentila direct în lumina soarelui; nimic

nu l-ar fi dat de gol mai repede decât o rază de soare reflectată din sticlă. Ştia bine ţinutul sterp, atât din explorarea proprie, cât şi din orele petrecute studiind hărţile U.S.G.S. Pe care i le dăduse Corvus. Şi-ar fi dorit enorm să fi avut una dintre acele hărţi. Către sud-vest recunoscu marea culme denumită Culmea Navajo, care se înălţa la două sute cincizeci de metri deasupra deşertului înconjurător. Până acolo, îşi amintea el, se întindea un ţinut pustiu denumit Echo Badlands, presărat cu canioane adânci şi formaţiuni stâncoase ciudate, tăiate de aşa-numitul Canion al Tiranozaurului. La vreo douăzeci de kilometri în faţă, Iarbă abia zărea o linie ceţoasă a orizontului, unde se termina Platoul Bătrânilor. În flancurile sale erau tăiate mai multe canioane, dintre care cel mai mare era Canionul Joaquín. Acela ducea la Labirint, locul unde îl ucisese pe prospectorul de dinozauri, iar de acolo se ajungea imediat la râu.

Într-acolo se îndreptau ei.

I se părea că trecuse un secol de când îl eliminase pe prospector; cu greu îi venea să creadă că trecuseră doar, cât, opt zile? Multe lucruri o luaseră razna de atunci.

Avea agenda şi putea să repare tot ce nu mersese bine. Sigur se îndreptau spre o potecuţă care traversa Culmea Navajo, ceea ce însemna că urcau la sud-vest prin badlands, trecând pe lângă capul Canionului Tiranozaurului. Acel loc forma un soi de nod natural unde se uneau mai multe canioane tributare, iar ei trebuiau să treacă prin el.

El putea să facă un mic ocol spre sud, să treacă pe lângă baza Culmii Navajo şi să se întoarcă pe la nord ca să îi prindă în capătul acelei văi. Va trebui să se mişte rapid, însă în mai puţin de o oră se va termina.

Se târî din punctul său de observaţie, asigurându-se că nu era văzut, apoi porni cu paşi repezi spre sud, prin badlands, spre peretele de gresie al Culmii Navajo.

Mâine pe vremea asta se va urca în avionul de New York.

Capitolul 4

În timp ce Melodie Crookshank mergea spre est pe Seventy-ninth Street, muzeul se profila înaintea ei, cu ferestrele de la etajele superioare sclipind în lumina dimineţii. Nu putuse să doarmă şi petrecuse cea mai mare parte a nopţii plimbându-se încoace şi încolo într-o zonă aglomerată de pe Broadway, fără să-şi poată stăpâni gândurile. Se oprise să mănânce un burger la un nonstop undeva în apropiere de Times Square, apoi să bea un ceai la o cafenea de lângă Lincoln Genter. Fusese o noapte lungă.

Intră pe aleea de serviciu care ducea spre intrarea personalului şi se uită la ceas. Opt fără un sfert. Făcuse multe nopţi albe când îşi scrisese dizertaţia şi era obişnuită cu asta, însă de data aceasta părea ceva diferit. Mintea ei era neobişnuit de clară şi limpede, mai mult decât lucidă. Sună la intrare şi îşi trecu cardul de muzeu prin cititorul de carduri.

Intră prin sala rondă centrală şi trecu prin mai multe săli uriaşe de expoziţie. Mereu o încânta să se plimbe prin muzeul pustiu la prima oră, înainte să sosească altcineva, când vitrinele erau tăcute şi întunecate, iar singurul sunet care se auzea era ecoul paşilor ei pe podelele de marmură.

O luă pe scurtătura obişnuită prin Departamentul de Educaţie, îşi trecu cardul ca să cheme liftul, îl aşteptă să

vină şi folosi cheia ca să ajungă la subsol.

Uşile se deschiseră şi intră pe un coridor din subsol. Era răcoros şi tăcut, amplasat în intestinele muzeului, neschimbat precum o peşteră, un loc care mereu îi dădea fiori. Aerul era nemişcat şi întotdeauna părea să poarte un miros vag de carne veche.

Iuţi pasul către laboratorul de mineralogie, trecând prin toate uşile depozitelor de fosile: Dinozauri din Triasic, Dinozauri din Jurasic, Cretacic, Mamifere Oligocen, Mamifere Eocen; era ca şi când s-ar fi plimbat prin întreaga evoluţie. Încă o cotitură şi ajunse în holul laboratorului, ale cărui uşi lucioase din oţel inoxidabil duceau spre alte laboratoare – mamifere, herpetologie, entomologie. Ajunse la uşa marcată cu MINERALOGIE, introduse cheia, împinse uşa şi pipăi peretele să caute întrerupătorul. Luminile fluorescente se aprinseră.

Se opri. Printre rafturile de specimene îl zări pe Corvus, care era deja acolo – adormit peste stereozoom, cu servieta lângă el. Ce făcea acolo? însă răspunsul veni aproape odată cu întrebarea: venise devreme să verifice el însuşi munca ei; şi chiar într-o dimineaţă de duminică.

Făcu un pas înainte şi îşi drese glasul. El nu se mişcă.

— Domnule doctor Corvus? Se apropie de el mai încrezătoare.

Curatorul adormise pe birou, cu capul pe braţul îndoit.

Se apropie în vârful picioarelor. Se uitase la un specimen prin stereozoom; un trilobit.

— Domnule doctor Corvus? Se îndreptă spre masă. Tot niciun răspuns. Melodie simţi o uşoară alarmă. Oare făcuse infarct? Puţin probabil: era mult prea tânăr. Domnule doctor Corvus? repetă ea, aproape şoptit. Se duse în partea cealaltă a mesei şi se aplecă să-i vadă chipul. Sări înapoi cu un ţipăt involuntar, ducând mâna la gură.

Ochii curatorului erau larg deschişi, părând că se holbează.

Corvus ***chiar făcuse*** infarct. Făcu încă un pas înapoi, clătinându-se. Ştia că trebuie să verifice dacă avea puls, să facă ceva, să îi facă respiraţie gură la gură, însă ideea de a-l atinge îi repugna. Ochii aceia... Nu era nicio îndoială că era mort. Făcu încă un pas în spate, se întinse şi luă telefonul de birou, apoi se opri. Ceva era în neregulă. Îl privi lung pe curatorul mort, care zăcea pe microscop, cu capul pe braţul îndoit, ca şi când s-ar fi întins de oboseală şi ar fi adormit. Simţea pe şira spinării cât de nelalocul lui era acel scenariu. Apoi îşi aminti: Corvus se uita la un trilobit.

Luă fosila şi o examină. Un trilobit obişnuit din Cenozoic, pe care îl puteai cumpăra pentru câţiva dolari de la orice magazin de roci. Muzeul avea mii. Corvus, care avea în mână cea mai spectaculoasă descoperire paleontologică a secolului, îşi alesese chiar acel moment ca să se uite la un trilobit obişnuit?

În niciun caz.

Se simţi copleşită de spaimă. Se îndreptă spre dulapul ei de specimene, formă combinaţia şi îl deschise.

CD-urile şi specimenele pe care le încuiase acolo cu o noapte în urmă dispăruseră.

Privi în jur şi zări servieta lui Corvus. I-o trase din mâna atârnând, o întinse pe masă, o deschise şi se uită înăuntru.

Nimic.

Toate înregistrările despre dinozaur dispăruseră. Toate specimenele ei, CD-urile ei se evaporaseră. Ca şi când n-ar fi existat vreodată. Apoi îşi aminti încă un mic amănunt: când intrase în laborator, luminile erau stinse. Dacă Corvus ar fi adormit la lucru, cine stinsese luminile?

Nu era infarct.

Simţi un junghi în stomac. Oricine îl ucisese pe Corvus putea fi şi pe urmele ei. Trebuia să aibă grijă cum gestiona situaţia.

Luă telefonul şi formă numărul de la pază. Răspunse o voce leneşă.

— Sunt doctor Crookshank, sun din laboratorul de mineralogie. Abia am ajuns. Doctorul Iain Corvus e aici în laborator şi e mort.

După o clipă, ca răspuns la întrebarea inevitabilă, spuse hotărâtă:

— Pare să fi fost infarct.

Capitolul 5

Locotenentul Willer stătea în uşa Camerei Disputelor şi privea cum soarele răsărea peste aflorimentele de deasupra râului. Sunetul rugăciunilor venea dinspre biserica din spatele lui, urcând şi coborând în aerul deşertului.

Aruncă chiştocul penultimei sale ţigări, călcă pe el, apoi scuipă zdravăn într-o parte. Ford nu se întorsese şi nu era nici urmă de Broadbent. Hernandez era la maşină, să dea un ultim telefon. Santa Fé deja pregătise un elicopter care aştepta la heliportul poliţiei, adus de la Albuquerque şi gata de decolare, însă spaţiul aerian era încă închis şi nu se ştia când se va redeschide.

Îl văzu pe Hernandez ieşind din maşina de poliţie şi îl auzi trântind uşa. Câteva minute mai târziu, adjunctul veni greoi de pe cărare. Îl privi pe Willer în ochi şi scutură din cap.

— Niciun rezultat.

— Vreo veste despre Broadbent sau vehicul?

— Nimic. Par să se fi evaporat.

Willer înjură.

— Aici nu facem nimic. Să începem căutările pe drumurile forestiere care se deschid de pe Highway 84.

— Mda.

Willer aruncă o ultimă privire spre biserică. Ce pierdere de timp! Când se va întoarce Ford, o să-l târască pe acel

aşa-zis călugăr până în oraş şi o să afle ce dracu' făcea acolo în platourile stâncoase. Cât despre Broadbent, abia aştepta să vadă cum se va simţi veterinarul acesta milionar când va împărţi celula cu vreun drogat şi va mânca porumb la cină.

Willer coborî pe potecă, cu bastonul şi cătuşele atârnându-i în mână şi cu Hernandez în urma lui. Pentru micul dejun vor mânca în grabă nişte bunito şi vor bea cafea la Bode's. Şi o să-şi cumpere un cartuş de Marlboro. Ura să ajungă la ultima ţigară.

Apucă mânerul maşinii de poliţie şi se pregăti să o deschidă, când auzi un zgomot îndepărtat în aer. Privi în sus şi văzu un punct negru apărând la orizont.

— Hei, spuse Hernandez, ducând mâna la ochi, ăla nu e un elicopter?

— Cu siguranţă e.

— Cu nici cinci minute în urmă mi-au spus că încă e pe pistă.

— Idioţi.

Willer scoase ultima ţigară şi o aprinse; pilotul Freddie avea mereu la el câteva pachete.

— Acum putem începe spectacolul.

Văzu elicopterul apropiindu-se, iar sentimentul său de frustrare dispăru. O să le strice petrecerea din canion ticăloşilor ălora. Era un ţinut întins, însă Willer era sigur că acţiunea se petrecea în Labirint şi că acolo va direcţiona elicopterul prima dată.

Punctul negru începea să se transforme în ceva mai mare, iar Willer se holbă cu o uimire tot mai mare. Acela nu era elicopter de poliţie, sau cel puţin nu unul de care văzuse el. Era negru şi mult mai mare, cu două pontoane de fiecare parte. Willer îşi dădu îngrozit seama despre ce era vorba. Închiderea spaţiului aerian, elicopterul negru. Se întoarse spre Hernandez.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— FBI.

— Exact.

Willer înjură încet. Era în firea celor de la FBI să nu spună nimic, să îi lase pe poliţiştii locali să bâjbâie ca nişte idioţi, iar ei să apară la ţanc pentru premiul cel mare şi conferinţa de presă.

Elicopterul se înclină uşor pe măsură ce se apropia, încetini, apoi ateriză în parcare. Se lăsă pe spate când se opri, curentul rotoarelor ridicând un nor de praf înţepător. Cu rotoarele încă pornite, uşa laterală se deschise, iar un bărbat în costum de camuflaj, cu o carabină M4 în mână şi un rucsac în spate sări din el.

— Ce dracu’ înseamnă asta? întrebă Willer.

Încă nouă soldaţi coborâră, cei mai mulţi cu echipamente electronice şi de comunicaţii. Ultimul care ieşi fu un bărbat înalt şi slab, cu păr negru şi faţă osoasă, îmbrăcat în trening. Opt dintre bărbaţi dispărură pe poteca dinspre biserică, alergând în şir indian, în vreme ce ceilalţi doi rămaseră cu individul în trening.

Willer trase adânc ultimul fum de ţigară, aruncă chiştocul, expiră şi aşteptă. Nu erau de la FBI – sau cel puţin nu din câte ştia el.

Bărbatul în trening se îndreptă spre el cu paşi mari şi se opri în faţa lui.

— Vă rog să vă identificaţi, ofiţer, spuse el pe un ton neutru şi autoritar.

Willer aşteptă o clipă.

— Locotenent Willer, de la Poliţia Santa Fé. Iar acesta este sergentul Hernandez. Nu se mişcă.

— Vă rog să vă îndepărtaţi de maşină.

Din nou, Willer lăsă să treacă câteva clipe. Apoi răspunse:

— Domnule, dacă aveţi o legitimaţie, cred că a venit timpul să mi-o arătaţi.

Bărbatul făcu un semn către unul dintre soldaţi. Soldatul veni spre ei – un puşti musculos tuns scurt, cu faţa vopsită, umflat de simţul datoriei. Willer mai văzuse genul acela în armată şi nu-i plăcea deloc.

— Domnule, vă rog să vă îndepărtaţi de vehicul, spuse soldatul.

— Cine dracu’ eşti tu să-mi spui mie asta? Nu avea de gând să asculte aşa ceva, sau cel puţin nu înainte să vadă un act. Eu sunt detectiv-locotenent de la departamentul Omucideri din Santa Fé şi sunt aici în misiune, cu un mandat de arestare, urmărind un fugar. Cine dracu’ ţi-a dat ţie autoritate aici?

Bărbatul în trening răspunse calm.

— Sunt Masago de la Agenţia pentru Siguranţă Naţională a Guvernului Statelor Unite ale Americii. Această zonă a fost declarată zonă de operaţiuni speciale, închisă prin stare de urgenţă militară. Aceşti oameni fac parte dintr-o echipă de comando Delta Force şi sunt într-o misiune care implică siguranţa naţională. Acum, ultimul avertisment: îndepărtaţi-vă de vehicul.

— Nu înainte să văd...

În clipa următoare, Willer se trezi la pământ, chircit, încercând cu disperare să tragă aer în plămâni, în timp ce soldatul îi luă arma de serviciu. În sfârşit, cu un mare efort, reuşi să respire, inspirând aerul cu lăcomie. Se rostogoli într-o parte, reuşi să se ridice în patru labe, tuşi şi scuipă, încercând să nu vomite, cu muşchii stomacului pulsând şi încordându-se ca şi când ar fi înghiţit un iepure. Îşi reveni, se ridică în picioare şi se îndreptă.

Hernandez rămăsese nemişcat, consternat. Îi luaseră şi lui arma.

Willer privi neajutorat cum unul dintre soldaţi urcă în maşina lui – *maşina lui* – cu o şurubelniţă. Ieşi o clipă mai târziu cu radioul într-o mână, cu cablurile atârnând. În cealaltă mână avea cheile maşinii.

— Trebuie să îmi predaţi staţia dumneavoastră portabilă, domnule ofiţer, spuse bărbatul în trening.

Willer trase încă o gură de aer, desfăcu husa şi îi întinse staţia.

— Predaţi şi bastonul, cătuşele, spray-ul paralizant şi toate armele şi dispozitivele de comunicare pe care le aveţi. Şi toate cheile vehiculului.

Willer se supuse. Vedea cum Hernandez era supus aceluiaşi proces.

— Acum mergem sus la biserică. Dumneavoastră şi ofiţerul Hernandez o luaţi înainte.

Willer şi Hernandez urcară pe potecă spre biserică. Când trecură pe lângă Camera Disputelor, Willer observă că laptopul mănăstirii zăcea în praf în faţa uşii, zdrobit în bucăţi; în apropiere se afla o antenă satelit spartă, cu firele răspândite în jur. Willer îi zări pe soldaţii care se aflau înăuntru, amenajând rafturi cu echipamente electronice. Unul era pe acoperiş, montând o antenă satelit mult mai mare.

Intrară în biserică. Rugăciunile încetaseră şi totul era cufundat în linişte. Călugării erau ghemuiţi într-un colţ, păziţi de doi soldaţi. Unul dintre ei le făcu semn lui Willer şi Hernandez să li se alăture.

Bărbatul în trening făcu un pas în faţa grupului tăcut de călugări.

— Sunt Masago de la Agenţia de Siguranţă Naţională a Guvernului Statelor Unite ale Americii. Derulăm o operaţiune specială în această zonă. Pentru siguranţa dumneavoastră trebuie să rămâneţi aici, în această încăpere, fără să comunicaţi cu lumea exterioară, până când se termină totul. Doi soldaţi vor rămâne aici în caz că

aveţi nevoie de ceva. Operaţiunea va dura între douăsprezece şi douăzeci şi patru de ore. Aici aveţi toate facilităţile de care aveţi nevoie: baie, apă, o bucătărie mică şi mâncare în frigider. Îmi cer scuze pentru neplăcerile cauzate.

Îi făcu semn din cap lui Willer, indicând spre o cameră laterală. Willer îl urmă. Bărbatul închise uşa şi se întoarse, vorbind încet.

— Şi acum, domnule locotenent-detectiv, aş vrea să aud de ce sunteţi aici şi cine este acest fugar.

Capitolul 6

Soarele răsărise cu multe ore în urmă, iar valea ascunsă se transformase într-un adevărat tărâm al morţii, un infern de bolovani care răspândeau căldura toridă a soarelui. Ford urcă prin albia secată, gândindu-se că Cimitirul Diavolului părea un nume chiar şi mai potrivit în timpul zilei decât în crepusculul serii anterioare.

Ford se aşeză pe o piatră, scoase bidonul şi sorbi o gură de apă. Avu nevoie de un efort considerabil să se stăpânească să bea mai mult. Înşurubă din nou capacul şi luă bidonul în mână, estimând că îi mai rămăsese un litru. Pe o piatră plată de la picioarele sale întinse cu atenţie harta, care deja începea să se rupă la îndoituri, şi scoase un creion mic. Ascuţi rapid vârful cu briceagul şi marcă încă un patrulater cercetat inutil.

Sentimentul său că era aproape să descopere fosila începuse să pălească în realitatea dură a peisajului prin care se plimba încă din zori. Trei canioane mari şi multe altele mai mici se uneau într-un haos absolut de piatră – un ţinut mort eviscerat de eroziune, sfâşiat de inundaţii, cicatrizat de avalanşe. Era ca şi când Dumnezeu îl folosise ca un fel de groapă de gunoi a Genezei, un maldăr cu tot ce mai rămăsese din piatra şi nisipul de care nu mai avea nevoie în alte părţi.

Mai mult, Ford nu văzuse nici urmă de fosile – nici măcar

bucăţele de lemn pietrificat, atât de răspândite în alte locuri din platourile stâncoase. Era un peisaj lipsit de viaţă din toate punctele de vedere.

Scutură din nou bidonul, îşi spuse *ce naiba,* sorbi din nou şi se uită la ceas. Zece şi jumătate. Cercetase aproximativ jumătate de vale. Încă mai avea de explorat cealaltă jumătate şi alte canioane laterale şi râpe înfundate – muncă de cel puţin încă o zi. Însă nu va putea termina decât dacă găsea apă; şi era destul de clar că nu exista apă în acel infern. Dacă nu voia să moară de sete, trebuia să se ducă la râu cel târziu în zorii zilei următoare.

Împături harta, atârnă bidonul pe umăr şi cercetă rapid cu busola, folosind ca punct de reper o bucată de gresie care se desprinsese din faţada canionului şi se apleca într-un unghi precar. Merse pe terenul nisipos, traversând încă un ochi de apă secat, ridicând cu sandalele praful alb alcalin. Îşi reintră în ritm şi grăbi pasul, trecând pe lângă bucata de gresie şi intrând într-o albie de forma unui deget din spatele acesteia. Mâncase foarte puţin în acea dimineaţă – câteva linguri de ovăz fiert într-o cutie de conserve –, simţea un gol în stomac, cu care deja se obişnuise, dar îi era mai foame decât îi fusese vreodată, îl dureau picioarele, avea băşici în tălpi, ochii îi erau roşii de la praf. La un anumit nivel, Ford întâmpina bucuros aceste dureri ale cărnii, negarea confortului trupesc. Penitenţa în sine îi oferea alinare. Pe de altă parte, exista un punct în care disconfortul, împins prea departe, devenea în sine o

plăcere. Chiar atunci se afla în adâncul unei zone periculoase, unde nu era loc de accidente sau greşeli. Un picior rupt, chiar şi o gleznă luxată, însemna condamnarea la moarte: cu atât de puţină apă ar fi murit înainte să fie găsit şi să primească ajutor, însă asta nu era nimic nou; în anii din urmă acceptase riscuri şi mai mari.

Continuă să urce, plin de sentimente contradictorii. Drumul lua o curbă strânsă lângă un perete de gresie, formând o tăietură înaltă de vreo patru metri, creând o semilună de umbră. Ford se odihni o clipă. Un ienupăr singuratic se înălţa în apropiere, nemişcat, ca şi când ar fi fost împietrit de căldură. Respiră adânc de câteva ori, luptând cu nevoia de a bea din nou. Sus în canion putea să vadă locul în care o parte a stâncii se prăbuşise în timpul unei alunecări uriaşe de pietre, un morman înalt de o sută cincizeci de metri, format din bolovani de gresie. În acel morman de bolovani zări ceva. Faţa netedă a unuia dintre bolovani era întoarsă în unghiul potrivit pentru a primi lumina soarelui. Iar acolo, conturat cu o claritate perfectă, se afla un set minunat de urme de picior de dinozaur – un dinozaur mare, cu trei degete şi gheare uriaşe, care traversase cu siguranţă ceva ce cândva fusese o baltă de nămol. Ford îşi aruncă din nou bidonul pe umăr şi se îndreptă către baza bolovanilor, simţind un impuls electric de energie şi cum toată oboseala sa dispare. Era pe calea cea bună, la propriu şi la figurat. Tiranozaurul era acolo, undeva în acel labirint de stânci şi, doar Dumnezeu ştia,

acelea erau probabil chiar urmele lui.

Chiar atunci Ford auzi un zgomot, uşor de distins în liniştea întinsă a deşertului. Se opri şi ridică privirea, însă cerul se vedea doar parţial printre stâncile înalte. Intensitatea lui creştea, iar Ford concluzionă că nu era decât bâzâitul înfundat al vreunui avion mic. Sunetul dispăru înainte să-l zărească pe cerul albastru de deasupra. Ridică din umeri şi urcă pe grămada de stânci prăbuşite ca să cerceteze urmele mai de aproape. Stânca se crăpase de-a lungul platoului de dedesubt, scoţând la iveală suprafaţa ridată de argilit, aproape neagră, contrastând cu roşul cărămiziu al straturilor de deasupra şi de dedesubt. Urmă cu privirea continuarea stratului de argilit ca o bandă neagră ce trecea printre formaţiunile din jur, groasă de aproape zece centimetri. Dacă acestea erau urme de tiranozaur – şi aşa arătau cu siguranţă atunci acel strat negru era un marcator, indicând stratul în care putea fi găsit probabil tiranozaurul.

Coborî şi îşi continuă drumul prin canionul mic, însă după alte câteva curbe drumul se înfunda de stânci şi fu nevoit să se întoarcă. Atunci auzi din nou sunetul avionului mic, însă de data aceasta mai tare. Ridică privirea, cu ochii întredeschişi, spre cerul fierbinte şi văzu o rază de soare ieşind din micul avion şi trecându-i aproape deasupra capului. Îşi duse mâna la ochi, însă avionul dispăruse. Îşi scoase binoclul şi căută pe cer, iar în final îl găsi.

Ford rămase uimit. Era un avion mic, alb, fără ferestre,

lung de aproape şapte metri şi jumătate, cu bot rotund şi motor montat în spate. Îl recunoscu imediat ca fiind un Vehicul Aerian Automat MQ-1A Predator.

Îl urmări cu binoclul, întrebându-se ce naiba făceau CIA sau Pentagonul cu un vehicul aerian clasificat peste ceea ce în esenţă era teren public. Ford ştia că acel Predator era versiunea operaţională a unui aparat care era abia în stadiul de proiectare pe vremea când lucra el la CIA; era un avion teleghidat care utiliza tehnologia ICCG, un sistem de Ghidaj Independent Controlat de Computer, care permitea aeronavei să opereze independent atunci când nu mai era temporar în legătură cu pilotul uman de la distanţă. Acest lucru reducea foarte mult echipajul uman necesar pentru a face avionul teleghidat să zboare, permiţându-i să fie operat de o echipă de trei oameni de la sol cu o staţie portabilă, şi nu de remorca obişnuită de zece metri şi o echipă de douăzeci de oameni. Ford observă că acel Predator avea o pereche de rachete cu laser Hellfire C.

Îl urmări trecând, zburând spre est. Apoi, probabil la cinci kilometri de locul în care se afla el, se înclină uşor şi se întoarse spre el. Pierdea altitudine şi câştiga rapid viteză. Ce naiba făcea? continuă să îl privească prin binoclu, ca vrăjit. Părea că făcea o simulare de atac.

Se auzi un pufnit vag, iar Predatorul păru să facă un mic salt în faţă – tocmai lansase o rachetă. Era de necrezut: cine sau ce era ţinta? Cu doar o clipă mai târziu, profund şocat, Ford îşi dădu seama care era ţinta.

Chiar el.

Capitolul 7

Maddox urcă pe ultima culme şi se opri să cerceteze cu privirea canionul de dedesubt. Aici, două canioane se uneau şi formau unul mai mare, creând un amfiteatru de stâncă cu o podea netedă de nisip galben. Răsufla din greu, după ce urcase ca un liliac din iad ca să ajungă la acea intersecţie şi începea să se simtă ameţit – nu ştia sigur dacă de la căldură sau de la lipsa de apă. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi gât, atingându-şi cu grijă zonele umflate unde îl lovise şi îl zgâriase nenorocita. Rana uşoară lăsată de glonţ în coapsă îl durea, iar soarele îi ardea ca naiba pe spatele gol. Însă cea mai mare grijă a lui era apa: probabil afară erau treizeci şi şapte de grade, iar soarele se afla atunci chiar deasupra capului său. Totul strălucea în căldură. Durerea pe care i-o lăsa setea creştea de la un minut la altul.

Ochii lui urmăriră despicătura adâncă a canionului central. Acela era canionul unde aveau să vină cei doi Broadbent.

Înghiţi, simţindu-şi gura ca şi când ar fi fost plină de lipici vechi. Ar fi trebuit să-şi ia un bidon în maşină înainte să înceapă urmărirea; însă era prea târziu şi, în plus, ştia că Broadbent şi ticăloasa sufereau de sete la fel de mult ca el.

Maddox privi în jur să găsească o poziţie bună din care să-i ucidă. Numeroşii bolovani care se rostogoliseră de pe

marginile canionului îi ofereau multe opţiuni. Ochii lui cercetară pantele şi se opriră asupra unui loc în care două pietre uriaşe se uniseră, chiar în partea opusă a canionului de unde avea să iasă prada lui. Era locul ideal pentru o ambuscadă, chiar mai bun decât cel din care îl ucisese pe Weathers. Însă avea nevoie să poată trage cu uşurinţă: trebuia să omoare doi oameni, nu doar unul, iar Broadbent era înarmat. Pe deasupra, nu se simţea prea bine. Nu mai avea voie să dea greş; gata cu vorbăria şi cu prostiile, trebuia să-i ucidă pe ticăloşi şi să scape din gura aceea de iad.

Coborî pe muchie, alunecând, prinzându-se de arbuşti mici şi tufe de pelin ca să-şi păstreze echilibrul. La un moment dat, un şarpe-cu-clopoţei care se ascundea în umbra unei pietre ţâşni afară târându-se unduitor. Maddox îl ocoli; era al cincilea pe care îl vedea în acea dimineaţă. Ajunse pe fundul albiei, traversă şi urcă panta, atent în tot acest timp să nu lase urme. Se opri în faţa grămezii de bolovani şi privi în jur să vadă dacă mai erau şi alţi şerpi, însă nu mai zări niciunul. Se afla direct în soare, care îl ardea ca naiba, cu toate că îi oferea o privelişte ideală pe partea opusă. Îşi scoase arma 223 AR-15 şi se aşeză turceşte, cu puşca pe genunchi. O verifică rapid, apoi, mulţumit de starea de funcţionare a acesteia, se aşeză în poziţie de tragere. Doi bolovani sprijiniţi unul de celălalt formau un V, un suport perfect pentru tragere. Îşi sprijini arma acolo, se ghemui şi privi prin telescopul 4 x,

mişcându-şi puşca înainte şi înapoi. Nu putea găsi un loc mai bun: avea vedere chiar spre locul pe unde presupunea că vor ieşi femeia şi bărbatul, printre doi pereţi abrupţi de gresie, între care nu se afla altceva decât o suprafaţă plată de nisip. Nu exista adăpost, nu erau mici arbuşti, sau altceva în care să se adăpostească, decât fuga înapoi în canion. Ecranul cu măsurarea automată digitală a distanţei îi spunea că ţintele sale se vor afla la trei sute şaptezeci de metri distanţă când vor apărea pe după ultima cotitură; o să-i lase să mai meargă încă vreo două sute de metri înainte să tragă. O să nimerească imediat, fără greş.

În ciuda durerilor, Maddox zâmbi imaginându-şi cum îi va omorî, gloanţele îi vor lovi în spate pe ticăloşi, iar sângele lor va murdări nisipul. Aerul mirosea a praf şi a pietre încălzite, iar el simţi cum îl ia cu ameţeală. Iisuse. Închise ochii şi îşi repetă incantaţia, încercând să-şi limpezească mintea, însă era prea însetat ca să se mai poată concentra. Deschise ochii, apoi privi din nou spre canion. Victimele urmau să ajungă în bătaia puştii în circa zece minute. Duse mâna la buzunar şi scoase agenda; murdară, cu colţurile îndoite, de cincisprezece pe zece centimetri. Era uimit de cât de nesemnificativă părea. Răsfoi paginile. Erau numere, un fel de cod; iar pe ultima pagină două semne mari de exclamare. Orice ar fi însemnat, nu era treaba lui; Corvus va şti ce să facă cu ea. O băgă din nou în buzunar, schimbă poziţia şi îşi şterse gâtul cu batista. În ciuda oboselii, simţea cum îi creşte

adrenalina, acea conştientizare acută pe care o avea înainte de a ucide. Culorile păreau mai vii, aerul mai clar, sunetele mai distincte. Era bine. Asta o să îl ajute să treacă peste următoarele zece minute.

Mai verifică o ultimă oară puşca, mai mult ca să-şi facă de lucru. Arma îi îngreunase mersul, însă se obişnuise cu ea. O mângâie şi îşi duse mâinile la spate: era fierbinte. Hristoase.

Îşi aminti că nu făcea asta pentru bani, ca un mercenar. O făcea în scopuri nobile, credea el. Corvus îl scosese din închisoare; şi avea puterea să-l arunce din nou acolo. Asta crea în Maddox un adevărat simţ al datoriei. Însă motivul lui cel mai puternic era propria supravieţuire. Dacă nu-i omora pe amândoi, nu doar pe unul, nimeni, nici măcar Corvus nu-l mai putea salva.

Capitolul 8

Cu fiecare pas, Tom simţea căldura intensă a nisipului prin tălpile pantofilor săi italieneşti de piele. Băşicile se spărseseră de mult, iar rănile îl usturau la fiecare pas. Însă, pe măsură ce setea se amplifica, durerea părea să se micşoreze. Trecuseră de mai multe *tinajas,* găuri în piatră care de obicei conţineau apă. Toate erau secate.

Se opri sub o şuviţă de umbră lăsată de o stâncă de deasupra.

— Ne odihnim cinci minute?

— Dumnezeule, da.

Se aşezară, încercând să intre cât mai mult sub umbră. Tom îi luă mâna lui Sally.

— Cum te simţi?

Ea scutură din cap, mişcându-şi părul lung şi blond.

— Sunt bine, Tom. Şi tu?

— Supravieţuiesc.

Pipăi pantalonii de mătase ai costumului său de „bancher de investiţii” pentru „domnul Kim” şi zâmbi uşor.

— A mers?

— N-ar fi trebuit să te las singură.

— Tom, nu te mai învinovăţi.

— Ai idee cine e bărbatul care te-a răpit?

— S-a tot lăudat cu asta. E un ucigaş plătit, care lucrează pentru un curator de la un muzeu din est. Poate că

nu e educat, însă cu siguranţă nu e prost. Se lăsă pe spate, cu ochii închişi.

— Deci l-a ucis pe Weathers ca să ia agenda, apoi a venit după tine. Iisuse, n-ar fi trebuit să mă duc la Tucson, îmi pare atât de rău...

Sally îşi lăsă o mână pe umărul lui.

— Păstrează scuzele până ieşim de aici. Se opri o clipă, apoi întrebă: Chiar crezi că am scăpat de el?

Tom nu răspunse.

— Încă îţi faci griji în privinţa lui, nu-i aşa?

El aprobă din cap, privind în canion.

— Nu-mi place felul în care a dispărut. Exact aşa s-a întâmplat în oraşul părăsit.

— Asta ai spus tu. S-a pierdut urmărindu-ne.

— Ştie că dacă nu ne ucide e terminat. Asta ar trebui să-l stimuleze suficient.

Sally dădu încet din cap.

— Nu e tipul care să renunţe. Îşi rezemă capul de piatră şi închise ochii.

— Mă duc mai sus ca să mă mai uit o dată în urmă.

Tom se căţără pe panta unui grohotiş până la un platou, însă în spatele lor nu era nimic, doar o sălbăticie pustie de piatră. Încă mai aveau cel puţin treizeci de kilometri până la râu, însă avea doar o vagă idee în privinţa locului în care se aflau de fapt. Înjură printre dinţi, dorindu-şi să fi avut o hartă; nu ajunsese niciodată atât de departe în platourile stâncoase şi habar nu avea ce se afla între ei şi râu.

Coborî din nou şi se aplecă o clipă asupra lui Sally, privind-o, apoi o atinse. Ea deschise ochii.

— Am face bine să ne continuăm drumul.

Ea căscă, iar el o ajută să se ridice. Chiar când se pregăteau să pornească la drum, un bubuit ca de tunet răsună în badlands, iar ecoul răsună bizar prin canioane.

Tom ridică privirea.

— Ciudat. Pe cer nu se vede nici urmă de nor.

Capitolul 9

Ford rămase întins ghemuit la adăpostul stâncii, cu faţa în jos şi braţele deasupra capului, în timp ce sunetul asurzitor al rachetei se răspândi ca o sută de tunete răsfrânte în canioane. O ploaie de nisip şi pietriş continuă chiar şi după ce ecoul dispăru. Aşteptă până când se lăsă din nou tăcerea, apoi ridică capul.

Se afla în interiorul unui nor portocaliu dens. Tuşi, îşi acoperi gura cu tivul robei şi încercă să respire, fiind pe jumătate împietrit de detunătură. Zgomotul fusese atât de puternic, încât aproape că i se păru că doar sunetul singur îl putea ucide. Şi totuşi, iată-l viu şi nevătămat. Nu-i venea să creadă.

Se ridică, se îndreptă rezemându-se de peretele canionului, cu capul bubuindu-i şi urechile răsunându-i. Se refugiase într-o scobitură din peretele canionului, o decizie norocoasă. Bucăţi mari de piatră spartă acopereau pământul din jurul său, însă stânca suspendată îl protejase. Încet, praful începu să se aşeze, iar ceaţa portocalie se transformă în abur. Simţi un miros ciudat, un amestec înecăcios de piatră pulverizată şi cordită. Praful, prins între pereţii canionului, se ridică încet, risipindu-se destul de încet.

Praful... Praful era atunci singura lui protecţie. Îl va ascunde de ochii pătrunzători ai camerelor video de la

bordul avionului teleghidat Predator, care, fără îndoială, încă dădea târcoale deasupra lui ca să evalueze distrugerea.

Se retrase sub stânca suspendată, în timp ce praful se ridică în sfârşit, împins de o mişcare imperceptibilă a aerului. Se ghemui, rămânând nemişcat, acoperit cu un strat atât de gros de praf, încât se gândi că arăta ca şi când n-ar fi fost decât o altă stâncă. Încă auzea avionul teleghidat scoţând un bâzâit slab undeva pe cer. După zece minute, sunetul dispăru.

Ford se ridică în picioare clătinându-se, tuşind şi scuipând praful, ştergându-l de pe haine, scuturându-l din păr şi de pe faţă. Abia atunci începea să se gândească la absurditatea întâmplării care tocmai avusese loc: un avion teleghidat Predator aruncase în mod deliberat o rachetă către el. De ce?

Trebuia să fie o greşeală la mijloc, vreun test greşit. Însă îndepărtă gândul chiar în clipa în care îi veni în minte. Pe de o parte, ştia că un avion teleghidat clasificat nu era niciodată testat pe teren public, cu atât mai puţin în New Mexico, unde exista deja Centrul de Rachete de la White Sands, cel mai mare teren pentru teste din ţară. Şi mai ştia că Predatorul nu avea cum să scape de la White Sands şi să ajungă acolo; nu avea intervalul de timp necesar. Întoarcerea, planarea şi tragerea executate de avionul teleghidat treceau dincolo de capacitatea ICCG – în spatele acelei manevre se afla un pilot uman de la distanţă; un pilot

care putea vedea cine era şi ce făcea el.

Oare erau pe urmele altcuiva? Un caz de identitate greşită? Ford se gândea că exista şi acea posibilitate, însă ar fi însemnat o încălcare gravă a primei reguli de înfruntare: asigurarea identificării vizuale a ţintei. Cum era posibil ca el, în haine şi sandale de călugăr, să fie luat drept altă persoană? Oare CIA era pe urmele lui pentru ceva ce ştia sau făcuse? însă era de neconceput ca CIA să ucidă pe vreunul dintre ai săi; era ilegal, desigur însă, mai mult de-atât, era contrar politicii CIA. Chiar dacă ar fi dorit să-l ucidă, nu ar fi trimis după el un avion teleghidat clasificat, în valoare de patruzeci de milioane de dolari, când ar fi fost mult mai simplu să-l asasineze în propriul pat din celula lui din mănăstirea descuiată şi să însceneze obişnuitul infarct.

Era vorba de altceva, ceva cu adevărat ciudat.

Ford îşi scoase roba, scutură restul de praf de pe ea şi se îmbrăcă din nou. Scrută cerul cu binoclul, însă avionul teleghidat dispăruse. Apoi îşi îndreptă atenţia către aflorimentul pe care-l lovise racheta. Vedea cicatricea portocalie proaspătă în gresia mai închisă la culoare, o gaură scobită în piatră din care încă se scurgeau fire de nisip şi praf. Dacă nu s-ar fi aruncat în acea crăpătură din peretele canionului, ar fi fost ucis cu siguranţă.

Ford se îndreptă spre canion, cu urechile încă răsunându-i. Ceea ce tocmai se întâmplase era de neconceput, însă îi trecu prin minte că atacul avea cumva legătură cu fosila de dinozaur. Nu putea spune exact de ce;

era mai mult intuiţie decât deducţie. Însă nimic altceva nu avea logică. Oare cum era acea veche zicală a lui Sherlock? „Când totul e eliminat, ceea ce rămâne, indiferent cât de puţin probabil ar părea, trebuie să fie adevărul”.

Dintr-un motiv de neînţeles, îşi spuse Ford, o agenţie guvernamentală era atât de disperată să pună mâna pe acea fosilă de dinozaur fără să lase martori, încât erau gata să ucidă un cetăţean american pentru asta. Dar asta îi ridică încă o întrebare: oare de unde ştiau că era pe urmele dinozaurului? Doar Tom Broadbent ştia unde se afla el.

În timpul anilor în care lucrase la CIA, Ford avusese uneori de-a face cu diverse subagenţii clasificate, cu forţe de operaţiuni speciale şi cu „detaşamente negre”. Acestea din urmă erau echipe mici, secrete, de specialişti, formate pentru scopuri specifice de investigaţie sau cercetare, care se desfiinţau îndată ce problema era rezolvată. În argoul CIA se numeau Cei Negri. Aceştia erau teoretic sub controlul NSA, DIA sau al Pentagonului, însă practic nu jucau după regulile nimănui. Totul la ei avea caracter clasificat: scopul, bugetul, personalul, însăşi existenţa lor. Existenţa unora dintre aceste detaşamente era atât de secretă, încât personalul de vârf din CIA nu aveau voie să interacţioneze cu ele. Îşi aminti de cele câteva cu care avusese treabă: toate aveau acronime cu rezonanţă importantă, TEMP-WG (Grupul de Lucru pentru Pulsul Electromagnetic Termonuclear); ANDD (Detaşamentul de Dezinformare al Naţiunilor Aliate); şi BDGZD (Detaşamentul

de Grad Zero pentru Apărare împotriva Armelor Biologice).

Ford îşi aminti cât de mult dispreţuiau el şi colegii lui de la CIA Detaşamentele Negre – agenţii barbare, care nu dădeau socoteală nimănui, conduse de tipi ca nişte cowboy care considerau că scopul scuză mijloacele – indiferent care era scopul şi care erau mijloacele.

Situaţia mirosea de la o poştă a Detaşament Negru.

PARTEA A CINCEA

PARTICULA VENUS

Veneau şi zilele când tiranozaurii masculi se luptau pentru ea într-o bătălie ritualică în timp ce ea privea, ei îşi dădeau târcoale, mugind şi fandând, iar pădurea se cutremura de la ţipetele lor. Apoi se repezeau unul la celălalt, se izbeau cap în cap se retrăgeau, sfâşiind copacii, învolburând pământul în patima lor furioasă. Mugetele lor îi făceau coastele să tremure şi îi înfierbântau spatele. Când masculul câştigător o călărea, trâmbiţându-şi triumful, ea se supunea, în vreme ce sinapsele ei încercau cu mare efort să îşi stăpânească efortul de a-şi sfâşia peţitorul de la gât până la coadă îndată ce se termina, acea amintire dispărea de asemenea. Ca să depună ouăle, călătorea spre vest, către un lanţ de dune în umbra muntelui. Scobea şi făcea un cuib în nisip. După ce depunea ouăle, acoperea cuibul cu vegetaţie umedă şi putredă, care oferea căldură prin fermentare, verificându-i temperatura cu nasul şi înlocuind-o des. Aproape că nu părăsea cuibul, renunţând chiar şi la mâncare pentru a sta de pază. Îşi apăra odraslele cu violenţă şi îi creştea cu blândeţe. Era mai mare decât masculii din specia ei pentru a-şi proteja puii de pofta oarbă

de carne. Senzaţiile pe care le simţea în timp ce făcea acele lucruri nu corespundeau definiţiei „iubirii”. Era o maşină biologică în care se derula un program complex, al cărui scop era să perpetueze copii ale ei însăşi asigurându-se că acele pachete de carne care păstrau acele copii supravieţuiau la rândul lor ca să se reproducă. Sentimentul de „grijă” îi era neurologic imposibil. Când puii ajungeau la o anumită dimensiune, aceştia începeau să vâneze în turmă, extinzându-şi treptat teritoriul, pe măsură ce nevoia lor de carne creştea. Atunci ea îi abandona şi se întorcea în vechiul ei teritoriu, existenţa lor nemaifiind parte din conştiinţa ei.

Când era pe drum, spaima se întindea peste pădure precum un gaz otrăvitor. Pasul ei de patru metri era tăcut. Pământul nu se cutremura când mergea ea; nici măcar nu se mişca. Păşea pe degete, uşor şi silenţios, culoarea ei amestecându-se cu cea a pădurii

Cunoştea foamea, cunoştea saţietatea. Cunoştea şuvoiul înecăcios de sânge în gură. Cunoştea lumina, cunoştea întunericul. Cunoştea somnul, cunoştea trezirea.

Programul biologic se derula neîncetat.

Capitolul 1

Melodie urmări cum ultimul grup de paznici ieşeau din laboratorul de mineralogie, cu cheile zăngănind şi vorbind tare pe coridor. Ea închise uşa în urma lor, o încuie şi se rezemă de ea, expirând. Era aproape ora unu. Venise medicul legist, semnase un teanc de hârtii; cei de la urgenţe luaseră cadavrul; un poliţist plictisit îşi făcu treaba de mântuială, luând câteva notiţe pe un clipboard. Toţi presupuneau că fusese infarct, iar Melodie era sigură că autopsia va confirma asta.

Doar ea bănuia că fusese vorba de crimă. Ucigaşul voia dinozaurul, Melodie era sigură de asta; atunci de ce ar fi furat toată cercetarea lor, cercetarea ***ei?*** Trebuia să se mişte repede.

Melodie se întrebă dacă făcuse ceea ce trebuia, păstrându-şi bănuielile doar pentru ea. Nu avea dovezi, nu avea o dovadă reală a crimei în afara faptului că Corvus nu ar fi analizat trilobiţi la ora aceea. Dacă ar fi dat glas suspiciunilor ei şi s-ar fi amestecat în caz, n-ar fi făcut altceva decât să-i atragă atenţia ucigaşului. Asta nu îşi permitea, cu atât mai mult atunci, când erau atât de multe în joc. Vorba proverbului, avea peşti mult mai mari de prins.

Luă un scaun greu de metal şi îl duse la uşă, proptindu-l sub clanţă, fixându-l până se asigură că nimeni nu putea intra, nici măcar cu cheie. Dacă întreba cineva de ce

blocase uşa, ar fi putut spune oricând că moartea aceea o speriase. Oricum, puţini erau curatorii care catadicseau să coboare din birourile lor lambrisate de la etajul cinci în laboratorul de la subsol, cu atât mai puţin duminica.

Avea mult timp la dispoziţie să lucreze nederanjată.

Melodie se îndreptă în grabă către depozitul învecinat cu laboratorul. Acolo, zeci de mii de minerale şi specimene de fosile erau aranjate pe rafturi peste rafturi de metal, care se ridicau de la podea până în tavan, numerotate şi împărţite pe categorii. Specimenele mai mici erau în sertare, cele mai mari în cutii pe rafturi deschise. O scară mobilă pe şine, cu roţi permitea accesul la cele mai înalte rafturi.

Cu inima bătându-i de nelinişte, Melodie împinse scara mobilă pe şine până ajunse la şirul dorit. Urcă. Pe ultimul raft, în spaţiul îngust de sub tavan, se afla o ladă veche de lemn, cu caractere mongole pe ea. Pe o etichetă aproape ştearsă era scris:

Cuib de ouă de Protoceratops andrewsii Flaming Cliffs Nr. Acces 1923-5693A W. Grainger, colecţionar

Capacul de lemn părea bătut în cuie, dar nu era. Melodie îl ridică, îl aşează deoparte, apoi ridică stratul de paie.

Cuibărite printre ouăle cuibului fosilă de dinozaur se aflau copiile CD-urilor pe care le scrisese Melodie, care conţineau toate datele şi imaginile ei. Lângă ele, într-o cutiuţă de plastic, se aflau trei secţiuni subţiri din specimenul original, prea mici ca să le fie simţită lipsa.

Melodie lăsă CD-urile la locul lor şi scoase cutia de plastic cu specimenul, aşeză stratul de paie la locul lui, puse din nou capacul, coborî scara şi o duse la locul ei iniţial.

Duse cutia înapoi la maşina de polizat, scoase o bandă şi o fixă la mufa de polizare. După ce răşina se uscă, începu să polizeze, încercând să obţină o secţiune perfectă, microscopic de subţire, cât să poată să redea imagini foarte bune prin intermediul microscopului electronic. Era o muncă de precizie, îngreunată de tremuratul mâinilor ei. Fu nevoită să se oprească de mai multe ori, să tragă adânc aer în piept şi să-şi spună că ucigaşul nu avea motiv să revină, că acesta obţinuse ceea ce căuta şi că nu avea de unde să ştie că ea făcuse copii după date. Când specimenul fu pregătit, ea îl duse la camera TEM, deschise aparatul şi îl lăsă să se încălzească. În timp ce făcea asta, observă registrul deschis lângă el. Ultima intrare, scrisă cu caractere îngroşate, cu litere înclinate, îi atrase atenţia:

Cercetător: I. Corvus

Localitate/Număr specimen: Platourile stâncoase/ Rezervaţia Chama, N.M. Tiranozaur. Comentarii: A treia examinare a unui uimitor fragment de vertebră de dinozaur. Extraordinar! Asta va face istorie. I.C.

A treia examinare? Răsfoi registrul în urmă şi găsi alte două intrări, ambele scrise la sfârşitul paginii, unde Corvus găsise câteva rânduri goale. Bănuise că se va întâmpla ceva asemănător, dar nu cu atâta îndrăzneală. Nenorocitul

plănuise să o jecmănească, să îi fure toată munca. Şi, cum era un tehnician drăguţ şi dedicat, aproape că-l lăsase să o facă. Intră în camera SEM şi răsfoi şi prin registrul de acolo, găsind un număr asemănător de intrări false. Deci asta făcea în laborator în miez de noapte: îi fura munca şi falsifica registrele.

Respira cu greu. Îşi dorise să fie om de ştiinţă încă de când era în clasa întâi, iar când crescuse considera că ştiinţa era singurul domeniu de activitate în care oamenii erau altruişti şi lucrau nu pentru ei înşişi, ci pentru progresul cunoaşterii. Întotdeauna considerase că ştiinţa era un domeniu în care meritele se acordau pe drept.

Cât de naivă fusese.

Exista un singur mod să se asigure că i se recunoşteau meritele şi, în acelaşi timp, să se protejeze de ucigaş: să îşi termine cercetarea şi să îl învingă pe criminal în scris. Dacă trimitea rezultatele la secţiunea online a *Jurnalului de Paleontologie,* atunci acestea vor fi văzute de alţi colegi şi vor fi publicate electronic în interval de trei zile.

Bineînţeles, o să menţioneze şi contribuţia lui Corvus, care era destul de mică – doar îi adusese specimenul. De unde provenea fosila, cui îi aparţinea, cum pusese mâna pe ea, erau detalii care nu aveau legătură cu domeniul ei. Desigur, se vor stârni controverse. Poate că specimenul era furat, chiar ilegal, însă nimic din toate astea nu avea legătură cu lucrul făcut de ea: i se dăduse un eşantion la analizat şi exact asta făcuse ea. După ce cercetarea ei va fi

publicată, nu mai aveau de ce să o ucidă.

Apoi putea să-şi scrie propriul ei bilet.

Capitolul 2

Aşezat pe poziţie în spatele bolovanului uriaş, Maddox îşi schimbă centrul de greutate, îşi întinse piciorul şi îl roti, încercând să-l dezmorţească. Soarele părea să fie o nicovală fierbinte pe spatele lui gol. Transpiraţia îi curgea pe scalp, gât şi faţă, iar tăieturile îl usturau. Rana de la picior îl durea tot mai tare; era cu siguranţă infectată deja.

Îşi şterse faţa, apoi clipi să-şi îndepărteze transpiraţia din ochi. Limba lui părea acoperită cu rugină, iar buzele îi crăpaseră. Hristoase, cât de sete îi era! Trecuseră douăzeci de minute, iar cei doi Broadbent nu apăruseră. Mai privi o dată prin telescop, cercetând canionul pustiu în lung şi în lat. Oare făcuseră un ocol de care el nu ştia sau găsiseră apă? înseamnă că probabil se întorseseră şi se îndreptaseră la nord spre Llaves. Dacă îi pierduse...

Şi, brusc, apărură.

Potrivindu-şi ochii în telescop şi ţinând degetul pe curba fierbinte a trăgaciului, se strădui să se relaxeze, aşteptând până când aceştia ajunseră într-o rază de două sute de metri. Putea vedea capătul armei din cureaua lui Broadbent. Nici măcar nu va avea timp să o scoată, darămite să mai şi tragă. Şi chiar dacă o făcea, era degeaba la două sute de metri.

După încă un minut, erau în poziţia perfectă.

Apăsă pe trăgaci, iar arma automată reacţionă şi ricoşă.

Ridică privirea şi îi văzu pe amândoi alergând înapoi spre canion. Amândoi.

Ce dracu'...?

Ratase. Reveni la telescop, o zări pe femeie, trase încă o rundă, apoi alta, însă gloanţele se opreau în nisipul din faţa lor, fiecare glonţ ricoşând în timp ce prada lui alerga în zigzag spre peretele canionului. Aveau să scape în adăpostul oferit de cotitura canionului.

Se ridică cu un urlet de frustrare, fixă arma pe semiautomat, apoi coborî pe pantă. Se opri, îngenunche, trase din nou, însă era absurd; ei ajunseseră deja la adăpostul peretelui de stâncă.

Cum de ratase? Ce era în neregulă cu el? întinse mâna, desfăcu pumnul şi fu uimit să vadă cum tremura. Era obosit, însetat, rănit, probabil făcuse şi febră; şi totuşi, cum de ratase? apoi îşi dădu seama. Nefiind obişnuit să tragă din unghiuri atât de înalte, calculase greşit locul în care căzuse glonţul. Ar fi trebuit să tragă o rundă de încercare.

Însă se grăbise.

Şi totuşi, avea o şansă. Canionul avea pereţi abrupţi, erau prinşi în capcană. Încă îi mai putea ucide, dacă îi prindea din urmă.

Îşi luă arma pe umăr, apoi porni pe pantă şi o luă la fugă după ei. Într-un minut ajunse după cotitură. Îi vedea la trei sau patru sute de metri distanţă în faţă, alergând, bărbatul ajutând-o. Chiar şi de la distanţă îşi dădu seama că femeia era slăbită. Amândoi erau slăbiţi. Nu era de mirare: ea nu

mâncase de treizeci şi şase de ore şi amândoi erau probabil cel puţin la fel de însetaţi ca el. Mai mult, ea şchiopăta.

Alergă după ei, nu prea repede, însă într-un ritm susţinut. Nisipul era moale şi îngreuna alergarea, însă asta era în avantajul lui. Continuă drumul, păstrându-şi energia, sigur că îi va hăitui până vor leşina. La început, speriaţi, alergaseră repede şi se îndepărtaseră, însă pe măsură ce Maddox îşi păstra ritmul susţinut, al lor începea să scadă şi să piardă din avans. Îi mai urmări prin una, două, trei cotituri. Când luă a treia cotitură îi văzu chinuindu-se, bărbatul susţinând-o pe ea. Maddox micşorase distanţa dintre ei la mai puţin de două sute de metri. Însă nu se forţă şi nu acceleră. Acum ştia că avea să reziste mai mult ca ei: la urma urmei o să-i prindă. Dispărură după încă un colţ. Când ajunse şi el acolo, erau încă şi mai aproape. Îl putea auzi pe bărbat vorbind cu Sally, încurajând-o şi ajutând-o.

Se lăsă într-un genunchi, ţinti şi trase pe automat. Ei se aruncară la pământ, iar Maddox profită şi câştigă teren considerabil. Ei se ridicară din nou în picioare, însă el deja era la mai puţin de o sută de metri de ei.

Ea căzu, iar el o ajută să se ridice. Patruzeci de metri. Chiar şi cu mâinile tremurându-i, nu era prost. Broadbent încercă să îi dea curaj, dar ea se clătina; apoi pur şi simplu renunţară. Se întoarseră şi-l priviră sfidător.

El ţinti, se răzgândi, se apropie. Douăzeci şi cinci de metri. Pregăti focul automat, îngenunche, ţinti şi trase.

Clic!

Nimic. Rafalele automate goliseră puşca. Cu un strigăt, amândoi săriră spre el cu toată puterea. El scotoci după pistol şi trase, însă femeia se afla călare pe el ca o pisică sălbatică, înşfăcându-i pistolul cu ambele mâini. Căzură împreună, bătându-se pe pistol, apoi el luă arma şi se rostogoli peste ea, apăsându-i-o la cap, încercând să-şi treacă degetul pe trăgaci.

Simţi o armă în propria ceafă. Putea vedea pistolul 22 al lui Broadbent.

— Număr până la trei, spuse Broadbent.

— O să-i vin de hac! O să vezi!

— Unu.

— Jur, o să-i zbor creierii! O s-o fac!

— Doi.

Ştiind că nu putea trage de două ori, se întoarse încercând să-l doboare întâi pe Broadbent şi trase cu furie, însă fix în faţa lui, iar bărbatul se lăsă la pământ; încercă să tragă din nou, însă ticăloasa îi administră o lovitură uluitoare în vintre, atât de puternică, încât mâna îi tremură şi pistolul îi căzu, apoi se simţi ca şi când ceva i-ar fi apucat piciorul cu putere, după care amorţi; şi văzu un fir roşu pe nisip.

— Piciorul meu! ţipă el, scăpând arma şi sfâşiindu-şi pantalonii, pipăind nebuneşte după rană. Piciorul meu! Sângele ţâşnea, sângele lui şi atât de mult! Sângerez de moarte!

Femeia făcu un pas înapoi şi îndreptă spre el propriul lui Glock. Înţelese imediat, după felul în care o ţinea, că ştia cum să o folosească.

— Nu! Aşteaptă! Te rog!

Ea nu trase.

Nu mai era nevoie. Sângele, care îi ţâşnea fără încetare din artera femurală ruptă, îi umpluse piciorul pantalonului.

Băgă arma la curea şi îngenunche în grabă lângă Broadbent, împuşcat şi zăcând la pământ. Maddox o urmări cu privirea, uşurat că nu-l ucisese. Simţi cum pe obraji îi curg lacrimi de recunoştinţă, însă apoi ameţi, iar pereţii canionului începură să se mişte. Încercă să se ridice, însă era atât de slăbit, încât nu îşi putea mişca nici capul, aşa că se lăsă din nou în nisip, pradă unei slăbiciuni căreia nu-i putea ţine piept, aproape ca şi când ar fi fost ţintuit de cineva.

— Piciorul meu... horcăi el. Voia să-l verifice, dar nu putea, era prea slăbit şi tot ce putea să vadă era cerul albastru şi întins de deasupra. Începu să nu mai simtă nimic, ca şi când devenise fum şi se ridica, se extindea şi se răspândea în necunoscut.

Apoi nu mai ştiu nimic.

Capitolul 3

Wyman Ford se opri lângă o piatră şi ascultă. Auzise împuşcăturile destul de clar, trei rafale ale unei arme automate, posibil o MI6, urmate de două împuşcături mai rezonante ale unei arme care era probabil un pistol de calibru mare. Sunetele păreau să vină din capătul celălalt al Cimitirului Diavolului, probabil la un kilometru şi jumătate spre nord-est, dincolo de ceea ce părea un ţinut al iadului.

Aşteptă şi ascultă să vadă dacă mai veneau şi alte împuşcături, însă după acele rafale rapide se lăsase liniştea.

Ford înaintă şi mai mult în umbre. Se întâmpla ceva extraordinar. Dacă învăţase ceva de la CIA, acel ceva era că tipul cu mai multe informaţii era cel care supravieţuia. Lasă armele, instruirea de comando sau echipamentul foarte performant. Luptele se câştigau în primul rând cu informaţii. Şi exact asta îi lipsea.

Ford ridică bidonul, scutură apa din el, îi scoase capacul şi luă o gură. Îi mai rămăsese vreo jumătate de litru, iar cea mai apropiată sursă de apă se afla la treizeci de kilometri distanţă. Nu trebuia să facă altceva decât să meargă direct după apă.

Însă împuşcăturile veniseră din apropiere şi nu avea nevoie decât de douăzeci de minute ca să urce până în vârful văii de unde le auzise.

Se întoarse, hotărât să afle ce se întâmpla. Se îndreptă spre Cimitirul Diavolului, spre gura unui canion din partea de nord-est, trecând printr-o zonă de dune joase de nisip. Urcă pe mai multe pietre aplatizate, traversă câteva dealuri de cenuşă, ajunse la o aluviune uscată şi îşi continuă drumul.

Capătul îndepărtat al Cimitirului Diavolului era chiar mai ciudat decât îşi imaginase. Pereţii canionului erau împinşi în spate de ambele părţi, iar gresia alterna cu marna şi tuful vulcanic. Se desprindeau numeroase canioane laterale înfundate, dintre care multe conţineau grupuri de domuri golaşe de stânci şi buzunare de ţinuturi sterpe. Era un ţinut complicat şi încurcat. Undeva, chiar în zona aceea, se afla fosila de dinozaur.

Scutură din cap. Ce prost era, să se mai gândească la găsirea dinozaurului. Ar fi trebuit să fie fericit dacă scăpa de acolo viu.

Capitolul 4

Tom deschise ochii şi o văzu pe Sally aplecată deasupra lui, cu pletele blonde revărsate peste chipul lui, simţind în nări mirosul părului ei. Îşi tampona părul cu o bucată sfâşiată de pânză.

— Sally? Eşti bine?

— Sunt bine. Însă tu, pe de altă parte, ai fost şters de un glonţ, încerca să zâmbească, însă vocea îi tremura. Te-a ameţit o clipă.

— Dar *el?*

— Mort... cred.

Tom se relaxă.

— Cât timp am...?

— Doar câteva secunde. Dumnezeule, Tom, am crezut... Se opri. Încă un centimetru spre dreapta şi... nu contează. Eşti al naibii de norocos.

Tom încercă să se ridice şi se schimonosi; îl durea capul.

Sally îl ajută să se sprijine din nou.

— Nu am terminat. E o rană, poate un cucui, însă nu s-a rupt osul. Ai capul tare. Îi legă o fâşie de mătase albastră în jurul capului. Cred că Valentino ar trebui să se apuce să facă şi bandaje de firmă. Arăţi minunat.

Tom încercă să zâmbească, dar se strâmbă.

— Prea strâns?

— Deloc.

— Apropo, îţi datorez mulţumiri. Ai folosit bine pistolul acela descărcat.

El se întinse şi îi prinse mâna.

— Ajută-mă să mă ridic în capul oaselor. Începe să mi se limpezească mintea.

Ea îl trase în şezut, apoi îl ajută să se ridice în picioare. El se clătină, însă ameţeala îi trecu repede.

— Sigur eşti bine? întrebă ea.

— Sunt mult mai îngrijorat pentru tine decât pentru mine.

— Am o idee: tu îngrijorează-te în locul meu şi eu într-al tău.

Tom se îndreptă, încercând să ignore setea. Ochii îi căzură pe bărbatul care zăcea în nisip; nenorocitul care o răpise pe soţia lui, pe care apoi încercase să o violeze şi să o ucidă. Zăcea pe spate fără cămaşă, cu braţele pe lângă corp, aproape ca şi când ar fi dormit. Ambele picioare îi erau întinse, însă blugii care îi acopereau piciorul drept aveau o gaură mare şi erau negri şi uzi de sânge. Dedesubt, o băltoacă mare se scurgea în nisip.

Îngenunche. Bărbatul avea un chip uscăţiv, era nebărbierit, iar părul negru era plin de praf. Gura îi era relaxată, aproape zâmbitoare, capul îi era înclinat într-o parte şi îi expunea mărul urât al lui Adam acoperit cu peri. Dintr-un colţ al gurii i se prelingea un fir de salivă. Ochii erau ca două crestături, aproape închişi, dar nu chiar. Torsul său avea înfăţişarea umflată a unui puşcăriaş.

Tom îi duse mâna la gât să-i verifice pulsul şi fu şocat.

— E mort? întrebă Sally.

— Nu.

— Ce facem?

Tom încercă să rupă pantalonul îmbibat, însă blugii erau prea groşi. Scoase un briceag din cureaua bărbatului, sfâşie pantalonul şi îndepărtă materialul. Piciorul şi vintrele erau un dezastru, iar el nu avea nimic cu care să şteargă sângele în exces ca să vadă clar. Glonţul ieşise prin spatele genunchiului, sfâşiindu-l aproape complet. Sângele încă ieşea încet.

— Se pare că glonţul i-a atins artera femurală.

Sally îşi îndepărtă privirea.

— Ajută-mă să îl duc la umbră la stânca asta.

Îl sprijiniră. Tom tăie cămaşa şi făcu din ea un fel de garou, strângându-l suficient cât să oprească sângele să mai curgă. Căută prin buzunarele bărbatului şi îi scoase portofelul. Îl deschise, scoase un carnet de conducere de Ohio cu o fotografie de-a bărbatului, cu o privire încrezută în ochi şi un zâmbet arogant şi pieziş; un adevărat psihopat.

— Jimson A. Maddox, spuse el cu voce tare. Căută prin portofel şi scoase un teanc gros de bancnote, cărţi de credit şi chitanţe. O carte de vizită murdară îi atrase atenţia:

IAIN CORVUS, D. PHIL. OXON F.R.P.S. Curator asistent

Departamentul de Paleontologie Vertebrată Muzeul American de Istorie Naturală Central Park West, Seventy-

ninth Street New York, NY 10024

O întoarse pe cealaltă parte. Pe spate, cu un scris apăsat, era adresa unui club, numere de telefon mobil, adrese de e-mail. I-o dădu lui Sally.

— Acela e tipul pentru care lucra, spuse ea. Cel care l-a scos din puşcărie.

— Mi-e greu să cred că un om de ştiinţă de la un muzeu atât de important ar putea fi implicat în răpire, furt şi crimă.

— Când miza e suficient de mare, unii oameni ar face orice.

Îi dădu cartea de vizită înapoi lui Tom, iar acesta o băgă în buzunar împreună cu carnetul de conducere. Căută prin restul portofelului, apoi rapid prin celelalte buzunare. Găsi agenda, o scoase şi o ridică.

— Ei ca să vezi, spuse Sally.

El o băgă în propriul buzunar. Într-o pungă mică prinsă la brâul bărbatului găsi încărcătură de rezervă pentru pistol. Privi în jur, văzu arma zăcând pe pământ acolo unde o scăpase Sally. O puse la curea şi îşi prinse la brâu punga cu muniţie.

— Chiar crezi că o să ai nevoie de ea? întrebă Sally.

— Poate că tipul are partener.

— Nu cred.

— Nu se ştie niciodată.

Nu mai găsiră nimic interesant asupra bărbatului. Tom îi pipăi din nou pulsul. Slab, dar încă existent. Şi-ar fi dorit ca bărbatul să fi fost mort: ar fi simplificat lucrurile. Îl şoca

oarecum să constate că nu găsea în el nici urmă de milă pentru acel bărbat.

Puşca lui zăcea pe nisip la câţiva metri distanţă, iar Tom o luă şi aruncă încărcătorul gol. Mai avea un încărcător de rezervă în pungă, pe care îl goli, răspândind gloanţele în nisip, apoi îl aruncă.

— Să mergem, spuse el.

— Şi el?

— Singurul lucru pe care îl putem face pentru el este să plecăm de aici şi să găsim ajutor. Ca să fim sinceri, nu mai are şanse. Tom o cuprinse cu braţul. Eşti gata?

Braţ la braţ, sprijinindu-se unul de celălalt, porniră şchiopătând la drum. Vreme de zece minute merseră în tăcere, apoi Tom se opri surprins.

O siluetă în robă mergea cu paşi mari prin aluviune spre ei, cu mâna ridicată. Era călugărul – Wyman Ford.

— Tom! strigă el, luând-o la fugă. Tom! Făcea frenetic cu mâna, alergând către ei. În acelaşi timp, Tom auzi un sunet slab şi văzu un avion mic şi fără ferestre, cu bot rotund, venind în zbor peste marginea canionului şi cotind spre ei.

Capitolul 5

Melodie privea lung ecranul computerului pe care erau desfăşurate datele din timpul ultimei rulări a microsondei. Clipi de două ori din ochi, îi roti într-o parte, apoi în cealaltă, încercând să se concentreze. Era ciudat cum se simţea în egală măsură obosită şi puternică, cu un bâzâit în cap ca şi când tocmai băuse un martini. Privi ceasul mare din laborator. Patru după-amiază. Pe măsură ce privea ceasul, minutarul se mută cu un minut înainte, cu un clinchet abia auzit. Nu dormise de peste cincizeci de ore.

Apăsă pe o tastă şi salvă datele. Făcuse toată cercetarea care putea fi făcută pe specimen şi răspunsese la majoritatea întrebărilor importante. Singura chestie nesigură era particula Venus. Era hotărâtă să îi dea de cap înainte să depună lucrarea pentru publicare online. Altfel îi va da de cap alt om de ştiinţă; iar ea era foarte aproape.

Selectă şi ultima dintre feliile pregătite, o puse pe lamă şi o examină cu microscopul de polarizare. La 500 x abia le putea vedea, puncte mici şi negre îngrămădite ici şi colo în interiorul celulelor. Scoase felia, o introduse într-un micro-mortar şi o rupse cu grijă, fărâmiţând-o uşor cu apă până obţinu un praf fin, pe care îl turnă într-un pahar de plastic.

Se duse la dulapul încuiat şi scoase o sticlă cu acid fluorhidric de doisprezece la sută. Nu era prea înţelept din partea ei să lucreze cu o substanţă chimică atât de

puternică – una care putea dizolva sticla – după atâta stres şi nesomn, însă era singurul acid capabil să facă ce voia ea – să dizolve complet mineralul de înlocuire din fosilă fără să atace învelişul de carbon al particulelor Venus. Dorea să elibereze particulele ca să le vadă în întregime.

Duse sticla la nişa chimică filtrantă şi o aşeză în zona marcată cu DOAR PENTRU UTILIZARE FH. Apoi îşi puse ochelarii de protecţie, mănuşile de nitril, un şorţ de cauciuc şi protecţii pentru braţe. Se aplecă la cincisprezece centimetri de nişă ca să-şi protejeze faţa, îl deschise şi începu lucrul, deşurubând capacul şi turnând o cantitate mică de acid în eprubeta de plastic care conţinea fosila măcinată, foarte conştientă că şi cea mai mică picătură ajunsă din greşeală pe pielea ei putea să-i fie fatală. Urmări cum substanţa devenea o ceaţă, apoi un nor, calculând la secundă. Când procesul se termină, diluă rapid în procent de cincizeci la unu pentru a opri reacţia acidă, aruncă excesul şi diluă a doua, apoi a treia oară ca să scape de acid.

Ridică rezultatul la lumină, un strat subţire de sediment mineral pe fundul eprubetei, în care ştia că se aflau cel puţin câteva particule.

Extrase cu o micropipetă aproape toate sedimentele, le uscă, apoi, utilizând tub de separare şi o soluţie de metatungstat de sodiu, separă sedimentele mai uşoare de cele mai grele. După încă o clătire, luă o cantitate mică de particule cu micropipeta şi le lăsă să alunece pe o pantă cu

grătar, particulele aşezându-se în ochiurile acesteia. O numărătoare rapidă la 100 x scoase la iveală aproximativ treizeci de particule Venus, aproape intacte, curăţate de alte particule.

Alese o particulă care părea să se fi conservat mai bine şi mări la 750 x. Particula deveni clară, umplând obiectivul. Melodie o cercetă cu o uimire crescândă. Semăna chiar şi mai mult cu simbolul Venus, o sferă de carbon cu o coadă lungă ieşind din ea, cu o cruce la capăt şi cu terminaţii care semănau cu nişte peri. Deschise agenda ei de laborator şi schiţă un desen.

MC.

Când termină, se lăsă pe spate şi îşi privi desenul. Era foarte surprinsă. Particula nu semăna cu niciun tip de incluziune care se putea cristaliza natural în piatră. De fapt, nu semăna cu nimic din ce văzuse înainte, poate doar cu radiolarul pe care-l examinase timp de două zile ca parte a unui proiect de ştiinţă când era la liceu. Avea, cu siguranţă, origine biologică; de asta cel puţin era sigură.

Melodie scoase vreo şase particule Venus de pe panta cu grătar şi le transferă într-un aparat SEM. Îl amplasă în camera de pregătire în vid, pregătindu-l pentru scanarea la microscopul electronic. Apăsă butonul şi auzi un bâzâit uşor ieşind din aparat, pe măsură ce camera era evacuată.

„E timpul să mă uit mai în detaliu la chestia asta”, îşi

spuse ea.

Capitolul 6

F. P. Masago stătea în sala de computere văruită în alb a mănăstirii, care acum servea drept Staţie de Control de la Sol pentru Predator. Ochii săi erau fixaţi pe un ecran plat care afişa fluxul DLTV din camera principală a Predatorului. Masa de lemn a mănăstirii era plină de echipamente electronice complexe, ghidate de trei operatori. Operatorul central era un controlor de luptă din Comanda Aripii Grupului de Tactici Speciale 615, care purta o cască UAV Flightaim. Consola la care lucra afişa controalele de bază pe care le avea o aeronavă normală: furcă, manetă de gaze, indicator pentru viteza aerului, compas şi altimetru, şi o manetă în stil F-16.

Pentru o clipă, ochii lui Masago se îndepărtară de ecran către cei doi operatori asistenţi CAG/DEVGU. Aceştia lucrau intens, fără să fie atenţi la nimic altceva decât la lumea electronică în care erau absorbiţi. Unul lucra la consola platformă, un şir de ecrane, comutatoare, tastaturi şi cititoare digitale care controlau capacitatea de inspecţie şi recunoaştere ale Predatorului. Acest pachet greu de 250 de kilograme conţinea camere electrooptice şi cu infraroşu, un radar cu apertură sintetică pentru zborul pe vreme rea, două televizoare color DLTV cu zoom variabil şi Spotter de 955 mm şi un radar infraroşu cu rezoluţie înaltă pentru cercetare, cu şase câmpuri de vizualizare, de la 19 mm la

560 mm.

Băieţii se întorseseră cu maşina. Va veni mai târziu şi vremea lor.

Privirea lui Masago se opri spre al doilea controlor. Acesta lucra la cele trei sisteme de ţintă multispectrale ale UAV-ului, cu marcare laser, telemetru, suport electronic şi contramăsuri şi un indicator de ţintă mobil. UAV-ul deja îşi folosise una dintre cele două rachete Hellfire G când îl ucisese pe călugăr.

Atenţia lui Masago reveni la ecranul video. Brusc rămase nemişcat.

— Am văzut ceva. Vocea inexpresivă a unuia dintre operatori murmură în căştile lui Masago.

Masago putea să vadă doi oameni, apoi un al treilea apropiindu-se de ceilalţi doi, la o sută de metri distanţă. La jumătate de kilometru în sus în canion se vedea o siluetă culcată pe spate.

— Măreşte ţinta cea mai sudică la 900 mm, spuse Masago.

Imaginea cea nouă acoperi ecranul. Un bărbat rezemat de peretele canionului. O pată mare de sânge. Era mort. Ştia de călugăr şi de cei doi de la poliţistul Willer. Însă acest bărbat, cel mort, era o necunoscută.

— Micşorează la 240 mm.

Acum vedea din nou cele trei siluete. Cea dinspre nord o luase la fugă. O clipă îi zări chipul alb şi întors. Era băgăreţul de la CIA, aşa-zisul călugăr. Masago se holbă

surprins.

— Se pare că am ratat-o pe domnişoara în robă, murmură către controlorul MTS.

Masago se aplecă asupra imaginii, ca şi când ar fi vrut să-i absoarbă esenţa.

— Dă-mi un detaliu la ţinta din mijloc.

Camera se mişcă, iar chipul bărbatului acoperi ecranul; Broadbent. Bărbatul pe care îl căuta, foarte important pentru plan. Broadbent îl găsise pe prospectorul de dinozauri muribund şi, astfel, avea cele mai mari şanse să cunoască amplasamentul exact al fosilei. După spusele lui Willer, atât soţia lui, cât şi călugărul erau implicaţi, cu toate că nu era prea clar cum se potriveau toate piesele jocului. Nici nu trebuia să fie. Obiectivul lui era simplu: să afle locul în care se afla fosila, să cureţe zona de personal neautorizat, să ia fosila şi să plece. Iar un funcţionar o să pună cap la cap detaliile pentru raportul clasificat retroactiv.

— Micşorează la 160 mm, îi spuse el operatorului de la platformă.

Imaginea de pe ecran se mişcă din nou. Cei trei se întâlniseră şi alergau spre adăpostul oferit de pereţii canionului.

— Activez MTI, spuse controlorul.

— Nu, murmură Masago.

Controlorul îi aruncă o privire nedumerită.

— Am nevoie de aceste ţinte vii.

— Da, domnule.

Masago cercetă canionul. Era adânc de două sute cincizeci de metri, cu pereţi înclinaţi, care se îngusta înainte să se deschidă într-o vale uriaşă de piatră. Cele câteva canioane laterale erau toate înghesuite. Era aproape o zonă blocată şi le oferea o ocazie bună.

— Vezi punctul acela unde se îngustează canionul? La ora două pe ecran.

— Da, domnule.

— Acela e ţinta noastră.

— Domnule?

— Vreau să loveşti peretele canionului astfel încât să dobori suficient material cât să le blochezi drumul înainte. Avem ocazia să-i prindem în cursă.

— Da, domnule.

— Direcţie unu-optzeci, coborâre la două mii, spuse pilotul.

— Urmăresc ţinta fixă. Sunt gata să trag.

— Aşteaptă până îţi dau eu semnalul, murmură Masago în căşti. Stai. Observase deja că avionul teleghidat îşi va greşi ţinta. Apăru muchia canionului şi brusc ţintele dispărură, ascunse după peretele de stâncă de trei sute de metri.

— Ticălosul, murmură pilotul.

— Întoarce-te la direcţie unu-şaizeci, spuse Masago. *Coboară* vehiculul, urmăreşte canionul.

— Or să vadă...

— Asta e şi ideea. Hărţuieşte-i. Sperie-i.

Peisajul se schimbă în timp ce avionul teleghidat se înclină.

— Micşorează la 50 mm.

Peisajul se micşoră şi mai mult, într-un câmp de vedere cu unghi larg. Acum Masago vedea ambele muchii ale canionului. Când Predatorul se întoarse, cele trei ţinte apărură din nou: trei furnici negre alergând la baza pereţilor abrupţi de stâncă ai canionului, îndreptându-se spre vale.

— Ţintă optimă, murmură operatorul.

— Nu încă, murmură Masago. Din unghiul lui larg de vizualizare vedea o cotitură în canion, apoi o fâşie dreaptă de cel puţin patru sute de metri. Era ca şi când ai fi mânat o turmă de gnu din elicopter. Urmări siluetele, care de la acea altitudine păreau să se mişte încet şi neajutorat ca nişte insecte.

Nu prea aveau ce să facă prinşi aşa între stânci înalte de patru sute de metri. Trecuseră de cotitură şi alergau pe fâşia dreaptă, încă lipiţi de peretele canionului, sperând să se ascundă.

— Când tragi, murmură Masago, comută-mi fluxul video la rachetă.

— Da, domnule. Încă e blocat la T.

— Stai...

O perioadă lungă de linişte. Alergau, clătinându-se, vizibil obosiţi. Femeia căzu, apoi fu ajutată de bărbat şi de

călugăr. Acum erau la vreo patru sute de metri de ţintă. Trei sute cincizeci. Trei sute douăzeci şi cinci...

— Foc.

Ecranul se modifică din nou, în timp ce fluxul video se schimbă de la Predator la camera din rachetă, afişând întâi o fâşie de cer gol, apoi pământul învârtindu-se, în final fixându-se pe peretele stâng al canionului, la înălţime. Peretele îşi mări rapid dimensiunea pe măsură ce racheta ţinti cu obiectivul laser. Când racheta aterizã, fluxul fu comutat automat înapoi la camera de televiziune a Predatorului şi reveniră brusc la priveliştea aeriană, privind în jos un nor tăcut de praf care se ridica împreună cu bucăţi de piatră. Siluetele se aruncaseră la pământ. Masago aşteptă. Îşi dorea să-i vadă scuturaţi bine, însă nu morţi.

Mişcarea aerului în canion începu să îndepărteze norul de praf. Apoi siluetele apărură iarăşi, alergând înapoi de unde veniseră.

— Uite cum fug ticăloşii, mârâi controlorul.

Masago zâmbi.

— Adu UAV-ul din nou în sus şi urmăreşte-i. Pregătesc elicopterul. Acum îi avem, trei şobolani prinşi în capcană.

Capitolul 7

Tom alerga chiar în spatele lui Sally, cu zgomotul exploziei încă răsunându-i în urechi şi praful fierbinte adunându-se în canion spre ei. Se opriră o clipă la adăpostul unui perete al canionului. Tom se opri, sprijinindu-se de o stâncă, respirând cu greu, iar Ford li se alătură.

— Ce *dracu'* se *întâmplă...? puf*ni Tom.

Călugărul scutură din cap.

— Ce era chestia aia care trăgea în noi?

— Un avion teleghidat. Încă e acolo sus şi ne urmăreşte, însă nu mai are rachete. Au doar două.

— E incredibil.

— Cred că avionul teleghidat a tras doar ca să blocheze canionul. Vor să ne prindă în capcană.

— *Cine!*

— Mai târziu, Tom. Acum trebuie să scăpăm de-aici.

Tom privi în canion, examinând pereţii ambelor părţi. Ochii i se opriră asupra unei crăpături largi, în pantă, pe al cărei fund se afla un strat de pietriş. Crevasa în pantă oferea o mulţime de puncte de sprijin pentru mâini şi picioare, acolo unde se uniseră stâncile, formând suporţi naturali de urcuş.

— Iată, spuse Tom. Putem să urcăm prin crăpătura aceea. Se întoarse către Sally. Poţi să o faci?

— Să fii sigur.

— Şi tu, Wyman?

— Fără probleme.

— Sunt locuri bune de urcat pe partea dreaptă către marginea aceea.

— Ia-o înainte, spuse Ford.

— Ştii ce se află după asta?

— Nu am ajuns niciodată atât de departe în platourile stâncoase.

Tom îşi privi pantofii italieneşti de patru sute de dolari, distruşi, însă rezistenţi încă. Cel puţin îşi comandase unii cu tălpi de cauciuc. Când ridică din nou privirea, o dâră de praf de la explozie se rostogoli peste ei, aruncând pe cer o mantie de culoarea sulfului.

— Să mergem.

Se prinse de primul punct de sprijin şi se ridică.

— Priviţi unde îmi pun mâinile şi picioarele şi folosiţi aceleaşi locuri. Menţineţi o distanţă de trei metri. Sally, acum tu.

Tom îşi sprijini genunchiul de piatră şi se ridică. Încercă să ignore faptul că îşi simţea gura pungă. Agonia după apă depăşise pragul setei; se transformase în durere fizică.

Era un urcuş dificil şi ameţitor, însă aveau multe puncte de sprijin. Tom urcă metodic, verificând în fiecare minut cum se descurca Sally. Era atletică şi învăţă repede. Ford urca fără teamă, ca o maimuţă; părea să fie născut pentru asta. Pe măsură ce urcau, spaţiul se căsca sub ei, vast şi

înspăimântător. Se cățărau fără frânghii, fără pitoni, fără nimic. Era ceea ce alpiniştii numeau eufemistic „prăpastie fără fund” – cădeai, mureai.

Tom îşi concentră privirea asupra unui perete de stâncă din faţa lui. Depăşise stadiul de oboseală şi intrase pe un teritoriu necunoscut, dincolo de acesta. Ajunseră la o margine mică, se urcară pe ea şi se odihniră. Ford scoase bidonul.

— Oh, Dumnezeule, acolo e apă? întrebă Sally.

— Foarte puţină. Ia două guri.

Sally înşfăcă bidonul cu mâini tremurânde şi bău. I-o pasă lui Tom, care bău şi el. Apa era caldă şi avea gust de plastic, însă lui Tom i se părea lichidul cel mai minunat pe care îl băuse în viaţa lui şi avu nevoie de un efort de voinţă suprem ca să se oprească. Îi dădu bidonul lui Ford, care îl băgă înapoi în rucsac fără să bea.

— Tu nu bei?

— Eu nu am nevoie, răspunse el aspru.

Tom ridică privirea. Încă auzea bâzâitul slab, ca de ţânţar al avionului teleghidat, însă nu îl vedea. Se rezemă din nou de piatră, încă încercând să înţeleagă acel atac.

— Ce dracu’ se întâmplă?

— Chestia aia care ne vânează este un vehicul aerian teleghidat Predator de patruzeci de milioane de dolari, clasificat din cap până în coadă.

— De ce?

Ford scutură din cap.

— Nu sunt sigur.

Căldura radia din peretele canionului. Tom examină restul stâncii de deasupra, alese un traseu şi începu să urce. Ceilalţi îl urmară în tăcere. Acum erau la şaizeci de metri înălţime, însă le era mai uşor să se cațere. După alte cinci minute trecuseră deja de partea cea mai abruptă. Ceea ce urmă fu o cățărare obositoare pe pante cu pietriş. În vârf, Sally se întinse pe piatra plată, cu un oftat, iar Tom se întinse lângă ea. Privi cerul senin şi tăcut, de unde avionul părea că dispăruse.

Ford scoase o hartă jerpelită din buzunar şi o despături.

— Unde suntem? întrebă Tom.

— Am ieşit de pe hartă. O împachetă din nou.

Tom ridică ochii şi examină peisajul care se deschidea în faţa lor. Vârful era un platou alunecos de stâncă, format din gresii găurite şi sculptate de acţiunea vântului şi apei. O parte din zonele mai joase se umpluseră cu nisip adus de vânt, mişcat de curentul constant. Ici şi colo, un ienupăr suflat de vânt atârna din vreo crăpătură. Platoul se termina la vreo jumătate de kilometru distanţă pe cerul albastru. Tom privi cu ochii întredeschişi, să vadă ce se afla în faţă.

— Aş vrea să văd ce e dincolo de muchia aceea. Aici stăm degeaba.

— Stăm degeaba oriunde cu ochiul acela pe cer.

— Încă ne urmăresc? întrebă Sally.

— Poţi să fii sigură. Şi nu mă îndoiesc că vor trimite un elicopter după noi. Aş spune că avem la dispoziţie zece,

douăzeci de minute.

— Asta chiar e o nebunie. Chiar nu ştii ce se întâmplă?

Ford scutură din cap.

— Singurul lucru care îmi vine în minte e acel dinozaur.

— Şi de ce i-ar putea interesa un dinozaur? Mi se pare mai degrabă că un bombardier şi-a pierdut din întâmplare o bombă H sau că un satelit clasificat s-a prăbuşit; ceva de genul ăsta.

Ford scutură din cap.

— Cumva, nu prea cred asta.

— Însă chiar dacă e vorba de dinozaur, de ce să ne urmărească pe noi? întrebă Tom.

— Ca să obţină informaţii.

— Ce informaţii? Habar n-avem unde e.

— Ei nu au de unde să ştie asta. Tu ai agenda, iar eu am imaginea imprimată. Cu oricare dintre astea l-ar putea găsi în câteva zile.

— Şi ce vor face cu noi după ce le dăm informaţiile?

— Ne vor ucide.

— Nu crezi asta.

— Nu o cred, Tom. O ştiu. Deja au încercat să mă ucidă pe mine.

Ford se ridică în picioare, iar Tom îl urmă cu greutate şi o ajută şi pe Sally să facă acelaşi lucru. Călugărul porni pe platoul de piatră în ritmul său rapid obişnuit, ştergând pământul cu roba maro la fiecare pas, îndreptându-se spre capătul celălalt.

Capitolul 8

Rotoarele se învârteau deja când Masago sări în elicopter, protejându-şi faţa de praf şi pietriş. Trecu pe lângă cei şapte membri ai CAG/DEVGU care se ocupau de operaţiune şi se aşeză pe un scaun din faţă, cu vedere spre spate. Comandantul echipajului îi dădu o pereche de căşti cu microfon, conectate la tavan cu un fir negru. Şi le potrivi pe cap şi reglă microfonul, în timp ce elicopterul decolă şi îşi luă zborul, cu uşile încă deschise, trecând pe lângă muchia superioară a canionului şi peste aflorimente şi platouri, trecând din când în când pe lângă fisura largă a vreunui canion, care cobora până în pământ. Soarele bătea aproape perpendicular, iar peisajul de dedesubt părea roşu şi fierbinte.

Pe podeaua cu mochetă a elicopterului, Masago desfăşură o hartă U.S.G.S. Cu scară 1: 24.000 a zonei ţintă. Încă prefera hărţile imprimate în defavoarea celor electronice GPS; cumva, hârtia îi dădea sentimentul de peisaj pe care versiunea electronică nu reuşea să-l redea. Imaginile din avionul teleghidat, învârtindu-se invizibil de la o înălţime de la peste şapte mii de metri, arătau că obiectivele reuşiseră să urce prin canion şi se îndreptau spre o vale adâncă şi complexă de dincolo de acesta. Era un loc îngrozitor să cauţi pe cineva, însă, pe de altă parte, avea avantajul că era o zonă bine definită, al cărei

perimetru putea fi securizat.

Când Masago termină de marcat harta cu creionul roşu, i-o întinse şefului de echipă, sergent Anton Hitt, clasa întâi. Hitt examină harta în tăcere şi începu să însemneze punctele marcate pe hartă pe unitatea lui GPS. Bărbaţii primiseră ordinul de patrulă final chiar înainte de decolare, fără vreun comentariu sau dificultate, mai ales atunci când Masago îi instruise asupra posibilei necesităţi de a ucide civili americani. Bineînţeles, le spusese că era vorba de bioterorişti care aveau în posesia lor un microb care putea aduce apocalipsa. Cei mai mulţi nu ştiau să facă faţă unor adevăruri complexe; era mai bine să simplifice.

Îl urmări pe Hitt la lucru. Comandantul era un afro-american care nu vorbea prea mult, cu o condiţie fizică excelentă, cu o frunte înaltă, ochi căprui şi limpezi şi foarte rezervat. Era îmbrăcat în costum de camuflaj şi bocanci de luptă, purta un M4 cu compartimente pentru 6.8SPC, echipat cu câmpuri de vizibilitate Aimpoint. Mai avea un revolver Ruger 22 Magnum, o alegere excentrică pentru un soldat din trupele speciale, însă una pe care Masago o aproba. Ca lamă fixă avea un Trace Rinaldi, altă alegere care spunea multe despre el. Masago îi permisese lui Hitt să ia deciziile legate de echipament, iar sergentul hotărâse că oamenii lui trebuiau să fie uşori şi rapizi, fără muniţie suplimentară, doar cu bidoane de un litru, fără grenade sau cartuşe în plus şi fără armura Kevlar obişnuită. Şi fără arme automate. La urma urmei, nu era vreo operaţiune în

Mogadishu, cu băieţi răi ieşind din toate casele.

Când termină, Hitt îi dădu înapoi harta lui Masago.

— Cei patru bărbaţi pe care îi lăsăm la sol nu trebuie să menţină liniştea radio. Amenajăm un perimetru în jurul obiectivelor şi îl ţinem strâns. E un plan simplu. Îmi plac lucrurile simple.

Masago aprobă din cap.

— Vreo întrebare de final? spuse Masago.

Hitt scutură din cap.

— Sergent Hitt, întrebă Masago încet, va veni timpul în care vă voi cere să ucideţi mai mulţi cetăţeni americani dezarmaţi. Aceşti indivizi sunt prea periculoşi ca să-i dăm pe mâna tribunalului. Aveţi vreo problemă cu asta?

Hitt îşi întoarse încet ochii limpezi spre Masago.

— Sunt soldat, domnule. Eu urmez ordinele.

Masago se aşeză din nou, cu braţele încrucişate. Generalul Miller avusese dreptate la urma urmei – Hitt era bun.

Elicopterul hurui, apoi Hitt îşi verifică GPS-ul şi îi arătă unuia dintre membri.

— Halber, avertizare de zece minute până la punctul de aterizare Tango.

Bărbatul, în vârstă de vreo douăzeci de ani, chel, dădu din cap şi îşi mai verifică încă o dată arma. Continuară să zboare, de-a lungul unui canion lung şi adânc care ducea la valea spre care se îndreptau obiectivele, în timp ce umbra elicopterului şerpuia în sus şi în jos direct dedesubt. Era un

peisaj ca de iad, erodat, o rană deschisă pe faţa pământului, iar Masago abia aştepta să se întoarcă la verdeaţa umedă şi caldă din Maryland.

— Avertizare de cinci minute, spuse Hitt.

Pave Hawk se înclină, coti după un afloriment de piatră şi zbură pe sub coastă, coborând într-un loc în care un canion lateral dădea în badlands. Halber se ridică şi se fixă în plasă.

Frânghia, care era strânsă în faţa uşii deschise, fu împinsă afară. Halber o prinse şi coborî, dispărând din raza vizuală.

O clipă mai târziu, frânghia fu trasă în sus, iar elicopterul se înălţă.

— Sullivan. Hitt indică spre alt bărbat. Punctul de coborâre Foxtrot, opt minute.

Elicopterul îşi mări din nou viteza deasupra deşertului roşu. La nord, Masago văzu conturul neregulat al unui şuvoi vechi de lavă; iar în extremitatea dreaptă câteva dealuri împădurite se ridicau până la linia unor vârfuri acoperite cu zăpadă. Deja cercetase îndeajuns de bine ţinutul.

— Sullivan, avertizare de un minut.

Sullivan îşi termină verificarea armei, se ridică şi prinse plasa, în timp ce elicopterul coborî, apoi frânghia fu aruncată din nou în afară, iar bărbatul dispăru.

După cinci minute încheiară şi a patra şi ultima lăsare la sol, apoi elicopterul se îndreptă spre zona de aterizare din valea aflată în capătul marii fisuri marcate pe hartă cu

numele de „Canionul Tiranozaurului”.

Capitolul 9

Ford ajunse primul la margine şi privi în jos în vale. Îşi dădu seama şocat că dăduseră un ocol locului şi merseseră până la capătul celălalt al Cimitirului Diavolului. Îl uimea că, în ciuda experienţei lui în sălbăticie şi a felului cum cunoştea deşertul, peisajul era atât de complex, încât îl determinase să facă un ocol. Scoase harta, o verifică şi văzu că tocmai intraseră în zonă pe la nord-vest.

Privi în jur, aşteptându-se dintr-o clipă în alta să vadă un punct negru la orizont şi să audă sunetul familiar al unei aeronave cu elice apropiindu-se.

În viaţă trecuse prin destule situaţii periculoase, însă niciuna ca aceea. Înainte, întotdeauna avea *informaţii;* acum opera orbeşte. Ştia doar că propriul guvern încercase să-l ucidă.

Ford se opri, aşteptându-i pe Tom şi Sally să-l prindă din urmă. Erau uimitor de rezistenţi, dacă punea la socoteală faptul că amândoi erau răniţi, obosiţi şi foarte deshidrataţi. Când vor atinge punctul limită, se vor opri indiferent unde s-ar afla. Acesta putea veni sub forma oboselii de la căldură, a hipertermiei, în care corpul îşi pierdea controlul asupra propriei abilităţi de a-şi menţine temperatura. Ford o văzuse o dată în junglele din Cambodgia; omul care-l însoţea încetase brusc să mai transpire; temperatura îi urcase la 41 de grade, intrase în convulsii atât de mari încât

îşi scosese dinţii, iar în cinci minute murise.

Cercetă cu ochii întredeschişi lumina puternică. Munţii erau la douăzeci şi patru de kilometri distanţă într-o parte, iar râul la treizeci şi doi de kilometri pe partea cealaltă. Le rămăsese foarte puţină apă şi temperatura depăşea treizeci şi şapte de grade. Chiar şi fără urmăritori ar fi fost în mare pericol.

Ford privi stânca, cu un sentiment tot mai apăsător de disperare.

— Există un drum posibil pe care să coborâm, spuse Tom de la margine.

Ford se opri şi privi crăpătura verticală înfiorătoare. Un sunet slab se auzi din depărtare. Se opri, cercetă orizontul şi zări pata la doi, trei kilometri distanţă. Nici nu mai era nevoie să verifice cu binoclul: ştia ce era.

— Să mergem.

Capitolul 10

Melodie Crookshank privea lung imaginea SEM tridimensională a particulei Venus pe ecranul video, cu un sentiment de înfiorare. Avea o vechime de şaizeci şi cinci de milioane de ani şi totuşi arăta perfect, ca şi când ar fi luat naştere cu doar o zi în urmă. Imaginea SEM era mult mai clară decât oricare alta posibilă cu un microscop mic şi afişa particula în mare detaliu – o sferă perfectă, din care ieşea un tub, cu o cruce la sfârşit, ca vergile unei corăbii. Crucile aveau structuri complicate la capăt, mănunchiuri de tubuli care semănau cu floarea cu seminţe a unei păpădii.

O analiză de difracţie cu raze X confirmă ceea ce bănuise ea, că sfera de carbon era ceea ce chimiştii numeau o fulerenă sau „moleculă de carbon în formă de minge” – o carcasă goală de atomi de carbon cu legătură dublă, aranjaţi ca un dom geodezic Buckminster Fuller. Aceste molecule fuseseră descoperite recent şi se găseau rar în stare naturală. De obicei erau mici; aceasta era uriaşă. Caracteristica principală a unei molecule de carbon în formă de minge consta în faptul că era aproape indestructibilă; tot ce se afla în interiorul ei era sigilat perfect. Doar enzimele cele mai puternice manipulate în laborator o puteau deschide.

Şi exact asta făcuse Melodie.

În interiorul sferei găsi un amestec uimitor de minerale,

printre care o formă neobişnuită de feldspat plagioclaz, NaQ 5Ca0 5Si3A108 dopat cu titan, cupru, argint şi ioni de metal alcalin; în esenţă un amestec complex de ceramice dopate, oxizi metalici şi silicaţi. Tubul care se extindea pe diagonală din moleculă părea să fie un nanotub uriaş de carbon cu o cruce de care erau ataşate grupuri laterale care conţin un amestec de compuşi ceramici şi oxizi metalici.

Foarte ciudat.

Desfăcu o cutie de Dr. Pepper caldă şi se rezemă, sorbind meditativ. După ce cadavrul lui Corvus fusese scos de acolo, în laborator se lăsase o linişte de mormânt, chiar şi pentru o zi de duminică. Oamenii se fereau. Asta îi aminti din nou ce puţini prieteni avea în muzeu. Nimeni nu sunase să vadă cum se simţea, nimeni nu o invitase la prânz sau să bea ceva mai târziu ca să se înveselească. În parte era vina ei, căci rămăsese în laboratorul din subsol ca o călugăriţă sechestrată. Însă în cea mai mare parte motivul fusese statutul ei umil şi acel miros al eşecului care se ţinea scai de ea, biata doctorandă care trimitea CV-uri de cinci ani.

Însă toate astea aveau să se schimbe.

Deschise câteva dintre imaginile anterioare ale particulei, pe care le surprinsese pe CD, căutând mai multe dovezi ca să susţină o teorie ce începea să i se dezvolte în minte. Observase că particulele Venus păreau să fie adunate în nucleele celulelor. Când examină o parte dintre imaginile pe care le capturase anterior pentru Corvus,

observă un detaliu semnificativ – multe dintre celulele în care apăreau particulele erau alungite. Mai mult decât atât, multe dintre particule păreau să locuiască în perechi de celule, una lângă alta. Cele două observaţii aveau legătură, iar Melodie le asocie imediat. Avu o senzaţie înţepătoare în ceafă. Era uimitor că nu-şi dăduse seama mai devreme. Particulele se aflau în mare parte în interiorul celulelor care treceau prin procesul de mitoză. Cu alte cuvinte, particulele Venus infectaseră celulele dinozaurului şi *declanşaseră* diviziunea celulară. Multe virusuri moderne făceau acelaşi lucru; aşa îşi ucideau în cele din urmă gazda – cu cancer indus viral.

În 1925, paleontologul Henry Fairfield Osborn, care lucrase şi el în acest muzeu, fusese cel care presupusese prima dată că extincţia în masă a dinozaurilor fusese provocată de o epidemie asemănătoare Ciumei Negre, care cuprinsese toate continentele. Robert Bakker, în cartea lui *Erezii despre dinozauri,* elaborase teoria. Venise cu teoria că extincţia în masă putea fi explicată prin erupţii de microbi străini care „o luaseră razna” în rândul dinozaurilor. Aceşti microbi „străini” preveniseră din unirea Asiei şi Americii de Nord. Ca specie amestecată, aceştia răspândiseră germeni noi. Cartea lui Bakker fusese publicată cu aproape douăzeci de ani în urmă, iar pe măsură ce teoria impactului asteroidului drept cauză a extincţiei fusese general acceptată, cea a lui Bakker fusese treptat uitată.

Acum se părea că, la urma urmei, Bakker avusese dreptate, într-un fel.

Dinozaurii *fuseseră* uciși de o epidemie, îşi spuse Melodie, în timp ce privea microbul vinovat. Însă epidemia nu fusese declanşată de unirea treptată a continentelor. Fusese declanşată de impactul însuşi. Ciocnirea asteroidului cu Terra provocase în toată lumea incendii în păduri, întuneric, foamete, pierderea catastrofală a habitatelor. Calculele demonstraseră că pământul fusese întunecat ca noaptea timp de luni întregi după aceea, iar aerul se umpluse cu funingine şi praf înecăcios, iar ploaia fusese atât de acidă, încât dizolvase stâncile. Impactul asteroidului crease condiţiile perfecte pentru răspândirea masivă a bolii printre supravieţuitori; peisajul fusese probabil plin de animale moarte sau muribunde, în timp ce celelalte erau înfometate, arse, rănite, cu sistemul imunitar distrus. În acele condiţii, o epidemie devastatoare nu ar fi fost doar posibilă... ar fi fost ine*vitabilă. Ast*eroidul ucisese cea mai mare parte a dinozaurilor; iar epidemiile care urmaseră le uciseseră pe celelalte.

Teoria ei mai avea o surpriză – una mare. Melodie încă nu era decisă dacă nu cumva era prea nebunească să o adauge în lucrarea ei, dacă nu cumva era produsul a cincizeci de ore de nesomn. Surpriza era asta: particula Venus nu părea să fi fost o formă de viaţă terestră. Părea *extraterestră.*

Poate, doar poate, particula Venus sosise *cu* asteroidul.

Capitolul 11

Masago sări din elicopter, iar zgomotul elicelor răsuna deasupra capului său. Ieşi din zona de aterizare şi cercetă cu privirea badlandsul. Avionul teleghidat Predator indica faptul că ţintele coborâseră de pe marginea platoului de deasupra în acea vale fără nume. Elicopterul aterizase în mijlocul văii, în punctul central spre care se îndreptau cei patru bărbaţi care formau perimetrul.

Hitt veni lângă el, urmat de ultimii doi bărbaţi din echipaj, soldaţii clasa întâi Gowicki şi Hirsch. Terenul era dificil şi complex, însă ţintele lor erau mai mult sau mai puţin prinse în capcană în vale, blocate de stânci. Cei patru bărbaţi fuseseră coborâţi în singurele patru puncte de ieşire existente, iar spaţiul se îngusta. Acum, tot ce rămăsese de făcut era ca Hitt şi cei doi oameni ai săi să îi scoată la suprafaţă. Ţintele nu aveau şanse – nici măcar una – de scăpare.

Comandantul echipajului şi cei doi specialişti deja descărcaseră totul, îşi luaseră echipamentul şi lucrau cu GPS-urile, în timp ce murmurau pe frecvenţa echipajului către membrii echipei care executau mişcarea de prindere.

— Mişcaţi-vă, spuse Masago.

Hitt făcu un semn cu capul, apoi unul cu mâna, iar oamenii săi se aşezară în formaţiune triunghiulară, cu vârful ascuţit în urmă. După cum era plănuit, Masago se

afla la vreo o sută de metri în spate, cu arma lui obişnuită, o Beretta 8.000 Cougar, într-un toc de umăr. Soldatul clasa întâi Gowicki şi sergentul Hitt mergeau în paralel, Hirsch era „tras”, iar împreună înaintară precauţi prin albia secată către zona în care fugiseră cei trei, după indicaţiile avionului teleghidat. Masago căută urme prin nisip, însă nu zări vreuna. Era doar o chestiune de timp.

Înaintară prin albie până când aceasta se lăţi şi se împărţi. Aici se opriră, dar Hitt urcă şi cercetă din nou. Câteva minute mai târziu coborî şi dădu scurt din cap, apoi continuară către un şir de stânci asemănătoare unor ciuperci.

Nu scoaseră niciun cuvânt. Se răspândiră când albia se nivelă şi înaintară spre pădurea ciudată de pietre înalte, intrând în curând în umbra ei.

— Am aici o urmă, se auzi vocea murmurată a lui Gowicki.

Masago îngenunche. Urmele erau proaspete, lăsate de un bărbat în sandale; călugărul. Se uită cu atenţie şi le găsi şi pe celelalte. Ale unei femei, de dimensiune mai mică, 36 sau 37, şi ale unui bărbat, probabil 45. Se mişcaseră repede. Ştiau că erau vânaţi.

Hitt îi conduse mai adânc prin umbra pietrelor. Masago era sigur că nu aveau cum să încerce să-i prindă în ambuscadă: ar fi fost sinucidere curată să încerce să atace un grup de militari doar cu câteva pistoale, asta dacă le aveau şi pe acelea. O să rămână la pământ şi vor fi traşi

afară. Curând, prima etapă a operaţiunii se va termina.

Ajunseră într-un loc în care stânci uriaşe se sprijineau una de cealaltă, făcându-i să se târască printr-o gaură de dedesubt. Hitt aşteptă până ce Masago îi ajunse din urmă. Arătă spre câteva urme proaspete în nisipul tare. Trecuseră pe acolo, însă foarte de curând.

Masago dădu din cap.

Hitt deschise drumul, lăsându-se în patru labe. Masago trecu ultimul. Când se ridică, văzu că zona se aglomera, cu stânci înalte care urcau precum scările din toate părţile. Îşi cercetă o clipă harta. Cei pe care îi urmăreau păreau să fi dispărut într-un canion lateral, o fundătură, prin care nici măcar ei nu aveau cum să urce.

Masago murmură în cască:

— Am nevoie de ei vii până obţin informaţiile pe care le vreau.

Capitolul 12

— Aşteptaţi aici, spuse Ford. Mă duc sus să arunc o privire.

Tom şi Sally se odihniră în timp ce Ford se căţără pe un bolovan să cerceteze terenul. Erau în inima ţinuturilor sterpe, presărate cu stânci cu forme bizare. Văzuseră elicopterul aterizând la mai puţin de doi kilometri în mijlocul văii, iar Ford era sigur că le luaseră urma. Şi mai ştia, din antrenamentul său la CIA, că cel mai probabil lăsaseră oameni la punctele de ieşire, care se vor îndrepta spre ei să-i prindă. Singura lor şansă era să găsească un traseu neaşteptat ca să iasă din canion; sau o ascunzătoare.

Privi către capătul îndepărtat al canionului. Câteva dealuri cenuşii şi golaşe făceau loc altui grup de stânci, ce păreau un şir de călugări cu glugă. La câţiva kilometri distanţă se înălţau alte stânci purpurii, ca nişte scări ce duceau spre alt platou. Dacă ar fi putut să se strecoare pe acolo, poate ar reuşi, însă locul nu arăta prea promiţător. Privi în jos la Sally şi Tom. Amândoi erau deja slăbiţi şi nu credea că o să mai reziste mult. Trebuiau să găsească un loc pe pământ.

Coborî.

— Ai găsit ceva? întrebă Tom.

Ford scutură din cap, căci nu voia să-i bage în asta.

— Să mergem mai departe.

Îşi continuară drumul prin albie şi intrară în pădurea de stânci înalte. Căldura toridă se adunase în spaţiul închis. Merseră mai departe, căţărându-se pe stânci căzute şi strecurându-se printre bolovani de gresie, uneori în soare, alteori la umbră, intrând cât de adânc puteau în masa de roci. Uneori, stâncile se înclinau atât de mult una de alta, încât fură nevoiţi să meargă în patru labe ca să treacă.

Brusc, se treziră în faţa unei stânci care se curba pe ambele laturi, formând un fel de amfiteatru. În capătul mai îndepărtat, la aproximativ cincisprezece metri deasupra fundului canionului, un curs de apă de mult secat scobise o peşteră. Ford vedea gropiţele din stâncă, mici depresiuni unde vechii indieni anasazi săpaseră o potecă foarte îngustă în peşteră.

— Hai să vedem ce e acolo, spuse Ford.

Se îndreptară spre baza stâncii, iar Tom examină vechea potecă îngustă. Ridică privirea.

— Wyman, aici ne vor găsi, spuse Tom.

— Nu avem altă opţiune. Poate că peştera duce undeva. Şi ***poate*** ne vor rata, dacă ne ştergem urmele.

Tom se întoarse spre Sally.

— Tu ce crezi?

— Eu nu mai pot să gândesc.

— Aşa facem.

După ce îşi şterseră urmele cât putură de bine, urcară pe potecă. Nu era un urcuş dificil şi în câteva minute ajunseră în peşteră. Ford se opri şi îşi trase sufletul. Şi el se

apropia de capătul puterilor şi se întreba cum de Sally şi Tom mai erau în stare să meargă. Amândoi arătau îngrozitor. Oricare ar fi fost deznodământul, peştera aceea era capătul drumului lor.

Peştera avea forma unui dom de catedrală înalt, cu o podea netedă de nisip şi pereţi de gresie care se curbau în sus. Lumina soarelui, care bătea pieziş de afară, umplea încăperea cu o lucire roşiatică, iar aerul mirosea a praf şi a vechi. Un bolovan uriaş stătea în capătul peşterii, probabil căzut din tavan cu ani-lumină în urmă, tocit şi rotunjit de acţiunea apei care pătrundea printr-o reţea de fisuri din acoperiş.

Când ajunseră şi mai adânc în peşteră, trecură pe lângă o colonie de vrăbii de deşert care stăteau în cuiburi, dar care dispărură în umbrele de deasupra în ţipete ascuţite.

— Probabil peştera se continuă în spatele stâncii aceleia mari, spuse Ford.

Se îndreptară spre capătul peşterii şi se apropiară de stânca dislocată.

— Uite, spuse Tom. Urme de paşi.

Nisipul fusese netezit cu grijă, însă în gaura dintre stâncă şi peretele peşterii văzură urme lăsate de un bocanc.

Se strecurară prin gaură şi intrară în partea din fund a peşterii, în spatele bolovanului masiv.

Ford se întoarse şi atunci îl văzu, marele tiranozaur, cu fălcile şi membrul anterior ieşind din stâncă. Nimeni nu

scoase o vorbă. Era o privelişte extraordinară. Animalul arăta ca şi când ar fi dus o luptă pe viaţă şi pe moarte să scape, să se elibereze din acel mormânt de piatră. Dinozaurul zăcea culcat pe o parte, însă înclinaţia stâncii căzute îl fixase aproape în picioare, amplificând iluzia grotescă de viu. Privindu-l, Ford aproape că putea simţi ultimul moment zbuciumat din viaţa animalului.

Se apropiară în tăcere de baza stâncii. Pe nisip zăceau împrăştiate câteva lucruri desprinse din fosilă, printre care un dinte lung şi negru, de forma unui iatagan. Tom îl ridică, îl cântări, îşi trecu degetul mare peste marginea interioară cu striaţii. Fluieră încet şi i-l întinse lui Ford.

În mâna lui era greu şi rece.

— Incredibil, murmură el, privind din nou la monstrul uriaş, dar tăcut.

— Priveşte asta, spuse Tom, arătând spre câteva artefacte, îngropate parţial în nisip; mai multe statui vechi cioplite în lemn. Îngenunche şi îndepărtă nisipul, descoperind mai multe statui şi o oală mică plină cu vârfuri de săgeţi.

— Ofrande, spuse Ford. Asta explică poteca indiană de aici. *Venerau* monstrul. Şi nu e de mirare.

— Ce e asta?

Tom indică spre un obiect de metal care ieşea din nisip. Dădu nisipul deoparte şi scoase la iveală o cutie de conserve, pe care o ridică şi îi desfăcu capacul. În ea era o pungă sigilată în care se afla un teanc de scrisori, puse în

plicuri, datate şi adresate lui „Robbie Weathers”. Pe prima scria:

Pentru fiica mea, Robbie. Sper să îţi placă povestea asta.

Tiranozaurul e al tău. Cu dragoste, tata.

Fără să scoată o vorbă, Tom rulă din nou scrisorile şi le aşează la loc în cutie.

Sally, care stătea mai departe, lângă intrarea în peşteră, exclamă:

— Voci!

Ford tresări, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Trebuie să ne ascundem. Să vedem cât de departe duce peştera.

Tom scoase lanterna pe care încă o avea la el şi îi îndreptă raza spre capătul peşterii. Cu toţii priviră tăcuţi. Peştera se termina cu o crăpătură îngustă, făcută de apă, mult prea îngustă ca să poată trece o persoană. Ridică raza lanternei, apoi cercetă în jur.

— Am ajuns într-un punct mort, spuse Ford încet.

— Deci asta e? spuse Sally. Ce facem acum? Ne predăm? Ford nu răspunse. Se duse rapid spre gura peşterii, se lipi de perete şi trase cu ochiul. Reveni după o clipă.

— În canionul de dedesubt sunt trei soldaţi şi un civil. Tom se duse şi el la intrare şi privi în micul amfiteatru.

Doi bărbaţi cu puşti de asalt, îmbrăcaţi în costum de camuflaj, mergeau dedesubt. Apăru şi un al treilea, apoi al

patrulea. Bărbaţii cercetau pământul de pe care îşi şterseseră urmele. Unul indică spre peşteră.

— Asta a fost, spuse Ford încet.

— La dracu’. Tom scoase arma din pungă, o încărcă, mai băgă câteva gloanţe pe care le avea în plus, apoi o aşeză la loc. Ridică fruntea şi îl văzu pe Ford scuturând din cap.

— Să tragi în soldaţii ăia înseamnă sinucidere instantanee.

— Nu cedez fără luptă.

— Nici eu. Ford se opri, cu faţa aspră adâncită în gânduri. Ca şi când n-ar fi ştiut ce face, scoase dintele de dinozaur din buzunar şi îl cântări. Apoi îl strecură la loc.

— Tom, ai agenda? Tom o scoase.

— Dă-mi-o. Şi arma.

— Ce vrei să...

— Nu am timp de explicaţii.

Capitolul 13

Masago văzu de jos cum Hitt şi ceilalţi doi soldaţi ajunseră pe muchia pantei abrupte de gresie şi se lăsară la pământ chiar sub buza peşterii, răspândindu-se ca să-i împresoare pe cei dinăuntru din trei unghiuri. Era o manevră clasică, poate puţin exagerată, luând în considerare faptul că ţintele cel mai probabil nu aveau arme.

Când ajunseră pe poziţii se auzi vocea lui Hitt, nu tare, însă foarte autoritară.

— Sunteţi în peşteră. Avem mai multe arme şi mai mulţi oameni. Intrăm. Nu mişcaţi şi ţineţi mâinile la vedere.

Masago urmărea neobişnuit de agitat ceea ce se întâmpla.

Hitt se ridică, expunându-se ţintelor nevăzute dinăuntru. Ceilalţi doi rămaseră să îl acopere.

— Aşa. Cu mâinile ridicate. Nimeni nu o să păţească nimic. Le făcu semn celorlalţi doi soldaţi, care ieşiră la vedere.

Se terminase. Cele trei obiective stăteau în picioare în zona centrală deschisă a peşterii, cu mâinile ridicate.

— Acoperiţi-mă.

Hitt se apropie de ei şi îi pipăi de sus până jos, ca să se asigure că nu erau înarmaţi. Vorbi în staţie.

— Domnule, am securizat peştera. Acum puteţi veni. Masago prinse primul punct de sprijin şi se ridică, iar în câteva minute ajunse la gura peşterii, privindu-i pe trei dintre cei mai jalnici ticăloşi pe care-i văzuse în ultimul timp: călugărul, Broadbent şi soţia lui.

— Nu au arme? Hitt aprobă din cap.

— Caută-i din nou. Vreau să văd tot ce au asupra lor. Totul. Să întindă aici pe nisip în faţa mea.

Hitt făcu un semn din cap către unul dintre soldaţi, care începu să caute acel grup deplorabil. Apărură o lanternă, portofele, chei, un permis de conducere, toate aliniate cu grijă pe nisip. Rucsacul călugărului conţinea un bidon gol, chibrituri, câteva cutii de conserve goale şi alte obiecte de campare.

Ultimul lucru care ieşi la iveală fusese ascuns în roba călugărului.

— Ce dracu’ e asta? întrebă soldatul, ridicând obiectul.

— Adu-mi-l mie, spuse Masago, fără să-şi schimbe expresia. Băiatul i-l întinse. Masago se holbă la dintele zimţat, îl întoarse, îl cântări.

— Tu. Arătă spre călugăr. Tu trebuie să fii Ford. Călugărul dădu din cap aproape imperceptibil.

— Fă un pas în faţă.

Călugărul făcu un pas mic spre el. Ridică dintele.

— Deci, l-ai găsit. Ştii unde se află.

— Corect, spuse călugărul.

— O să îmi spui unde este.

— Sunt singurul care are informaţia pe care o doreşti. Şi nu vorbesc înainte să îmi răspunzi tu mie la întrebări.

Masago scoase arma Beretta, îndreptând-o spre Ford.

— Spune-mi.

— Să te ia dracu’.

Masago trase, iar glonţul trecu pe lângă urechea lui Ford. Călugărul nu se mişcă nici măcar cu un milimetru.

Masago coborî arma. Bărbatul acela nu putea fi intimidat; vedea asta.

— Ucide-mă şi nu vei găsi niciodată dinozaurul. Niciodată.

Masago zâmbi uşor.

— Bine; ai dreptul la o întrebare.

— De ce vrei dinozaurul?

— Conţine particule infecţioase foarte periculoase, care pot fi transformate într-o armă de terorism biologic.

Călugărul îi cântări cuvintele. Nu avea de gând să spună mai mult: nimic care ar putea contrazice ordinul de patrulă pe care îl distribuise oamenilor săi.

— Numele detaşamentului tău?

— Deja sunt două întrebări.

— Atunci poţi să te duci la dracu’, spuse călugărul.

Masago făcu un pas rapid înainte şi îl lovi pe călugăr cu pumnul în plexul solar; bărbatul căzu în nisip ca un sac de ciment. Masago puse piciorul pe el, în timp ce călugărul tuşi, se ridică în genunchi, cu mâinile cufundate convulsiv în nisip, săpând într-un mare efort de a se ridica.

— Dinozaurul, domnule Ford: unde este?

— Apă... vă rog.

Masago scoase bidonul şi îl scutură provocator.

— Când o să aud unde e dinozaurul. Deşurubă capacul şi se aplecă spre călugărul care tremura, abia reuşind să stea în patru labe.

Călugărul sări ca un şarpe în atac. Mâna îi ieşi din nisip, ţinând pe neaşteptate o armă. Înainte ca Masago să poată reacţiona, braţul stâng al lui Ford se încleştase în jurul gâtului său şi îl trăgea înapoi. Masago simţi arma în ureche, iar braţele îi erau ţintuite la spate, fără să poată ajunge la Beretta.

— Acum, spuse Ford, folosindu-l pe Masago ca scut în timp ce le vorbi soldaţilor, acest om ne va spune ce se întâmplă de fapt; sau va muri.

PARTEA A ŞASEA

COADA DIAVOLULUI

Sfârşitul a venit într-o după-amiază obişnuită de iunie. Căldura se lăsase peste pădure ca o pătură, frunzele atârnau, iar tunetele se auzeau dinspre apus.

Ea alerga prin pădure, vânând.

Nu observă printre copaci lumina puternică apărută brusc la sud. Lumina înflorea în tăcere, o lucire galbenă care se ridica pe cerul de un albastru

deschis.

Pădurea rămânea tăcută, vigilentă.

Şase minute mai târziu, pământul se zgudui violent, iar ea se ghemui ca să-şi păstreze echilibrul. În mai puţin de treizeci de secunde cutremurul încetă, iar ea îşi continuă vânătoarea.

După alte opt minute pământul se zgudui din nou, de data aceasta clătinându-se şi unduindu-se ca şi când ar fi făcut valuri. Atunci observă şi ea strălucirea galbenă neobişnuită care continua să se mărească la linia sudică a orizontului, aruncând încă un set de umbre printre trunchiurile mari ale copacilor. Pădurea se lumină, iar ea simţi o sursă de căldură copleşitoare în coaste, venind din sud. Se opri din vânătoare, atentă, însă fără să se neliniştească.

După douăsprezece minute auzi un vâjâit, ca un vânt uriaş care se apropia. Acesta se transformă într-un muget şi brusc, copacii se îndoiră, iar pădurea răsună de trosnetul puternic al trunchiurilor. Ceva care nu era nici vânt, nici sunet, nici presiune, ci o combinaţie între toate trei, o apăsă cu o forţă imensă, aruncând-o la pământ, unde fu acoperită de vegetaţia care zbura, de crengi, crenguţe şi trunchiuri de copaci.

Zăcea acolo, uimită şi îndurerată, apoi instinctul îi porunci să se ridice, să se ridice şi să lupte. Se

rostogoli se ridică şi se ghemui înfruntând furtuna, furioasă, pufnind şi mugind la uraganul de vegetaţie care o asalta.

Treptat, vântul se domoli lăsând pădurea distrusă iar în liniştea aceea, un sunet nou începu să crească în intensitate, un murmur misterios, aproape ca un cântec. O fâşie strălucitoare sclipi pe cer, apoi alta, apoi încă una, explodând în peisajul devastat, până ce se transformară toate într-o ploaie de joc. Mugetele şi zbieretele confuze şi îngrozite ale animalelor se înălţau din toate direcţiile ca un refren al fricii. Turme de animale mici alergau încoace şi încolo prin peisajul dezolant, în vreme ce ploaia se înteţea.

O turmă de coelophysis neatenţi alergau spre ea, iar ea îşi mişcă spre ei capul mare, prinzându-i din mers, sfâşiind şi apucând, lăsând pământul presărat cu membre, trupuri şi cozi răsucite şi contorsionate. Mânca fără grabă, pufnind din când în când cu furie spre ploaia de foc, care în curând se transformă într-o alunecare uşoară de pietriş din cer. Termină de mâncat şi se odihni cu mintea goală. Nu observă că soarele dispăruse şi că cerul îşi schimba culoarea din galben în portocaliu şi în final, în roşu aprins, intensificându-se odată cu fiecare clipă, radiind căldură de peste tot şi totuşi de nicăieri. Aerul însuşi devenea tot mai fierbinte până când ajunse să

depăşească cea mai ridicată temperatură pe care o cunoscuse ea vreodată.

Căldura o îmboldi la acţiune, la fel şi rănile dureroase de pe spatele ei. Se ridică, se îndreptă spre mlaştina de chiparoşi şi la balta ei obişnuită, se ghemui şi se rostogoli, acoperindu-se cu nămol negru şi răcoros.

Treptat, totul deveni negru. Mintea i se relaxă. Totul era bine.

Capitolul 1

Melodie Crookshank termină de organizat în format HTML datele pe ecranul computerului său, trunchiind imagini, scriind legende şi făcând câteva editări de final la articolul scurt pe care îl scrisese într-un acces de activitate furibundă. Deja îşi pierdea energia – şaizeci de ore de nesomn – însă mai rezista şi avea să fie una dintre cele mai importante lucrări din istoria paleontologiei vertebratelor care să provoace o adevărată furtună. Vor apărea oameni care se vor îndoi de ea, oameni care o vor contesta şi detractori, şi poate vor apărea acuzaţii de fraudă; însă datele erau bune. Se susţineau. Iar imaginile erau impecabile. În plus, încă mai avea o felie brută din specimen pe care avea de gând să o ofere paleontologilor de la Smithsonian sau Harvard pentru o examinare independentă.

Iadul se va dezlănţui de îndată ce va transmite articolul la ediţia online a ***Jurnalului de Paleontologie vertebrată.*** Nu era nevoie decât de un singur cititor, apoi îl vor citi toţi, iar lumea ei nu va mai fi la fel.

Terminase; sau aproape terminase. Degetul ei era fixat pe tasta ENTER, gata să trimită articolul prin e-mail.

Se auzi o bătaie în uşă, iar ea sări în sus şi se întoarse. Scaunul încă era fixat în clanţă. Se uită la ceas: cinci.

— Cine e?

— De la întreţinere.

Ea oftă şi se ridică de la masă, se îndreptă spre uşă şi luă scaunul. Era gata să deschidă uşa, însă se opri.

— Întreţinere?

— Exact.

— Frankie?

— Cine altcineva?

Descuie uşa şi îl văzu uşurată pe acel Frankie de 44 de kilograme pe care îl cunoştea atât de bine, un pachet de oase nebărbierit, care duhnea a ţigări proaste şi a whisky şi mai prost. Intră, iar ea încuie uşa în urma lui. El începu să strângă gunoiul din laborator, golind coşurile într-o pungă uriaşă de fistic, fluierând fals. Se aplecă sub biroul ei, luă coşul plin cu cutii de suc şi ambalaje de ciocolată Mars, se lovi la cap când se ridică şi împrăştie câteva dintre cutiile goale de Dr Pepper pe birou, stropind microscopul.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Aştepta cu nerăbdare să termine. Goli coşul, şterse rapid cu mâna, lovind din greşeală microscopul de cincizeci de mii de dolari. Melodie se întrebă o clipă cum se putea ca unele fiinţe umane să inventeze analiza matematică, în vreme ce altele nu erau în stare nici să golească gunoiul, îndepărtă complet acel gând. Era nepoliticos şi nu îşi dorea să devină la fel ca oamenii de ştiinţă aroganţi cu care avusese de-a face în ultimii câţiva ani. Se va purta întotdeauna frumos cu tehnicienii de rang mai jos, cu bărbaţii incompetenţi de la întreţinere şi cu

studenţii.

— Mulţumesc, Frankie.

— Pe curând. Frankie ieşi, lovind punga de uşă, iar liniştea se lăsă din nou.

Melodie examina oftând microscopul. Picături mici de Dr Pepper se răspândiseră pe microscop şi observă că unele ajunseseră pe lamela udă.

Privi prin binoclu să se asigure că nu se stricase nimic. Nu mai avea prea mult din preţiosul specimen şi fiecare părticică era importantă, mai ales cele şase sau şapte particule pe care reuşise să le elibereze cu atâta efort din matrice.

Lama nu avea nimic. Dr Pepper nu făcea vreo deosebire; câteva molecule de zahăr nu puteau să distrugă o particulă care supravieţuise unei înmormântări de şaizeci şi cinci de milioane de ani şi unei băi cu acid fluorhidric de doisprezece la sută.

Brusc se opri. Dacă ochii nu-i jucau feste, una dintre crucile de pe braţul unei particule se mişcase.

Aşteptă, privind prin binoclu particulele mărite, simţind fiori în ceafă. Deodată, alt braţ al particulei se mişcă, la fel ca un mecanism mic, trecând de la o poziţie la alta. În acest timp, particula se împingea înainte. Ea urmări, fascinată şi alarmată, cum şi celelalte începură să se mişte în acelaşi fel. Toate particulele începuseră să se mişte, iar braţele lor funcţionau ca nişte elice mici.

Particulele erau încă vii

Probabil motivul fusese adaosul de zahăr la soluţie. Melodie întinse mâna sub birou şi luă ultima ei cutie de Dr Pepper.

O deschise şi, cu o micropipetă, extrase o cantitate mică, pe care o depozită la un capăt al lamelei, formând un gradient de zahăr.

Particulele deveniră mai active, braţele lor mici rotindu-se într-un fel care le împingea spre gradient, spre o concentraţie mai mare de zahăr.

Melodie simţi o spaimă crescândă. Nici măcar nu se gândise că încă puteau fi infecţioase. Iar dacă erau vii, erau, cu siguranţă, infecţioase; sau cel puţin pentru un dinozaur.

În laboratorul de herpetologie de pe coridor, unul dintre curatori crescuse şopârle partenogenetice ca parte a unui experiment pe termen lung. Laboratorul conţinea un incubator de culturi de celule in vitro. O cultură de celule ar fi un teren de testare excelent pentru orice fel de particulă şi ar infecta o şopârlă din zilele noastre.

Ieşi din laborator. Coridorul era pustiu; duminica, după ora cinci, era puţin probabil să se întâlnească cu cineva. Laboratorul de herpetologie era încuiat, însă îl deschise cu cardul ei şi nu avu nevoie decât de cinci minute ca să obţină o cutie petri plină de celule de şopârlă în dezvoltare. O duse în laboratorul ei, lăsă câteva celule într-un jet de soluţie salină şi le transferă pe lamelă.

Apoi privi la microscop.

Particulele Venus se opriră din mişcarea spre gradientul de zahăr. Se întoarseră în acelaşi timp, aproape ca o haită de lupi după miros, apoi se îndreptară spre celule. Melodie simţi cum i se strânge gâtul. Într-o clipă ajunseseră deja la grupul de celule, se îngrămădiseră în jurul lor şi se ataşaseră de membranele celulare cu extremităţile lor lungi; apoi, cu o mişcare rapidă şi bruscă, fiecare intră în câte o celulă.

Melodie aşteptă fascinată să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Capitolul 2

Ford îl împinse pe bărbatul în trening înapoi într-un unghi format de stâncă, unde era acoperit în spate şi în lateral. Cei trei soldaţi îşi îndreptaseră armele spre Ford, dar bărbatul nu se clintise. Sergentul făcu o mişcare din mână, iar cei doi începură să se mişte spre el din lateral.

— Opriţi-vă cu toţii şi coborâţi armele.

Comandantul le făcu semn să se oprească.

— După cum am spus, acest om ne va povesti ce se întâmplă sau o să-l ucid. Înţelegeţi? Nu cred că vreţi să vă întoarceţi la bază cu şeful vostru într-un sac de plastic, nu?

— Trupul tău o să fie în alt sac, lângă al lui, spuse Hitt încet.

— Fac asta pentru voi, sergent.

— Pentru noi?

— Şi voi trebuie să ştiţi ce se întâmplă de fapt.

Tăcere.

Ford apăsă arma la capul lui Masago.

— Vorbeşte.

— Dă-i drumul sau deschid focul, spuse Hitt încet. Unu...

— Stai, spuse Tom. Suntem cetăţeni americani. Nu am făcut nimic rău. De asta aţi intrat în armată? Să ucideţi civili americani?

Văzură o uşoară urmă de ezitare. Apoi Hitt continuă:

— Doi.

— Ascultă-mă, spuse Tom din nou, vorbindu-i direct sergentului. Nu ştii ce faci. Nu urma ordine orbeşte. ***Cel puţin aşteaptă până afli despre ce este vorba.***

Sergentul ezită din nou. Cei doi soldaţi îl priveau. El era cheia.

Hitt coborî arma.

Ford vorbi încet, amintindu-şi ce învăţase cu ani în urmă despre interogatorii.

— I-ai minţit pe oamenii ăştia, nu-i aşa?

— Nu. Deja transpira.

— Ba da. Iar acum le vei spune adevărul sau te omor; fără a doua şansă, fără avertisment, fără nimic. Un glonţ în creier, apoi nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine.

Ford vorbea serios, iar asta era elementul de bază. Bărbatul ştia asta.

— Aşa. Prima întrebare. Pentru cine lucrezi?

— Sunt directorul Detaşamentului EL480.

— Adică?

— A fost înfiinţat în 1973 după misiunea Apollo 17 pe lună. Scopul lui era studiul unui eşantion lunar cunoscut sub numele de EL480.

— O rocă de pe lună?

— Da.

— Continuă.

Masago înghiţi. Transpirase.

— Era o bucată aruncată dintr-un crater denumit Van Serg. Roca avea fragmente din meteoritul care formase

craterul. În acestea se aflau particule. Microbi.

— Ce fel de microbi?

— Necunoscuţi. Par să fie o formă extraterestră de viaţă. Activi biologic. Pot fi transformaţi în arme.

— Şi legătura cu dinozaurul?

— Aceleaşi particule au fost găsite în fosila de dinozaur. Dinozaurul a murit în urma unei infecţii provocate de particula EL480.

Ford se opri.

— Vrei să spui că dinozaurul a fost ucis de o formă de viaţă extraterestră?

— Da.

— Şi care era legătura cu roca de pe lună? Nu prea înţeleg.

— Craterul Van Serg are 65 de milioane de ani vechime. Dinozaurul a murit cu 65 de milioane de ani în urmă, după impactul cu Chicxulub.

— Chicxulub?

— Asteroidul care a dus la extincţia în masă a dinozaurilor.

— Continuă.

— Craterul Van Serg a fost făcut de un fragment care provenea de la acelaşi asteroid. Se pare că asteroidul însuşi era plin de particule EL480.

— Care e scopul acestei operaţiuni?

— Să curăţăm zona, să eliminăm toate urmele despre dinozaur şi să recuperăm dinozaurul pentru cercetare

clasificată.

— Când spui „să curăţăm zona” te referi la noi.

— Corect.

— Şi când spui „să eliminăm toate urmele despre dinozaur” te referi la uciderea noastră; am dreptate?

— Nu îmi place ideea să ucid cetăţeni americani. Însă asta e o chestiune de mare siguranţă naţională. Supravieţuirea naţiunii noastre e în joc. Nu e o dezonoare să îţi dai viaţa pentru ţară; chiar fără să vrei. Uneori e un lucru imposibil de evitat. Ai lucrat la CIA. Înţelegi. Făcu o pauză, aţintindu-şi privirea spre Ford. Acele particule EL480 au provocat extincţia în masă a dinozaurilor. Dacă ajung pe mâini greşite, aceleaşi particule pot provoca a doua extincţie; cea a rasei umane.

Ford îl eliberă.

Masago sări într-o parte şi se sprijini, respirând cu greutate, apoi scoase Beretta din toc. Se aşează în spatele lui Hitt.

— Sergent Hitt, elimină-i pe aceşti trei oameni. Nu am nevoie de informaţiile lor. Le vom obţine şi altfel.

Se lăsă un moment prelung de tăcere.

— Nu vei face asta, spuse Sally. Acum ştii că e o crimă.

— Aştept să îmi execuţi ordinul direct, soldat, spuse Masago

Nimeni nu scoase o vorbă. Nimeni nu se mişcă.

— Eşti demis din comandă, Hitt, spuse Masago. Soldat Gowicki, execută-mi ordinul. Elimină-i pe aceşti trei oameni.

Încă un moment de liniște intensă.

— Gowicki, nu am auzit o aprobare a ordinului.

— Da, domnule.

Gowicki ridică arma. Secundele treceau una după alta.

— Gowicki? întrebă Masago.

— Nu, spuse Hitt.

Masago îşi îndreptă Beretta spre capul lui Hitt.

— Gowicki? Execută-mi ordinul.

Tom îi lovi genunchii lui Masago, iar arma zbură în aer. Masago se învârti, îşi reveni însă cu o mişcare abilă, Hitt îl lovi în plexul solar. Masago căzu la pământ şi se chirci, fără să poată scoate un sunet.

Hitt lovi arma cu piciorul.

— Puneţi-i cătuşele.

Gowicki şi Hirsch se îndreptară spre el şi îi legară mâinile la spate în cătuşe de plastic. Respira greu şi tuşea, rostogolinduse în nisip, iar din gură i se scurgea un fir de sânge.

Se lăsă liniştea.

— Aşa, le spuse Hitt soldaţilor săi. Preiau eu operaţiunea. Şi mi se pare că aceşti trei oameni au nevoie de nişte apă.

Gowicki scoase bidonul şi i-l dădu. Toţi băură cu sete.

— Bine, spuse Hitt. Acum că ştim despre ce e vorba, încă avem o operaţiune de dus la bun sfârşit. Mi se pare că trebuie să aflăm unde e fosila de dinozaur. Şi că tu ştii unde e. Se întoarse spre Ford.

— Ce ai de gând să faci cu noi?

— Vă duc pe toţi trei la Centrul de rachete WS. Generalul Miller va decide ce să facă cu voi; el e adevăratul ofiţer în comandă de aici, nu acest – vocea i se pierdu şi aruncă o privire spre Masago – civil.

Ford făcu un semn cu capul spre bolovanul uriaş care domina partea din spate a peşterii.

— E chiar în spate acolo.

— Serios? Se întoarse spre Gowicki. Stai cu ochii pe el până confirm eu. Hitt dispăru după bolovan şi se întoarse după câteva clipe. Chiar că e un specimen dat naibii, spuse el. Se întoarse către oamenii săi. Din punctul meu de vedere, prima parte a operaţiunii e terminată. Am găsit fosila. Voi chema restul echipajului.

Ne întâlnim la LZ, revenim la bază, îi predăm generalului Miller pe aceşti trei indivizi şi aşteptăm ordine suplimentare. Se întoarse spre Masago. Domnule, urmaţi-mă în linişte şi nu încercaţi nimic.

Capitolul 3

Elicopterul coborî pe terenul alcalin ca o insectă uriaşă gata să îşi ia zborul. Se apropiară în tăcere, Tom şchiopătând singur, Sally ajutată de un soldat. Hitt veni ultimul, cu Masago în faţă.

Ceilalţi patru membri ai echipajului, chemaţi de Hitt, aşteptau în umbra unei stânci alăturate, fumând. Hitt le făcu semn spre elicopter, iar ei se ridicară şi aruncară chiştoacele. Tom îi urmă în elicopter, iar sergentul le făcu semn să se aşeze pe băncile de metal de-a lungul peretelui.

— Baza radio, îi spuse Hitt copilotului. Raportează că am îndeplinit prima parte a operaţiunii. Spune-le că am fost nevoit să anulez statutul de comandant al civilului Masago şi să îl dezarmez.

— Da, domnule.

— Îi voi raporta personal detaliile generalului Miller.

— Da, domnule.

Un soldat închise uşa, iar elicopterul îşi luă zborul. Tom se rezemă de plasă lângă Sally, simţindu-se mai obosit decât fusese vreodată în viaţă. Îl privi pe Masago. Bărbatul nu scosese niciun cuvânt. Chipul lui părea ciudat de lipsit de expresie.

Elicopterul se înălţă în valea cu pereţi abrupţi şi o luă spre sud-vest, peste vârfurile platourilor. Soarele era o picătură mare de sânge la orizont, iar pe măsură ce

elicopterul lua altitudine Tom zărea Culmea Navajo şi, dincolo de ea, Platoul Bătrânilor, cu centrul brăzdat de complexul de canioane denumit Labirintul. În depărtare se vedea curba albastră a râului Chama.

Când elicopterul coti spre sud-est, Tom observă cu colţul ochiului o mişcare bruscă; Masago. Sărise în picioare şi alerga către carlingă. Tom se aruncă asupra lui Masago, însă acesta se eliberase şi îl lovi puternic cu mâinile încătuşate. Scoase cu amândouă mâinile un cuţit din buzunarul pantalonilor, se răsuci şi dădu buzna prin uşa deschisă a carlingii. Ceilalţi săriseră de la locurile lor ca să îl urmărească, însă elicopterul devie brusc, aruncându-i în plasă, în timp ce din carlingă se auzi un ţipăt răguşit.

— Prăbuşeşte elicopterul! strigă Hitt.

Elicopterul o luă brusc în jos, iar din rotoare se auzi un tremur puternic. Tom se ridică în picioare clătinându-se, apucând plasa, luptându-se cu scăderea vitezei în timp ce elicopterul urla şi se rotea în jos. Aruncă o privire prin uşa carlingii şi îl văzu pe copilot luptându-se cu Masago şi pe pilot zăcând mort pe jos, înecat în sânge.

Când elicopterul se îndreptă din nou, Tom se folosi de acea mişcare ca să se arunce în carlingă. Se izbi în panoul de zbor, se ridică pe un scaun, îl lovi cu pumnul pe Masago şi îi răni urechea. În timp ce el se dădea înapoi clătinându-se, copilotul prinse încheieturile încătuşate ale bărbatului şi le izbi de panou, aruncându-i cuţitul din mâini. Elicopterul deviat îi aruncă pe amândoi la pământ, iar Masago îl

înşfăcă pe copilot, sugrumându-l;

amândoi alunecară pe podeaua plină de sânge. Tom îl izbi pe Masago cu capul de podea, ridicându-l de pe copilot.

— Preia controalele! îi strigă Tom copilotului, care nu avea nevoie de încurajări.

Bărbatul sări în picioare şi preluă comenzile, în vreme ce elicopterul se mişca haotic. Cu un zgomot brusc de la elicele din spate şi o scădere uimitoare a vitezei, îndreptă elicopterul. Masago încă se zbătea frenetic, luptându-se cu o putere aproape supraumană, însă Hitt i se alăturase lui Tom şi amândoi reuşiseră să-l imobilizeze. Peste urletul motoarelor, Tom îl auzea pe copilot sunând la urgenţă în timp ce se lupta cu comenzile elicopterului.

Deodată se zări prin parbriz peretele unei stânci; apoi urmă o izbitură puternică şi o serie de pocnete ca de armă, pe măsură ce bucăţi de rotor treceau ca şrapnelele prin fuzelaj. Copilotul fu lovit din lateral de pietriş, iar sângele lui pătă parbrizul din plexiglas. Scârţâitul metalului pe stâncă fu urmat de o clipă de cădere liberă, apoi de o izbitură puternică.

Tăcere.

Tom se simţea ca şi când ar fi înotat prin întuneric şi avu nevoie de o clipă să-şi amintească unde se afla – în epava unui elicopter. Încercă să se mişte şi realiză că era înghesuit într-un colţ, acoperit de pietriş. Auzea urlete care păreau să vină din depărtare, curgerea lichidului hidraulic (sau poate era sânge?), simţea mirosul înţepător de

combustibil de aviaţie şi de echipamente electronice arse. Nici urmă de mişcare. Se chinui să se elibereze. Elicopterul avea o crăpătură uriaşă în lateral, iar prin ea putea să vadă că se aflau pe o pantă abruptă de stâncă spartă. Elicopterul gemea şi se răsucea, iar din el ieşeau nituri de metal. Aerul începea să se umple de fum.

Tom se căţără pe pietriş şi o găsi pe Sally încurcată într-un morman de plase şi prelate de plastic. Trase plasele de pe ea.

— Sally!

Ea se răsuci şi deschise ochii.

— Te scot de acolo. O prinse de umeri şi o eliberă, uşurat să vadă că era doar ameţită.

— Tom! se auzi vocea lui Wyman Ford.

Se întoarse. Ford se căţăra pe mormanul de pietre, cu faţa plină de sânge.

— Foc, ţipă el. Luăm foc.

Chiar atunci se auzi un fâşâit, iar coada elicopterului luă foc, căldura aruncând sclipiri pe feţele lor.

Tom o cuprinse cu braţul pe Sally şi o duse prin crăpătura din fuzelaj, singura cale de scăpare. Prinse plasa şi urcă, îşi trecu braţul pe după bara de susţinere şi o trase în sus prin gaură. Ea prinse marginea aspră, iar Tom o ajută să iasă prin partea superioară a fuzelajului, de unde îi aştepta o săritură de la doi metri şi jumătate pe pământ. Vedea că focul se răspândea rapid de la coadă, cuprinzând cablurile de alimentare şi electrice, apoi întregul elicopter.

— Poţi sări?

Sally făcu semn din cap că da. El o conduse în lateral, iar ea sări.

— Fugi!

— De ce dracu’ stai acolo? strigă ea de jos. Sari!

— Ford e aici!

— O să explodeze!

Însă Tom se întorsese în elicopter, unde Ford, rănit, încerca să urce pe plasă către ieşire. Un braţ îi atârna inert.

Tom se lăsă pe burtă, întinse mâna prin gaură, îl prinse de braţul sănătos şi îl trase în sus. Fumul negru ţâşni afară ca un val uriaş, chiar când îi dădea drumul lui Ford pe fuzelaj, apoi îl coborî pe pământ.

— Tom! Pleacă de acolo! strigă Sally de jos, ajutându-l pe Ford să se îndepărteze de epavă.

— Mai e Hitt!

Fumul ieşea prin deschizătură. Tom se lăsă prin ea şi se ghemui, găsind dedesubt o porţiune de aer curat. Se târî pe burtă spre locul în care îl văzuse ultima dată pe Hitt. Soldatul zăcea fără cunoştinţă în carlingă, în mijlocul unui morman de pietriş. Valurile de căldură de la foc îi arseseră pielea. Îşi petrecu braţele pe după bustul lui Hitt şi îl trase, însă soldatul era uriaş şi nu reuşi să-l mişte.

Se auzi o pufnitură, ca şi când ceva izbucnise în foc în interiorul fuzelajului. Un val de căldură şi fum îl învălui pe Tom.

— Hitt! îl plesni peste faţă. Bărbatul îşi mişcă ochii. Îl

plesni din nou, cu putere, iar privirea îi reveni la normal.

— Mişcă-te! Ieşi!

Tom îşi trecu braţul pe după gâtul bărbatului şi îl ridică. Hitt se chinui să se ridice în genunchi, scuturând din cap, cu picături de sânge curgându-i din păr.

— La naiba...

— Afară! Am luat foc!

— Iisuse...

Hitt păru să-şi revină într-un final, gata să se mişte cu propriile puteri. Fumul devenise atât de gros, încât Tom abia putea să vadă. Pipăi podeaua, iar Hitt se târî în spatele lui. Mult mai târziu ajunseră la locul în care fuzelajul elicopterului se curba în sus. Se întoarse, înşfăcă braţul lui Hitt, apoi îi puse pumnul mare în plasă.

— Urcă!

Rămăseseră fără aer, iar fumul caustic se simţea în plămâni ca nişte bucăţi de sticlă pisată.

— Urcă, la naiba!

Bărbatul începu să urce, aproape ca un zombi, în timp ce sângele i se prelingea pe braţe. Tom îl urmă, urcând după el, simţind cum ameţeşte. Leşina, era prea târziu. Se terminase. Simţea cum strânsoarea lui slăbea...

Apoi o pereche de braţe se aplecară spre el, îl traseră în sus şi îl aruncară de pe elicopter. Căzu în nisip, iar o clipă mai târziu Hitt ateriză greoi lângă el, cu un geamăt. Sally sări lângă ei; urcase înapoi în elicopter să-i scoată.

Se împleticiră şi se târâră, încercând să se îndepărteze

cât mai mult de elicopterul în flăcări. Tom se prăbuşi la pământ, tuşind, fără să mai poată face măcar un pas. Pe jumătate târându-se, pe jumătate întins în nisip, auzi un pocnet şi simţi căldura bruscă pe care o emană explozia ultimelor rezervoare ale elicopterului, în timp ce elicopterul fu înghiţit de flăcări.

Brusc în faţă le apăru o privelişte ciudată – un bărbat ieşi din foc, arzând, cu braţul ridicat şi cu o armă în pumnul cuprins de flăcări. Cu o hotărâre ciudată se opri, ţinti, trase un singur glonţ, apoi silueta se rostogoli ca o statuie în infernul de flăcări şi dispăru.

Tom leşină.

Capitolul 4

Se lăsase noaptea la Muzeul de Istorie Naturală din Manhattan. Un vânt blând mişca frunzele sicomorilor bătrâni din Parcul Muzeului, iar garguii de piatră de pe acoperiş se zăreau tăcuţi pe cerul întunecat. În adâncul subsolului, o lumină ardea în laboratorul de mineralogie, unde Melodie Crookshank stătea aplecată asupra microscopului, urmărind cum se divizau câteva celule.

Procesul dura de trei ore şi jumătate. Particulele Venus declanşaseră o dezvoltare uluitoare, o adevărată orgie de diviziune celulară. La început, Melodie se gândi că particulele produseseră un soi de dezvoltare canceroasă, un grup nediferenţiat de celule maligne. Însă curând îşi dăduse seama că acele celule nu se divizau nici ca celulele canceroase, nici chiar ca cele normale dintr-o cultură.

Nu; aceste celule se ***diferenţiau.***

Grupul de celule începuseră să preia caracteristicile unei blastule, ghemul de celule care se formează dintr-un embrion fertilizat. Pe măsură ce celulele continuau să se dividă, Melodie văzu cum în mijlocul blastulei începuse să se dezvolte un fir negru. Începuse să arate exact ca aşa-numita linie primitivă care se dezvolta la toţi embrionii de cordate – care apoi forma măduva spinării şi coloana vertebrală a animalului care se dezvolta.

Animal.

Melodie, la capătul puterii, ridică fruntea. Nu-i trecea prin cap ce ar putea fi exact chestia care se dezvolta, dacă era o şopârlă sau altceva, iar procesul ontologic era într-un stadiu incipient ca să-şi dea seama.

O luă un fior. Ce naiba făcea? Era o nebunie să aştepte şi să afle. Ce făcea atunci nu era doar prostesc, ci şi foarte periculos. Acele particule trebuiau studiate în condiţii de siguranţă biologică de nivel patru, nu într-un laborator deschis ca al ei.

Se uită la ceas, concentrându-se cu greu la cadran. Clipi, îşi şterse ochii, apoi îi roti la stânga şi la dreapta. Era atât de obosită, încât aproape delira.

Melodie nu ştia ce puteau fi acele particule, ce făceau sau cum funcţionau. Erau o formă de viaţă extraterestră care ajunseseră pe Pământ odată cu asteroidul Chicxulub. Povestea o depăşea; o depăşea mult.

Melodie dădu scaunul la o parte şi se ridică, uşor nesigură pe picioare, apucând marginea mesei ca să se sprijine, cu mâinile tremurând. Începu să se gândească la ce avea de făcut. Privi în jur şi ochii îi căzură pe o sticlă de acid clorhidric de optzeci la sută din dulapul cu substanţe chimice. Îl descuie, scoase sticla, o aşeză sub capacul protector, rupse sigiliul şi turnă câteva zeci de grame de lichid pe tava de sticlă. Scoase cu mare grijă lamela de sub microscop, o duse la capacul protector, apoi o vărsă în acidul clorhidric. Se formă o spumă uşoară şi se auzi un fâşâit, în vreme ce acidul distruse şi dizolvă instantaneu

globul hidos de celule în creştere, până nu mai rămase nimic din el.

Scoase un suspin de uşurare. Acela era primul pas, să distrugă organismul care se dezvolta pe lamelă. Acum trebuia să distrugă particulele Venus libere.

Adăugă o bază puternică la acid, neutralizându-l şi obţinând un strat de precipitat de sare pe fundul tăvii. Montă un bec Bunsen sub capac, puse tava de sticlă pe el şi aduse soluţia la punctul de fierbere. În câteva minute, tot lichidul se evaporase, lăsând în urmă o crustă de sare. Mări la maximum flacăra. Trecură cinci minute, apoi zece, iar sarea începu să formeze o coajă, strălucind roşie pe măsură ce temperatura se apropia de punctul de topire a sticlei. Nicio formă de carbon, nici măcar una în formă de minge nu putea supravieţui unei asemenea călduri. Lăsă timp de cinci minute tava Pyrex peste bec, lucind într-un roşu aprins, apoi închise şi lăsă să se răcească.

Încă mai avea un lucru de făcut – cel mai important dintre toate. Iar asta era să-şi termine articolul, să adauge ceea ce tocmai descoperise. Petrecu zece minute scriind două paragrafe finale, descriind în cel mai sec limbaj ştiinţific ceea ce tocmai observase. Salvă documentul, îl mai citi o ultimă oară şi fu mulţumită.

Melodie îşi critică în tăcere lipsa de precauţie. Indiferent ce erau acele particule, acum era convinsă că erau foarte periculoase. Nu se ştia ce puteau face cu un organism viu, cu o fiinţă umană. O luă un fior, întrebându-se dacă cumva

era infectată. Însă era imposibil; particulele erau prea mari ca să poată fi transmise şi, în plus, în afară de cele eliberate de ea cu efort din piatră, restul erau fixate în siguranţă în stâncă, vechi de şaizeci şi cinci de milioane de ani şi încă funcţionale. Funcţionale.

De fapt asta era miezul problemei. Care ***era*** funcţia lor? însă chiar în timp ce-şi punea întrebarea ştiu că avea nevoie de luni, poate chiar de ani ca să afle răspunsul.

Ataşă articolul la un e-mail şi îl pregăti pentru trimitere, cu degetul pe tasta ENTER.

Şi apăsă tasta ENTER.

Melodie se rezemă pe scaun oftând, simţindu-se brusc stoarsă de puteri. Cu acea apăsare de tastă, viaţa ei se schimbase. Pentru totdeauna.

Capitolul 5

Tom deschise ochii. Razele soarelui formau dungi pe patul său, un monitor scotea sunete sacadate undeva în fundal, iar pe perete se vedea un ceas. Printr-un val de durere reuşi să o vadă pe Sally care stătea pe un scaun în faţa lui.

— Te-ai trezit! sări şi îi luă mâna.

Tom nici măcar nu se gândi să-şi ridice capul, care îi bubuia.

— Ces-a...?

— Eşti în spital.

Îşi reaminti imediat totul; urmărirea prin canioane, prăbuşirea elicopterului, focul.

— Sally, cum te simţi?

— Mult mai bine decât tine.

Tom se privi, uimit să vadă că avea atâtea bandaje.

— Deci ce am?

— Doar o arsură urâtă, o încheietură ruptă, coaste rupte, cucuie, un rinichi atins şi un plămân pârjolit. Atât.

— Cât timp am fost inconştient?

— Două zile.

— Ford? Cum se simte?

— Ar trebui să vină să te vadă dintr-o clipă în alta. A avut un braţ rupt şi câteva tăieturi, dar cam atât. E puternic. Tu ai avut cele mai multe răni.

Tom scrâşni, capul îl durea încă. După ce îşi mai reveni, observă că în colţ mai era cineva. Locotenent detectiv Willer.

— El ce caută aici?

Willer se ridică, îşi atinse fruntea în semn de salut, apoi se aşeză din nou.

— Mă bucur să te văd treaz, Broadbent. Nu te îngrijora, nu ai dat de belea; deşi ar fi trebuit.

Tom nu prea ştia ce să spună.

— Am trecut să văd cum îţi mai merge.

— Sunteţi foarte amabil.

— Mi-am dat seama că probabil ai vrea să ştii nişte lucruri. De exemplu ce am aflat despre ucigaşul lui Marston Weathers, acelaşi bărbat care ţi-a răpit soţia.

— Aş vrea.

— Şi, în schimb, când eşti pregătit, aş vrea să îmi faci şi tu un raport complet. Ridică întrebător sprânceana.

— Mi se pare corect.

— Perfect. Numele bărbatului era Maddox, Jimson Alvin Maddox, un criminal puşcăriaş care se pare că lucra pentru un tip pe nume Iain Corvus, curator la Muzeul American de Istorie Naturală din New York. A reuşit să-l scoată pe Maddox mai devreme din puşcărie. Corvus însuşi a murit în aceeaşi noapte în care a fost răpită Sally, aparent de infarct. Să nu uităm că exact atunci şi-a băgat coada FBI.

Tom făcu un semn din cap. La naiba, cât îl durea.

— Şi cum a aflat acest Corvus despre dinozaur?

— A auzit zvonuri cum că Weathers era pe urmele a ceva important şi l-a trimis pe Maddox să îl urmărească. Maddox l-a ucis şi, se pare, a luat cu el un eşantion pe care Corvus l-a dat la analizat în muzeu. A apărut ceva pe web despre asta şi s-a declanşat o mare zarvă, cum n-ai mai văzut până acum. E în toate ziarele. Willer scutură din cap. O fosilă de dinozaur... Hristoase, mă gândeam la orice, de la cocaină la aur îngropat, însă n-aş fi ghicit niciodată că era vorba de un tiranozaur.

— Ce s-a întâmplat cu fosila?

— Guvernul a închis platourile stâncoase, răspunse Sally, şi o scot de acolo. Se pare că vor construi un laborator special ca să-l studieze, poate chiar aici, în New Mexico.

— Şi Maddox? Chiar e mort?

— I-am găsit cadavrul acolo unde l-aţi lăsat voi, spuse Willer, sau mai bine zis ce a mai rămas din el după ce l-au înfulecat coioţi.

— Dar avionul teleghidat Predator, toată povestea aceea?

Willer se rezemă în scaun.

— Încă încercăm să-i dăm de cap. Se pare că la mijloc e o agenţie guvernamentală.

— O să îţi spună Ford când vine, completă Sally.

Ca la un semn, intră o asistentă, iar Tom zări chipul aspru al lui Ford în spatele ei, cu o falcă bandajată şi braţul în ghips şi în eşarfă. Era îmbrăcat într-o cămaşă în carouri şi

blugi.

— Tom! Mă bucur să văd că te-ai trezit. Intră şi se sprijini de pat. Cum te simţi?

— Am avut şi momente mai bune.

Îşi aşează atent trupul uriaş într-un scaun ieftin de spital, din plastic.

— Am luat legătura cu câţiva foşti colegi de la CIA. Se pare că au căzut multe capete de când a început povestea asta, nu a existat vreun respect pentru viaţa umană, ca să nu mai vorbesc de operaţiunea aceea de mântuială. Agenţia clasificată care a condus-o a fost desfiinţată. Un grup al guvernului cercetează toată treaba, dar ştii tu cum e...

— Da.

— Mai e ceva, ceva incredibil. Un om de ştiinţă de la Muzeul de Istorie Naturală din New York a pus mâna pe o bucată din dinozaur, a studiat-o şi a publicat o lucrare despre ea. Sunt chestii de necrezut. Tiranozaurul a murit în urma unei infecţii aduse de asteroidul care a provocat extincţia în masă. Nu glumesc – dinozaurul a murit de o infecţie extraterestră. Sau cel puţin aşa spun ei. Ford spuse apoi că Apollo 17 a adus câteva dintre particule într-o rocă de pe lună. Când au văzut că roca era impregnată cu un microb extraterestru, au pasat-o la Agenţia Naţională de Securitate, care, la rândul ei, a format un detaşament negru ca să o studieze. DIA a denumit agenţia neagră EL480, prescurtarea de la Eşantionul Lunar 480. Studiază

aceste particule de treizeci de ani şi în tot acest timp au fost atenţi să afle dacă mai apăreau şi altele.

— Dar tot nu înţeleg cum au aflat despre dinozaur.

— NSA are o capacitate incomensurabilă de a afla informaţii. Nu vom şti niciodată detaliile; se pare că au interceptat un apel telefonic. Au sărit imediat pe acea pistă. Aşteptau de treizeci de ani şi erau pregătiţi.

Tom aprobă din cap.

— Cum se simte Hitt?

— Încă e în pat sus. E bine. Însă atât pilotul, cât şi copilotul sunt morţi. Şi Masago şi mai mulţi soldaţi. O adevărată tragedie.

— Şi agenda?

Willer se ridică, o scoase din buzunar şi i-o puse pe pat.

— Asta e pentru tine. Sally mi-a spus că întotdeauna îţi respecţi promisiunile.

Capitolul 6

Melodie nu intrase niciodată în biroul lui Cushman Peale, preşedintele muzeului, şi se simţi apăsată de atmosfera exclusivistă din New York. Bărbatul care stătea la biroul vechi de lemn de trandafir sporea efectul, îmbrăcat într-un costum Brooks Brothers cenuşiu, cu o coamă strălucitoare de păr alb pieptănată pe spate. Amabilităţile lui elaborate şi exprimarea modestă nu reuşeau să ascundă sentimentul său de superioritate.

Peale o conduse la un fotoliu Shaker de lemn amplasat într-o parte a căminului de marmură, iar el se aşeză în partea opusă. Scoase din buzunarul interior al costumului un exemplar al articolului ei şi îl puse pe masă, desfăcându-l grijuliu cu mâna brăzdată de vinişoare.

— Ei bine, Melodie, asta chiar e o lucrare foarte bună.

— Vă mulţumesc, domnule doctor Peale.

— Te rog să îmi spui Cushman.

— În regulă. Cushman.

Melodie se rezemă. Nu se putea simţi confortabil în acel fotoliu care l-ar face pe orice puritan să se răsucească, însă cel puţin se putea preface. Era un caz grav de sindrom al impostorului, însă îşi spunea că va trece şi peste asta.

— Acum să vedem... Peale consultă câteva notiţe pe care le scrisese pe prima pagină a articolului. Ai venit la muzeu acum cinci ani, nu?

— Exact.

— Cu doctorat luat la Columbia... Şi ai avut un post nu foarte bun în laboratorul de mineralogie de atunci, ca... tehnician specialist de gradul întâi? Părea aproape surprins de lipsa de însemnătate a postului ei.

Melodie rămase tăcută.

— Ei bine, cu siguranţă a venit momentul pentru o promovare. Peale se rezemă şi se aşeză picior peste picior. Lucrarea asta e foarte promiţătoare, Melodie. Bineînţeles, e controversată, e de aşteptat, însă Comitetul pentru Ştiinţă analizat-o cu atenţie şi se pare că rezultatele se vor susţine.

— Cu siguranţă.

— Asta e atitudinea cea mai potrivită, Melodie. Peale îşi drese glasul cu delicateţe. Comitetul consideră un pic prematură ipoteza că această, ah, particulă Venus poate să fie un microb extraterestru.

— Asta nu mă surprinde, Cushman. Melodie tăcu o clipă, căci îi era dificil să i se adreseze pe numele mic. „Mai bine m-aş obişnui cu asta”, îşi spuse ea. Tehnicianul de grad întâi respectuos şi dornic să facă pe plac dispăruse. Toate progresele ştiinţifice importante înseamnă să te supui pericolelor. Sunt încrezătoare că ipoteza se va susţine.

— Sunt încântat să aud asta. Desigur, eu sunt doar un preşedinte de muzeu – chicoti mimând modestia – aşa că nu sunt în măsură să-ţi judec lucrarea. Mi s-a spus că e foarte bună.

Melodie zâmbi cu încântare.

El se lăsă pe spate, îşi puse mâinile pe genunchi şi le îndoi.

— Am discutat cu Comitetul pentru Ştiinţă şi se pare că îţi putem oferi un post de curator asistent în departamentul de paleontologie vertebrată. Este un post minunat de unde poţi să evoluezi, care, în timp, dacă totul merge bine, poate duce la o numire la Catedra Humboldt, care poate ar fi fost ocupată de răposatul doctor Corvus dacă ar fi trăit. Bineînţeles, salariul va creşte considerabil.

Melodie lăsă să treacă o perioadă stânjenitoare de timp înainte să răspundă.

— E o ofertă generoasă, spuse ea. Apreciez.

— Avem grijă de oamenii noştri, spuse pompos preşedintele.

— Însă nu o pot accepta.

Peale îşi desfăcu mâinile.

Melodie aşteptă.

— Ne refuzi, Melodie? Peale o privea uimit, ca şi când ideea de a nu dori să rămână la muzeu era absurdă, de neconceput.

Melodie îşi păstră vocea pe un ton neutru.

— Cushman, am petrecut cinci ani în subsol făcând lucru de primă clasă pentru muzeu. Nici măcar o dată nu am primit nici cea mai mică urmă de recunoştinţă. Nici măcar o dată nu mi s-a mulţumit altfel decât cu o banală bătaie pe spate. Salariul meu e mai mic decât cel al muncitorilor care vin să-mi ia gunoiul.

— Bineînţeles că te-am remarcat... Peale era încurcat. Şi lucrurile se vor schimba. Vreau să-ţi spun că oferta noastră nu e bătută în cuie. Poate trebuie să o supunem din nou Comitetului pentru Ştiinţă şi să vedem dacă nu cumva putem face ceva mai mult pentru tine. Poate fi posibil chiar un curatoriat asociat cu un post important.

— Deja am refuzat un post important la Harvard.

Sprâncenele lui Peale se ridicară de uimire, pe care şi-o ascunse rapid.

— Ca să vezi, ce rapizi au fost. Chicoti nervos. Şi ce fel de ofertă? Dacă îmi dai voie să întreb.

— Catedra Monteriefi. Abia se stăpânea să nu rânjească. Oh, cât îi plăcea acel moment.

— Catedra Monteriefi? Ei bine... asta e... extraordinar. Îşi drese glasul, apoi se lăsă din nou în scaun şi îşi potrivi rapid cravata. Şi ai refuzat?

— Da. Plec cu dinozaurul... la Smithsonian.

— La Smithsonian? La auzul numelui marelui lor rival, chipul i se îmbujoră.

— Exact. La Muzeul Naţional de Ştiinţe Naturale. Guvernul plănuieşte să construiască un laborator special cu siguranţă biologică de nivelul patru la Centrul de Rachete de la White Sands în New Mexico ca să studieze dinozaurul şi particulele Venus. Mi-au cerut să fiu directorul adjunct care se va ocupa de cercetare, ceea ce înseamnă şi o numire într-un post renumit la muzeul naţional. Să pot să-mi continui lucrul cu specimenul înseamnă foarte mult

pentru mine. Misterul particulelor Venus a rămas nerezolvat; şi vreau să fiu eu cea care o va face.

— Asta e decizia ta definitivă?

— Da.

Peale se ridică, întinse mâna şi încercă să zâmbească.

— În acest caz, doctor Crookshank, permite-mi să fiu primul care te felicită.

Educaţia îl făcuse pe Peale să aibă o mare calitate, îşi spuse Melodie – ştia să piardă.

Capitolul 7

Casa, un bungalou mic, se afla pe o străduţă lăturalnică frumoasă în oraşul Marfa, Texas. Un sicomor mare arunca o pată de umbră pe pajişte, încadrat de un gard alb cu ţăruşi. Un Ford Fiesta din 1989 era parcat pe alee, iar un semn pictat de mână, pe care era scris ATELIER, atârna în faţa garajului.

Tom şi Sally parcară pe stradă şi sunară la uşă.

— Aici, se auzi o voce din garaj.

Înconjurară garajul şi observară o uşă, prin care se vedea un atelier de pictură. Apăru o femeie îmbrăcată într-o cămaşă bărbătească mare pătată de vopsea, cu părul roşu legat într-o basma. Era scundă, energică şi atrăgătoare, cu nas mic cârn, chip băieţesc şi o expresie bătăioasă.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt Tom Broadbent. Ea e soţia mea, Sally.

Ea zâmbi.

— Aşa. Eu sunt Robbie Weathers. Vă mulţumesc mult că aţi venit.

O urmară într-un atelier surprinzător de plăcut, cu lucarnă. Pereţii erau albi şi pe ei atârnau tablouri cu peisaje. Pietre ciudate, bucăţi de lemn tocite, oase vechi şi bucăţi de fier ruginite erau aranjate ca nişte sculpturi pe mesele de lângă peretele din spate.

— Luaţi loc. Ceai? Cafea?

— Nu, mulţumesc.

Se aşezară pe o saltea îndoită cât să ţină locul unei canapele, în timp ce Robbie Weathers se spălă pe mâini şi îşi scoase eşarfa din păr, scuturându-şi buclele. Trase un scaun de lemn şi se aşeză în faţa lor. Soarele pătrundea în încăpere. Se lăsase o linişte ciudată.

— Deci, spuse ea, privindu-l pe Tom, sunteţi persoana care l-a găsit pe tatăl meu.

— Exact.

— Vreau să-mi povestiţi totul despre asta, cum l-aţi găsit pe tata, ce a spus... Totul.

Tom îi spuse povestea, relatându-i cum auzise împuşcăturile, se dusese călare acolo să vadă despre ce era vorba şi îl găsise pe tatăl ei pe moarte, întins pe fundul canionului.

Ea dădu din cap, cu chipul umbrit.

— Cum a... căzut?

— În faţă. A fost împuşcat în spate de mai multe ori. L-am întors, l-am resuscitat şi a deschis ochii.

— Ar fi avut şanse să trăiască dacă l-ar fi găsit la timp?

— Rănile erau fatale. Nu avea nicio şansă.

— Înţeleg. Încheieturile degetelor ei se albiră când apucă partea laterală a scaunului.

— Ţinea strâns o agendă în mână. Mi-a zis să o iau şi să ţi-o dau ţie.

— Ce a rostit exact?

— A spus: „E pentru Robbie... Fiica mea... Promite-mi că i-o dai ei... O să ştie cum să găsească... comoara...”

— Comoara, repetă Robbie cu un zâmbet vag. Aşa vorbea despre fosilele lui. Nu folosea niciodată cuvântul „fosilă” pentru că era paranoic ca nu cumva să i le fure cineva. Prefera să treacă drept un căutător de comori pe jumătate nebun. De obicei avea cu el o hartă falsă, ca să-i inducă pe ceilalţi în eroare şi să-i facă să creadă că era un şarlatan.

— Asta explică un lucru în privinţa căruia m-am întrebat mult timp. În fine, am acceptat să iau agenda. Era... atât de aproape de moarte. Am făcut ce am putut, dar nu mai avea scăpare. Singura lui grijă era pentru tine.

Robbie îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului.

— A zis: „E pentru ea... Robbie. Dă-i-o ei... Nimănui altcuiva... Nimănui, cu atât mai puţin poliţiei... Trebuie... să îmi promiţi”. Apoi a adăugat: „Spune-i că o iubesc”.

— Chiar a spus asta?

— Da. Nu îi mărturisi că nu apucase să rostească ultimul cuvânt, că moartea venise prea repede.

— Şi apoi?

— Acestea au fost ultimele lui cuvinte. I s-a oprit inima şi a murit.

Ea dădu din cap şi plecă fruntea.

Tom scoase agenda din buzunar şi i-o oferi. Ea ridică fruntea, îşi şterse ochii şi o luă.

— Mulţumesc.

Tânăra se întoarse în spate, o răsfoi, se opri la cele două semne de exclamare şi zâmbi printre lacrimi.

— Ştiu un lucru: din momentul în care a găsit acel dinozaur şi până când a murit a fost, cu siguranţă, cel mai fericit om de pe pământ.

Închise încet agenda şi privi pe fereastră peisajul texan sudic scăldat în soare, apoi vorbi:

— Mama ne-a părăsit când eu aveam patru ani. Cine ar fi prin tot Vestul, din Montana în Texas şi în toate statele dintre ele? Mereu căuta să dea lovitura. Când am mai crescut voia să merg cu el, să fim o echipă, însă... eu nu voiam să iau parte la aşa ceva. Nu voiam să merg cu cortul prin deşert şi să caut fosile. Tot ce doream era să mă stabilesc undeva şi să am un prieten pentru o perioadă mai mare de şase luni. Dădeam vina pe dinozauri. Ura***m din***ozaurii. Scoase o batistă, îşi şterse din nou ochii şi o împături în poală. Abia aşteptam să scap şi să mă duc la colegiu. Însă a trebuit să mă descurc singură; tata nu avea niciodată bani. Ne-am certat. Apoi m-a sunat, cu un an în urmă, să-mi spună că era pe urmele unuia mare, dinozaurul dinozaurilor, şi că o să-l găsească pentru mine. Mai auzisem povestea asta. M-am înfuriat. I-am spus lucruri urâte. N-ar fi trebuit, iar acum nu voi putea niciodată să-mi retrag cuvintele.

Încăperea se umplu de lumină şi linişte.

— Mi-aş fi dorit foarte mult să mai trăiască, adăugă ea încet, apoi tăcu.

— Ţi-a scris ceva, spuse Tom, scoţând pachetul. Le-am găsit îngropate într-o cutie de conserve în nisip lângă dinozaur.

Le luă cu mâinile tremurând.

— Mulţumesc.

— Cei de la Smithsonian organizează o ceremonie de dezvelire a dinozaurului într-un laborator nou, construit special pentru el în New Mexico. Îl vor boteza. Ai vrea să vii? Eu şi Tom vom merge.

— Ei bine... Nu sunt sigură.

— Cred că ar trebui... îl vor boteza cu numele tău.

Robbie ridică brusc privirea.

— Poftim?

— Exact, răspunse Sally. Cei de la Smithsonian au vrut să-l numească după tatăl tău, însă Tom i-a convins că tatăl tău intenţiona să-l numească „Robbie”, ca pe tine. Şi, în plus, e o femelă de tiranozaur; se pare că femelele erau mai mari şi mai feroce decât masculii.

— L-ar fi numit după mine indiferent dacă-mi plăcea asta sau nu, zâmbi Robbie.

— Deci? întrebă Tom. Îţi place?

Se lăsă liniştea, iar Robbie, într-un final, zâmbi.

— Da. Cred că da.

EPILOG

JORNADA DEL MUERTO

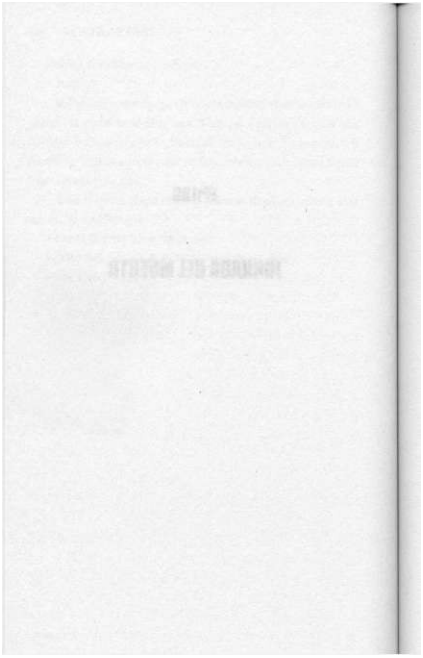

În patru ore, întunericul se lăsase complet. Ea se ghemui în băltoaca ei, cu ochii pe jumătate închişi. Singura lumină venea de la panglicile de foc care ardea ici şi colo în chiparoşi. Mlaştina se umpluse cu dinozauri şi mamifere mici care înotau, se zvârcoleau, pluteau, înnebunite de frică, multe murind şi înecându-se.

Ea se trezi, se hrăni cu uşurinţă şi bine.

Aerul devenea tot mai fierbinte. Când respira o

usturau plămânii şi tuşea dureros. Se ridică din apă ca să lupte cu căldura devastatoare, Zgâriind şi sfâşiind aerul cu fălcile.

Căldura creştea. Bezna se adâncea.

Ea se mută în apă mai adâncă şi mai răcoroasă. Carnea moartă şi muribundă plutea în jurul ei, însă ea nu băga de seamă.

O ploaie neagră şi plină de funingine începu să cadă, acoperindu-i spatele cu o mâzgă ca gudronul. Aerul devenea gros şi ceţos. Văzu o lumină roşie printre copaci. Un foc uriaş mătura pădurile înalte. Îl văzu mişcându-se, explodând printre coroanele arborilor măreţi, aruncând valuri de scântei şi crengi în flăcări.

Focul trecu, ocolind enclava mlăştinoasă unde se adăpostise ea. Aerul supraîncălzit se răcea uşor. Ea rămase în apă, înconjurată de moartea umflată şi putredă, zilele treceau. Întunericul deveni absolut. Ea slăbi şi începu să moară

Pentru ea, moartea era un sentiment nou, diferit de tot ce încercase până atunci. O simţea lucrând în interiorul ei. Putea să-i simtă atacul subtil şi tăcut asupra organelor ei. Învelişul fin şi pufos de pene mici care îi acoperea trupul căzuse. Abia se putea mişca. Respira tot mai tare, însă nu-şi putea satisface foamea de oxigen. Ochii arşi de căldură i se înceţoşară şi i se umflaseră.

Moartea dură două zile. Instinctele ei luptau, îi rezistau în fiecare clipă. Zi după zi durerea creştea. Muşca şi îşi lovea coastele, îşi sfâşia propria carne, încercând să ajungă la duşmanul din interiorul ei Pe măsură ce durerea creştea, furia ei se amplifica. Se chinuia orbeşte să ajungă pe pământ, cu picioarele grele. Eliberată din forţa susţinătoare a apei se clătină şi căzu în băltoace. Acolo mugi, se zvârcoli lovind şi muşcând nămolul, sfâşiind cu furie pământul însuşi. Plămânii ei începură să se umple de fluid, în timp ce inima ei se chinuia să îi pompeze sângele prin corp.

Căzu ploaia fierbinte şi neagră.

Programul biologic care o ghidase în cei patruzeci de caii de viaţă se stricase. Neuronii muribunzi se aprinseră într-o ultimă explozie orgiastică de activitate inutilă. Nu mai existau răspunsuri nu mai exista programare, nu mai exista o soluţie pentru criza ei finală. Mugetele ei sterile se sugrumară într-un tremur de carne udă care gemea. Emisfera stângă a creierului ei cedă într-o furtună de impulsuri electrice, piciorul ei drept aruncând lovituri sălbatice şi epileptice înainte să se contracte rigid, cu ghearele deschise şi tendoanele desprinse de pe oase. Fălcile i se deschiseră şi i se închiseră, se deschiseră şi rămaseră în acea poziţie, cu gura căscată fioros.

De-a lungul cozii îi trecu un tremur, făcând-o să vibreze la pământ, apoi vârful i se mişcă şi toată activitatea neuronală încetă.

Programul îşi executase ultimul rând. Ploaia neagră continua să cadă. Treptat fu acoperită cu mâl. Nivelul apei crescu, împins de furtunile mari din munţi, iar în ziua următoare era deja îngropată în noroi gros şi steril.

Începuse perioada de şaizeci şi cinci de milioane de ani în mormânt.

Epilog

Furgoneta sălta pe drumul plin de praf, alergând ca o săgeată prin vastul deşert Jornada del Muerto din New Mexico. Peisajul era la fel de plat şi de pustiu ca un ocean liniştit, singurul punct de reper fiind un şir îndepărtat de dealuri negre. Erau în inima Centrului pentru Rachete de la White Sands, un spaţiu de aproape opt mii de metri pătraţi folosit ca teren de teste pentru cele mai noi complexe arme ale naţiunii. Pe măsură ce se apropiau, dealurile negre căpătară formă. Cel central, un con de cenuşă vulcanică, era acoperit cu un şir de turnuri radio şi antene cu microunde.

— Aproape am ajuns, spuse Melodie Crookshank, care stătea în faţă lângă şoferul militar.

Trecură pe lângă un grup de clădiri arse şi vechi, împrejmuite de un gard dublu; dincolo de ele se afla o structură nouă şi strălucitoare, decorată cu panouri de titan, înconjurată de un gard de securitate propriu.

— În zona asta se afla un soi de laborator de inginerie genetică, rosti Crookshank, însă l-au închis după un incendiu.

Smithsonian a ajuns la o înţelegere să închirieze o parte din el. Pentru că în trecut a fost un loc amenajat în condiţii de siguranţă biologică de nivelul patru, o mare parte din ceea ce aveam nevoie se afla deja aici; sau cel puţin

elementele legate de izolare şi securitate. Va fi locul perfect pentru studierea dinozaurului, protejat de umbrela WSMR şi totuşi accesibil. Un aranjament excelent.

— Mi se pare un loc prea singuratic de locuit, zise Robbie Weathers.

— Deloc! răspunse Crookshank. Deşertul are o puritate Zen. Iar asta e o zonă fascinantă, în care poţi vedea tot felul de lucruri interesante – vechi ruine indiene, curgeri de lavă, peşteri cu milioane de lilieci. Chiar şi un vechi traseu spaniol. Au grajduri şi piscină. Am învăţat să călăresc. E mult mai bine decât într-un laborator fără ferestre dintr-un subsol din New York City.

Furgoneta săltă peste un grilaj de protecţie pentru vite. Un paznic le făcu semn. Se opriră în parcarea cu pietriş din faţa clădirii, care deja era plină de maşini, care de televiziune cu antene satelit, maşini militare de teren, jeepuri şi alte vehicule militare.

— S-a adunat ceva lume, rosti Ford.

— Mi s-a spus că dezvelirea va avea un public aproape la fel de mare ca finala Cupei Mondiale – un miliard de persoane.

Ford fluieră.

Coborâră din furgonetă în arşiţa de iulie din sudul statului New Mexico. Valurile de căldură se ridicau din pământ, ca şi când pământul însuşi se evapora.

Traversară parcarea către clădirea din titan. Un paznic ţinu uşa deschisă, iar ei intrară într-un atriu mare, cu aer

condiţionat. Un bărbat în uniformă, cu două stele pe umăr, veni spre ei cu braţul întins.

— Sunt generalul Miller, zise el, strângându-le mâna. Comandant al Centrului de Rachete White Sands. Bine aţi venit. Făcu un semn către Tom. Ne-am mai întâlnit, însă erai destul de lovit.

— Îmi pare rău, nu pot spune că îmi aduc aminte de dumneavoastră.

Generalul zâmbi.

— Arăţi mult mai bine acum.

Un grup de reporteri care aşteptau într-o parte a sălii veniră alergând, cu bliţurile sclipind şi camerele îndreptate spre ei.

— Doctor Crookshank! Doctor Crookshank! Este adevărat că...? întrebările lor individuale se pierdură într-o mare de zgomote pe măsură ce se înghesuiau spre ea.

Crookshank ridică mâinile.

— Doamnelor şi domnilor, fără întrebări acum. După dezvelire o să fie conferinţă de presă.

— O întrebare pentru domnişoara Weathers!

— Păstraţi-o pentru conferinţa de presă! strigă Robbie, în timp ce intrau în complexul de laboratoare – un coridor lung şi alb, cu uşi din oţel inoxidabil. Cotiră după un colţ şi se îndreptară spre un set mare de uşi duble din capătul opus. Încăperea din spatele lor era un fel de sală de conferinţe, cu şiruri de scaune aşezate cu faţa la o perdea lungă şi albă montată pe un perete. Sala era plină de

oameni de ştiinţă în halate de laborator, reprezentanţi ai guvernului în costume cenuşii, curatori şi ofiţeri din armată; cei din media fuseseră aşezaţi separat într-o parte şi nu păreau prea fericiţi.

— E în spate? întrebă Robbie, făcând semn cu capul spre cortină.

— Exact. Întregul laborator a fost proiectat pentru ca noi să putem lucra în siguranţă maximă şi în condiţii de securitate biologică de nivelul patru; însă deschis, nu în secret. Asta e partea importantă. Rezultate vor fi publicate online, pentru toată lumea. O descoperire ca asta e... ei bine... cel puţin senzaţională.

Melodie salută diverse persoane. Sosiră şi mai mulţi demnitari, apoi, după un anunţ, toţi se aşezară la locurile lor.

— Sunt gata, spuse Melodie.

Se lăsă liniştea, iar ea urcă pe podium şi răspândi emoţionată vreo şase fişe. Se aprinseră luminile camerelor TV, iar ea clipi de câteva ori.

Era tăcere.

— Bine aţi venit la noua Staţie de Cercetare Paleontologică din Deşert a Muzeului Smithsonian.

Un ropot de aplauze.

— Sunt doctor Melodie Crookshank, directorul adjunct, şi cred că ştiţi deja prea bine de ce ne aflăm aici. Îşi amestecă fişele cu o uşoară nervozitate. Ne-am adunat aici să dezvelim – şi să botezăm – ceea ce, fără îndoială, este cea

mai mare descoperire paleontologică a tuturor timpurilor. Unii chiar ar numi-o cea mai mare descoperire ştiinţifică a tuturor timpurilor. Însă, înainte să începem, aş vrea să vă vorbesc o clipă despre cel care a găsit acest specimen incredibil: răposatul Marston Weathers. Cu toţii ştim povestea descoperirii fosilei de către Weathers şi a felului în care acesta a fost ucis. Însă puţini ştiu că Weathers a fost, probabil, cel mai mare vânător de dinozauri de la Barnum

Brown şi Robert Sternberg încoace, chiar dacă metodologia lui nu era tocmai ortodoxă. El este reprezentat astăzi de fiica lui, Roberta. Robbie? Te rog să te ridici.

Toţi începură să aplaude zgomotos când Robbie se ridică în picioare, roşind şi dând din cap.

— Mai sunt câţiva oameni cărora aş vrea să le mulţumesc. În primul rând lui Tom şi Sally Broadbent şi lui Wyman Ford, fără de care acest dinozaur nu ar fi văzut lumina zilei.

Şi mai multe aplauze. Tom aruncă o privire spre Ford. Bărbatul nu mai purta roba maro de călugăr şi sandale. Era îmbrăcat într-un costum frumos, îşi tunsese scurt barba, iar părul îi era pieptănat pe spate. Faţa lui osoasă încă era bronzată din deşert şi era la fel de urâtă. Şi totuşi, părea sofisticat şi în largul lui.

Melodie continuă cu lista oamenilor cărora dorea să le mulţumească, până când publicul începu să dea semne de nerăbdare. Atunci se opri, îşi verifică din nou fişele şi zâmbi

cu o uşoară nervozitate. Se făcu linişte.

— Fizicianul MIT Philip Morrison a menţionat cândva că ori există viaţă în alte părţi ale universului, ori nu-şi că oricare dintre aceste posibilităţi ne sperie. Astăzi stăm cu toţii aici, ştiind răspunsul la această întrebare, cea mai mare dintre întrebările ştiinţifice. Într-adevăr, există viaţă în alte părţi ale universului. Descoperirea vieţii extraterestre a fost subiectul speculaţiilor şi al imaginaţiei science-fiction vreme de câteva secole, apărând în nenumărate cărţi şi filme. Iar acum a fost dovedită. Însă, ca să vezi, descoperirea s-a produs într-un mod complet neaşteptat – sub forma unui microb extraterestru îngropat într-o fosilă. Scriitorii de science-fiction şi-au imaginat aproape toate scenariile posibile pentru această descoperire monumentală, cu excepţia acestuia. Încă o dovadă – deşi nu mai aveam nevoie – că încă există o mulţime de surprize în acest univers mare şi frumos. Aici, la Staţia de Cercetare Paleontologică din Deşert a Muzeului Smithsonian, vom putea studia această nouă formă de viaţă în condiţii de siguranţă şi securitate – însă deschis, împărţind descoperirile noastre cu toată lumea, pentru beneficiul întregii umanităţi. Nu vor exista secrete, nu va exista posibilitatea ca această descoperire să fie folosită în alte scopuri decât pentru binele umanităţii. În plus, fosila ne va spune o mulţime de lucruri despre dinozaurii tetrapozi, mai ales despre tiranozauri – anatomia lor, biologia lor celulară, cum trăiau, ce mâncau şi cum se înmulţeau. Şi, în sfârşit,

vom afla mult mai multe despre acel eveniment spectaculos care a avut loc cu şaizeci şi cinci de milioane de ani în urmă, când s-a prăbuşit asteroidul Chicxulub, producând cel mai mare dezastru natural care s-a abătut vreodată asupra planetei. Ştim deja că aceşti misterioşi microbi extratereştri, aceste particule Venus au fost aduse pe pământ odată cu asteroidul şi au fost răspândite în urma impactului, deoarece un fragment din acelaşi asteroid a fost găsit pe lună de misiunea Apollo 17. Aceşti microbi extratereştri au fost ultimul cui în coşciugul dinozaurilor. Dinozaurii care au reuşit să supravieţuiască impactului au fost ucişi de o pandemie mortală, o ciumă mai presus de orice altă ciumă. Fără extincţia completă a dinozaurilor, mamiferele nu ar fi evoluat niciodată într-un animal mai mare decât un şobolan, iar oamenii nu ar fi existat. Astfel, puteţi spune că aceste particule au curăţat pământul pentru noi. Asteroidul şi epidemia au început marele lanţ al evoluţiei care a dus la apariţia omului.

Crookshank se opri şi trase aer în piept.

— Vă mulţumesc.

Încăperea răsună de aplauze. Directorul Institutului Smithsonian, Howard Murchison, veni pe podium cu o sticlă de şampanie şi îi strânse mâna lui Crookshank. Se întoarse către public şi camerele de luat vederi, cu un zâmbet larg.

— Aş vrea să o invit aici pe Robbie Weathers.

Robbie zâmbi către Tom şi Sally şi se îndreptă către podium. Directorul îi luă mâna şi îi dădu sticla de şampanie.

— Luminile, vă rog.

În spatele lui se aprinse un şir de lumini, scoţând în evidenţă cortina trasă în capătul sălii.

— Aş vrea să v-o prezint pe Robbie Weathers, fiica lui Marston Weathers, cel care a găsit dinozaurul. Am rugat-o să oficieze botezul.

Un ropot de aplauze.

— Nu putem să stropim dinozaurul cu şampanie, însă cel puţin putem să ridicăm paharele în cinstea lui. Şi cine e persoana cea mai potrivită să facă onorurile? Se întoarse spre Robbie. Ai vrea să spui câteva cuvinte?

Robbie ridică sticla.

— Asta e pentru tine, tată.

Aplauzele se înteţiră.

— Tobele, vă rog, zise directorul.

În sistemul PA se auzi un sunet de tobe şi, în acelaşi timp, draperiile din capătul sălii fură trase, scoţând la iveală un laborator luminat puternic, din spatele unui perete gros de sticlă.

Pe un set de mese masive de oţel din laborator, uimitoarea fosilă fusese întinsă pe bucăţi, încă acoperită parţial de matrice. Preparatorii expuseseră deja destul din craniul şi fălcile deschise ale dinozaurului, gâtul răsucit, membrele cu gheare. Lăsa mai mult ca oricând impresia că încerca să-şi croiască drum prin piatră.

Directorul ridică mâna, iar sunetul de tobe încetă.

— E timpul să scoţi dopul, Robbie.

Robbie se chinui să scoată dopul de plută, răsucindu-l. Acesta zbură cu un pocnet peste capetele mulţimii, iar din gâtul sticlei ţâşni şampanie. Se auziră urale şi aplauze. Murchison prinse o parte din jet în pahar, îl ridică spre marea fosilă şi spuse:

— Te botez ***Robbie,*** tiranozaurul.

Toţi izbucniră în urale. Apărură ospătarii şi se plimbară prin mulţime cu tăvi de argint încărcate cu pahare de şampanie.

— Să ciocnim! Să ciocnim!

Sala se umplu de voci, râsete şi pahare ciocnite, toţi închinară cum putură mai bine. Strigătele „Pentru Robbie, tiranozaurul!” răsunară în încăpere, iar din difuzoare se auzi coloana sonoră de ***lajurassic Park,*** compusă de John Williams.

După câteva minute, Melodie se alătură grupului lui Tom. Ciocniră şi ei cu toţi cei din jur.

— O să fie interesant să descopăr misterele acelei fosile, spuse Melodie.

— Probabil e visul unei vieţi, comentă Ford.

Crookshank râse.

— Mereu am fost o visătoare, însă nici în visurile mele cele mai frumoase nu m-am gândit la aşa ceva.

— Viaţa e plină de răsturnări surprinzătoare de situaţie, nu-i aşa? rosti Ford, făcându-i cu ochiul. Când am intrat la mănăstire n-aş fi bănuit că voi ajunge aici.

— Nu prea arăţi ca un călugăr, zise Crookshank.

Ford râse.

— Nu sunt şi nu am fost niciodată, iar acum ştiu că nu voi fi niciodată. Vânarea acestui dinozaur m-a făcut să-mi dau seama că viaţa de meditaţie nu mi se potriveşte. Mănăstirea a fost alegerea potrivită la momentul potrivit, însă nu pentru tot restul vieţii.

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă Tom. Te întorci la CIA?

El scutură din cap.

— O să fiu investigator particular.

— Poftim? Detectiv? Ce va spune abatele?

— Fratele Henry aprobă din toată inima. Spune că a ştiut de la bun început că nu voi deveni vreodată călugăr, însă era ceva ce trebuia să descopăr singur. Şi am făcut-o.

— Ce fel de detectiv? întrebă Sally. Urmăreşti soţii înşelaţi cu o cameră video?

Ford râse.

— Deloc. Spionaj corporatist şi internaţional, criptografie, criptanaliză, ştiinţă şi tehnologie. Cam ce am făcut la CIA. Sunt în căutarea unui partener. Îi făcu lui Tom cu ochiul. Ce zici?

— Cine, eu? Ce ştiu eu despre spionaj?

— Nimic. Şi exact aşa trebuie să fie. Îţi cunosc personalitatea – e de-ajuns.

— O să mă gândesc la asta.

Se auziră din nou urale când directorul deschise altă sticlă şi se plimbă printre reprezentaţii presei, umplându-le

paharele şi ascultându-le nemulţumirile.

Ford dădu din cap spre dinozaurul cu dinţii dezveliţi şi ochii goi.

— Acest tiranozaur nu s-a lăsat ucis prea uşor.

— Furie, furie împotriva morţii luminii, murmură Melodie.

Ford sorbi din şampanie.

— Melodie, în timp ce îţi ţineai discursul, mi-a trecut prin cap o idee destul de deplasată.

Şi anume?

Ford privi spre animal, apoi din nou spre Melodie.

— Vreau să-ţi pun o întrebare: ce te face să crezi că particula Venus e vie?

Crookshank zâmbi şi scutură din cap.

— Ai dreptate, din punct de vedere tehnic nu se încadrează în definiţia curentă a vieţii, pentru că nu e bazată pe ADN. Însă corespunde celorlalte definiţii ale vieţii în privinţa abilităţii de a se reproduce, de a se dezvolta, adapta, hrăni, de a procesa energie, de a excreta reziduurile.

— Există o posibilitate pe care se pare că nu ai luat-o în calcul.

— Şi anume?

— Că particula Venus e de fapt o maşină.

— O maşină? Adică un fel de nano-maşină? Construită în ce scop?

— Ca să asigure extincţia dinozaurilor. Poate că e o

maşină construită pentru a manipula sau a direcţiona evoluţia, însămânţată pe un asteroid care se îndrepta către pământ; poate chiar pe un asteroid ***împins*** către pământ.

— Dar de ce?

— Ai spus chiar tu. Ca să facă loc omului...

Se lăsă un moment de tăcere, iar Melodie râse stânjenită.

— E o idee deplasată, într-adevăr. Doar un fost călugăr s-ar fi gândit la ceva atât de nebunesc.

Mulţumiri

Îi sunt foarte dator editorului meu de la Tor/Forge, nepreţuitul Robert Gleason, pentru ideile şi isteţimea lui şi pentru îndrumarea lui editorială excelentă. Tot de la Tor aş vrea să le mulţumesc lui Tom Doherty, Linda Quinton, Elena Stokes, Eric Raab şi Dana Giusio. Aş mai vrea să îi mulţumesc lui Lincoln Child, partenerul meu literar, pentru numeroasele sale sugestii excelente. Le sunt foarte îndatorat lui Eric Simonofi, Matthew Snyder, John Javna, Bobby Rotenberg, Niccolò Capponi, Barbara Peters şi lui Sebastian Pritchard.

Pentru informaţii despre dinozauri, prăbuşirea Chicxulub şi limita K-T şi despre extincţia dinozaurilor trebuie să menţionez mai multe surse, cele mai importante fiind articolul ***The Day the World Burned*** („Ziua în care a ars lumea”) al lui David A. Kring şi Daniel D. Durda publicat în numărul din decembrie 2003 al revistei ***identific American, The Dinozaur Heresies*** („Erezii cu dinozauri”) a doctorului Robert T. Bakker şi ***The Complete TRex (***„Tiranozaurul pe larg”) de John R. Horner şi Don Lessem. Celor care doresc să citească mai multe despre subiect le recomand aceste surse, dar şi cartea mea de non-ficţiune, ***Dinosaurs*** *in theattic* („Dinozaurii din pod”), care relatează poveşti despre primii căutători de dinozauri şi ceea ce au descoperit aceştia.

Cu toate că Abiquiu, râul Chama, Mănăstirea Hristos în Deşert şi Platoul Bătrânilor există, multe elemente geografice menţionate în roman sunt fictive sau au fost aduse în New Mexico din alte zone ale ţării. Mi-am luat în special libertatea de a muta un canion îndepărtat şi foarte spectaculos din Big Bend din Texas, cunoscut sub numele de Cimitirul Diavolului, în această zonă pentru a fi locul unde se petrece confruntarea finală din roman. Cartea de fotografie publicată recent despre adevăratul Cimitir al Diavolului, denumită *Ribbons of Time* („Panglici ale timpului”), conţine imagini cu zona adevărată descrisă în roman, pentru cei interesaţi.